ІСТОРІЯ СПОРТОВОГО ТОВАРИСТВА "УКРАЇНА" ТОРОНТО

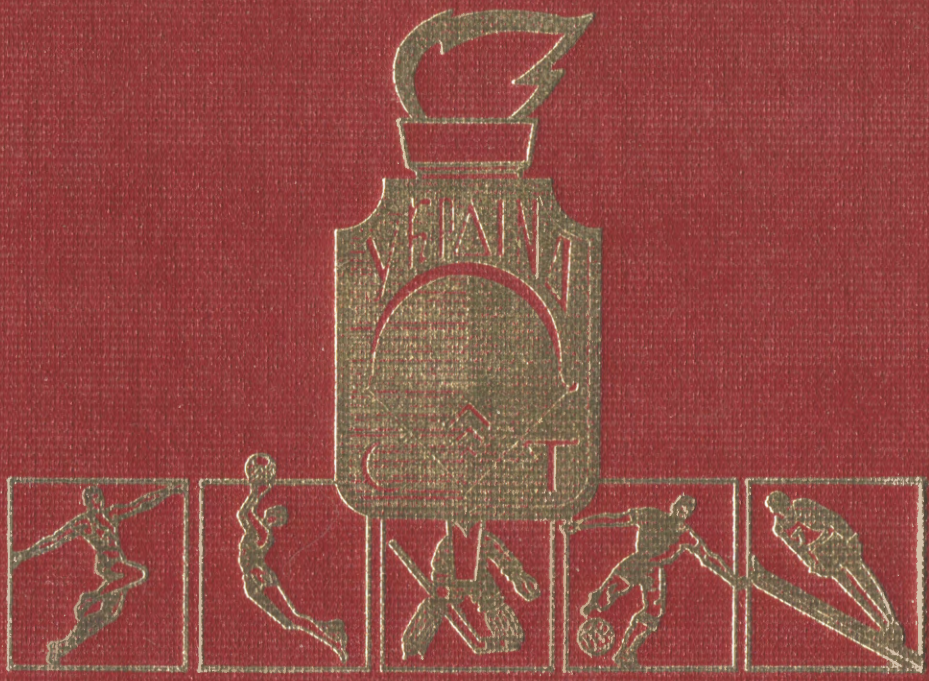

diasporiana.org.ua

JAROSLAW CHOROSTIL
&
ROMAN KOSTIUK

"UKRAINA" SPORT ASSOCIATION – TORONTO

Copyright by Publisher

Published by "Ukraina" S.A. Toronto

Toronto 1983 Canada

ЯРОСЛАВ ХОРОСТІЛЬ
і
РОМАН КОСТЮК

Спортове Товариство «Україна» - Торонто

(У 35-РІЧЧЯ)

Всі права застережені за видавцем
Накладом Спортового Товариства "Україна"

Торонто 1983 Канада

Видавничий Комітет:
Роман Костюк, Ярослав Фенин, Богдан Назарко

Мовний редактор — Володимир Манар

Мистецьке оформлення — Володимир Беднарський

Printed by KIEV PRINTERS LTD. — 2466 Dundas Street West, Toronto, Ont.

ВІД ВИДАВЦІВ

Ця історія Спортового Товариства "Україна" — Торонто появляється друком у 35-річчя заіснування і дальшої безперервної праці Товариства.

Розпочав її писати св. п. Ярослав Хоростіль у 1960-их роках та довів її до року 1972 (сторінки від 13 до 304). По його смерти, цю працю продовжував і закінчив Роман Костюк. Частина історії-хроніки СТ "Україна", опрацьована Романом Костюком, улягла — на настоювання членів діючого у 1983 році проводу Товариства, — деякому скороченню. Скреслено згадки і критичні насвітлення про деякі контроверсійні речі, які мали місце в діяльності Товариства в рр. 1972-1983 і які всюди трапляються. Автор Роман Костюк погодився на ці скорочення, ради збереження дружньої атмосфери в Товаристві, хоч був свідомий того, що на цьому потерпіла повнота хроніки Т-ва. Маймо надію, що майбутні історики СТ-ва "Україна" опрацюють повніше всю його діяльність, розпоряджаючи вигіднішою перспективою довшого відступу часу.

Передаємо цю книгу Читачеві з надією, що вона відтворить йому немаловажну й цікаву сторінку життя і праці української спортової громади Торонта й Канади впродовж трьох з половиною декад, — тої спортової діяльности, яка постійно продовжується в рамах многогранного життя української національної спільноти на скитальщині.

Віримо, що вже в проглядно недалекому часі ця корисна діяльність нашого Товариства буде продовжуватися в далеко кращих умовах на рідній вільній землі.

ПЕРЕДМОВА

Передмову до цієї книги, історії Спортового Товариства "Україна" в Торонті, мав написати мій шкільний колега Осип Новицький - Огайський, відомий усій українській громаді спортовець-ентузіяст і громадський діяч, а в першу чергу — прес. референт УСЦАК, і — можна сказати — найкращий український спортовий репортер і редактор нашої доби. На превеликий жаль, Він — далеко передчасно — покинув нас, відійшовши у вічність на 73-ому році свого трудолюбивого життя, 20 грудня 1982 року, в Клівленді, Огайо, ЗСА.

Покійний ред. Огайський (теж О. Гайський, оНо і ін.), "живучи спортом", живо цікавився працею, успіхами і невдачами близького його серцю С. Т. "Україна" в Торонті. Про це наше Товариство він неоднократно згадував у своїх численних статтях, розкинених по різних українських часописах на скитанні. В цій передмові буде подана низка цінних думок, влучних спостережень і дружніх порад ред. О. Гайського, зачерпнутих головно з двох його есеїв, поміщених у календарах-альманахах "Гомону України" на роки 1958 і 1959, а саме:

1) "Світла й тіні нашого спорту на еміграції (Спроба характеристики)" — це в календарі на 1958 рік, стор. 191-203, і

2) "На вирішному закруті нашого тіловиховання" — рік 1959, стор. 207-213.

Про початки Спортового Т-ва "Україна" в Торонті маємо цінне перводжерело — 91-сторінкову, багато ілюстровану книжку п. н. "Борітеся — Побороте", з підноголовком "Огляд діяльности С. Т-ва "Україна" в Торонті, Канада, за роки 1948-1949", видану в 1950-му році, з цінними статтями інж. А. Палія, Яр. Хоростіля ("Яха"),

Мир. Велигорського, Ол. Чикала, проф. Е. Жарського, О. Лисяка (О-Як) і ін.

Як з'ясовано у цьому збірнику, що стосується нашого Товариства, головною метою С. Т. "Україна" (подібно, як усіх дальших наших спортових об'єднань і команд), — було і є: "плекати фізичну культуру, українську духом і змістом..., для гарту душі і тіла..., для плекання духа-характеру..., великими осягами нашої молоді позбуватися принижуючого почуття меншевартости, чим у великій мірі скріплювати почуття національної спільноти, а рівночасно запобігати денаціоналізації, тій великій небезпеці кожної еміграції... Змаг на зеленій мураві має бути символом повної готовости і посвяти в чинах для добра батьківщини — України"... (М. Велигорський).

Нав'язуючись до традиції всіх (не дуже численних) істориків українського спорту взагалі, доцільно буде на цьому місці ще раз, бодай загальниково, відмітити, що організоване українське спортове життя розпочалося більш-менш одночасно з загальним відродженням українського народу, української національної і суспільно-політичної думки, української культурно-освітньої, господарської і всякої іншої діяльности новітньої нації, що по століттях неволі почала віднаходити себе. Згадати б еволюцію від руханково-пожежних товариств і парамілітарних організацій ("Січей", "Соколів") до збройної формації Легіону Українських Січових Стрільців у 1914-20 рр., а в 1920-30-их роках ще більш масові організації ("Луг", "Каменярі" і ін.) та низку спортових клюбів і товариств, які плекали точно окреслені роди спорту: легкоатлетику, копаний м'яч, відбиванку, гаківку, тенніс, лещетарство і ін.

Це були якраз ті роди спорту, що їх понесли українці з собою також у скитальську мандрівку, через табори ДіПі в Німеччині, Австрії і ін., у далекі заморські країни, при чому український спорт репрезентували вже українці з усіх наших земель. І треба з задоволенням і

притиском відмітити, що всюди там, де ми були чи є поставлені в рівні умови з іншими національностями, ми виявляли себе не тільки рівнорядними партнерами, співзмагунами й противниками, але й часто вибивалися і вибиваємося на чоло, перед других, як кращі, сильніші, зручніші, зарадніші, витриваліші. В той спосіб безповоротно розвівався накидуваний нам впродовж століть різними ворогами комплекс нашої ніби-то "меншевартости". Українці здобули собі на міжнародному форумі заслужену славу не тільки добрих вояків і солідних фізичних працівників, але й марку добрих спортсменів і грізних противників у змаганнях — не тільки у спорті, але й у різних інших ділянках суспільного життя.

Дуже добрим прикладом і показником цього явища було впродовж довгих років якраз Спортове Т-во "Україна" в Торонті.

В історії українського спорту вже записано нестертими буквами, що першими командами копаного м'яча на новому континенті по другій світовій війні були: "Україна" в Торонті і У. Спорт. Клюб у Ню Йорку. Після них, почали мов гриби по дощі появлятися все нові й нові українські дружини копаного м'яча. В 1950- і 1960-тих роках, на терені ЗСА і Канади діяло вже понад тридцять українських спортових клюбів і секцій копаного м'яча, з численним і добрим змагунським активом і непоганими, а часто й дуже добрими технічно-спортовими осягами, чемпіонатами країн, віцечемпіонатами тої чи другої держави, чемпіонатами своїх Ліґ (в тім трьохкратний чемпіонат Торонтонської "України"), пів- і чверть-фіналами у змаганнях за різні чаші і т. д.

Але не можна промовчувати теж неґативів і "тіней" нашого спорту на еміґрації, як це відмічував з притиском св. п. ред. Огайський. Згадати б: неспроможність української громади в Торонті втримати тижневики "Спортові Вісті", згодом "Спорт", довше як два роки, далі — байдужість або безрадність проводів товариств, змагунів і ветеранів нашого тіловиховного життя, зо-

крема в легкоатлетиці, що проявилося дуже досадно в перекресленні плянів і намагань української спортової централі УСЦАК влаштовувати загально-українські змагання за "Відзнаку фізичної вправности" (ВФВ) або організувати Українські Спортові Ігрища (чи пак "Українську Олімпіяду") і ін.

Однак найважливішою справою у цьому комплексі була і досі є — проблема багатотисячної армії молодого доростаючого українського покоління на скитанні. Нашим загально-національним обов'язком було і є зробити все можливе, щоб ту молодь і юнацтво зберегти для України. Стверджено було неоднократно, що якраз через спорт і вмілу тіловиховну діяльність можна ту молодь швидше і легше опанувати і спрямувати в належне русло, як іншими заходами.

Покійний ред. Осип Новицький — О. Гайський, як той староримський Катон, не переставав втовкмачувати українській громаді істину, що доростаюче юнацтво наших днів, — це направду "остання ґенерація привезеної сюди молоді, остання "европейська ґенерація", яка, не вирісши природно з місцевого ґрунту і бачачи успіхи нашого спорту, ще може піти за нами", а згодом зможе гідно продовжувати для української справи виховну працю над тут вже народженими ґенераціями нашої молоді.

Але, при зростаючій байдужості української громади до цієї преважливої справи, грубі сотки, а то й тисячі українського юнацтва по різних гайскулах та університетах, мусіли потягнутися, як нетлі до світла, у чужі нам місцеві спортові організації і клюби, куди їх непереможно тягнуло "золоте руно змагань, перемог і слави", за словами того ж О. Гайського.

Всі ці та інші подібні проблеми, труднощі, успіхи і невдачі, знаходимо у 35-річній історії Спортового Товариства "Україна" Торонто, яку оце маємо перед собою. Прочитаймо ж її уважно.

Як писав другий з-черги голова СТ "Україна" Торонто, Мирослав Велигорський, у збірнику "Борітеся —

Поборете", на Других загальних зборах, дня 19 листопада 1948 року, було прийнято статут Ради Фізичної Культури (РФК), а разом з тим емблему Товариства: червоно-чорний щитик з золотим Тризубом на напнятому луку і з написом "С. Т. УКРАЇНА — Торонто". Відзнака, проєкту і виконання мистця і спортовця Володимира Добрянського, чудова, багатомовна, символічна, зобов'язуюча. Середня буква "А" у слові-назві "УКРАЇНА" на цій емблемі являє собою вістря стріли, готової до лету — до наміченої мети. Це зовсім так, як це з'ясував Іван Франко у своїй безсмертній поемі "Мойсей" у пісні IV-ій. Ось слова провідника жидівського народу Мойсея, під кінець його 40-річного походу до обітованої землі Ханаану, по виході з країни неволі — Єгипту:

"Бо Єгови натягнений лук
І тетива нап'ята,
І наложена стрілка на ній —
І то ВИ є стріла та.

Як стріла вже намірена в ціль,
Нагострена до бою,
Чи подоба стрілі говорить:
"Я бажаю спокою"?

Неспокійний лет стріли Торонтонської "України" показаний якраз у цій ювілейній книзі, яку, у 35-річчя Товариства, презентує українській громаді теперішній його Провід.

Володимир Макар

ЯК ТО БУЛО В "СТАРОМУ КРАЮ"...

Цілий світ прийняв погляд про те, що спорт — це віддзеркалення обличчя культури народу, і, в слід за тим і нам, як членам зрілої нації в сім'ї цілого світу, — приходиться визнати за істину, що тіловиховання і спорт являються сьогодні незвичайно важливим чинником буття будьякої нації нашого ґльобу. Стереотипний вже тепер — хоч безсмертний і вічний у своїй активності — клич древніх греків "В здоровому тілі — здорова душа" вдальшому завойовує увагу й признання його благородности серед модерних народів. Для нас, для народу, якому доля судила сторіччями приймати чужу займанщину, — тіловиховання і спорт були не тільки змагом за фізичне існування народу, за його здоров'я тіла і духа, — для нас тіловиховний рух став незаступимою зброєю у нашому змагу за наш національний дух. Переілюстровуючи наше минуле, — ми без вагань можемо доказати, як вдало, та з якою великою користю для українського народу, в усіх його етапах побуту, виконував свої завдання тіловиховно-спортовий рух — чи було це на рідних землях під займанщиною Варшави, Праги чи Букарешту, чи опісля, по розвалі третього Райху — на еміґрації в Німеччині.

Щоб ми вповні могли це оцінити, ми мусимо перенестися думками на рідні землі — та пригадати собі тодішні обставини і події, з особливим підкресленням прислуг, які віддали тіловиховання і спорт для нашого народу в його боротьбі з окупантами. Ми мусимо високо оцінити те, яку сильну національну свідомість і політичний спротив проти намагань займанців розвинено під стягом "Соколів", Українського Спортового Союзу, спортових товариств "України", "Сяну", "Пролому",

"Скали", закарпатської "Русі", чернівецького "Довбуша", чи інших спортових гуртків, діючих тоді на рідних, хоч окупованих землях.

Ми напевно не всі поінформовані про те, що в неписаній програмі Української Військової Організації, славної УВО, на першому місці, побіч утримання кадрів української армії, — стояла справа військового приспосіблення — шляхом фізичного виховання молоді, і що для цієї мети — за ініціятивою Начальної Команди УВО — було створено Український Спортовий Союз. В довоєнній фазі часу, українські спортовики, без уваги на те, чи вони змагалися за першість Українського Спортового Союзу, чи в структурі "Польскеґо Звйонзку Спортовеґо", — всі вони стояли на сторожі українського добра.

При кінці тридцятих років, в наслідок великого росту українських клюбів, які щораз сильніше почали суперничати з польськими, — ми були свідками замітного явища — поголовного повороту українських спортовиків до своїх національних клюбів. І, неодин раз приходилося польським організаторам для рятування "гонору польскосьці" — фальшувати і підробляти висліди польських змагунів, яким доводилось програвати у змагу з українцями. Кожна зустріч тоді української футбольної команди з шовіністично настроєним польським клюбом, чи навіть із жидівською "Гасмонеєю" — перетворювалася у патріотичну демонстрацію українського дооколичного населення, яке сотками фірманок, чи вживаючи інших середників льокомоції, а часто й пішком — з'їжджалося, чи сходилося до Львова чи Перемишля, щоб радіти успіхами своїх команд, а то й на те, щоб їх фізично захищати перед шовіністичною юрбою противника.

Це був вияв справжнього народнього відруху, зов здорового українського патріотизму, який родився власне на спортових діях. Без такого відруху наше село, чи підпольщені міста, чи наші маси взагальному осталися б далеко, далеко позаду.

ШЛЯХОМ НА ЗАХІД

А тепер, перейдім зчерги до часів нашої мандрівки до Німеччини, де опинилася — в першому свойому еміґраційному етапі — львина частина нашої еміґрації.

Коли на великому годиннику історії стрілки наближалися до дати 8-го травня 1945 року, тобто до дня закінчення другої світової війни, — більшість українців прямувала дальше за захід. На їх похмурих, стурбованих обличчях відбивалися тіні невиразної перспективи невідомого завтра. Та коли заніміли гарматні дула, в пошкоджених війною касарнях та у відремонтованих власними зусиллями дерев'яних бараках — життя почало укладатись у нормальні, хоч примітивні рамці життя, з усіми його неґативними рисами невідрадних моральних обставин — та серед зростаючої загрози деморалізації і національної деґенерації нашої молоді.

Та на наше національне щастя, в кожному таборі осілося декілька одиниць, здебільша завзятих спортовиків Пластового активу передвоєнних часів, які почали основувати спортові групи. На таборових площах, на кожному шматочку зеленої мурави між бльоками касарень, виростали з неохайности і типово таборового неладу спортові майдани, на яких молодь, діставши десь таємно м'яча, — почала організувати перші змагання.

Ентузіязм молоді не оминув і загалу таборової маси. Люди, що давніше засуджували спорт, — почали пристрасно відвідувати змагання, — й не во гнів громадському життю — спортові вони віддавали нераз більше уваги, як чомусь іншому. Зчасом, з первісно імпровізованих змагань копаного м'яча, виростали в структурі діяння Ради Фізичної Культури — поважні змагання. Там, у таборових буднях, — наша молодь, без уваги на

стать, на політичні чи релігійні переконання, — масово включилася у спорт, а великими своїми досягненнями — зуміла отрястися від почуття "унтерменшів" та потрафила викресати із себе почуття національної гордости, яка стала непорушним заборолом проти денаціоналізації і деґенерації, таких небезпечних чинників для кожної еміґрації. Враз із тим похоронено теж прояви особистого злочинства та насильства, які звичайно мають свій зачаток у бездільстві і нужді.

Наведені факти з 1920-30-их та 1940-50-их років, — це маркантні докази того, як незвичайно помічним для нашого народу, в різних його етапах буття, виявився власне спорт, та які незаступимі його атути у змагу за збереження ідентичности української спільноти і її молоді.

Як колись на рідних землях окупант гнобив нас політично, релігійно й економічно, коли на еміґрації в Німеччині приходилось нам боротися за вдержання моралі нашої молоді, — так і тут, тіловиховно-спортовий рух має стати на сторожі того, щоб спокуси розкішного, безтурботного і безвідповідального життя не знищили моралі та не притупили почуття приналежности нашої молоді до її рідного народу і його ідеалів, та щоб врешті в особистому житті не довели нашу молодь до фізичної нездарности і загального її здеґенерування.

З таким наставленням прибули ті, що обставинами подій були змушені перенестись у нову країну, ті, що не привезли із собою матеріяльного добра, але зате принесли у своїх серцях неоцінений скарб — любов і вірність для свого рідного...

Такою оцінкою і таким же духом буде навіяна і міряна документація подій і праці нашого Спортового Товариства "Україна" — Торонто.

Немало із тих, що любили спорт, опинилися на канадській землі, і — де тільки згруповувалась українська колонія — там спонтанно поставали спортові гуртки. В широкій і довгій Канаді не було для них границі, бо почавши від Ванкуверу над берегами Тихого Океану, почерез прерійні провінції Альберти, Саскачевану і Манітоби (Вінніпеґ, Едмонтон, Летбридж), промислове Онтаріо (Віндзор, Гамільтон, Торонто, Ошава, Судбури) — аж до русла ріки св. Лаврентія (Монтреаль) — творено більші спортові осередки, або просто спортові гуртки. Не многі вибранці долі, яким вдалося щасливо перейти всілякого рода "скринінґи", — опинилися теж і в місті Торонто, названому чомусь "містом королевої"...

кф 35

ПЕРШІ КРОКИ — 1948 РІК

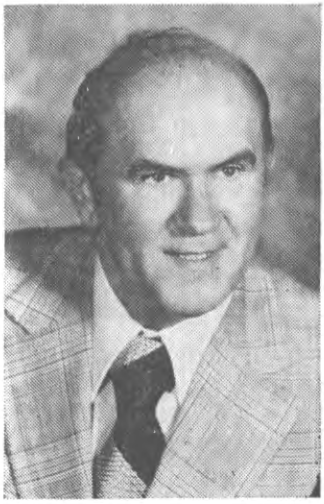

БОЙЧУК ВАСИЛЬ,

народився 27-го червня 1922 р. в селі Джурові, снятинського повіту, Івано-Франківської обл. По званні хемік. Один з основоположників і голова спортового гуртка "Скала" — Торонто, — дня 16 травня 1948 р., який 30 червня 1948 року перейменовано на — Спортове Товариство "Україна" — Торонто. Голова С.Т, "Україна" — Торонто в роках: 1948, 1953, 1956, 1957 і 1962. На Загальних Зборах С.Т. "Україна" — Торонто в 1958 р., на внесок Олександра Желтвая, — був іменований Почесним Головою Товариства. Занимані ним пости в С.Т. "Україна" — Торонто і в Національній Футбольній Лідзі та добросердечність української громади, простелили йому дорогу до міської ради м. Торонто на пост радного в роках: 1969, 1972, 1974, 1979 і 1982. Як радник міста Торонта, він постарався про грошеві допомоги від міста для деяких українських установ і організацій, в тому числі і для С. Т. "Україна" — Торонто.

Діялось це 16-го травня 1948-го року, коли-то в залі товариства "Просвіта", при вул. Квін Захід у Торонті зібрався десяток, а може дещо більше новоприбулих, популярно тоді званих "діпістів", чи як хочете "ґрінорів", які приманджали сюди ізза Атлянтику спасати ду-

шу, — і врадили вони, що українська громада в Торонті повинна і мусить мати свою спортову репрезентацію. Порішено... і зроблено.

В травневу неділю 48-го року почав діяти при товаристві "Просвіта" — Спортовий Гурток "Скала", якого основниками був гурт ініціятивної молоді під проводом Василя Бойчука. Горстка українських спортовців, привиклих до організованого життя, більшала. Вони скоро відшукали себе в мільйоновому Торонті.

Можна здогадуватись, що ні Василь Бойчук, ні Степан Ярема, ні Олександер Желтвай, чи Олександер Держко, Степан Бойчук, "Ганза" Мочерняк ні Петро Чаплинський, приявні на тих сходинах, напевно не снили про те, що товариство, яке вони тоді оснували — стане в короткому часі гордістю української громади не тільки Торонта, і не тільки Канади, але обох сусідніх країн Канади і З'єднаних Стейтів Америки (ЗСА).

Соборницьке зусилля колишніх міттенвальдців, ашаффенбурґців і мешканців корнберґського табору видало скоро плоди.

По місячному існуванні С.Г. "Скала" скликано основуючі збори на день 30. 6. 1948 року, на яких гурток перейменовано на *"Спортове Товариство "Україна"*, що й в дальшому користувалося приміщеннями Т-ва "Просвіти", та вибрано перший провід товариства в складі: почесний голова С. Мацкевич, його заступник М. Фесенко, оба із старшої еміґрації. Діючим головою став В. Бойчук, заступником О. Держко, секретарську працю перебрав В. Стойко, скарбником обрано І. Чайківського та господарем М. Копача. Контрольну Комісію творили О. Желтвай, інж. С. Ґеник-Березовський, інж. Р. Романчукевич. До Мирового Суду обрано М. Сороколіта із старшої еміґрації, але толерантного приятеля нової еміґрації, С. Мазепу і І. Баглія.

Терен, на якому прийшлося діяти новоствореному товариству, — був з уваги на велику різницю поглядів на поняття, значення і завдання спорту, — доволі важкий і

— як пізніше виявилося, — навіть непригожий для плекання ідейного спорту. Річ в тому, що значення спорту в Канаді доосновно різнилося від того, як його розуміли новоприбулі з европейського континенту спортовці, в тім зокрема українські.

Пересічний канадець, живучи безжурно серед всіляких вигод, уважає спорт першорядним засобом масової розваги, тобто оцінює його з позиції — не завжди пасивного — глядача; а коли сам віддається спортові, то головною спонукою до цього є його бажання зробити добре оплачувану кар'єру, здобути швидко і легким способом гроші, "лаца-моні".

Натомість українські спортовці принесли з собою, зі своєї поневоленої батьківщини, ідею спорту як необхідного засобу для фізичного гарту тіла і духа, згідно з гаслом — "спорт для здоров'я, гарту і краси тіла та удосконалювання духа людини", і все це під аспектом кращого служіння своїй нації, своїй батьківщині.

Однак ці різниці у поглядах на спорт не знеохочували новоприбулих. Вони з повним зрозумінням завдань тіловиховного руху, почали пробиватися крізь усі перешкоди.

У специфічних для нас умовах нашого побуту — велику вагу приписано спортові, як важливому чинникові в самообороні нашої еміграції перед денаціоналізацією. В такому наставленні почато працю.

Урухомлено ланку футболу, кошівки, відбиванки, настільного теніса і шахів.

За фінансовою допомогою Т-ва "Просвіта" куплено виряд та необхідний інвентар. Тренінги переводжено доривочно, звичайно в парку "Ріверсайд" над річкою Дон, а під кінець сезону вдалося навіть розіграти кілька змагань з другоклясовими місцевими футбольними командами та відбиванкову зустріч з литовськими "діпістами". Наша футбольна команда не була ще в тому часі членом місцевого футбольного союзу — і тому не легко було піднайти противника до змагань. Не один раз при-

ходилося повертати домів, не розігравши змагань, бо противник... забув прийти на грище. Та всежтаки, завдяки старанням почесного голови С. Мацкевича, що єдиний із старо-канадців заінтересувався в тому часі долею, чи пак недолею нашого товариства, а то й деяких змагунів, — вдалося розіграти п'ять товариських змагань.

Знання англійської мови зробило своє.

Змагуни футбольної команди сповнювали тоді подвійну ролю. Були вони змагунами та рівночасно виконували функції членів проводу.

Склад футбольної одинадцятки виглядав менш-більш так: О. Желтвай, С. Мисаковець, П. Чаплинський, С. Бойчук, Кулешняк, С. Ярема, інж. Ґеник-Березовський, І. Мочерняк, О. Кучкуда, інж. Романчукевич, О. Держко, П. Магуда, П. Лєхіцький.

В п'ятьох змаганнях вдалося нашим змагунам виграти тричі: з ФК "Спарта" 5:1, з ФК "Санґамо" 4:1 і "Міміко" 3:1, — а двос змагань з "Кенедієн Дженерал Електрик" і "Іст Йорк" програли 1:2 з першими і 4:5 з другими.

Вдоволяючий дебют, плюс число глядачів причинилися до того, що Т.Д.Ф.А прийняло нашу одинадцятку у склад другої дивізії.

Чоловіча відбиванкова команда, яку провадив О. Кучкуда, розіграла три переможні стрічі з литовським клюбом "Витас" 2:0, 2:0 і 2:1, та один раз програла 1:2.

В шістці, чи радше п'ятці, виступали Олесь Кучкуда, С. Мисаковець, С. Бойчук, та два Івасі — Мочерняк і Плювак.

Ланка настільного теніса під опікою С. Бойчука, не маючи відповідного приміщення, не розвивала сподіваної діяльности.

Ланка шахів, хоч найчисленніша, бо обіймала у своєму складі 25 любителів шахів, не могла теж, з браку зв'язків з місцевими шаховими колами, — виплисти на ширші води, так, що ланковий В. Добрянський за-

вершив свою працю — переведенням внутрішнього клюбового турніру.

Ланка кошівки, якою опікувався І. Плювак, ізза браку тренінґових можливостей і недостаточної кількости змагунів, не могла якслід розвинути своєї діяльности. Однаково, з трудом склеєна п'ятка (Шкляр, Плювак, Оленчук, Гайовський і Романик) відважилася спробувати своїх сил в турнірі зорганізованому Українською Православною Громадою. Участь у турнірі покінчилася сподіваною невдачею. Кошівкарі СУМК-у вимолотили нас у відношенні 52:12.

Як бачимо, підсумки праці в першому періоді існування товариства — не надто світлі, але прийнявши до уваги недостачу змагунів, тренінґових можливостей та брак зв'язків з місцевим спортовим світом, — треба ствердити, що СТ "Україна" започаткувало своє завдання обіцююче.

Касові показники товариства у 1948 році були аж надто скромні: по стороні прибутків $199.29, по стороні видатків — $194.97. Секретар отримав у тому році 6 писем, а вислав 4, всі в... англійській мові.

На листі членства було вписаних 29 осіб, які були в тому часі заанґажовані в праці товариства як члени проводу, чи як змагуни.

РІК 1949

МИРОСЛАВ ІВАН ВЕЛИГОРСЬКИЙ,

народжений 14. 1. 1920 р., у Серафинцях, Західня Україна. Яворів: гімназія Рідної Школи, спортовий гурток, відбиванка, а 1933-1937 Карпати: табір "Сокіл", курінний. Львів: Педагогічний інститут, 1938 - 1940, відбиванка, стріляння, перший у змагу. В УССК — організаційний референт, ланковий 1941-1944. Фюссен: професор фіз. культури — гімназія С.Т. "Калина", відбиванка і кошівка — 1946 р. Міттенвальд: проф. фіз. культури — гімназія — Курс Ред. фіз. культ. Українського Вільного Університету, секретар УРСТ "Лев", провідник літніх таборів для молоді ІРА, ІМКА, член ділового відділу РФК від 1946 до 1948 р. Торонто: 1948-1949 голова СТ "Україна", редактор спортової сторінки "На Варті" в "Гомоні України", крайовий референт фізичної культури СУМ.

19 листопада 1948 р. відбулися II. Загальні Збори, після яких почався другий запопадливий період праці і розвитку товариства.

На цих зборах прийнято статут товариства, взорований на статуті РФК, а враз із ним емблему товариства у виді червоно-чорного щитика із золотим тризубом на напнятім луку і написом С.Т. "УКРАЇНА", та червоно-чорні кольори товариства.

Новообраний провід започаткував свою працю у такому складі: Мирослав Велигорський — голова, Ярослав Хоростіль — заступник, Мирон Бачинський — секретар, Олександер Чикало — скарбник, Іван Мочерняк — господар, Олександер Держко — організаційний референт, Олександер Желтвай — заступник. До Контрольної Комісії обрано В. Бойчука, Т. Балабана і О. Бабиченка, а до Мирового Суду С. Ярему, С. Бойчука і В. Кулешника. Почесним членом проводу обрано С. Мацкевича.

Незабаром, ізза браку часу, хвороби, чи як змагуни відходять з проводу Бачинський, Хоростіль і Желтвай, а їх місця заняли інж. Є. Спольський, А. Мартинюк, К. Ацберґер і І. Ткач, а Держко і Чикало помінялися функціями.

Період, в якому працював вище названий провід був особливо важкий і відвічальний в діяльності і розвитку товариства. Брак належного приміщення, фінансові клопоти пов'язані з доповненням інвентаря та зворотами коштів приїзду змагунів на змагання із дооколишніх фарм чи фабрик, — ставили провід у скрутне положення.

Приходи із змагань були мінімальні, бо відбувалися вони на відкритих грищах, в парках, де треба було ходити зі збіркою до капелюха, а на інші джерела приходів не було виглядів. Всепотребуючу касу для потреб посилення праці — збагатив місцевий осередок СУМ своїм щедрим, як на ті часи, сорок-доляровим датком.

По кількаразових безуспішних спробах дальшої співпраці з управою Т-ва "Просвіта", яка почала вважати СТ "Україна" своєю спортовою секцією, провід СТ "Україна" на одному із своїх засідань, на внесення голови, порішив винайняти власну домівку, що містилася в готелі "Дюк оф Коннот" при вулиці Квін Захід ч. 458, якої власником був Диба, — за ціну $50.00 місячного комірного. Дякуючи придбанню "власної", хоч малої але зате культурно влаштованої домівки, — кількість членства зростала з дня на день. Милі зустрічі в попу-

лярній домівці товариства, тут, мов в уряді праці, допомагали собі друзі піднайти працю, тут засновувалися перші нитки супруж, тут полагоджувано мешканеві та інші побутові проблеми, зокрема для тих родин, які приїхали з дітворою, все це створило атмосферу живучости і популярности товариства. Одна із англосакських політичних партій, хотячи забезпечити собі виборче попертя серед новоприбулих — виасиґнувала навіть "фонди" (пару долярів) на потреби товариства.

Важіль праці розгойдався на добре. Для тренінґових потреб ланок відбиванки і кошівки винаймлено руханкову залю "Юнайтед Чирч" при цій самій вулиці під числом 423 — де двічі в тижні десятки змагунів виконували вправи.

В травні 1949-го року делеґація товариства, — проф. В. Гайовський (щирий приятель товариства із старшої еміґрації), О. Чикало і М. Велигорський на річному засіданні Онтарійського Футбольного Союзу зреферували справу готовости товариства вступити в члени "Торонто енд Дистрикт Футбол Ассосієйшин". Так СТ "Україна", як перше українське товариство, стало членом зорганізованого футболу в Канаді.

З приходом весняного сезону, СТ "Україна", завдяки успішним виступам своїх футболістів, — промощує собі дорогу до сердець і прихильности тисячів симпатиків не тільки серед українців, але теж між англосаксами — стаючи одночасно одною із найбільш атрактивно-касових футбольних одинадцяток Торонта. В тому часі членство товариства зросло із 29 на 149 членів, з чого більшість, це були змагуни обох полів.

В часі своєї праці провід відбув 14 засідань та двоє ширших сходин з членством. Секретар одержав 72 та вислав 80 писем. Для потреб секретаріяту видруковано 500 листів з конвертами, 300 членських виказок, 500 членських заяв та 500 афішів. Касові обороти в рубриці приходів зросли до суми $1,477.00, а по стороні розходів було занотовано $1,377.00. Вартість рухомого майна оці-

нено на $720.00. Культ-освітній референт причинився до влаштування трьох вечорниць з танцями, а спільно з іншими молодечими організаціями зорганізовано Крутянську Академію.

Невистачаючий чисельно склад проводу в час такої пожвавленої праці — став причиною скликання Надзвичайних Загальних Зборів з метою поширення складу проводу та поправки деяких точок у статуті.

На Надзвичайних Загальних Зборах, що відбулися 3 липня 1949 р. в присутності 64 членів, вибрано збільшений провід товариства в складі: М. Велигорський — голова, інж. Є. Спольський — І-ий заступник, О. Держко — ІІ-ий заступник, І. Чайківський — секретар, Р. Костюк — скарбник, К. Ацберґер — господар, д-р П. Глібович — культ-освітній референт, Віра Богдан — референтка жіночих ланок, Я. Лаптута, В. Рибак, Б. Цимбалістий — заступники членів проводу. До Контрольної Комісії обрано мґр. Я. Спольського на голову, Я. Хоростіля на секретаря та С. Романця як члена. Мировий Суд творили: А. Мартинюк, Ю. Конотопський та Є. Онищук. В часі праці О. Чикало зрезиґнував з посту організаційного референта, а його місце зайняв Я. Лаптута. В такому складі провід покінчив свою каденцію — 25 грудня 1949. У звітовому часі відбуто, побіч черги засідань — 4 ширші сходини з членством. Рефератами мґр-а Я. Спольського на тему "Американський ідеал виховання і ми" та інж. В. Федоровича "Цікаве про телевізію" — доповнено культ-освітню працю товариства. Змушений ростом членства, провід переніс осідок товариства до більшого і вигіднішого приміщення при вул. Батгурст ч. 339, яке винаймлено у І. Гладуна за ціну $40.00 місячного комірного. У зв'язку з перенесенням домівки закуплено влаштування на суму понад $250.00. Збіркова акція на потреби товариства принесла $285.00, а жіноча ланка придбала з власної ініціятиви радіо-приймач, який вживано при товариських зустрічах та при слідкуванні за вислідами спортових імпрез. Провід товариства, не зважаючи

на фінансові труднощі ні на особисті турботи членів проводу і змагунів, — старався поставити товариство на належний рівень, що йому таки вдалося.

Окреме признання належиться тим членам футбольної ланки, які за виїмком кількох тільки одиниць — вміли опертися спокусі доляра. Ці власне позитивні одиниці не міняли національних чеснот за можливості матеріяльного поліпшення, яке можна було досягнути ціною переходу на услуги чужинецького спорту. Товариство своєю діяльністю та працею і осягами ідейних змагунів доказало не тільки можливість, але теж конечність існування українських самостійних спортових товариств в Канаді. Поруч виконування своїх завдань у спортовій ділянці, СТ "Україна", за почином тогочасного скарбника Р. Костюка, стало членом опікуном Союзу Українських Воєнних Інвалідів в Німеччині і Австрії.

Другий період діяльности СТ "Україна", це фаза великих здобутків футбольної команди, якої змагуни своїми вмілостями і посвятою допомогли товариству виплисти на ширші води місцевого аматорського спорту. Пам'ятні змагання з "Кенедієнс" і "Олстер" враз із завойованням трьох трофеїв та безперервний тяг перемог шахістів, поставили СТ "Україна" на одне з передових місць в тих ділянках на терені Торонта. З кожним днем напливало щораз то більше спортовиків з европейського континенту до Канади. І хоч приходилося кожному з них поборювати щоденні злидні еміґрантського життя, — то всежтаки, при помочі знайомих і симпатиків, вдалося їх влаштувати, на чому очевидно, користали поодинокі ланки, скріплюючи свій склад. Тут ще раз треба буде підкреслити факт, що немало прислуг для новоприбуваючих змагунів віддав згаданий вже перед тим С. Мацкевич, якому вдавалося влаштовувати новоприбулих — у машиновій фабриці Мессей-Гарріс. В тому часі прибули до Торонта — В. Хитра, Б. Опалевич, С. Романець, Р. Панчишин, А. Шапка, М. Маланюк, Т. Кіт, Дибайло,

Шевчук, Р. Гороховянка, Кобрин, М. Тихий, М. Галушка, Ярко і Мирослав Мочерняки — та змагун переможної української дружини на "Ді-Пі Олімпіяді" в Німеччині — Андрій Горський. Футбольною ланкою проводили в тому часі С. Ярема і В. Рибак. Для поширення футбольної штуки — зорганізовано дружини юньйорів і доросту.

Перша команда змагалася за першість 2-гої дивізії, юньйори за першість своєї групи, а доріст, не маючи зорганізованих противників, — вдоволявся товариськими зустрічами. Перша команда, якої хребет творили воротарі О. Желтвай, С. Мисаковець, П. Лехіцький і О. Шкляр, заложники І. Кіт, С. Романець, Б. Опалевич, А. Горський, Р. Гороховянка, поміч С. Ярема, В. Хитра, А. Шапка, І. Мочерняк, М. Мочерняк, та лінія нападу Шевчук, С. Раєвський, Кучкуда, Р. Панчишин, Ванат, М. Маланюк, П. Чаплинський та Попадюк, Кобрин, Я. Соколик, М. Тихий і М. Галушка в резерві, — розіграла 33 змагань, з чого 25 разів перемогла, 4 рази програла, та таку саму кількість звела внічию. Напад здобув 121 ворота противника, а воротарі пропустили 32 м'ячі у свої ворота. Одна третина здобутих воріт (42) була ділом Панчишина. Після "Ромця" крокували Кучкуда — 19, А. Горський — 16 та Маланюк — 14. Змагаючись у товариських зустрічах, футболісти СТ "Україна" осягнули такі висліди: з "Мімі-ко" 5:0, з "Витас" 4:1, з "Університетом" 2:3, та з "Олстер" 1:1. Слід при тому підкреслити, що ірляндська одинадцятка "Олстер Юнайтед" — це був кількаразовий чемпіон Канади, а того року репрезентував Онтаріо у міжнаціональних змаганнях з англійською командою "Нюкестл" і шведською "Камратума", і тому не диво, що змаганням "Україна" — "Олстер" приглядалося 4,000 глядачів. Треба теж пригадати, що й на змаганнях "Україна" — "Гагібор", чи "Україна" — "7000 Клаб" було приявних по дві тисячі любителів футболу, що вказувало на велику популярність, якою втішалася одинадцятка червоно-чорних.

У змаганнях за першість 2-гої дивізії, футболісти СТ "Україна" перемогли "Вандерерс" 12:0 (але футболівок — на жаль — не відібрали) і 6:0, "7000-Клаб" 3:2, "Роджерс" 3:1 і 6:0, "Торонто Айріш" 2:0, "Спарта" 5:2 і 6:0, "Міміко" 4:1 і 6:0, "Бяли Ожел" 2:1, "Авро" 3:2, "Санґамо" 7:0, "Стюарт" 5:1, "Олімпія" 7:0, і "Словак" 1:0. Один раз програли із "Санґамо" 1:2 та один раз зремісували з "Торонто Айріш" 1:1. В розграх за чашу Канади — одинадцятка СТ "Україна" змагалася зі змінним щастям, з "Гаґіборс" 2:2 і 4:1, та з "Канедієнс" 2:2 і 0:6. Беручи участь у грах за трофей "Бритіш Консул", — наші футболісти перемогли "Вандерерс" 6:0 і "Тартанс" 5:1 — та несподівано програли до "Іст Йорк" 0:1. У змаганнях за трофей "Кемпбел" — виграли 2:0 — після того, перемучені частими виступами, — відступили від дальших гор. Граючи за звання "чемпіона сеньйорів", футбольна команда "Україна" перемогла "7000 Клаб" 4:0 та "Кенедієн Дженерал Електрік" 1:0.

У вияві признання за гарні досягнення футболістів СТ "Україна", — "Торонто енд Дістрикт Ассосієйшен" довірило нашим футболістам завдання — репрезнтувати Торонто у змагу з "Гамілтон Ситі". Команда червоно-чорних і тут не завела, бо виборола перемогу для Торонта 2:1, а для товариства придбала трофей "Галлівелл".

Заключенням виступів першої футбольної команди було здобуття: 1) першости 2-гої дивізії враз із трофеєм "Дейлі Стар", 2) звання найвизначнішої команди "Сеньйор-Ліґи" і чаші "Лоблавс", та 3) чаші "Галлівелл" за перемогу у міжмістових змаганнях з "Гамілтон Ситі"

Отже 1949 рік був дуже працьовитий, а висліди імпонуючі. Однак разом зі славою прийшлось нашому товариству проковтнути теж гірку пілюлю неприхильної критики під адресою тріюмфуючої команди червоно-чорних, яка появилася в англомовній пресі, за нерозважне потурбовання судді змагань одним із футболістів СТ "Україна".

Юньйорська команда змагалася за першість "Джуніор Ліґ", в якій, серед дев'яти команд, зайняла п'яте місце. Осяги юньйорів були ось такі: з "Ґвелф" 3:0, з "Вудґрін" 3:2 і 2:1, "Либерті" 5:0 в. о., з "Іст Енд Кенедієнс" 3:0 і "Ст. Дейвидс" 1:0 — це виграні; програні були з "Рівердейл Імпіріял" 1:3 і 0:1, із "Ст. Ендрюс" 0:2 двократно, та з "Іст Йорк" 1:2. Двоє змагань, з "Іст Енд Кенедієнс" і "Ст. Дейвидс" зіграли внічию. Поминаючи успіхи чи невдачі на зеленій мураві, — слід відмітити гідну поставу юньйорів, які у великому числі, бо аж 42-х, все охоче ставились на заклик проводу. Їх капітан Ярослав Соколик грав у збірній Онтаріо проти збірної юньйорів провінції Квебек, і за опінією англомовної преси, юньйори Онтаріо, дякуючи продуктивній грі Соколика, — здобули перемогу враз з величавим трофеєм. Юньйори СТ "Україна" мали у свойому складі: Я. Соколика, М. Мочерняка, Голика, Дибайла, Шаґалу, Солтиса, М. Тихого, Куліша, С. Согуйка, Галушку, Найдука, М. Трофимовича, Магуду, Кобрина, Федірка, Ярового, Ружицького, Попадюка, Пальченка, братів Білоусів (цікаво, як живеться їм в СССР, куди вони виїхали з батьками?...). Перуна, Оленчука, Гошоватюка, Гірака і Іленчука.

Дружина доросту, під опікою О. Желтвая, розіграла четверо змагань, з яких тільки одні були переможні, а троє програні. В складі команди доросту ми бачили Охрима, братів Лавришинів, братів Ружицьких, Павліва, Чіха, Півторака, Шевчука, Сабата, Макогона та одного італійця, якого охрещено прізвищем "Італіяно" (він вперся чомусь конче грати в рядах команди доросту СТ "Україна").

Ланку відбиванки провадили І. Плювак і М. Теребенець. Брак контакту з іншонаціональними угрупуваннями, та те, що відбиванка в Канаді є зарахована до зимових спортів, — були причиною того, що праця ланки була обмежена до спорадичних і "ад гок" зааранжованих виступів.

З нагоди з'їзду осередків МУН східної Канади, що відбувся в Торонті, — відбиванкарі СТ "Україна" розіграли декілька змагань поза конкурсом та здобули навіть чашу МУН. Слід теж згадати, що під час того самого з'їзду відбулася перша зустріч українських жіночих команд МУН з Монтреалю з торонтонською "Україною", яку виграли торонтянки з вислідом 2:0. В відбиванковій команді СТ "Україна" змагалися пані: Богдан, І. Сосновська, Менцінська, Струк і Лех.

Чоловіча команда в складі: Плювак, Кучкуда, Стороженко, Велигорський, Лехіцький, Мисаковець, Шах, Ковалишин, Теребенець — розіграли 10 змагань, з такими вислідами: з "Витас" 2:0, 0:2, 0:2, — з "Естонцями" 0:2 і 2:0, — зі СУМК 2:0, 2:0, з ІМКА 0:3, з МУН, Торонто Зах. 2:0, та з МУН, Монтреаль 2:1.

Ланка настільного тенісу, якою опікувався Степан Ярема, ізза браку відповідного приміщення, а в слід за тим із залеглостями в тренінґу — не розвинула більшої діяльности. В залі Українського Народнього Дому, якого управа віддала її безплатно для вжитку членів СТ "Україна" на недовгий час, — розіграно двоє змагань з литовцями "Витас" в мішаній конкуренції, які програно в переконуючому висліді 1:6 і 1:7. В дружині СТ "Україна" грали Ольга Бабиченко і Люба Чиж, та Кучкуда, Шкляр, С. Ярема, Мочерняк "Ганза" і С. Раєвський.

Ланка шахів під проводом В. Добрянського нараховувала понад 30 шахістів, і була поруч футбольної команди — найбільш діяльною в товаристві та осягнула цінні успіхи. Зв'язковим до шахової ліги був у тому часі д-р Гуцуляк.

Декілька товариських змагань, три внутрішньоклюбові турніри, влаштування симультанів українського майстра д-ра Богатирчука, та участь шахістів СТ "Україна в симультані д-ра Ейве, з яким єдину партію виграв О. Чикало, як теж участь шахістів СТ "Україна" в розграх за першість Онтаріо, — доказали, що ланка шахів

при товаристві виконала вповні своє завдання. Приємно буде згадати, що д-р Ейве — це колишній чемпіон світу. Ще одним виявом високої кляси наших шахістів — було те, що передовий шахіст СТ "Україна" — мґр. Я. Онищук по завзятій, 5 годин триваючій, партії з колишнім віце-першуном Литви — Вайтонісом — покінчив партію внічию. Здобуті досягнення — це був вислід наполегливої праці здисциплінованих членів ланки: братів Є. і Я. Онищуків, М. Москаля, В. Добрянського, О. Держка, д-ра Гуцуляка, інж. Ґеник-Березовського, О. Чикала, Я. Станька, Максименка, В. Бачинського і Д. Кулика.

Поодинокі висліди ігор шахової ланки товариства: — з "Витас" 3:3, 6.5:1.5, 3.5:4.5, — "Ческлаб" Ошава 8:2, 4.5:1.5, — з ІМКА 6:1, 6:4, — "Університетом" 7.5:4.5. Останній виграш треба вважати за найбільший успіх шахістів СТ "Україна", бо шахова команда Університету — це був шаховий чемпіон Торонта в 1948-му році. Як видно з повищого перегляду, праця товариства в 1949 році була многогранна і взагальному мусіла вдоволяти, а тайною успіхів змагунів усіх ланок була в тому часі карність, самопосвята та правильне зрозуміння спортової ідеї.

РІК 1950

ЯРОСЛАВ ХОРОСТІЛЬ,

народжений в Перемищині, 12. 4. 1909 р. Ентузіяст тіловиховних ідей і спорту. Активіст у багатьох галузях спорту, а в циклістиці і високогірських мандрівках особливо. Адміністративну спортову діяльність започаткував у Проводі УСТ "Сян" у Перемишлі. На еміґрації в Німеччині був активним членом Проводу УСТ "Чорногора" в Авґсбурзі і членом Управи Ради Фізичної Культури в Німеччині. На північно-американському континенті виконував упродовж кількох каденцій обов'язки голови СТ "Україна" — Торонто 1950, 1961, 1963, 1967 і 1968 рр. Голова Крайової Делеґатури УСЦАК на Канаду від самого початку її існування, дворазовий голова Української Спортової Централі Америки і Канади. По день 7. 3. 1980 р. виконував функцію секретаря УСЦАК.

Як "avis rara" ("рідкісна птиця") в українському спорті на чужині, Я. Хоростіль запроєктував і опрацював брошуру "Борітеся — Поборете" — огляд діяльности СТ "Україна" — Торонто за роки 1948-1949. Був першорядним дописувачем на спортові теми до українських газет і коментатором на радіопередачах "Пісня України" — Торонто. Автор 1-ої частини оцієї історії СТ "Україна" — Торонто. Був секретарем багатьох українських організацій і громадських установ, в тім молодечої організації "Пласт" — Торонто.

Помер у Торонті дня 7-го березня 1980 року.

Праця товариства в третьому році існування була в основному відмінна від попередніх років. Перша фаза праці в 1948-му році мала характер початкових зусиль. Була це праця менш ефектовна, зате вимагала великих зусиль від членів проводу, яким прийшлося працювати у зовсім відмінних від европейських відносинах, та на добавок всього теж із труднощами, які створювало незнання англійської мови і місцевих умовин життя. Та всі ті перешкоди перемагали ентузіясти спорту з усмішкою і самопосвятою. Перейшовши рік 1949, як другий етап існування товариства, якого завданням було зміцнення, поширення і поглиблення праці попередників, — СТ "Україна" увійшла у третій етап відповідальної праці, якого метою було вдержання і закріплення доброго імени товариства не тільки серед місцевої української громади, але теж в опінії англосаських спортових чинників.

Працю в тому часі започаткувало товариство дебютом першої футбольної команди в Національній Футбольній Лізі, у найвищій клясі онтарійського футболу, пересуненням інших ланок до вищої групи, поширенням їх діяльности, та врешті опануванням додаткових ланок.

Організаційну працю товариства в тому сезоні започаткував провід, вибраний на Звичайних Загальних Зборах, що відбулися дня 25. 12. 1949 р. П'ятдесят двох приявних членів обрали провід у складі: Степан Романець — голова, М. Бачинський — 1-ий заступник, Ю. Конотопський — 2-ий заступник, Я. Хоростіль — секретар, М. Теребенець — скарбник, Р. Дзядик — господар, Віра Богдан — референтка жіночих ланок, В. Рибак — організаційний референт, інж. Є. Спольський, д-р В. Жінчишин і Д. Галущак — заступники членів.

Контрольну Комісію творили: інж. В. Федорович, Я. Лаптута і І. Нечай. До Мирового Суду увійшли — Я. Балабан, В. Оліярник і мгр. Я. Спольський. У короткому, бо всього тримісячному, періоді праці проводу —

відбуто конференцію з представниками української преси та приведено до культурнішого вигляду додаткову залю для потреб членства.

Та несподівано почав назрівати неприємний фермент, який сильно струснув основами товариства. Річ в тому, що особа, яка влаштувала декількох змагунів і членів проводу на праці, — хотіла чомусь своїми впливами перемовити їх до переходу до іншої громадської організації, при якій мали б вони створити спортовий клюб. Ясніше сказавши, — "ґенерал Сем", як сама себе величала ця особа, хотів із змагунів існуючого вже товариства створити інший клюб. Ці пляни осталися до сьогодні невиправданим абсурдом. Але щож, жадоба влади і впливів не має границь.

Розконспірування замірів запланованого роздвоєння довели до проголошення Надзвичайних Загальних Зборів, на яких 89 приявних членів вибрали дня 16. 4. 1950-го року новий провід в складі: Ярослав Хоростіль — голова, Я. Лаптута — 1-ий заступник, Є. Івашко — 2-ий заступник, М. Савка — секретар, Р. Костюк — скарбник, М. Тихий — господар, М. Теребенець — заступник, О. Чикало — організаційний референт, І. Струк — референтка жіночих ланок, д-р П. Глібович — культ.-освітний референт. Заступники членів проводу — д-р В. Жінчишин і І. Шупер. Контрольна Комісія: інж. А. Палій, С. Романець і М. Бачинський. Товариський Суд: мґр. Я. Спольський, Я. Балабан і М. Колодій.

В часі, обнятому діяльністю обох проводів, багато праці посвячено справам приступлення до купна дому у спілці із СУМ-ом, Т-вом "Просвіта", В-вом "Гомін України" і Лігою Визволення України. Справи купна дому у спілці не вирішено на З. З. Зборах, — а передано її до полагодження новообраному проводові. А справа не була легка. Опінія членства була поділена, одиниці із кругів старшої еміґрації, а між ними поважні українські професіоналісти, — висловились у катеґоричних майже формах проти спільного купна дому, — чим по-

ставили членів проводу у дуже важке становище. Спираючись однак на вирішенні членства, яке у 75% виповілося за приступленням до спілки, — провід зважився підписати акт спільного купна. Вправді, конечність набуття власного приміщення була теоретично полагоджена, але вслід за тим наростали щораз важчі проблеми. Перша, це був брак грошей, а друга, не менш драстична — необхідне з'ясування загалові, а деяким кругам зокрема, що праця товариства спирається на засадах понадпартійности, і товариство діє як самостійна і статутова організація, а саме приступлення до спільного купна було зумовлене пекучою потребою придбання власного приміщення. Об'єктивно думаючі члени української торонтонської громади — прийняли крок проводу як виправдану конечність, — інші тільки злегка присипали свій воєнний топірець..., а провід товариства тимчасом нав'язував громадські зв'язки з іншими українськими організаціями без уваги на їх політичні, партійні чи релігійні переконання.

Користі, які осягнено з такої співпраці, треба записати до числа кращих успіхів у діяльності товариства. У культурно-освітній ділянці товариство широко розгорнуло свою активність. Тут слід згадати про участь членства і представників товариства в Релігійній Маніфестації СУМ, участь у фестивалі клюбу "Полтава", — авдієнцію у владики кир Ізидора з нагоди святкувань Екзархату, участь делеґації у відкритті і посвяченні будинку Українського Національного Об'єднання, участь представників в Першій Науковій Конференції НТШ та врешті участь у з'їзді Українського Католицького Юнацтва (тоді там говорили ще по-українському). Як бачимо, в ділянці громадського життя наше товариство не оставалось позаду інших. Поруч цього, що було сказане, — товариство влаштувало чотири самостійні забави у власній "залі", яку перетворено з друкарської робітні, одну спільну зі СУМК, та одну спільно з Організацією Українок Канади.

Діяльність і міжорганізаційна праця товариства в тому часі — це був справжній "соборний борщ", за окресленням гумориста Миколи Понеділка. Працю товариства не ограничувано тільки до спортової діяльности. Її поширено теж у напрямі втримування і закріплювання тісних зв'язків з членством і гуртом прихильників товариства шляхом організування спільних товариських сходин. В тому часі, наша спортова громада, не розбігшися ще по крутих доріжках матеріяльного життя, — була схильна до життя в гурті. І тому-то провід влаштував декілька докладів для членства та два прийняття для змагунів, членів і громадянства з нагоди відкриття та закінчення спортових сезонів. Зокрема бенкет, який влаштовано в залі Українського Народнього Дому, — був справді вдалий. В бенкеті взяло участь 180 осіб, серед яких ми бачили священство обох віровизнань та представників майже усіх наших громадських організацій.

Намічений попереднім проводом проєкт заснування "Опікунчого Комітету" — покінчився неуспіхом, бо з поміж 44 запрошених громадян — з'явилося всього... 4 особи.

З метою ще більшого спопуляризування праці товариства, видано 91-сторінкову брошурку-звіт із дворічної праці товариства, в однотисячному тиражі. Не забуваючи про харитативні обов'язки, товариство, як вже було відмічено, — стало членом Фонду Допомоги Українців Канади, а допомога нашим інвалідам почала досягати суми $1,000.00. Все те, у сполученні із вдалими спортовими виступами товариства, спричинилося до виявів признання з боку української громади. Згадати б про бенкет, який влаштував відділ КУК у Віндзорі в честь нашої футбольної команди, яка побувала у цьому місті на змаганнях із "Віндзор Стерлінґ", чи теж про прийняття, яке влаштували д-р Е. Вахна, д-р В. Жінчишин і д-р П. Глібович з призначенням доходу на потреби товариства. Це був спонтанний, незааранжований

вияв прихильности до товариства. Знову ж НФЛ у вияві признання для праці нашого товариства — вибрала представника СТ "Україна" до цієї ж ліги — д-ра І. Кучерепу — на почесний пост місто-голови ліги, а "Толя" Шапка на пленарному засіданні ліги був визнаний другим з найвизначніших змагунів Торонта. Футбольна команда, з представниками товариства, взяла участь у річному бенкеті, на якому вручено товариству трофеї "Торонто Дейлі Стар", "Лоблавс" і "Галлівел" за успіхи футболістів "Україна", а молодому пластунові, змагунові юньйорові Ярославові Соколикові вручено відзнаку учасництва у змаганні збірної юньйорів Онтаріо проти такої ж з провінції Квебеку — з особливим признанням за його продуктивну гру, завдяки якій збірна Онтаріо перемогла противника.

З поширенням праці зростало теж число членства та касові обороти. Касовий оборот в тому році збільшився до поважної суми $18, 243.88 із чисельним станом членства — 471.

Та так якось буває, що разом з успіхами та позитивами йдуть у парі і неприємні справи... Некультурна поведінка загорілих, перечулених фанатиків супроти судді під час змагань із Шкотами — потрясла доброю славою товариства. Неприхильні голоси преси, які для сензації переступали межі об'єктивности і кривдили наше товариство, — змусили провід до самооборони проти наклепів спортового рецензента щоденника "Ґловб енд Мейл". Брутальним був допис на сторінках "Наш Вік", в якому ясно можна було дошукатись злобної тенденції. Нефортунний, самовільний та чисто особистого характеру виступ змагуна СТ "Україна" в красках жидівського клюбу у змаганнях проти іншої української футбольної команди в Монтреалі — дав причину до ще більшого огірчення громадської опінії проти цього змагуна. Та щож, нерозсудки всюди бувають.

Приступаючи до обговорення спортової праці товариства у 1950 році, треба пригадати, що при товаристві

були діяльні три футбольні команди, три відбиванкові, дві настільного теніса, дві шахові та одна кошівкова. Найвизначніші успіхи здобула чоловіча відбиванка, осягаючи першість Торонта та чемпіонат Онтаріо.

Не занедбано старань, щоб для зміцнення складу першої команди стягнути кращих українських футболістів, що остались ще в Европі. Свій дебют в онтарійській футбольній екстраклясі започаткувала перша одинадцятка СТ "Україна" в гурті з "Кенедієнс", "Скаттиш", "Овквуд", "Ст. Ендрюс", "Гамілтон Ситі", "Вестінґгавз" і "Олстер". Змагання грано на стадіонах Овквуд і Бродвю ІМКА в Торонті та на стадіоні "Сивик" в Гамілтоні. В розграх за першість Національної Футбольної Ліґи — команда червоно-чорних зайняла шосту позицію. В змагу за трофей "Фрейм-кап", "Ґлеб-кап" і "Консолс-кап" — одинадцятка СТ "Україна" не добилась особливих успіхів. Її висліди балянсувались на рівній кількості виграшів і програних. Понижче зіставлення краще зілюструє дії першої команди, тож для відсвіження пам'яти — пригляньмося йому:

"У" — "Скаттиш" 2:0 і 2:0, "У" — "Ст. Ендрюс" 1:4 і в других змаганнях "Україна" покінчила змаг вислідом внічию 1:1, однак на протест противника за вжиття юньйора в рядах першої команди — змагання були зверифіковані 0:5 в користь противника, "У" — "Вестінґгавз" 0:5 і 0:1, "У" — "Овквуд" 3:1 і 1:2, "У" — "Олстер" 1:0 і 1:5, "У" — "Гамілтон Ситі" 3:3 і 3:1, і таким самим вислідом покінчено змаг з "Кенедієнс".

У змаганнях за "Фрейм-кап" — "Україна" перемогла "Скаттиш" 4:0 і 5:1, та "Олстер" 3:2, а програла до "Олстер" 3:6 і з "Кенедієнс" 0:3. Змагаючись за "Ґлеб-кап", українці осягнули такі результати: з "Вестінґгавз" 1:5, з "Кенедієнс" 0:2, з "Овквуд" 2:0, з "Гамілтон Ситі" 8:1, із "Ст. Ендрюс" 4:2, з "Олстер" 1:1 і зі "Скаттиш" 2:3. В змаганнях за "Консолс-кап" — футболісти "України" виграли з "Адис ФК" 3:0 та програли до "Олстер", по догривці — 1:2.

В товариських розграх з "Віндзор Стерлінг" у Віндзорі осягнено безворітний вислід; із збірною футболістів европейського походження — одинадцятка червоночорних виграла 3:1, а в товариському турнірі, розіграному між "Україною", "Гагібор", "Бяли Ожел" і монтреальською" "Гунгарією" — наша команда зайняла друге місце. З командою "Бяли Ожел" виграно 5:2, з монтреальцями програно 1:2. Слід пригадати, що під час гри з "Гунгарією" змагун нашої команди — Влайкович зранив руку, що в наслідках коштувало товариство немало грошей.

В команді СТ "Україна" в тому часі на переміну змагалися: С. Мисаковець, Степанський, О. Желтвай, Б. Опалевич, Г. Ригайло, Шостак, А. Шапка, М. Маланюк, Шевчук, Пруха, Влайковіч, Станек, Білоус, Мочерняк, Р. Панчишин, А. Горський, Драгун, С. Раєвський, В. Хитра, Кучкуда і Гороховянка. По національності, Степанський — словак, Пруха, Драгун і Станек, популярно званий "Славко", — чехи, Влайковіч — югославець. До нашого товариства були вони прив'язані слов'янським походженням — та симпатією до українців. А про те, чи заглядали вони за долярами, — хай засвідчить факт, що деякі з них з погордою відмовлялися від приймання якоїнебудь винагороди за участь у змаганнях. Королем стрільців у тому році був "Ромцьо" Панчишин з 25-тьома прогріхами за вчинену "кривду" воротарям противника.

Представниками товариства до Національної Футбольної Ліги були д-р І. Кучерепа і д-р П. Глібович та коротко адв. Д. Штокало. Були то часи, коли кожний вважав собі за почесть репрезентувати таке товариство, яким було тоді СТ "Україна". Ланкою проводив В. Рибак, а опісля мгр. М. Бардин. Капітаном, а заразом тренером, був Андрій Горський, якого в тренерській праці заступав коротко Петовіч.

Як згадано на початку звіту за рік 1950-ий, — найбільшого успіху в тому часі досягла чоловіка команда відбиванки. У переможних змаганнях проти університетської команди "Гарт Гавз" 2:0 (15:5, 15:7), "Кодак" 2:0 (15:3, 15:3), ІМКА 2:1 (15:13, 9:15, 15:10), ІМКА Бродвю 2:1 (15:5, 8:15, 15:7) і Литовців 2:1 (15:13, 7:15, 15:13) — шістка СТ "Україна", — здобуваючи всі можливі точки, — виграла першість "Інтермідіят Ліґ", що було рівнозначне з чемпіонатом Торонта. В переможній шістці "Україна" грали на зміну Стороженко, Дубинський, А. Шапка, М. Теребенець, Шах, Кучкуда, С. Мисаковець, І. Плювак і П. Лєхіцький. Ті самі змагуни повторили свій успіх у змагу за першість Онтаріо. Вигравши з Пітерборо 18:16, з Ст. Кетеринс 15:2, з Лондоном 15:9, з Кіченер 15:9 і ІМКА 15:13, — команда СТ "Україна" завоювала чемпіонат провінції враз з трофеєм д-ра Бруке. Це в-перше в історії канадського спорту українці здобули чемпіонат провінції, а на чаші з її двадцятилітньою історією знайшлася вирізьблена назва "Україна". В товариському змагу з росіянами теж перемогли українці 3:0 (15:12, 15:7, 15:7). Позатим, на з'їзді молоді Америки і Канади — в Ст. Кетеринс — "Україна" перемогла Латвійців 2:0, СУМ Ст. Кетеринс 2:0 і ІМКА Гамілтон 2:0.

Жіночі команди відбиванки і настільного теніса, з причини відсутности жіночих ліґ у Торонті в тому часі, — не проявляли жвавішої діяльности, а їхня праця обмежувалася до спорадичних виступів. На тому ж самому з'їзді в Ст. Кетеринс — жінки СТ "Україна" перемогли ІВКА Гамілтон 2:0, а до Естонок програли 1:2. Своє спортове "бездільство" заповнювали членкині жіночих ланок — поміччю при влаштовуванні забав і бенкетів.

Проаналізовуючи діяльність ланки кошівки, приходиться висловити декілька критичних завваг щодо постанови проводу користуватися в турнірі українських клюбів — змагунами литовської національности. Нема де правди діти, виступи кошівкарів "України", чи рад-

ше литовців, що виступали в красках СТ "Україна", — викликали небувале заінтересування турніром, а особливо серед новоприбулих ентузіястів спорту, що у своїх наслідках причинилося до піднесення рівня гри, но і врешті внесли немало долярчиків до каси організаторів. Але мимо тих позитивів — не можна оправдати засобів, яких ужив провід товариства в цьому випадку. В чому річ? Безумовно, що сказане в попередньому реченні — це може перечулена самокритика новоприбулих, які на перше місце ставили національні почування. А треба теж завважити, що ті моменти, які були критиковані, проводи і змагуни місцевого походження приймали зовсім рівнодушно, без зворушення чи негодування. Для повної об'єктивности треба буде підкреслити факт, що участь у турнірі, "заїлість" у грі та вжиті засоби мали підложжя... мовного антаґонізму. Новоприбула молодь — тоді — не могла стерпіти, а що більше, вважала за національну зневагу те, що місцева українська молодь розмовляла між собою чисто... англійською мовою, і тому, для здійснення пімсти за профанацію української мови... підшукала литовців. Сьогодні виглядає це, як уривок із народної комедії "Пошились в дурні", — але тоді так щиро думали новоприбулі. Це було тоді, а за теперішнє краще й не згадувати.

Повертаючись до технічного обговорення турніру, слід буде поінформувати, що турнір був переведений як розгри за першість Української Кошівкової Ліґи східньої Канади. Участь у ньому взяли СУМК, МУН-місто і МУН-захід. В першій серії гор не осягнено вирішення, бо всі команди здобули однакову кількість точок. "Україна" перемогла СУМК 47:34, МУН-місто 49:37 і 34:31, а програла з МУН-захід 28:67 і 39:40 та зі СУМК 37:44. У висліді, рішено повторити турнір (можна уявити собі його атракцію!). В другому крузі гор "Україна" перемогла усіх противників, а саме СУМК 44:33, МУН-місто 57:51 і МУН-захід 54:47. У фінальній грі з СУМК, — "Україна" виграла одну гру 45:37, і програвши другу 61:62, завдяки

кращому відношенню кошів — здобула трофей із званням чемпіона ліги, а тимсамим і право репрезентувати Канаду в розграх з чемпіоном Української Ліги Америки. Однак новий провід, зревідувавши рішення попереднього проводу, — дійшов до висновку, що коли б чужинці, в цьому випадку — литовці мали б заступати СТ "Україна" у змаганнях з іншими українськими командами, — то це було б порушенням громадського престижу, і тому відмовився від почестей репрезентувати українську канадську ліґу — у фінальній грі в Америці. Вважаємо, що це було рішення здорового розсудку...

В настільному тенісі трійка СТ "Україна" брала участь у дружинових першостях Торонта в групі "інтермідіят". По 16 виграних та 6-ох програних стрічах — СТ "Україна" зайняла 2-ге місце за ІМКА, та перед "Калнгавз" і "Імперіял Ойл". В індивідуальних першостях — "Макс" Трофимович зайняв почесне третє місце. Влаштовано теж внутрішньо-клюбовий турнір у двох групах. В групі юньйорів змагалося 12 юних пінґпонґістів, а в групі "А" міряли свої сили 11 змагунів.

Любителі королівської гри брали участь у розграх за першість міста Торонта у двох групах, так у дружинових, як і індивідуальних конкуренціях. Душею ланки шахістів у тих роках був неструджений Дмитро Кулик, який керував ланкою протягом кількох років. Перша група шахістів, що брала участь у розгривках найвищої кляси, здобула друге місце за литовцями. Висліди поодиноких ігор: "У" — Центральна ІМКА 4:2, "У" — Університет 4.5:1.5, "У" — Ґамбіт" 1:5, "У" — литовці 4:2. Фінальна гра між нашими шахістами та Литовцями покінчилася по рівнорядній грі — незначною перемогою противника. В індивідуальній конкуренції, Теодорович-Сук, маючи в дорібку 7 точок, зайняв 3-те місце, а Москаль із здобутком 2.5 точок зайняв 10-те місце.

Друга шістка шахістів, що змагалася в групі "мейджор", не мала більших успіхів, зате в індивідуальних розграх Д. Кулик здобув 1-ше місце, а В. Добрянський був другим.

Осінню того ж року шахісти СТ "Україна" перемогли в товариській зустрічі ІМКА 10:5, а в першостях досягли подвійної перемоги. З естонцями виграли 3.5:2.5, а з литовцями 5.5:0.5. Остання перемога була тим замітніша, що Теодорович-Сук виграв свою партію з Вайтонісом, про якого високу клясу було вже згадувано попередньо. В складі команди шахістів СТ "Україна" змагалися Теодорович-Сук, Євген і Ярослав Онищуки, інж. Березовський, Станько і Москаль.

Із цього перегляду дається завважити, що товариство у звітовому році виявило неабияку активність, так у змаговому відтинку своєї праці, як рівнож і в організаційних потягненнях. Особливо дуже пам'ятним моментом був акт приступлення до купна у спілці власного дому. Маєткова власність товариства з бігом короткого часу зросла до вартости $12,000.00. І варта сьогодні застановитися над тим, хто із жертводавців, які з великим ентузіязмом складали свої цеголки на придбання власного дому, — міг припускати, що майже все майно товариства буде зужите на вдержання 1-шої футбольної команди... ради втримання уявленого, сумнівної вартости, престіжу. Ну, але щож, історія це добрий учитель...

І так, у розгарі праці, приступлено до слідуючого, четвертого з черги року існування товариства.

РІК 1951

ЄВГЕН ЧУЧМАН,

народився 1894 р. в Буську. Початкову науку покінчив у родинному містечку, а середню освіту в академічній ґімназії у Львові, потім закінчив право і економію.

Представник і керівник відділу текстильних товарів лодзьких фабрик на Галичину та співвласник літо-цинкографічного підприємства. Активіст у виховно-спортовій праці. В ґімназії, разом з іншими студентами (як Петро Франко, син Івана Франка, Зимак і Гайдучок) організує шкільні спортові кружки, з яких у 1910-1911 р. постає Спортово-Руханковий Клюб, передвісник Спортового Товариства "Україна" — Львів. В СТ "Україна" — Львів, через довгі роки займав високі пости, але найбільше часу, праці і фінансів присвячував, як ланковий, ланці футболу. На грищі був для змагунів "фельдмаршалом" (як називала його преса), а поза грищем був їх "татком". Розвиток спорту в Галичині є тісно пов'язаний з СТ "Україна" — Львів та з особою Євгена Чучмама. В 1951 р. був головою СТ "Україна" — Торонто. Помер 1. 9. 1966 р. в Торонто.

(Фото на сторінці — 173)

СТЕПАН РОМАНЕЦЬ,

народжений в 1913 році в Перемишлі, як голова СТ "Україна" — Торонто в 1949 році за коротний час (три місяці), не міг себе вповні виявити, хоч мав великі задуми і широко закроєні пляни.

Здавалось би, що з бігом часу праця товариства, яке перейшло успішно крізь організаційні клопоти в перших роках свого існування, — попливе далі у скоординованій формі, при збільшеній енергії. До праці в тому сезоні запряглись найкращі сили в організаційному секторі, як теж і в таборі змагунів.

На Загальних Зборах, що відбулися вперше у власних приміщеннях в новонабутому домі в неділю 20-го січня 1951 р., 91 приявних членів обрали новий провід: голова — дир. Євген Чучман, відомий знавець спорту та колишній провідник львівської футбольної команди "Україна", Я. Лаптута — 1-ий заступник, М. Велигорський — 2-ий заступник, Я. Хоростіль — секретар, М. Савка — скарбник, М. Теребенець — господарсько-фінансовий референт, Віра Вергановська — ланка жіночих спортів,

д-р П. Глібович — культ-освітній референт, мгр. Ю. Терлецький — референт преси, І. Шупер і д-р В. Жінчишин — заступники. До Контрольної Комісії увійшли: інж. А. Палій як голова, а С. Романець і М. Бачинський — як члени, та О. Держко і Є. Івашко як заступники. До Товариського Суду обрано мгр. Я. Спольського, Я. Балабана і В. Бойчука.

Як дається завважити, немало вибраних членів проводу сповнювали вже перед тим різні функції в товаристві, а новообраний голова — це довголітній провідник футболу, який, як колись, так і пізніше викликував найбільше заінтересування серед мас нашої громади. Коротко сказавши, футбол в товаристві став живчиком заінтересувань широких мас любителів спорту. Надії, пов'язані з приїздом кращих українських футболістів з Европи, наповнювали серця спортової громади, яка леліяла великі пляни і мріяла про тріюмфальні перемоги. Та на жаль, найкращі сподівання розвіялись мов мряка за подувом нищівного буревію. І, місто очікуваної стабілізації внутрішньо-організаційних відносин в товаристві та вимріяних успіхів на спортовій арені, — прийшлося нам бути свідками жалюгідних актів у внутрішньому житті товариства, як теж неславних ексцесів на площі і в роздягальні, в крузі таки наших змагунів.

Коренем лиха було те, що декілька футболістів, які в часі, коли творено товариство, були ще в Европі, почали плекати ідею творення сильної одинадцятки навіть в інтернаціональному складі. Завданням такої команди мало бути збирання лаврів чемпіона Канади і Америки без уваги на моральну вартість засобів, вжитих для здійснення цієї мрії. Це, очевидно, увійшло в колізію з напрямними існування, праці і завдань товариства, що довело в результаті до двоподілу української спортової громади та спортового активу в Торонті. Причиною роздору був зудар дуже натягнених амбіцій пишности і перецінення себе самих у деяких футболістів та деяки членів проводу, які вперто обстоювали принцип

етики і моралі у спорті. Чи ці об'єктивні міркування вдоволять всіх, це інше питання, але обидвом сторонам доведеться мабуть ствердити факт, що таке розходження вдарило дошкульно по спортовому організмі Торонта.

І тут приходиться кинути камінчиком оскарження в сторону мрійників "вондертіму", які для скорого зреалізування своїх плянів не завагалися "освідомлювати" змагунів, до того часу справді ідейно наставлених до завдань і праці товариства, — про висоту винагороди за гру, про контролю над касою товариства та про всілякого роду вимоги, які практично мали підпорядкувати членів проводу волі і забаганкам змагунів. А цього не треба було робити, бо товариство не могло стати "лавочкою футболістів", хоч би тому, що було громадською організацією з завданням працювати для громади.

На жнива такої агітації не треба було довго чекати. Вони прийшли скоріше, чим їх очікувано. Всілякого рода петиції, вимоги і жадання — посипались мов з рога обильности. А вимоги, поставлені в ультимативній формі про віддання 35% чистого доходу із змагань — футболістам, — укоронувало зло. В таборі змагунів теж заіснував двоподіл думок. По одній стороні барикади станули змагуни-основники, які безінтересовно боронили красок товариства від перших днів його існування, а в додатку всього не жаліли навіть власного гроша на закуп інвентаря, — по другій ті змагуни, які хотіли перевести "реформу" у напрямі створення унії-колгоспу. Перша група футболістів гостро реагувала проти затій других теж тому, що відчувала загрозу виелімінування їх ціною наємних чужинців. Слід теж підчеркнути те, що товариство в тому часі диспонувало доволі великим числом молодняка, з рядів якого, при фаховій і муравлиній праці, можна було виховати — хто зна, чи не цілу одинадцятку добрих футболістів.

Нечувані на тодішні відносини жадання стали одною з безпосередніх причин резиґнації членів проводу товариства, а в слід за тим треба було скликати Над-

звичайні Загальні Збори. Не малий вплив на передчасні збори мав теж фермент, який заіснував на тлі наложеної внутрішньо-клюбової дискваліфікації на двох змагунів 1-ої команди, за неприємний інцидент по змаганнях у Гамільтоні. Не узурпуючи собі монополю особистої "рації" в насвітленні тих жалюгідних подій, можна з чистою совістю ствердити, що ті вимоги стали причиною роздрібнення і двоподілу й так несильного спортового фронту в Торонті...

До дальшого обговорення шкідливих наслідків розколу нашого спортового потенціялу прийдеться нам повернутися при обговоренні подій 1952-го року.

Як виглядає, рік 1951-ий перекреслив усі рожеві сподівання і став роком феральним для товариства, чи радше сказати для футбольної його ланки. Авантюра, яку викликали надто перечулені, а краще буде сказати — безвідповідальні за свої вчинки, псевдо-прихильники товариства — мала дуже прикрий фінал для товариства. Футбольний Союз, огірчений негідною поведінкою публіки на змаганнях зі "Ст. Ендрюс", вжив дуже драстичних заходів і застосував групову відповідальність за цей інцидент. Всі футбольні команди товариства були завішені у своїй діяльності так, що протягом деякого часу ланка футболу при товаристві була недіяльна.

Деклярації, заяви та публікації, що появилися на сторінках англомовної преси з цієї нагоди, вдарили боляче по імені товариства безпосередньо, а теж немало пошкодили цілій нашій громаді в загальному. Вправді по довших переговорах та інтервенціях вдалося, по вплаті кари у висоті $500.00 і такої ж самої ґваранції — реактивувати діяльність нашого футболу в дальших розграх, однак несмак, створений невластивою поведінкою юрби, — ще довго турбував українську громаду.

В році, такому обильному у всілякого рода афери, — при товаристві були діяльні чотири команди футболу: Національної Футбольної Ліги, сеньйорів, юньйорів

і доросту, чоловіча і жіноча відбиванкові команди, дві шахів, ланка боксу та дві команди настільного теніса.

По перегляді осягів поодиноких ланок товариства можна ствердити, що рік 1951 проминув під знаком успіхів настільного теніса і шахів, змагуни яких здобули так дружиново, як і індивідуально першість Торонта, враз з трофеями чемпіонів.

В позаспортовій діяльності представники товариства взяли участь у нарадах НТШ, в ювілею з нагоди 60-тиріччя поселення українців у Канаді, та враз з членством брали добровільну участь у перебудові церкви св. Миколая, а в додатку перевели між собою збірку на потреби церкви. З нагоди закриття зимового та відкриття літнього сезону, влаштовано спортовий бенкет в залі УНО. Об'єднання Українських Купців і Промисловців, розуміючи потреби товариства, — виасиґнувало $100.00 на придбання виряду для 1-шої футбольної команди. Знова, інж. М. Осадчук, великий прихильник молоді, закупив 13 пар футболівок для доросту. Варто підкреслити, що обидві пожертви були внесені спонтанно, без окремих намов.

Поминаючи клопоти, викликані неув'язками в діяльності товариства, — провід перевів старання для реалізації пляну влаштування футбольного турніру між передовими українськими командами Америки і Канади. Та на жаль, запланований турнір між УСК Нью Йорк, УАСТ "Леви" Чікаґо, СТ "Україна" Монтреаль і СТ "Україна" Торонто, хоч як був близький до здійснення, — не відбувся з причини пізного одержання дозволу від "Торонто енд Дістрікт Футбол Ассосієйшен".

Зчерги прийдеться нам, утертим вже звичаєм, почати аналізу спортової діяльности — від футболу. Репрезентативна одинадцятка товариства змагалася в "Нешенал Футбол Ліґ" в крузі із "Ст. Ендрюс", "Гамілтон Остин", "Гамілтон Вестінґгавз", "Кенедієнс", "Скаттіш", та тодішнього чемпіона Канади "Олстер Юнайтед". Змагання, подібно, як в минулому році, відбували-

ся на стадіонах Овквуд і Бродвю. Справи товариства на форумі НФЛ заступали д-р І. Кучерепа і д-р П. Глібович.

Футбольною ланкою в цьому сезоні проводили мгр. М. Бардин, після нього Я. Станько. Тренерами першої одинадцятки були А. Горський в зимовому сезоні, а в літньому часі, до часу звільнення з цієї функції по неприємному інциденті у Гамілтоні, тренерською працею займався Олександер Скоцень, а опісля О. Стецьків вже до кінця сезону.

Перша команда в змаганнях за першість НФЛ здобула третє місце за "Ст. Ендрюс" і "Олстер". Розгривки переведено в тому році серією чотирьох змагань. Технічні висліди: "У" — "Скаттіш" 2:0, 4:2, 2:1, 1:0, "У" — "Остин" 5:1, 1:1, 11:0, "У" — "Ст. Ендрюс" 2:1, 1:3, 1:2, 1:0, "У" — "Кенедієнс" 0:0, 1:0, 3:1, 2:3, "У" — "Вестінґгавз" 0:1, 4:3, 3:2, 1:1, "У" — "Олстер" 0:3, 0:2, 1:0, 0:2.

Змагання за "Консол-кап" — червоно-чорні виграли з "Магерс" 3:1 і з "Фрулі" 4:1, та врешті програли в пам'ятних із неславною авантюрою змаганнях з "Ст. Ендрюс" 0:1. В єдиних своїх змаганнях за "Домініон-кап" — одинадцятка СТ "Україна" програла до пізнішого чемпіона Канади "Олстера" 0:2.

В розграх за трофей НФЛ — наша команда перемогла єдиного противника "Кенедієнс" 1:0. Інші фіналісти, "Олстер" і "Ст. Ендрюс", з причини пізної пори, відмовилися від гор.

До минулорічного складу команди дійшли Олександер і Осип Скоцені, В. Стебельський, угорець Надь, Е. Габа, В. Закалужний, Шперль — чех, О. Стецьків і югослав Трскан. В декількох змаганнях виступали на зміну В. Благітка, Дрогобицький, Брездень, Ігнатович, В. Шостак, Е. Довжанський і Курилюк. Кляса стрільців у тому сезоні була вирівняна, бо одного від слідуючого ділила різниця одних здобутих воріт. Закалужний 8, Станек 7, Стебельський 6, Шевчук 5. Найбільше змагань у тому сезоні грали А. Шапка і Г. Ригайло — по 29.

А. Шапка і Станек боронили красок Торонта в змаганнях з рейдуючими командами з британських островів.

Поза репрезентативною одинадцяткою при товаристві діяли ще запасні команди юньйорів і доросту, себто разом було їх чотири. У звітовому часі товариство мало 89 активних футболістів усіх вікових груп. І, не дармо писав Білл Ентвістл на сторінках "Торонто Дейлі Стар": ... "Українці, що оперують найбільшою в Онтаріо шкілкою футболістів, — мають тепер три молодечі команди в акції. Сьогодні "Юкси" мають 89 змагунів на мураві, а їх загальна кількість на початку 1952-го року перейде число сто..."

Запасна команда, в рядах якої виступали С. Согуйко, Гороховянка, Галушка, М. Тихий, Зелик, Е. Довжанський, Брик, Попадюк, Гриненко, Е. Габа, Р. Панчишин, В. Стебельський, — не добилась визначніших успіхів. Із 12-ти змагань виграла всього чотири.

Юньйори, цей справжній резерват надійного молодняка, упоралися без труду з усіма противниками і здобули чемпіонат і трофей провінції Онтаріо. І тут приходиться зробити критичну заввагу в сторону проводу товариства, що не зумів спрямувати своєї уваги в напрямі вишколу власних кадр змагунів. Цей промах, на жаль, був продовжуваний майже усіма проводами у слідуючих роках.

При погоні проводів за успіхами при накиненому диктаті наших визначних футболістів та осіб, що сповняли функції тренерів, — справа опіки і вирощування власного молодняка стала вельми утяжливою.

Визначніші змагуни, яким було повірено вишколювати молодих змагунів, упрощували собі завдання шляхом підшукування заавансованих вже змагунів, мовляв, є обмаль української молоді, яка мала б завдатки на добрих футболістів, і тому, аби не гайнувати дармо часу, давай скріплювати ряди першої команди не-українцями — без уваги на ціну їх набуття. У висліді цього прийшлось за успіхи на грищі платити важкими мате-

ріяльними винагородами, а що гірше, занедбанням опіки над рідною молоддю. А молодь тимчасом, зазнавши дискримінаційних зневажань із сторони своїх опікунів, — почала затрачувати віру у свої спроможності, що у висліді довело до цілковитої знеохоти і зневіри. Двері для їх авансу щільно закрито. І так, при виразній кволості проводів товариства, почався відплив рідної молоді зі змагової арени.

Повертаючись до обговорення технічних успіхів юньйорів, — хотілось би пригадати їхній актив. Молоді футболісти Брездень, Петруняк, Гошоватюк, брати Трофимовичі, Б. Гуль, Дозорський, Кнауер, Бецький, Келембет, Ружицький, Павлів, Охрим, Ігнатович і Холонюк — це юнаки СТ "Україна", які у 17-ти зустрічах з противниками — 14 разів зійшли із грища як переможці.

Доріст товариства, в рядах якого виступали брати Лавришини, Найдук, Капій, Шевчук, Лисак, Брездень II., Цвіренко, Білоус, Ружицький II., Трасевич, Скабара, Соханівський і Сисак, в десяти змаганнях програли всього два рази, а один раз звели змагання внічию. Представником резервової команди товариства до Футбольного Союзу був інж. М. Осадчук, а ланковим Коваль.

Справи юньйорів і доросту заступав Трасевич, а ланками опікувалися В. Рибак і О. Чикало.

В дальшому звітуванні про діяльність товариства — слід буде пригадати коротке існування ланки боксу. Працею ланки проводили С. Романець і В. Іваник. Практично, діяльність ланки обмежилася до вправ та одноразового виступу в товариських змаганнях з Центральною ІМКА, яка покінчилася невдачею боксерів СТ "Україна" 4:6. Отже виглядає, що не надто зле. Володимир Габа, виступаючи в показовій грі, переміг свого противника нокавтом. Боксове діло вправляли Ю. Цап, Р. Шевчук, Чох, В. Габа, Т. Парченко (футболіст, боксер, декляматор, сценічний артист, а вкінці "гардварник"), А. Трач, Д. Богдан, Д. Куда і Макс Трофимович — теж многогранний активіст (футболіст, відбиванкар, боксер,

пінґ-понґіст, та врешті — "пламбер"). Брак матеріяльних засобів та мале заінтересування стали причиною ліквідації цієї ланки.

Перша команда чоловічої відбиванки, що виступала звичайно в складі Плювак, Стороженко, Дубинський, Шапка, Вжесневський і Хитра, змагалася в "Сініор ліґ", де поміж чотирьома командами учасників "засіла" друге місце, за естонцями.

Другий склад відбиванкарів змагався в клясі "інтермідіят", в рядах якої зайняв третє місце. В товариській зустрічі з нагоди посвячення "Дому Просвіти" — відбиванкарі товариства програли з естонцями 0:2.

Жіноча ланка, з поданих передше причин, а саме браку ліґи жіночих ланок, — обмежила свої виступи до спорадичних товариських змагань.. На запрошення естонок, згуртованих в ІВКА, наші "дівчатка" взяли участь у товариській зустрічі, яку програли в користь естонок 0:2, а в програмі посвячення "Дому Просвіти" улягли вдруге естонкам 1:2. В команді виступали: Вергановська, Лех, Струк, Теребенець, Тарнавська і Шумська.

Шахісти товариства виступали в двох групах. Перша шістка брала участь у розграх найвищої кляси Торонта, другий склад змагався в клясі "інтермідіят". Шахісти СТ "Україна" І. Теодорович-Сук, брати Є. і Я. Онищуки, М. Москаль, Я. Станько, А. Юсип, Трутенко, О. Держко і проф. Л. Туркевич в осінньому сезоні добилися неабиякого успіху. Здобуттям чемпіонату міста враз з перехідним трофеєм — звернули на себе увагу шахових кругів Торонта. Особливо сукцес Теодоровича- Сука, братів Онищуків і проф. Туркевича, якого названі досягли у грах з чемпіоном Канади Вайтонісом і віце-першуном Андерсеном, — висунув шахістів СТ "Україна" на чоло канадської шахової еліти.

Друга шахова команда в складі: Д. Кулик, Біневич, Б. Назарко, Ціхонський, Лупиняк, дир. Чучман, Метельський, В. Добрянський, Оліярник — здобули

теж почесне, друге місце в групі "інтермідіят". У розграх за індивідуальну першість Торонта в клясі "першунів" — Теодорович-Сук зайняв 2-4 місце, а Кулик в групі "Б" 2-3 місце. Як бачимо, успіх шахістів СТ "Україна" не був припадковий.

Як згадано перед тим, таки найбільших успіхів у тому році досягли змагуни столової сітківки, бо вони так у командних, як теж і індивідуальних конкуренціях зайняли перші місця та завоювали чемпіонат Торонта в клясі "сіньйор ліг" враз з трофеєм чемпіонів і авансом до найвищої торонтонської кляси. Авторами перемоги були В. Білоус, М. Трофимович і Е. Степко. В індивідуальних розграх за чемпіонат Торонта, В. Білоус здобув друге місце, а зате в змагу за першість двійок Трофимович і Білоус здобули певно перше місце враз з трофеєм. Їх перемога тим замітніша, що у півфіналі виграли вони з Д'Еблем, який протягом 4-ох років тримав цей трофей у свойому посіданні. Позатим Трофимович успішно заступав краски Торонта у змаганнях з Монтреалем.

Жіноча команда теж не сплямила красок товариства. Чиж, Станько, Шумська і Дозорська посягали теж по чемпіонат Торонта, однак у фінальній грі улягли команді "Фаєрбенк", в красках якої виступала чемпіонка Торонта. Друге місце, яке зайняли наші пінґ-понґістки серед шістьох команд жіночої ліги, треба вважати як почесне. Ланкою проводила Віра Станько.

Переаналізовуючи спортову діяльність ланок товариства в тому сезоні, — приходиться ствердити, що праця йшла багатогранно. Можливо, що не всі осяги були аж надто блискучі, однак так у своїй чисельності, як і різнородності галузей спорту — рік 1951-ий повинен зайняти одне з перших місць в першому десятиріччю діяльности товариства.

Однак ані рухлива діяльність ланок, ані їх досягнення не змогли заспокоїти розбурханих відносин внутрі товариства, тому провід, по резиґнації голови товариства, проголосив Надзвичайні Загальні Збори.

Збори відбулися 26. 8. 1951, тобто в часі вершинної кризи в товаристві, якої почвою були дисциплінарне покарання деяких футболістів та завішення в членських правах футбольного союзу — всіх команд товариства. Пікантність і контроверсійність подій спричинили те, що Н. З. Збори відбулися при рекордовій фреквенції членства і зацікавлених. Понад двісті учасників, з чого 119 членів товариства, взяли участь у зборах. Предсідник зборів — сотник канадської армії Степан Павлюк, познайомившись з фінансовою господаркою товариства та з опінією контролюючих чинників, — в гострій формі виступив проти гурту осіб, які поширювали вістки, буцім то фінансова господарка товариства була спрямована на партійні тори. Відомий громадянин, сотник Павлюк своєю об'єктивністю і громадською поставою та переконливістю своїх спостережень охолодив найбільш розгорячковані голови дискутантів, нап'ятновуючи при тому розкольницьку діяльність осіб, які не завагалися ціною заспокоєння еґоїстичних амбіцій послабити зусилля всієї спортової громади. Без особливих зусиль — зібрані на Зборах обрали провід в такому складі: голова — сотник С. Павлюк, 1-ий місто-голова — інж. М. Осадчук, 2-ий місто-голова —інж. Є. Спольський, секретар — М. Савка, фінансовий референт — І. Ковальчук, організаційний референт — Я. Шостак, господар — Е. Боднар, пресовий референт — М. Головатий, культ-освітній референт — д-р П. Глібович, референтка жіночих ланок — Н. Теребенець. Заступники: д-р В. Жінчишин і Р. Панчишин. Контрольна Комісія: інж. А. Палій — голова та М. Бачинський і Є. Івашко члени. Товариський Суд: В. Бойчук, Я. Балабан, Р. Костюк.

Новообраний провід протягом своєї, до речі короткої, каденції — продовжував діяльність товариства нормальним ходом.

Шахісти, що у весняному турнірі здобули чемпіонат Торонта враз з гарною плякетою Торонтонського Шахового Союзу — в осінньому сезоні не відіграли по-

важнішої ролі і зайняли третє місце. Замітним моментом була емоційна партія Теодоровича-Сука проти Вайтоніса, яку вони розіграли в програмі зустрічі "Україна" — литовці. Тривала вона 10 годин і 15 хвилин та по 104-ох ходах покінчилася виграшем чемпіона Канади.

Трійка пінґ-понґістів, по авансі до найвищої кляси Торонта, — почала свій дебют задовільно. На своєму конті мали вони в початкових зустрічах три перемоги і тільки одну прогру, а Трофимович зайняв у тому часі четверту льокату в показнику "Биґ севен плеєрс".

Щорічним звичаєм, СТ "Україна" на закінчення літнього сезону влаштувало спортовий бенкет для змагунів усіх ланок, членів та симпатиків товариства.

В присутності 170 осіб — голова товариства передав капітанам футбольних команд здобуті ними трофеї. Капітан многонадійної команди юньйорів М. Трофимович одержав з рук голови чотири трофеї за здобуті ними першості Торонта, торонтонської округи та Онтарія, а Анатоль Шапка, капітан першої команди, одержав статую футболіста-переможця, символ чемпіонату НФ Ліґи. Сотник Павлюк теплими словами признання підчекнув осяги товариства, яке протягом короткого, бо всього трьох-річного, існування вибороло для українського загалу міста Торонта і провінції Онтаріо — таку високу позицію, якої не могла дотепер осягнути жодна інша організація у спортовій, чи іншій ділянці нашого суспільного життя.

"СТ "Україна" своєю інтензивною працею, заявив голова Контрольної Комісії Т-ва, визначний громадянин інж. А. Палій — зуміло викликати належне признання серед англосаських та других іншонаціональних угрупувань. Тому тримаймо високо прапор доброго імени українського спорту, — продовжував інж. А. Палій, — скріплюймо наші позиції, покиньмо особисті амбіції, чи справу власних інтересів, бо в противному разі зруйнуємо надбання, які зуміло товариство нагромадити у скарбницю нашого суспільного життя". — Цей заклик

був адресований до групи тих особ, які замінявши засади правдивої демократії на сваволю, дозволяли собі на виступи чи публікації, які часто переступали межі пристойности громадянина.

На тому ж бенкеті голова товариства вручив нагороди змагунам, які вирізнилися у минулому сезоні. Нагороду "короля стрільців" одержав Влодко Закалужний, а змагуни Шапка і Ригайло одержали відзначення за найбільшу кількість розіграних змагань. З команди "сеньйорів" нагороду за здобуття найбільшої кількости воріт одержав "Стах" Габа, а Тихий за участь у всіх змаганнях команди одержав статуйку змагуна. Максим Трофимович був відзначений званням "стрільця юньйорів", а нагорода за найбільшу кількість розіграних змагань припала його братові. Із наймолодших, юнак Славко Лавришин був нагороджений за прикладну поведінку на грищі.

Кілька тижнів по бенкеті пороблено приготування до чергових річних загальних зборів. І так непомітно, товариство перейшло у п'ятий рік свого існування.

РІК 1952

СТЕПАН ПАВЛЮК,

народжений 14 лютого 1910 р. у Вітфорді, Канада. Сотник канадської армії і громадський діяч.

Основоположник Канадсько-Українського Леґіону (Ветерани) Відділ ч. 360 і його президент впродовж 20 літ (найдовше в історії Канади).

За особливі заслуги для Леґіону був відзначений найвищим орденом (медалею) т. зв. Meritorious Service, а за громадську працю медалею від Королеви Єлисавети 2-ої т. зв. Coronation Medal.

За заслуги для української громади, м. ін. за колекцію памфлетів і книжок до бібліотеки при торонтонському університеті, дістав Шевченківську медалю. При кінці 1951 року був головою СТ "Україна" і був переобраний на це становище в 1952 році.

Зацікавлений більше політикою і громадською працею ніж спортом, по закінченні каденції 1952 р. перестав бути активним у житті СТ "Україна".

Цей рік можна вважати за окремий розділ в історії не тільки СТ "Україна", але й українського спорту в Торонті взагалі.

Шкідливі наслідки, нанесені двоподілом українського спортового потенціялу, — повинні стати пересторогою для тих всіх, що віддали себе на службу українській громаді.

Діяльністю товариства в п'ятому році існування керував провід, обраний дня 16-го грудня 1951 р. в такому складі: сотник С. Павлюк — голова, інж. М. Осадчук — 1-ий містоголова, З. Косачевич-Яворський — 2-ий містоголова, М. Савка — секретар, Р. Костюк — скарбник, М. Теребенець — організаційний референт, Є. Боднар — господар, Я. Хоростіль — пресовий референт, В. Добрянський — культ.-освітній референт, Наталка Теребенець — референтка жіночих ланок, та В. Рибак і С. Согуйко — заступники. До Контрольної Комісії обрано інж. А. Палія, інж. Є. Спольського і Є. Івашка. Товариський Суд залишено в минулорічному складі, а саме: В. Бойчук, Я. Балабан і Р. Костюк.

У звітовому році товариство опікувалося п'ятьма футбольними командами із 103 змагунами, двома командами відбиванки із 14 змагунами, двома командами настільного тенісу з десяткою змагунів і двома командами королівської гри із 17 шахістами.

В загальному, усі вичислені ланки працювали на пересічному поземі, без замітніших успіхів, за виїмком хіба гарних досягнень ланок юньйорів і доросту, які здобули чемпіонат Торонта у своїх групах. Понад пересічний рівень вийшли пінґ-понґісти, але тільки у грі двійок, де вони завоювали вдруге першість торонтонської округи. Також футболісти першої команди, — здобувши трофей Арнольда, зреабілітували себе частинно за невдалий сезон.

Перед започаткуванням подрібнішого обговорення висліду праці поодиноких ланок, — варто буде повернутися до початкових стрічок тогорічного звіту, в яких заторкнено некорисний розвиток подій, що зумовили такі шкідливі та неґативні наслідки.

Сьогодні, в перспективі пройденого часу, зможемо без зайвого труду ствердити, по чиїй стороні вина. Бо так особа, якій імпонувало провідництво і титул у формі "генерала Сема", як і група осіб, що хотіла підпорядкувати діяльність товариства своїм матеріяльним

користям, — були в однаковій мірі винні за розбиття єдности української громади Торонта. Та на превеликий жаль, частина української спільноти дала себе пірвати пристрастям, хоч тепер напевно жаліє свого непродуманого кроку. Ми знаємо, що час — це найкращий лікар та найкращий учитель..., на жаль, по невчасі.

З досвіду знаємо, що афери з футболістами — це буденщина, тому не варто над ними зупинятися, але коли вже частина української громади, враз з репрезентуючим її пресовим органом, зайняла становище прихильне до цієї лиходії, — то це вже справді прикра подія. Представлені повище факти стали сумним прологом бурхливого дворічного періоду спортової нетерпимости і двоподілу української спортової громади нашого міста. Мова про ці некорисні події буде продовжена в дальшому обговорюванні діяльности нашого товариства, а тепер повернемося до технічного перегляду його праці.

В діловому році своєї праці провід відбув 16 нарад, четверо — підчеркую — аж четверо сходин змагунів з проводом, та одні ширші сходини з членством, які були присвячені зокрема справі посилення збірки на "Дім Просвіти". У звітовому році приєднано додатково 98 нових членів. Завдяки жертвенності членства і симпатиків, майно товариства зросло до суми $4,000.00.

У своїй праці провід найбільше часу і енергії присвятив 1-ій ланці футболу, а особливо для вигладжування непорозумінь, які заіснували на футбольному фронті нашого міста.

Немало теж мороки нанесли дописи, що появилися в тижневиках "Наша Мета" та "Новий Шлях", в яких закидувано СТ-ву "Україна" негромадське ставлення за неґативне становище нашого товариства щодо прийняття УСК "Тризуб" до Національної Футбольної Ліґи. Провід товариства давав на ці закиди вияснення і повні обґрунтування свого становища, але це все не промовляло до пристрасного вуха інакше думаючого

гурту людей, і треба було аж кількох років, щоб український загал признав слушність мотивів, якими користувався представник СТ "Україна" на форумі Національної Ліги в часі дебатування над прийняттям УСК "Тризуб" в членство цієї ліги.

Головним мотивом неґативного ставлення представника СТ "Україна", зрештою за апробатою проводу, — був факт, що при такому щупленькому складі українського змагового потенціялу, з якого ледвищо можна було склеїти одну-однісіньку українську футбольну команду, роздрібничкування нашої змагової сили було небажаним, а то й шкідливим. А організування нових штучних творів у формі тодішньої одинадцятки УСК "Тризуб", в якій змагався справжній інтернаціонал, не йшло в ніякому разі в користь української громади.

Щоб не бути голословним можна покористуватися програмкою, яку видав УСК "Тризуб" та в якій представлено склад команди УСК "Тризуб" проти ФК "Олімпія" в дні 3. 7. 1953 р. в такій обсаді: Шабо (чуж.), Коваль, Білоус (укр.) Кох (чуж.), Небреґа (чуж.), Бобінец (чуж.) Ленніс (чуж.), Сенчич (чуж.), Скоцень (укр.), Здрілич (чуж.), Трскан (чуж.). Позатим, сподіване шкідливе суперництво, перемова футболістів і подібні справи, зв'язані з діянням конкуренційного клюбу, вповні виявилися в недовгому часі. Новопостале товариство, чи вірніше сказавши, новозорганізовані ланки при давно заснованому товаристві (мова тут про УСК "Тризуб") — почали на "ґвалт" погоню за змагунами. А що таких у Торонті на ярмарку купувати не можна, а на підховання своїх — ні фондів ні охоти не було, — тож треба було починати перетягати їх із СТ "Україна". І таким то чином поволі, але зате систематично, змагуни СТ "Україна" опинялися в рядах новопосталих ланок при УСК "Тризуб". Така "діяльність", самозрозуміло, призводила до ослаблення, а то й до ліквідації таких же ланок СТ "Україна".

І так вийшла на яву довго затаювана правда, що голошені "Тризубом" кличі, мовляв, нам потрібне поширення стану нашого посідання, — це фікція. Бо під слівцем "нам" вони розуміли не українську національну спільноту, а тільки власну партійну прибудівку.

Перед започаткуванням звіту по суті спортової діяльности, слід буде представити спортово-організаційних референтів (а було їх аж три), які керували працею спортових ланок. Працю референта після загаль. зборів започаткував М. Теребенець, по його резиґнації коротко вів її С. Согуйко, а закінчив О. Желтвай. А тому, що перша одинадцятка принесла проводові найбільше праці і турбот, — почнемо діловий звіт від її діяльности.

Через прийняття трьох етнічних команд — "Гунґарії", "Бяли Ожел" і "Олімпії" — НФЛ була збільшена до числа десяти членів. В циклі ігор за першість ліґи грано по два рази, а учасники ігор були поділені на дві групи. Одні змагалися, як господарі на стадіоні "Бродвю", друга група на грищі "Фред Гамілтон".

В першенських змаганнях команда СТ "Україна", розігравши 18 змагань — (9 виграшів, 6 програних і 3 внічию), — зайняла четверту позицію.

Технічні досягнення нашої команди: з "Гунґарія" 1:3 і 1:2, з "Олстер" 1:3 і 1:2, з "Кенедієнс" 1:2 і 1:1, зі "Скаттіш" 4:1 і 2:1, з "Бяли Ожел" 1:0 і 4:3, із "Ст. Ендрюс" 1:0 і 3:1, з "Вестінґгавз" 1:1 і 1:1, з "Австін" 4:0 і 2:3, проти "Олімпії" 5:1 і 2:0.

В розграх "плей офф", до яких закваліфікувалося шість перших команд, СТ "Україна" пописалася ще гірше, бо її команда зайняла передостанню льокату. В тій серії ігор одинадцятка СТ "Україна" мала такі осяги: з "Вестінґгавз" 0:1 і 1:0, з угорцями 1:0 і 0:4, із "Ст. Ендрюс" 1:1 і 0:1, з "Олстер" 1:0 і 0:1 та врешті з "Кенедієнс" 1:1 і 1:2.

Табеля першостей НФЛ в 1952 р.

	вигр.	прогр.	вніч.	точки	ворота
1. "Кенедієнс"	14	2	2	30	58:18
2. "Гунґарія"	14	2	2	30	56:28
3. "Ст. Ендрюс"	10	6	2	22	28:22
4. "Україна"	9	6	3	21	36:26
5. "Вестінґгавз"	7	4	7	21	37:32
6. "Олстер"	7	5	6	20	31:21
7. "Австін"	4	9	5	13	27:45
8. "Бяли Ожел"	3	9	6	12	32:40
9. "Олімпія"	3	12	3	9	30:53
10. "Скаттіш"	1	15	2	4	15:65

Табеля гор "Плей офф" в 1952 р.

1. "Олстер"	6	2	2	14	7:4
2. "Ст. Ендрюс"	4	3	3	11	19:16
3. "Кенедієнс"	3	2	5	10	12:9
4. "Вестінґгавз"	3	4	3	9	9:19
5. "Україна"	3	5	2	8	6:11
6. "Гунґарія"	3	4	0	6	13:9

В розграх за "Консул-кап", що було рівнорядне з чемпіонатом Торонта, одинадцятка СТ "Україна" йшла переможно до фіналу, однак тут, по двох нерішених грах з "Кенедієнс", — у вирішальному змагу програла. Варто пригадати, що трьом останнім змаганням приглядалося понад 10,000 глядачів. Для пригадки подаємо осяги футболістів у дорозі до фіналу. Ось вони: "У" — "Ірлкурт Ліджен" 4:1, "У" — "Олстер" 2:1, "У" — "Магерс" 2:2 і 2:0, та врешті "У" — "Кенедієнс", як було вже сказано 1:1, 3:3 і 0:3.

В змаганнях за трофей "Арнольда", який уфундувала ліґа для ігор за першість між новоприбулими етнічними ґрупами, — "Україна" вийшла переможцем. Висліди поодиноких ігор: "У" — "Гунґарія" 3:2, "У' —

"Олімпія" 0:0, та "У" — "Бяли Ожел" 2:1. В товариських змаганнях наші футболісти перемогли "Австін" в Гамілтоні 4:1, Нью-йоркський УСК 5:3, спільно з УСК — "Олстер" — 1:0, та "Славію" 2:0. Стрічу з УСК-ом треба відзначити окремо, бо була вона першою спробою нав'язати співпрацю між українськими командами.

Завдання ланкових у тому сезоні сповнювали по черзі В. Рибак, Ю. Косачевич, С. Согуйко і В. Хитра. Тренерством займався Остап Стецьків.

Трьох змагунів СТ "Україна" було визначено до збірної "Онтаріо". А. Шапка репрезентував Онтаріо в змаганнях з "Тоттенгем", та спільно з Ригайлом проти збірної Квебеку. Опалевич і Шапка боронили красок Торонта проти Гамільтону. З приємністю приходиться відмітити факт, що із 29-ти змагунів, які виступали в рядах першої команди, — було всього п'ятьох неукраїнців (чехів або словаків). Слід теж згадати, що аж п'ятьох юньйорів заступали старших змагунів під час відбування ними дискваліфікаційних покарань. В рядах першої команди понад 30 разів виступали: Мисаковець, Хитра, Ригайло, Опалевич, Шапка, Стецьків, Вртік, Мочерняк Ярко, Габа, Закалужний. Королем стрільців був Вртік із 19 стріленими воротами, Закалужний із 15 і Габа з десяткою.

Приходиться теж насвітлити й не надто похвальні моменти. Заплутані справи притримували в постійному поготівлю провід товариства, провід ланки, но, і не в меншій мірі теж змагунів. Програші на початку сезону, коли то перша одинадцятка почала змагання в сильному і комплетному складі, були для загалу зовсім несприємливі та нічим не оправдані. І тут почасти приходиться приписати вину за проводом, який повинен був виготовити умови, де були б визначені привілеї змагунів з одної, та їх обов'язки супроти проводу, ланки і команди з другої сторони. Але провід цю важливу справу занедбав. Позатим провід повинен був подбати про кваліфікованих тренерів, бо практикований тоді

звичай, передавати тренерство визначнішим футболістам тільки тому, що були вони як футболісти потрібні в команді, а далі — виплачування їм тренерської заплати з метою — з'єднати їх собі, все це виявилося у своїх наслідках неґативним. Потерпіло на тому передовсім знання футбольської штуки змагунів, як теж потерпіли на тому дисципліна і послух змагунів відносно тренерів. Нестерпним було теж холодне відношення заавансованих змагунів до молодняка.

В порівнянні до не надзвичайно великих успіхів першої команди, — ланки доросту і юньйорів вив'язалися вповні задовільно зі своїх завдань. Особливо команда юньйорів стала шпихлірем резерви для старших команд. Команда доросту під опікою поважного громадянина Івана Гладуна досягла справді непересічних успіхів. Маючи безконкуренційну перевагу над противниками, наймолодші футболісти товариства здобули першість ліґи доросту та чемпіонат і чашу Торонта. В інших розгривках здобули вони теж додаткові нагороди. В загальному, команда молодняка в складі якої змагалося 17 змагунів, розіграла протягом сезону 35 змагань, з яких 27 перерішила у свою користь. І тут ще раз приходиться підкреслити неструджену працю їхнього опікуна, який цілим серцем і душею віддався справі підховання молоді. Друга команда молодняка з 18-ти юними футболістами зайняла у своїй групі четверте місце.

Одинадцятка юньйорів, якою опікувався О. Желтвай, а згодом С. Согуйко, розіграла 29 змагань, з чого 18 виграла, 5 програла та 6 звела внічию. В розграх за першість, групи юньйорів зайняли перше місце та здобули першість Торонта враз з відповідним трофеєм. Крім того, в руки юньйорів перейшов трофей "МкКрея". За примірну працю і опіку над юньйорами — провід товариства одержав від управи ліґи юньйорів премію у висоті $80.00. Найвизначнішим стрільцем серед юньйорів був М. Береза, який зумів 19 разів вмістити м'яч у сітці противника. Холонюк і Садовський здобули по

13 воріт. Тренером команд юньйорів був В. Закалужний. Член проводу СТ "Україна" С. Согуйко був обраний до управи ліґи юньйорів в цьому році.

Резервова команда СТ "Україна", яка на зарядження НФ Ліґи мусіла перезватися на "Українські Соколи", не закінчила свого сезону. Зложилося на те немало причин, а головне було те, що визначніших змагунів відведено до першої команди на місце контужених і здискваліфікованих. Командою опікувався О. Чикало, а по його резиґнації — інж. М. Осадчук. Молоді чемпіони з групи доросту і юньйорів взяли участь у бенкеті, який влаштувала управа міста для чемпіонів усіх галузей спорту. В приявності чотирьох соток юних змагунів учасників, вручено юньйорам СТ "Україна" 16 вартісних комплектів до писання, а команді доросту відзнаки чемпіонів.

В ділянці настільного теніса при товаристві були діяльні дві команди з 10-ти змагунами. Ланкою опікувався М. Трофимович. Перша команда змагалася в найвищій клясі "мейджор" поруч дев'яти найсильніших команд Торонта. Трійка СТ "Україна", яка в минулому році в безконкуренційній формі здобула першість кляси "Інтермідіят", по авансі до найвищої кляси — виявила себе вповні рівнорядним партнером дотеперішніх чемпіонів "Бродвю Ейсес" (1950 р.) і литовського "Витас" (1951 р.). В загальному точкуванні трійка нашого товариства зайняла третє місце з мінімальною різницею за литовцями і "Асами з Бродвю", а в розграх "Плей офф" програли наші пінґ-понґісти по рівнорядній грі 10:11 і 10:11 до чемпіонів Торонта.

В розграх за індивідуальну першість торонтонської округи з рамени товариства брали участь Станько Віра в групі жінок, Курилюк в чоловічій клясі "Б" та Білоус II. і Трофимович в клясі "А". При сильній і численній обсаді турніру змагуни товариства не мали змоги добитися кращих успіхів. Єдиний Трофимович дійшов до півфінальної гри, в якій по завзятому п'яти-

сетовому змагу, уляг чемпіонові Торонта, литовцеві Ґвілдисові у відношенні 2:3. Була це, зрештою, безперечно найкраща партія турніру. Зате двійка СТ "Україна", Трофимович і Білоус, імпозантною перемогою над "Асами з Бродвю" у відношенні сетів 3:1 — повторили минулорічний успіх та вдруге здобули чемпіонат Торонта в раз з перехідним трофеєм ліги настільного теніса.

Друга команда в складі Гладун, Садовський, Бойчук, Довжанський, приступила до ігор щойно в другій рунді. Жінки розіграли тільки двоє змагань. Програли з латишками 1:4 та виграли з "Раєрсон" 12:9.

В ділянці відбиванки позначився виразний спад рівня. Перша шістка, яка мала у своєму складі таких добрих змагунів, як Шапка, Дубинський, Стороженко, Ігнатович, Королюк і Закалужний, не виграла у своїй групі ніодних змагань. Лиш у товариській зустрічі з відбиванкарями УСК, Нью Йорк, — наші зуміли вийти переможно у відношенні 3:2. Зате другий склад, в якому виступали переважно юньйори Брездень, Гуль, Темнюк, Трофимович, Ригайло, Хитра і "ветеран" Теребенець, зайняв другу льокату в групі "Інтермідіят". Неуспіх відбиванкарів можна почасти оправдати браком залі для вправ.

Ненайкраще пописалися теж і шахісти. Перший склад в обсаді Теодорович-Сук, мґр. Я. Онищук, Є. Онищук, проф. Туркевич, Юсип і Винницький зайняли передостаннє, третє місце.

В індивідуальній конкуренції, Теодорович-Сук добився посеред 22-ох учасників другого місця.

Друга шістка шахістів, яка змагалася з групі "Інтермідіят", старалася реабілітувати неуспіхи своїх старших колеґ, однак будучи вже лиш на один крок від чемпіонських почестей, — мусіла вдоволитися другим місцем. Друга команда шахістів грала в складі: Кулик, Ціхонський, Держко, Пушкіненко, Харченко, Добрянський, Метельський і Біневич. В індивідуальних грах за першість групи "Б" — шахісти СТ "Україна" змонопо-

лізували для себе чоло табелі. Д. Кулик зайняв перше місце перед Добрянським і Пушкіненком. За старанням ентузіяста королівської гри — Добрянського, придбано шафочку з шуфлядками, в яких шахісти, за устійненою оплатою, переховували "своє ремесло".

На початку сезону влаштовано на виставі книгарні "Арка" спортову виставку, яку вдекоровано сімома здобутими трофеями з минулого 1951 року.

З інтересніших моментів у житті і діяльності товариства в 1952-му році варто згадати про змагунів і членів товариства, які принесли $300.00 до каси товариства, та пам'ятну суматоху на площі "Овквуд" під час змагань з "Кенедієнс", яка коштувала товариство $80.00 за поламання штучних зубів одному із симпатиків "Кенедієнс". Небуденним явищем була теж ворожа кампанія одного з українських тижневиків проти товариства за декорацію стін в шахово-бріджовій кімнаті товариства тапетами, на яких були зображені карти і шахи, та започаткування черги прохань змагунів про видачу їм звільнень до УСК "Тризуб". На листі перелетнів були брати Білоуси, Лисак і Трофимович. От так почали "відлітати сірим шнурком журавлі у вирій"...

Осіннім бенкетом, влаштованим з нагоди закінчення літнього сезону, завершено практично діяльність проводу у звітовому році. Традиційний бенкет товариства звеличали своєю приявністю голова місцевого відділу КУК адв. Данило Штокало, посол Іван Яремко і голова Пластприяту Юрій Романюк. Крім вищеназваних промовляли теж сотник Павлюк, інж. Палій та редактори Гетьман і Волиняк. Промови усіх промовців зводилися до одного заключення, а саме до завваги, що наш рідний спорт, завданням якого є виховувати нашу молодь на засадах спортової моралі, мусить бути побудований на принципах ідейности і громадської дисципліни. На тому бенкеті відзначено і обдаровано теж визначніших змагунів товариства. Юньйори, що здобули першість Торонта, одержали шкіряні курточки з ембле-

мою чемпіонів. Змагуни Шапка, Хитра, Опалевич і Мочерняк одержали відзначення за свої соті з-черги змагання в красках товариства. Поза тим, за участь у міжнародніх змаганнях — одержав Шапка вартісний годинник від фірми Кудловського, Ригайло за участь у міжпровінційних змаганнях одержав від власників книгарні "Арка" комплект до писання, а "залізний" воротар Мисаковець — будильник. Кромі цього провід товариства — у вдячності за жертвенність у цілорічній футбольній баталії винагородив змагунів першої команди — щадничими книжечками з відповідною вплатою на започаткування "конта". Під кінець, інж. Палій теплим словом і китицею квітів прощав Володимира Стебельського, який в тому сезоні покинув ряди активних змагунів.

І так непомітно, товариство зближалося до відсвяткування п'ятирічного ювілею свого існування...

РІК 1953

Працю 1953 року започаткував провід у складі: Василь Бойчук — голова, інж. Іван Лучків — 1-ий містоголова, Володимир Добрянський — 2-ий містоголова, Ярослав Хоростіль — секретар, Данило Бідяк — скарбник, Лев Гусин — культ.-освітній референт, Олександер Желтвай — організаційний референт, панна Ірина Шумська — референтка жіночих ланок, інж. Мирослав Осадчук і Роман Шкляр — заступники. До Контрольної Комісії обрано інж. Є. Спольського, Романа Костюка і Михайла Савку, а до Товариського Суду д-ра П. Глібовича, В. Рибака і В. Дейчаківського.

Праця членів проводу в тому році — була мабуть найбільш інтензивна в останньому п'ятиріччю. Вони відбули рекордову кількість нарад. Тридцять і п'ять засідань, двоє ширших сходин з членством, дві консолідаційні наради з проводом УСК "Тризуб", які відбуто з ініціятиви проводу СТ "Україна" з метою усунення небажаних розходжень між обома товариствами, — це справді свідоцтво неструдженої праці проводу. На обговорення і розв'язування проблем, зв'язаних тільки з діяльністю товариства, члени проводу віддали 183 години часу.

А проблеми в цьому році були немалої ваги. Відсвяткування п'ятиріччя, конечність збільшення матеріяльного вкладу товариства у "Дім Просвіти", великі кошти лікування гравців та врешті дальший, ще більш зростаючий неспокій на фронті "Україна" — "Тризуб", — все це вимагало від членів проводу посилення зусиль та збільшення енергії в праці. Вже на перших нарадах прийшлось проводові започаткувати пресову війну з частиною української преси, яка чомусь взялася оборо-

няти прояви розбиття українського спортового потенціялу на дві групи.

Прийняття УСК "Тризуб", як другої української команди, в гурт НФЛ викликало сподівані торги між двома клюбами за ...колишніх змагунів СТ "Україна", які без згоди свого проводу — змагалися в минулому сезоні в рядах команди УСК "Тризуб" в "Метро Лізі". Змагуни — брати Скоцені, Горський, Трскан, брати Білоуси, Влайковіч, Раєвський, Шапка, Ґошуляк, Пищ — стали предметом торгу між обома клюбами. Провід СТ "Україна", покликуючись на так званий "джентелмен еґрімент", який обов'язував всі клюби, приналежні до НФЛ, та виступаючи проти розбивання українського спортового активу, намагався задержати названих змагунів в рядах СТ "Україна". З другої сторони, провід УСК "Тризуб", — орудуючи кличами "вільної демократії", доказував, що віково зрілим змагунам прислуговує право вільного вибору, і тому СТ-во "Україна" повинно добродушно видати їм звільнення. Торги, переконування і розмови в цьому питанні були ведені часами ділово, але часто набирали пристрасних і непристойних форм. Та остаточно, найрізноманітніші пропозиції та офіційні наради проводів обох клюбів довели врешті до компромісу у виді заміни декількох колишніх змагунів СТ "Україна" за двох новозаанґажованих футболістів УСК "Тризуб" — братів Лева і Володимира Дичковських.

Таке полагодження справи — успокоїло до деякої міри розбурхані пристрасті симпатиків і прихильників обох товариств. Але тільки на короткий час, бо намагання деяких осіб з табору футбольних фанатиків УСК "Тризуб" — перетягнути футбольний молодняк СТ "Україна" під тризубівську опіку, — викликали нову розбурханість і відновлення ворожнечі двох таборів. Нарешті справа опинилася під розглядом управи "Нашіонал Футбол Ліґ", — і тут винесено заборону перетягати чи використовувати юних гравців з другого клю-

бу, що є членом НФЛ. Виявилося отже, що хитрощі клюбового противника не повинні були мати місця в організованому футболі.

Ще перед обговоренням спортової ділянки товариства у ювілейному році, побажаним буде зробити перегляд його фінансової господарки. Сама структура діяння правлячих органів нашого товариства мала немалий вплив на його господарку. Як знаємо, протягом п'ятирічного існування СТ "Україна" не було випадку, щоб цей самий провід заряджував товариством впродовж хочби двох років, чи радше двох спортових сезонів підряд. На кожних річних загальних зборах — обирано новий провід. Але, кожний уступаючий провід старався розгосподарити заощаджені фонди на потреби товариства, — залишаючи новообраний провід — без цента, без ніякого "закладового капіталу". Так теж розпочав свою працю й цьогорічний провід. Почато працювати без банкового конта, а надвишку, яку виявлено при кінці каденції, — осягнено передовсім при нагоді ювілейних святкувань п'ятиріччя СТ "Україна". Членство товариства, як теж симпатики з далеких сторін і немало українських організацій, — відгукнулись щедро на заклик проводу уфундувати щитики на держак прапору СТ "Україна". Всі ті пожертви пішли своїм шляхом на харитативні або громадські справи.

Провід СТ "Україна" вповні виконав свій обов'язок відносно "Дому Просвіти", в якому товариство було одним із п'яти співвласників. Товариство вплатило на дім із святкових прибутків $1,000.00, а протягом цілого року додатково $1,513.00, тобто набагато більше, як в якомунебудь із попередніх років. Тими вплатами товариство підвищило свій уділ до вартости $7,700.00, і стало другим поза Спілкою Української Молоді щодо висоти вплаченого капіталу у співвласництві будинку.

Решта надвишки була використана проводом товариства в спосіб, що його можуть позавидувати інші товариства. Товариство призначило на потреби укра-

їнських залишенців в Европі $100.00, на допомогу українським військовим ветеранам, що живуть в Европі без засобів на життя, — $150.00, відгукнулося теж на заклик місцевого відділу Комітету Українців Канади — і вплатило на потреби створення катедри української мови при торонтонському університеті $100.00. Дальших $50.00 призначено на потреби ведення українського садка для наших найменших, а $25.00 вплачено на фонд Дівочої Академії в Анкастер. Доцінюючи вагу високошкільного виховання, — провід виасигнував на КОДУС суму $25.00, на видавничий фонд стисло наукового журналу "Україна" в Парижі теж $25.00. На заклик Пластової Станиці — вплачено $25.00 на потреби влаштування пластової оселі та $15.00 на видрукування наукової праці про Чорне Море, т. зв. "Чорноморського Збірника". Були ще й інші вклади товариства, зроблені впродовж цілого року.

Коли вся еміграційна преса відзначувала 70-тиріччя д-ра Дмитра Донцова, — товариство переслало теж свій скромний додаток $20.00 на підтримку його публіцистично-наукової діяльности.

На потреби залишенців в Европі — СТ "Україна" зорганізувало окрему імпрезу, а саме товариські змагання із СТ "Дніпро" з Гамільтону. Дохід із змагань був несподівано малий, і тому провід товариства вирішив додати дещо з фондів товариства для вирівняння до суми $150.00. В дальшому, $50.00 переслано до дитячих садків у Гановері і Діпгольц в Німеччині, а на потреби Наукового Осередку НТШ в Сарсель — вислано на руки доцента Володимира Яніва теж $50.00. Ось так виглядала харитативна діяльність нашого спортового товариства у його першому ювілейному 1953 році.

З маркантніших позицій фінансової господарки належало б відмітити ось такі: при загальному прибутку із змагань $17,875.00 — на рахунок премій для змагунів виплачено 4,492.00, тобто приблизно четвертину. За втрачені дні праці, кошти операції і лікування випла-

чено кругло $2,000.00. Сума коштів транспорту була доволі висока, бо досягала висоти $2,806.00. На оголошення видано тільки $272.00, а це завдяки жертвенній праці члена проводу Володимира Добрянського, який тільки за зворотом коштів закупу паперу і фарб — виготовляв для потреб реклямування змагань незвичайно атрактивні афіші. Теж щира співпраця Василя Шарвана, власника української радіопрограми в Боффало, що реґулярно звітував про відбуті і слідуючі змагання, обнизили витрати товариства на пропаґанду до мінімум. Безкоштовна лікарська опіка д-ра Г. Шиманського над контуженими змагунами (Стецьків, Опалевич, Мочерняк, брати Дичковські) також обнизила поважно пасивну позицію в касовій книзі товариства.

У звітовому році — товариство провадило спортову діяльність в чотирьох галузях спорту. В настільному тенісі діяли дві команди з десяткою пінг-понґістів, у відбиванці змагалися три команди з 21 учасниками, в ділянці шахів діяла одна команда із тринадцяткою шахістів, — та врешті широко діюча ланка футболу — з чотирьома командами і 68-ми змагунами. Як бачимо, спортова референтура товариства під керівництвом Олександра Желтвая мала повні руки праці в ювілейному році. Визначних осягів добився футбол, зокрема перша команда, якою керував ланковий Микола Валєр при асисті тренера Остапа Стецькова, записалася золотими черенками в історії товариства. Це вперше в дотеперішній історії канадського футболу етнічна команда, в цьому випадку — українська, здобула в одному сезоні чемпіонат і фінальні розгри т. зв. "плей офф" Національної Футбольної Ліґи, та фактичний, хоч і неофіційний, чемпіонат Східньої Канади. Юньйорська команда під опікою Олександра Чикала і Лева Гусина теж не осталася позаду. Здобуттям першости юньйорської ліґи і трофей за чемпіонат Торонта, наші юні футболісти задокументували свою вищість над канадською і іншоетнічною молоддю.

Футбольні команди доросту в клясі "бантам" і "джувінал" — з уваги на непорозуміння, що заіснувало внутрі молодечих ліґ, — обмежили свою діяльність до спорадичних виступів з "ад гок" знайденими противниками.

Змагання НФЛ відбувалися в цьому році на площах "Бродвю" і "Фред Гамілтон". В розграх за чемпіонат, в яких брало участь 9 команд, — одинадцятка СТ "Україна", осягнувши 25 точок, — зайняла перше місце перед "відвічним суперником" "Олстер Юнайтед". В циклі ігор "плей офф" за трофей Арнольда — наші футболісти, вигравши першість групи "Бродвю", станули до змагу з переможцем групи "Фред Гамілтон" — "Кенедієнс". Фінальна зустріч принесла остаточний успіх нашій команді.

Досягнення футболістів СТ "Україна" в першенських розграх НФЛ на торонтонському терені та безконкуренційна форма монтреальської "Італії" в квебекській провінції, — дали тему до спекуляції, котра із тих двох одинадцяток є кращою у східніх областях Канади. А треба згадати про те, що команди Східньої Канади, а також Британської Колюмбії — являються найсильнішими футбольними командами Канади.

Ревеляційні осяги СТ "Україна" та справді імпозантні успіхи монтреальської "Італії", яка зігравши 43 змагань, — лиш один раз улягла противникові, — спровокувала футбольний союз до зааранжування безпосередньої конфронтації двох, беззастережно найкращих одинадцяток Східньої Канади. Задум теж і зреалізовано.

В суботній вечір, 10-го жовтня 1953 р. кількатисячна маса любителів футболу переконалася наочно про вищість "України" над темпераментними "Азуррі" — і тимсамим питання, яке нуртувало в серцях футбольної братії протягом цілого сезону — було розв'язане цього вечора. Переконуючою перемогою 3:1 — наші змагуни доказали, що український футбол у супер-

ництві з іншонаціональними групами перебрав провідну ролю на канадській землі.

В пов'язанні з тими змаганнями провід СТ "Україна" одержав від Домініяльного Футбольного Союзу листа з виявами признання за дотеперішню незвичайно корисну діяльність на шляху розвитку футболу в Канаді, а особливо за підховання молодняка, що його так сильно занедбують інші клюби НФЛ. Футбольні команди СТ "Україна" і монтреальської "Італії" визнано за дві із найкращих команд Канади. Союз проєктував влаштувати серію ігор між тими двома одинадцятками в Торонті, а осягнений дохід мав бути переданий на потреби виховання футбольного молодняка.

Доказом високої оцінки футбольної команди СТ "Україна" та поодиноких її змагунів було рівнож визначення декількох футболістів червоно-чорних до репрезентаційних змагань Онтарія чи Торонта. І так, Стецьків, Ригайло і Шапка підсилили збірну Онтарія в змаганнях з "Айриш Нешіонал" з Британських Островів, (програш Онтарія 0:2), в другому випадку Шапка, Стецьків і Л. Дичковський боронили красок Торонта в змагу із збірною Віндзору (виграш 3:1). До збірної Онтарія проти провінції Квебек визначено Стецькова, Закалужного, Шапку, Л. Дичковського і Ригайла. Габа, Закалужний, Шапка, Стецьків і брати Дичковські виступали в рядах команди "Канадці европейського походження" проти "Канадців-англосасів". Змагання ці розіграно в день коронації королеви II, а покінчилися вони нерішеним вислідом 2:2. Обидвоє воріт були ділом Габи і Стецькова. Іншим разом, Стецьків, Закалужний, Білек і брати Дичковські виступали проти "Ґласгов Ренджерс", а в переможному (3:1) змаганні збірної Онтарія проти "Норт Амерікан Соккер Ліг" (Нью Йорк), українці Стецьків, Л. Дичковський, Білек, Закалужний, Шапка і Береза творили половину команди.

"Нешіонал Футбол Ліг" започаткувала футбольний сезон 1953 року у складі 10 клюбів, в чому було

дві українські, п'ять канадських, чи радше англосаських, та по одній польська, угорська й італійська. По кількох змаганнях "Австін" відступив від дальших ігор, так що сезон покінчено в дев'ятку. Команди СТ "Україна", "Ст. Ендрюс", "Тризуб", "Олстер" і "Вестінґгавз" користувалися площею "Бродвю" і були там господарями, а команди "Італія", "Бяли Ожел", "Гунґарія" (нагадалося: "поляк — венґер два братанкі, як до шаблі, так до шклянкі") і "Кенедієнс" були господарями на площі "Фред Гамільтон". В цьому році почав обов'язувати всі клюби, що діяли в структурі НФЛ, — так званий "джентелмен еґрімент", по гадці якого жоден із клюбів НФЛ не смів без згоди другого клюбу, користуватися його змагунами. Без такого договорення — неполадки між двома українськими клюбами викликали б мабуть "другу корейську війну".

Футболісти СТ "Україна" одержували протягом цілого зимового часу досконалі тіловиховно-кондиційні тренінґи під оком фахового тренера, німця по національності, — Нецля — і виступали на зелену мураву добре фізично підготовані, чого вислідом були три під ряд здобуті перемоги у весняному сезоні. Велика шкода, що цей високої кляси фахівець у руханково-тіловиховній ділянці — не мав знання футбольної штуки і мусів покинути працю в нашому товаристві, щоб обняти працю у Віндзорі.

Моторами здобуття "Україною" чемпіонату НФЛ 1953-го року була "залізо-бетонна" одинадцятка червоно-чорних у складі: Мисаковець, Вртік, Ригайло, Ерцеґовіч, Стецьків, Шапка, Габа, Закалужний, Лесюк і брати Левко й Володимир Дичковські. У тому великому ділі помічними були Семенюк, Влодко Ігнатович, Холонюк, брати Мочерняки, Маланюк, Панчишин, Опалевич, Королюк, Береза, Білек і Юсип.

В цьому сезоні придбано для нашої репрезентативної команди "Меця" Лесюка з судбурської "Січі", Білека з віденського "Вакера" і Юсипа зі "Спарти".

Роблено теж старання стягнути з Франції Павла Макара, однак ці намагання покінчилися неуспіхом. Футбольна команда СТ "Україна" стала найатрактивнішою командою Торонта. Її змагання відвідували пересічно дві до трьох тисячок глядачів. Найбільшою фреквенцією втішалися змагання з монтреальською "Італією" із 6,000 глядачів, з монтреальською "Україною" і "Тризубом" по 5,000, з "Олстером" 4,500 і з "Левами" 3 з половиною тисячки.

Слід відмітити, що до кас на грищі під час змагань СТ "Україна" підходили інспектори міської транспортової сітки за інформаціями, кілько то тисяч глядачів приглядається змаганням, щоб у випадку потреби збільшити кількість курсуючих трамваїв. От, це були справді "золоті часи"...

Щоб повністю вичерпати тему першої команди — треба ще згадати, що: наш "Ромцьо" Панчишин перейшов у цьому році операцію коліна, до секретаріяту товариства вплинули прохання Шапки, Стецькова і Валентина Білоуса про видачу їм звільнення, а з нагоди здобуття чемпіонату НФЛ зорганізовано прогулянку на відпочинкову оселю "Полтава", де для наших футболістів влаштовано прийняття. Там серед розваг, купелі і танців наші спортовці перебули до пізного вечора. Одною з "цікавіших" імпрез того сезону були змагання між чемпіонами НФЛ та проводом СТ "Україна", що покінчилися програшем чемпіонів 0:1. Єдині ворота здобув головою — голова товариства Василь Бойчук. Свою поразку оправдували чемпіони — обильним буфетом і — високою травою...

Цікаво буде теж згадати, що на пресову конференцію, яку скликав провід товариства з метою вірно поінформувати громаду у спортових питаннях — на сім запрошених представників преси — явився тільки редактор "Нашої Мети" — о. проф. Петро Хомин. Це теж частина історії...

Календарець товариських ігор у звітному сезоні був доволі багатий. На харитативні потреби наші футболісти розіграли троє змагань: з гамільтонським "Дніпром", про що була вже згадка, із збірною "Гагібор-Олімпія" на фонд допомоги змагунові команди СТ "Україна" — Шперлеві, який під час праці втратив рам'я, та з "Олстер Юнайтед" на загально-канадський харитативний фонд. На гостинному виїзді до Монтреалю — команда червоно-чорних виграла з тамошнім "Гакоаг", однак у чергових змаганнях мусіла улягти своїй однойменниці у доволі високому відношенні 1:4.

У змаганнях за "Консол Кап" — наша команда відпала від дальших ігор по несподіваній прогрі з ФК "Олімпія" у відношенні 1:3.

Впродовж цілого сезону наша репрезентативна команда розіграла 36 змагань, з чого виграла 21, звела внічию 9, та програла 6. Поверх 30 разів брали участь у змаганнях: Габа і Ерцеґовіч (35), Ригайло і Стецьків (34), Шапка і В. Дичковський (32), Лесюк і Л. Дичковський по 30 разів. Найбільше воріт для наших красок здобули: Левко Дичковський — 21, Е. Габа — 17, Білек — 13 і О. Стецьків — один тузін. С. Мисаковець у 22-ох змаганнях пропустив 28 воріт, а Семенюк 23 у 14-ти змаганнях. Капітаном команди був Шапка, а тренерську працю виконував Стецьків. Ланковому Миколі Валерові на його відповідальному пості приходилося не раз вживати дипломатично-товариських заходів, щоб щасливо поладнати розходження членів проводу з поодинокими змагунами, що витворювалися звичайно на тлі фінансової винагороди. Ланковий, поза вмілостями замирення таких розходжень, завів вперше в товаристві правильні книги змагань, з яких ясно можна було відчитати всю історію виступів першої команди.

З приємністю приходиться згадати патріотичний жест вірного члена УСК "Тризуб" Миколи Моти, який із вдячности за дві чергові перемоги футболістів СТ

"Україна" над мадярською "Гунґарією" (3:0 і 4:0) — жертвував $10.00 на потреби СТ "Україна".

Провід товариства, маючи на увазі необхідне виховання молодняка, вдержував у діяльності три команди доросту. Великий вклад праці у цьому ділі віддав Іван Гладун, який із справді батьківським відчуттям потреб молодих футболістів завідував двома командами наймолодших. Та спроби перетягання ряду молодих адептів футбольного діла під опікунче крило другого українського клюбу — довели до здеорганізування, знеохочення і розбиття молодечого активу, що довело до сумного епілогу, до втрати обома клюбами футбольного нарибку.

Команда юньйорів, змагуни якої в минулому сезоні були основою "Українських Соколів", а опісля не один раз підкріплювали першу команду, при відповідному технічному вишколі, могли в короткому часі стати повновартісними футболістами команди НФЛ. З числа 29 розіграних змагань, вони виграли — 19, звели внічию — 2 та програли — 8. Найбільше воріт здобули Темнюк — 33, Трофимович — 12 та Береза — 7. Юньйори Темнюк і Садовський були визначені до збірної юньйорів Торонта проти Квебеку.

В іншій галузі спорту, у відбиванці, подібно як в минулому, так і в цьому, шістка відбиванкарів СТ "Україна", послаблена наслідком "спортового ярмарку", — не осягнула навіть найменшого успіху. На дев'ятку розіграних змагань не зуміли відбиванкарі нашого товариства виграти бодай один раз, а були й випадки, що взагалі не являлися до змагань. Друга шістка відбиванкарів, яка змагалася в групі "інтермідіят", у складі Трофимович, Гуль, Темнюк, Брездень, Сточанський і Цвіренко, — виграли п'ять, а програли чотири змагання. Треба при тому відмітити, що ці змагуни опікувалися "самі собою", не маючи належної опіки зі сторони проводу.

Ланка настільного теніса під опікою Степана Согуйка змагалася в найвищій групі "мейджор". Команда в складі Трофимович, Сивак, Білоус і Дрогобицький стала віце-чемпіоном Торонта.

На окреме відзначення заслуговує високий рівень три капітана нашої команди "Макса" Трофимовича, якого гра і добрі осяги викликали високу оцінку не тільки серед місцевих, але теж і серед чолових пінґпонґістів інших міст Канади, з якими наш Трофимович мав нагоду зустрічатися у різних індивідуальних турнірах. В признанні за його осяги — на річних Загальних Зборах Онтарійського Союзу Настільного Теніса вибрано його на пост містоголови. Тріюмфуючий колись в онтарійській провінції дебль Трофимович-Білоус, а тепер розбитий з причини відходу цього останнього від матірнього товариства, — спричинив товариству втрату трофея в цьому сезоні. Друга команда, яка змагалася в групі "інтермідіят", з причини здекомплектування, за згодою союзу, відступила від дальших ігор.

Шахісти заповнювали своєю діяльністю програму зимових місяців. Та на жаль, великі подвиги наших шахістів у попередніх роках, в 1953 році перейшли до солодких спогадів. Тверда колись шістка шахістів СТ "Україна", яка громила "Ґамбіт" з Андерсоном на чолі, чи литовський "Витас" з Вайтонісом, — в цьому році практично не існувала. Її наслідники, друга шахова команда, в рядах якої змагалися амбітні, хоч може не вповні рутиновані шахісти, переходили від перемоги до перемоги, але їх успіхи не мали тих великих всеканадських вальорів, які здобували колись шахісти "великої шістки". Ця команда під керівництвом ентузіяста шахів Дмитра Кулика, поконавши усіх противників — здобула першість групи "інтермідіят".

В культ.-освітній, адміністраційній й харитативній діяльності, доцільно відмітити ось такі факти: при товаристві основано Опікунчий Комітет, в якого склад входили інж. А. Палій, мґр. Я. Спольський, д-р Г. Ши-

манський, Л. Допта, Р. Тесля, С. Фроляк і С. Рошко. Заходами цього комітету влаштовано спортовий бенкет в залях "Принц Джордж Готель", який викликав в тому часі небувалу сензацію. Для вірнішого віддзеркалення атмосфери цієї імпрези, добре буде передати зміст, що був видрукований на сторінках "Українського Робітника". Ось виївки: "... Новостворений Опікунчий Комітет СТ "Україна" — складається з цілого ряду визначних канадських громадян, що поставили собі за завдання всебічно заопікуватися названим спортовим товариством. Шерег добре виголошених промов (адв. Д. Штокала, д-ра І. Кучерепи, сотника С. Фроляка — кандидата на пост федерального парляменту, С. Рошка) та вдалі дотепні алюзії поета В. Софронова-Левицького, створили приємну атмосферу вечора, а добре зіспіваний жіночий квартет приніс аматорам музики і співу багато приємних переживань. Залі готелю були заповнені. Настрій був рівнож відповідний. Була теж оркестра до танців і самі танці, як рівнож і добра вечеря. Була отже цілком вдала товариська забава. Шкода тільки, що Опікунчий Комітет не поширив своєї опікунчої праці також і на спортовий клюб "Тризуб"...

Стільки про цей бенкет. Влаштовано теж весняну забаву в залі Українського Леґіону та Маланчин Вечір в залях "Тап Гет Клаб" над берегами озера Онтаріо.

В імпрезах всегромадського характеру — товариство прийняло співучасть в академії в честь ген. Р. Шухевича-Чупринки, яку влаштувало Товариство колишніх вояків УПА. Членство товариства за ініціятивою і трудами Романа Костюка склало додатково в цьому році $200.00 на фонд Союзу Українських Воєнних Інвалідів в Німеччині, так що вплати на цей фонд збільшено до суми $1,040.00.

Слід теж згадати, що провід товариства, за старанням Ярослава Хоростіля, придбав пляни праці інж. Романа Думина на будову театрально-спортової залі, яка мала б помістити 1000 осіб. Проєкт цей був одобре-

ний на Загальних Зборах товариства (28. 12. 1953 р.) — та опісля теж на Загальних Зборах "Дому Просвіти" в дні 24. 3. 1954. Заля мала бути побудована на площі "Дому Просвіти", якої співвласниками було п'ять організацій, що мали спільно фінансувати будову. Кошт будови був розрахований на $65,000.00. На жаль, ця справа по ширших, а може й заширокиx дискусіях, була відложена "ад акта".

Провід товариства на одному із перших своїх засідань затвердив проєкт секретаря товариства — Я. Хоростіля — перевести ювілейні святкування з нагоди 5-річчя товариства, що мали б бути получені з посвяченням прапору товариства. Для зреалізування цього пляну визначено проєктодавця і Олександра Желтвая.

Головними точками-імпрезами ювілейних святкувань були: футбольні змагання команди ювілятів з УАСТ "Леви" з Чікаго та монтреальською "Україною", врочисте посвячення прапору з окремою програмою, спортова виставка та ювілейна забава. Всі запляновані імпрези перейшли з повним успіхом. Для утривалення їх у пам'яті та для архівних потреб доцільно занотувати їх подрібно в перегляді праці товариства в ювілейному році.

"Соккер енд Спортс Нюс" з дати 7-го листопада 1953 р., подаючи історію нашого товариства, видрукував таке порівняння осягів першої команди СТ "Україна" впродовж 4-ох сезонів:

1950:	в	р	п	ворота	точки
Вестінґгавз	10	1	3	40:12	21
Кенедієнс	9	3	2	29:11	21
Ст. Ендрюс	9	3	2	29:14	21
Олстер	8	1	5	35:16	17
Скаттіш	2	7	5	11:17	11
Україна	5	1	8	18:29	11
Оаквудс	3	0	11	10:49	6
Гамільтон Ситі	1	2	11	15:39	4

1951:

Ст. Ендрюс	17	2	5	68:30	36
Олстер	16	3	5	57:24	35
Україна	13	3	8	44:30	29
Кенедієнс	11	7	6	34:29	29
Вестінґгавз	7	7	10	48:43	21
Скаттіш	4	4	16	20:55	12
Австін	2	2	20	16:76	6

1952:

Кенедієнс	14	2	2	58:18	30
Гунґарія	14	2	2	56:28	30
Ст. Ендрюс	10	2	6	28:22	22
Вестінґгавз	9	3	6	36:26	21
Україна	7	7	4	37:32	21
Олстер	7	6	5	31:21	20
Австін	4	5	9	27:45	13
Гвайт Іґлс	3	6	9	32:40	12
Олімпія	3	3	12	30:53	9
Скаттіш	1	2	15	15:65	4

1953:

Україна	**11**	**3**	**2**	**43:20**	**25**
Олстер	9	4	3	38:21	22
Тризуб	7	3	5	30:30	17
Кенедієнс	8	1	7	20:28	17
Італія	5	4	7	30:33	14
Гвайт Іґлс	6	2	8	28:33	14
Гунґарія	4	6	6	25:32	14
Ст. Ендрюс	4	3	9	18:27	11
Вестінґгавз	4	2	8	21:26	10

Ювілейні змагання футболістів "п'ятирічника" з гістьми з Чікаґа і Монтреалю створили тоді атмосферу справжньої маніфестації української спортової громади, яка масовою приявністю задемонструвала перед ан-

глосаксонським населенням Торонта свою силу і велике зрозуміння й замилування до спорту. Вісім тисяч п'ятсот любителів футболу з великим заінтересуванням приглядалися змагові українських команд Америки і Канади за неофіційний примат українських клюбів. Шкода тільки, що місцевий футбольний союз неґативним ставленням до всілякого рода товарисько-пропаґандивних змагань — унеможливив ювілятам зорганізувати великий турнір українських команд двох сусідуючих країн.

Провід товариства, маючи на увазі добро і потреби українського спорту та відчуваючи конечність відбуття такої зустрічі, — не завагався перед великим фінансовим риском, який досягав півтора тисячі долярів, — і по довгих переговорах прийняв умовини, поставлені Національною Футбольною Ліґою, по думці яких — весь чистий прибуток мала б перебрати НФЛ — без рівночасного прийняття на себе хочби найменшого риску — у випадку фінансової невдачі. Та на щастя, за прийнятий риск господарі були нагороджені моральним успіхом, бо українська громада вміла належно оцінити зусилля і працю товариства.

Змаганням господарів з командою "Левів", що відбулися на площі "Бродвю", та які покінчилися несподівано високою перемогою торонтонців у висліді 6:1, приглядалося три і пів тисячі глядачів, а на недільні змагання з монтреальцями, що покінчилися нерішеним вислідом 2:2, — прибула п'ятьтисячна маса любителів футболу. Ці змагання, як теж і посвячення прапору, були схоплені на фільмову ленту.

По змаганнях, змагуни і члени проводів при спільному столі обмінювалися враженнями і спогадами. Мґр. Іван Красник, колишній голова Ради Фізичної Культури, — звернувся до господарів із закликом, щоб вони поважно призадумалися над купном власної спортової площі, яка шляхом загальної збірки на ту ціль — стала б власністю української громади, подібно, як придбано колись площу "Сокола Батька" у Львові. Спорто-

вий публіцист О. Новицький (ОНО), зворушений незвичайним заінтересуванням торонтонського громадянства рідним спортом, піддав думку влаштовувати щорічно турнір передових команд ЗСА і Канади — за українську першість північно-американського континенту. Єдиним відповідним місцем, на думку "ОНО", на такі з'їзди являється тільки Торонто з його численною, спортово виробленою громадою.

Друга ювілейна імпреза, врочисте посвячення прапору СТ "Україна" відбулося за такою програмою:

Неділя, 8. 11. 1953 — о год. 12:30 — посвячення прапору в катедрі УАПЦ, год. 2:30 — посвячення прапору українсько-католицьким капеляном о. Ярославом Бенешом у великій залі "Дому Просвіти", год. 3:00 — ювілейні сходини: а) вбивання щитиків до держака прапору почесними гістьми, б) впис "Хресних Батьків" до пропам'ятної книги товариства, в) відкриття сходин, передача прапору хорунжому, приречення хорунжого — переведе інж. Андрій Палій, г) реферат — ред. Олег Лисяк з Філядельфії, ґ) привіти, д) відзначення членів за заслуги для СТ "Україна", е) хорові точки — хор СУМ "Прометей", є) деклямація, ж) відкриття спортової виставки, яка буде доступна публіці вечорами. На врочистостях був приявний Гетьманич Данило Скоропадський.

В неділю, 8. 11. 1953 р. понад п'ять соток українського громадянства своєю приявністю звеличали ювілейні святкування та врочистий момент посвячення прапору СТ "Україна", мабуть першого українського спортового прапору на американському континенті. Велика кількість симпатиків товариства змушена була, з причини браку місця, стояти на коридорі або — повернутись домів. Своєю численною приявністю — українська громада мільйонового Торонта виявила і задокументувала признання та симпатії для спортовиків СТ "Україна" та їхнього проводу за жертвенну і успішну працю та за прикладне репрезентування українського імени серед співжителів Канади.

Посвяченням прапору започатковано торжественний день. Вбиттям щитиків почесними гістьми продовжувано святкування. Гетьманич Данило Скоропатський своєю прявністю дійсно звеличав святкування. Він перший прибив щитик до держака прапору та перший склав свій підпис до пропам'ятної книги товариства. Палкою промовою до української молоді — пригадав Гетьманич її обов'язки відносно Батьківщини України, зокрема тепер, в пору невідомого завтра, коли знову може розгорітися нова світова заграва.

При асисті прапорного почоту молодечих організацій СУМ і Пласту — передав інж. Євген Спольський прапор в руки хорунжого Анатоля Шапки, відомого гравця першої команди. Хорунжий, приймаючи прапор у свої руки, зложив приречення такими словами: "Прирікаю — прапор цей в почестях носити і зберігати як дорогу цінність товариства і українських спортовиків на чужині — та таким же чистим, як сьогодні його перебираю, — донести до майданів вільної України. Так мені, Боже, допоможи!"

Гасло "Здорова молодь на службі Батьківщині", що видніє на прапорі, — зобов'язала українську молодь, згуртовану під тим прапором, до ще більших зусиль для слави українського народу.

З черги ред. Олег Лисяк в інтереснім рефераті — переніс приявних спогадами на майдан "Сокола Батька" у Львові, де кувались кадри українських воїнів, — почерез річку Сян — ген аж до Німеччини, таборів полонених у Ріміні, та вкінці до далекої, зеленої Австралії, Арґентини, Тунісу, Венезуелі, Параґваю...

Слідувало відчитання привітів від УАСТ "Леви" Чікаґо, УСК "Тризуб" Торонто, СТ "Україна" Монтреаль, Степана Кікти, колишнього голови РФК в Німеччині, і спортового рецензента Богдана Прудиуса з Нью Йорку, та вислухано усні привітання: Гетьманича, ред. О. Лисяка від КЛК, президента ОФА Вілліяма Симпсона, секретаря ТДФА — Брокбенка, представника КУК —

проф. Я. Козловського, інж. Р. Романчукевича від Союзу Українських Професійних Товариств, Д-ра Р. Малащука від Головної Управи ЛВУ, К. Мигаля від Запомогового Братства св. Миколая у Вінніпеґу, мґр. Т. Буйняка від Крайової Управи СУМ, В Куцого від СТ "Україна" Монтреаль, та інж. В. Палієнка від Пласту.

Нагородженням і відзначенням заслужених членів товариства за їх працю для СТ "Україна" — закінчено офіційну частину святкувань. Відзначення одержали: панна Ірина Шумська, інж. Мирослав Осадчук, Остап Стецьків, Анатоль Шапка, Богдан Опалевич і Володимир Хитра.

По концертових точках хору "Прометей" та деклямації І. Гонтара зі СУМ, закінчено святочні сходини відспіванням "Ще не вмерла Україна"... Опісля гості з заінтересуванням оглянули спортову виставку, багату в забуті, цінні експонати українського спорту, які, завдяки ідейним одиницям, були щасливо перевезені з таборів у Німеччині, а то й з рідних земель у наплечниках під грюкотом розривних бомб. Для них ці пам'ятки були цінніші, ніж для інших "купони" і "штопери". І за це їм слава.

Для історії — зацитуємо промови інж. Андрія Палія при відкритті святкувань і Гетьманича Данила Скоропадського до української молоді.

Слово інж. А. Палія: "Пане Голово, Шановна Президіє, Пані і Панове! З уповноваження і доручення СТ "Україна" в Торонті, — маю честь започаткувати це ювілейне свято з нагоди п'ятиріччя оснування СТ "Україна" в Торонто та посвячення з тої нагоди нашого прапору. На цьому ювілейному святі вітаємо сердечно усіх дорогих гостей і учасників свята. Вітаємо представників нашої української Церкви та місцевих політичних і громадських організацій і установ, які звеличали оце наше свято. Зокрема завітав до нас сьогодні також визначний, позамісцевий гість, Достойний Пан Гетьманич Данило Скоропадський, якого щиро вітаємо серед

нашої громади. Вітаємо його, тішимося і радіємо з того, що взяв участь у цьому святі. Вітаємо усіх, зокрема неназваних приятелів і прихильників нашого заслуженого товариства. Поздоровляємо членів товариства, провід та заслужених змагунів всіх наших ланок за їхні успіхи.

Поздоровляємо всіх наших членів. Ми радіємо чисельністю українського громадянства, якою ще раз підчеркуємо понадпартійність нашого товариства. Про досягнення і успіхи нашого товариства на спортовому відтинку для нас і нашої української справи буде мова окремо. Учасники будуть мати змогу бачити ту нашу працю у виставці, яка є тут в окремій кімнаті. Я тільки обмежуся до одного, хочу згадати, що саме в п'ятому, ювілейному році існування нашого СТ "Україна" — перша українська дружина досягла найвищого шпилю, коли стала мистцем Національної Футбольної Ліґи, одержавши теж другу чашу за свої осяги. Теж і наші молодші змагуни дістали першу ліґову відзнаку і чашу за здобуття першости Торонта. Вслід за тим проголошую це 5-тилітне ювілейне святкування СТ "Україна" і його офіційно відкриваю..."

Слово Гетьманича Данила Скоропадського:

"Всечесніший і Високоприподобний Отче, члени спортового товариства "Україна", українська молоде, Пані і Панове!

Сердечно дякую Вам за це, що ви мене сьогодні запросили. Дякую тому, бо колись у минулому і я займався дуже активно спортом, зокрема копаним м'ячем. Користаю з тієї нагоди, щоб сердечно привітати так СТ "Україна", як і всю українську молодь у Торонті, у своєму імені, а також в імені Союзу Українців Великої Британії, якого маю честь бути почесним предсідником, а який нараховує понад двадцять тисяч українців. Та наша велика европейська організація, яка є найсильнішою в Европі — активно цікавиться теж українським спортом, і я можу тут вам сказати, що два роки

тому я мав приємність бути на подібному святі, коли ми святкували перемогу українського спортового клюбу в південній Англії, клюбу, який переміг понад тридцять дружин місцевої британської ліґи. В той час я мав змогу говорити з англійцями, які були присутні на тім святі, і я завважив, яку велику вагу вони надають вмінню, виспортованості і звинності якраз молоді. Я можу запевнити, що ваша перемога в цій країні і ваші блискучі осяги в ділянці копаного м'яча є надзвичайно корисною пропаґандою доброго українського імени в цілому, і тому я від щирого серця бажаю вам дальших успіхів. Гартуйте своє тіло і свій дух і будьте готові, коли ми дійдемо до рішального моменту, коли знова пічнеться світова заверюха, а я особисто вірю, що ми до того моменту наближаємось швидкими кроками, бо працюючи в індустрії, яка має до діла з озброєнням, знаю, що до того йде. Коли це станеться, не знаємо, але ми мусимо бути готові, і я є певний, що ви, як авангард, молодий авангард української нації, зумієте у слушний час виконати свій найбільший обов'язок супроти України. Спортовому Товариству "Україна" честь і слава і щасти Боже!"...

Ось так виглядала праця товариства у ювілейному, п'ятому році його існування, п'ять літ після того, як перша футбольна команда СТ "Україна" започаткувала золоту еру українського футболу в Торонті, чи вірніше сказати — Канаді, бо вже в наступних кількох роках наші футболісти зайняли перше місце в рядах Національної Футбольної Ліґи — найсильнішої в тому часі в цілій Канаді.

Тому доцільним буде подрібно позвітувати про технічні осяги наших спортовиків, зокрема в цьому ювілейному році.

Перша футбольна команда в розграх за першість НФЛ:

Україна — Ст. Ендрюс: 4:2; ворота: Габа 2, Закалужний, Холонюк,
" — Італія: 3:0; ворота: Стецьків, Панчишин, Закалужний,
" — Австин: 3:0; ворота: Габа 3,
" — Гунґарія: 4:0; ворота: Стецьків, Габа, Закалужний 2,
" — Гунґарія: 3:0; ворота: Л. Дичковський, Лесюк, Стецьків,
" — Тризуб: 4:3; ворота: Л. Дичковський 2, В. Дичковський 2, (5,000 глядачів),
" — Ст. Ендрюс: 1:2; ворота: Л. Дичковський, (3,000 глядачів),
" — Кенедієнс: 2:0; ворота: Закалужний, В. Дичковський,
" — Кенедієнс: 3:1; ворота: В. Дичковський, Стецьків, Л. Дичковський,
" — Олстер: 3:3; ворота: Л. Дичковський 2, Закалужний, (4,000 глядачів),
" — Вестінґгавз: 3:2; ворота: Л. Дичковський, Лесюк, Стецьків,
" — Італія: 2:0; ворота: Лесюк 2, (4,500 глядачів),
" — Олстер: 0:1;
" — Бяли Ожел: 3:3; ворота: Закалужний, Лесюк, Холонюк,
" — Бяли Ожел: 4:1; ворота: Л. Дичковський 2, Стецьків, Юст,
" — Тризуб: 1:1; ворота: Юст,
" — Вестінґгавз: 3:1; ворота: Лесюк, Ерцеґовіч, Габа.

КІНЦЕВА ТАБЕЛЯ НФЛ В 1953 Р.

	вигр.	внічию	прогри	воріт	точок
Україна	11	3	2	43:20	25
Олстер	9	4	3	38:21	22
Тризуб	7	3	6	30:30	17
Кенедієнс	8	1	7	30:28	17
Італія	5	4	7	30:33	14
Бяли Ожел	6	2	8	28:33	14
Гунґарія	4	6	9	25:32	14
Ст. Ендрюс	4	3	9	18:27	11
Вестінґгавз	4	2	10	21:26	10

Змагання за трофей "Консолс":

Україна — Олімпія 1:3.

Товариські змагання:

Україна — Олстер: 0:1;
" — Гакоаг в Монтреалі: 2:1; ворота: Стецьків, Дичковський,
" — Україна в Монтреалі: 1:4; ворота: Юст,
" — Леви (Чікаґо): 6:1; (ювілей) ворота: Габа 2, Л. Дичковський 2, Білек 2, (3,500 глядачів),
" Україна (Монтреаль): 2:2; (ювілей) ворота: Заналужний, Стецьків, (5,000 глядачів),
" — Італія (Монтреаль): 3:1; ворота: Лесюк, Білек, Л. Дичковський, (6,000 глядачів).

Харитативні змагання:

Україна — Збірна Гаґібор-Олімпія: 3:3; ворота: Юст, Л. Дичковський, В. Дичковський,
" — Дніпро (Гамільтон): 2:2; ворота: Стецьків, Л. Дичковський,
" — Олстер: 3:3; ворота: Береза В. Дичковський, Білек,

Змагання за чашу "Арнольда"

Україна — Ст. Ендрюс: 2:0; ворота: Вртін, Габа,
" — Ст. Ендрюс: 8:1; ворота: Л. Дичновський, Білек і Габа — по 2, Лесюк і Стецьків — по 1,
" — Тризуб: 6:0; ворота: Закалужний, Береза, Білик, Л. Дичновський, Габа, Стецьків,
" — Олстер: 2:2; ворота: Білек, Стецьків,
" — Олстер: 1:4; ворота: Л. Дичновський, (3,000 глядачів),
" — Тризуб: 3:2; ворота: Габа 2, Білек, (3,000 глядачів),
" — Вестінґгавз: 8:0; ворота: Л. Дичновський 2, Білек 3, Береза, Холонюк, Габа,
" — Кенедієнс: 2:1; ворота: Габа, Білек — фінал, (4,000 глядачів),
" — Кенедієнс: 0:0; — фінал.

У фінальних грах з переможцем групи "Фред Гамільтон" — "Кенедієнс" — команда СТ "Україна" у двох змаганнях здобула три точки — і тим самим чашу "Арнольда".

Команда юньйорів в цьому році мала таку історію змагань:

Україна — Етобіко: 0:1 і 1:3,
" — Іст Йорк: 5:0 і 2:1,
" — Ліджен: 2:1 і 6:3,
" — Естонці: 1:0 і 2:0,
" — Скарборо: 5:1 і 3:1,
" — Калеф: 0:2 і 3:1,
" — Канедієнс: 3:0, 4:0 і 2:0.

Команда юньйорів, здобувши 24 точки, стала чемпіоном торонтонської юньйорської ліги.

У змаганнях за чашу чемпіона Торонта — наші юні футболісти перемогли естонців 4:2 та у фінальній зу-

стрічі — Скарборо 2:0 і заволоділи трофеєм міста. Як бачимо, наші молодші футболісти добилися неабиякого успіху, бо в одному сезоні заволоділи званням чемпіона ліги і чемпіона Торонта.

Перша відбиванкова команда, що змагалася в групі "сеніор", — програла всі розіграні змагання і відступила від дальших ігор.

Друга команда відбиванкарів мала дещо кращі висліди. Із дев'яти розіграних змагань — 5 покінчили виграшем, а чотири програли. Їх висліди: з "Кодак" 1:2, з "Калеф" 2:1, "Гарт-Гавз" 2:1, "Сокол" 0:2, ІМКА 2:0, з росіянами 2:1, з "Тризубом" 0:2, з латвійцями 1:2 і з естонцями 2:0.

Жіноча команда не брала участи в розграх за першість, а в товариській стрічі програла до найсильнішої команди Торонта — естонок 0:2, та виграла з латвійками 2:1.

Про події пінґпонґістів і шахістів ми вже передше позвітували.

Для відзначення успіхів футбольних ланок — виготовлено табля першої і юньйорської команд за артистичним опрацюванням мистця М. Дмитренка. Вишиття прапору і клюбові відзнаки зроблено теж за його проєктом.

Розчислення із ювілейних святкувань виявило по стороні приходів суму $3,005.70 ,на яку зложилися: збірка на щитики до прапора $1,584.50, вступи на імпрезу посвячення прапору $327.00, розпродаж відзнак — $458.00, прибуток із ювілейної забави $635.70. На технічні потреби влаштування видано $1,530.70, а решту — $1,474.50 вплачено до "Дому Просвіти" і на харитативні потреби української громади.

Ось так щасливо й успішно закінчився ювілейний рік п'ятирічного існування і праці товариства. Для утривалення цієї слави, наведемо зміст статтей, які з цієї нагоди появилися на сторінках "Гомону України".

"Святкуємо ювілей" — була затитулована стаття пера Олега Лисяка. Катеґоричний імператив... Імператив був, без сумніву, катеґоричний. Бо ж як назвете це, коли впаде вночі сніг по коліна, всі авта застрягають без пардону, ви пробуєте рушитись в напрямі сусідньої вулиці, ваші намагання підперті допомогою десяти сусідів і стрічних таких самих нещасливців-мотористів, закінчуються остаточно і безславно на наступному розі вулиці у черговій сніжній заспі — і нарешті, ви мусите зрезиґнувати з виїзду? Це, скаже дехто, лише звичайна річ, яка зустрінула того листопадового суботнього ранку не лише мене одного, але і сотні тисяч, а може й мільйони щасливих посідачів "кари", або, як кажуть у Канаді "ґари". Деж тут імператив, ще й до того катеґоричний? Катеґоричний імператив наступив опісля. Тоді, втомлений, перемочений, з лопатою і мітлою в руці, я вернувся у домові пороги, з твердою постановою, що — трудно і дармо — але п'ятирічний ювілей торонтонської "України" відбудеться без моєї участи! Правда, організатори свята просили приїхати, зобов'язали тримати промову, все було умовлене — але впав сніг. Сніг, і то великий! Не залишилося нічого іншого, як нагадати собі, що живемо в двадцятому сторіччі і вжити телефону, щоби повідомити про даремні зусилля і неможливість приїзду. За хвилину сполука із всеполагоджуючою "Аркою" була наладнана, а за кілька дальших годин — прийшов катеґоричний імператив...

— "Робіть, що хочете": — звучав у слухавці сталевою барвою голос секретаря "України", мого спортового друга, Хоростіля, — "можете летіти самольотом, можете навіть переплисти Ніяґару, це ваша справа! Ви вже висите на афіші, як промовець, і на це нема ради... Що я тепер зроблю? Хто нам "відрубає балак"? А зрештою, не забувайте, що крім авта, можна ще їхати потягом, це ж остаточно також засіб комунікації...

Самольот мав якісь перешкоди в старті (мряка і сніг), а зрештою, я особисто не вірю в самольоти. А

потяги це, правда, також засіб комунікації... Отже попробуймо "СіПіаР", себто Кенедієн Песіфік Рейлвейс! Але їхати довелося таки американським "Нью Йорк Сентрал", який зробив відстань Баффало — Торонто за час трьох з половиною годин. Підозріваю, що то його звичайна швидкість на цій 80-милевій дистанції, бо рейки не були засипані снігом. Підозріваю теж, що дехто з моїх знайомих зробив би при сприятливих умовах (брак змоторизованих полісменів на шосе) — автом за цей сам час, цю дорогу туди і з поворотом. Від міста "Миру" на кордоні до початку Квін Стріт у Торонті. Швидкість потягу мене не захопила.

За те захоплююча є простота в полагоджуванні митної і іміґраційної контролі в потязі. Це ще навіть простіше, ніж при самоходових ескападах через кордон. Також захопив мене старичок з потягового буфету, який захвалював свої сендвічі арґументом: — "В дорозі нема ваґон-ресторану! Дістаньте свої сендвічі тепер — або ніколи!"

Тепер або ніколи! Я не послухав чесного старичка, не сподіваючись, що їзда триватиме так довго. Тому, нема дива, що діставшись до Торонта, перші кроки спрямував до ресторану "Олімпія", якого власника знаю з часів, коли він трудився ще з безпридатним фахом маґістра. Ця хиба, зрештою, абсолютно не шкодить тепер якості кухні "Олімпії". "Олімпійчик" вітає мене приємно: — "І навіть сьогодні вас в таку погоду принесло? Нарешті зустрічаю журналіста, який справді робить це, що пише! Не даром ви ж писали, що ніякої неділі не можете всидіти в хаті".

Таки так. А винен тому "катеґоричний імператив", на цей раз не Канта, але... Хоростіля.

Чаші, дипломи, прапори

Поки нема ще багато людей, треба кинути оком на виставку експонатів, що їх зібрали організатори святкувань. Є їх багато, багато — і звідусіль. Чаші, нагоро-

ди, знімки, прапори, альбоми. Висить прапор авґсбурґської "Чорногори", який колись з рук сл. п. генерала Всеволода Петрова отримав тодішній прапороносець авґсбурґського клюбу, Шміґель, є величаві нагороди, здобуті торонтонською "Україною" і гамільтонським "Дніпром", є дипломи, що їх колись отримали дивізійні дружини у змаганнях в італійському таборі полонених в Ріміні, є великі фотоальбоми з часів "Олімпіяди ДіПі" в Німеччині, є знімки з крайових плавацьких і легкоатлетичних змагань у Львові..., є чаші з тих часів... Приємно подивитись на осібний куток, де зібрані пам'ятки про єдину на еміґрації українську гокейову дружину "Лева", приємно оглянути дипломи, видані пару років тому Радою Фізичної Культури. Шкода, лише, що власник численних дипломів заклеїв своє прізвище на блянкетах. Буду недискретний: цей скромний змагун — це визначний український спортсмен — легкоатлет, кошівкар, футболіст, гокеїст, лещатар — Ярослав Шкляр. Знаю, що він буде лихий на мене, але трудно. А в Монтреалі буду уважати. А на одній із стін, витятий з газети напис "Хай перемагають кращі!" Це заголовна сторінка "Української Трибуни" з Мюнхену в час, коли ця газета фундувала нагороду на Крайові легкоатлетичні змагання, — скульптуру Антона Павлося "Бігун". А ось і сама нагорода, бронзова статуя, яку колись змагуни, що воювали за неї, назвали популярно "Магометом". "Магомет" має цікаву, прецікаву історію. Колись про неї варто буде розповісти. Тут згадаю лише, що "Магомет" походить з лицарського роду: бронз, з якого відлито статую, був колись дулом наполеонівської гармати, і "Магомет"... Але, про це колись іншим разом.

Ювілейні думки

Внизу у великій залі "Просвіти" — повно. Під стінами вже стоять люди, рефлектори сверлять просто в очі, коло фільмових апаратів крутиться вже фільмовий продуцент і репортер Р. Солук, мікрофони наїжи-

лися коло столика промовців, а народу прибуває щораз більше.

Після посвячення прегарно гаптованого прапору (роботи пані І. Андрець), передає його прапороносцеві, змагунові Шапці, інж. Палій. Потім вбиваємо цвяшки, потім відчитуємо привіти та виголошуємо промови. В міжчасі вітаємо Гетьманича Данила Скоропадського, який згадує у своїй промові, що і він теж колись займався футболом, потім я прію перед мікрофоном і рефлекторами, потім співає хор. Треба признати, що пісня дійсно добре підібрана до спортового свята, а бодай її початок: "Та болять ручки, та болять ніжки" ... Не одному із змагунів боліли і то не раз.

А за те тепер приходить нагорода. Інж. Є. Спольський роздає від імени проводу клюбу заслуженим змагунам пам'яткові медалі з відзнакою клюбу. Особливі оплески вітають змагунку Шумську, яку, як каже інж. Спольський, нагороджується теж за "тепле відношення" до клюбу. Треба признати, що інж. Спольський вибрав для себе найприємнішу частину роботи під час святкування.

Минають ювілейні хвилини. Ще кілька слів з клюбовими нотаблями на горі, ще кілька потисків рук і щирих привітань за пророблену працю не лише на святі, але — через цілих п'ять років. Здобутки спортового товариства "Україна" в Торонті це дійсно активи на нашому національному конті. Багато вже зроблено — ще більше треба буде зробити.

Здобуття першенства, виховання власного доросту і юньйорів, придбання співвласництва "Дому Просвіти" — мало котре із наших спортових товариств може такими осягами почванитися. Але — чи ж якраз у Торонті, в осередку, де "Україна" розвинулася до поважного громадського фактора, — не повинно статися дещо більше? Де ж мається більші шанси на закуплення власної площі, де могла б наша молодь виховуватися фізично, де ж повинен постати який центральний укра-

їнський спортовий союз, зав'язок майбутньої тіловиховної централі? А може навіть спортовий журнал?

І нарешті — українці показали в Торонті, як грати футбол. А що, якби тут постала українська гокейна дружина, якої змагуни колись показали б в Україні, як грають гокей в Канаді?

Це не є фантазія. А зрештою фантазії здійснюються, якщо до них візьмуться властиві люди. Доказом на це є п'ятирічний доробок "України", футбольного мистця провінції Онтаріо".

Стільки про наше п'ятиріччя сказав наш приятель Олег Лисяк (ОЯК). А зчерги згадаймо, що написав був про українську громадськість у п'ятиріччя СТ "Україна" спортовий дописувач "ЯХА":

З нагоди 5-річчя існування СТ "Україна" — товариство одержало від громадських установ і організацій та окремих осіб численні привітання та побажання. Привіти Капелі Бандуристів і посла до онтарійського парляменту пана Івана Яремка зложені на сторінках пропам'ятної книги товариства.

Перший звучить:

"... З нагоди 5-тилітнього ювілею СТ "Україна" Торонто, бажаємо дальших успіхів на славу українського спорту на чужині..." Підписали: Г. Китастий, В. Божик та всі члени Канелі.

Другий привіт:

"... мені незвичайно приємно привітати і поґратулювати СТ "Україна" з нагоди її п'ятої річниці існування в Торонті, Канада. Впродовж цього короткого часу, члени СТ "Україна" зискали собі велику репутацію за свою спортову справність.

Ваші осяги, особливо на майдані копаного м'яча, зискали для Вас пошану Ваших противників і подив усіх приятелів цього спорту. Ваш вклад у канадський спорт признаний всіми.

Нехай Ваш прапор завжди повіває високо, чи то в перемозі, чи в прогрі. І нехай ім'я СТ "Україна" буде

завжди символом дійсного спортового духа. Бажаю Вам найкращих успіхів на майбутнє. Ваш Іван Яремко."

Заторкуючи спортову виставку, цю рідкісну, а може й єдину виставку із спортовою тематикою поза батьківщиною, "ЯХА" писав таке:

"... Протягом ювілейних святкувань була відкрита спортова виставка, яку оглянуло понад 1,000 осіб. Шість соток фотознімок з усіх ділянок спорту за останнє десятиріччя привели глядачів до спогадів про пливацькі першенства, які відбувалися на Замарстинові, про легкоатлетичні змагання в Дрогобичі, врешті довгою лентою спогадів про всесторонню діяльність поверх 40 спортових осередків, об'єднаних в Раді Фізичної Культури на еміграції в Німеччині. Славні подвиги наших футболістів на "Ді-Пі" Олімпіяді, великі осяги українських альпіністів на небосяжних шпилях Альп, "европейської" кляси виступи наших кошівкарів, у зустрічі з литовськими майстрами, великі подвиги українських гаківкарів у змаганнях із заморськими гістьми з Америки, масові виступи наших легкоатлетів, відбиванки, настільного тенісу, боксерів, плаваків, лещатарів, туристів чи важкоатлетів, які своєю справністю задемонстрували по всіх містах Німеччини високий рівень українського тіловиховання. Альбом РФК, ІРО, міттенвальдського "Лева", ульмівського "Беркута", Стецькова, та черга грамот і медалів — живо зілюстрували діяльність 4,000-ої маси української молоді по всіх закутинах Німеччини. Чотири грамоти, які здобули наші дивізійники в змаганнях копаного м'яча за першенства таборів полонених у Ріміні, — пригадували акторам тих змагань великі осяги репрезентантів 1,100-ної української громади в зустрічах з представниками 70,000-ної маси "герренфольку". Врешті незабутній "Магомет" — різьба руки звісного скульптора Павлося, який "перебіг" широкі води Атлянтику в наплечнику членів КЛК, пригадав нам завзятий змаг змагунів "Лева", КЛК і "Чорногори" за цю статую, яку уфундувала Редакція "Української Трибуни". Криш-

талева чаша "Чорногори" пригадала учасникам 7-кового турніру і їхні виступи на майдані "Сомме Казерне".

Оглядаючи срібну чашу львівського Центросоюзу, згадали ми про плавацькі змагання на Рідних Землях. Різьба Черешньовського перенесла лещатарів спогадами на стрімкий Дамкар, де в змаганнях з часом "злітали" вони із стрімких збочищ Карвендля. Статуї і чаші, які здобули футболісти "України" враз з чемпіонськими титулами Національної Ліги і Ліги юньйорів, імпозантна сріблиста чаша міста Гамільтону, яка дісталась в руки молодого "Дніпра", є наявним доказом муравлиної праці українських спортовців на канадському терені.

Великим числом експонатів з ділянки видавництва РФК та спортових клюбів, з української і чужинецької преси, та збіркою відзнак українських товариств, олімпійських значків та відзнак фізичної справности РФК, польської, німецької та СССР, заключено цю першу українську спортову виставку на американському континенті.

Львина частина експонатів — це власність ред. О. Лисяка. Завдяки його багатій збірці виставка набрала властивого розміру — перегляду дій українського спорту".

Повертаючись до церемоніялу прибивання щитиків і цвяшків до держака клюбового прапору, — поінформував "ЯХА", що стотридцять і один хресних батьків, фундаторів щитиків на прапор, — це живий монумент української жертвенности, бо як відомо, провід товариства призначив весь прибуток із ювілейних святкувань на всеукраїнську інвестицію.

І тут, як звичайно водиться, з такої нагоди слід вичислити поименно хресних батьків-фундаторів.

Щитики по $25.00 уфундували:

Гетьманич Данило, посол І. Яремко, Осередок СУМ, Торонто, КК СУМ, Канада, УАСК "Леви", Чікаго,

Т-во Просвіти, Торонто, Головна Управа ЛВУ, Торонто, Кооператива "Будучність", Книгарня "Арка", Пекарня "Демпстер", Молочарня "Роджерс", Ресторан "Олімпія", інж. К. Мулькевич, Михайло Савка, Ярослав Лаптута, "Донат-Гавз", Радіовисильня п. Шарвана, Ґеорґ Чов, В. Андреїв, С. Пундик, В. Бойчук, інж. І. Лучків, інж. М. Осадчук, М. Валер, Р. Шкляр, О. Желтвай, Д. Бідяк, Я. Хоростіль.

Щитики по $15.00:

УСК "Дніпро", Гамільтон, УСК "Тризуб", Торонто, Українська Суспільна Опіка, "Гомін України", Кружок Пласт-Прияту, Друкарня "Альфа", Лев Допта, "Анна" Фото-Студіо, Іван Кудловський, Остап Ревеґа, М'ясарня Павича, Редактор О. Лисяк, Баффало, Б. Прудиус, Філядельфія, Ірина Шумська, О. Чикало, Р. Костюк, С. Бойчук, Л. і Ю. Романики, І. М. Пекельний, І. і М. Савки, І. Андрець.

Плакетки по $10.00:

Ліґа Визволення України, Торонто, Пластова Станиця, Торонто, Кол. Вояки УПА, СТ. "Україна", Монтреаль, о. В. Івашко, Саскатун, о. П. Хомин, В. Кашуба, Чікаґо, адв. Д. Штокало, З. Ґнопко, інж. Є. Спольський, О. Бабиченко, інж. М. Лисанюк, Клініка Яремія, М. Горбань, А. Дзядик, Дейчаківський і Ковальчук, М. Вітер, М. Базилевич, М. Цуп, Комітет Українців Канади, мґр. В. Буцик, о. Яр. Бенеш, мґр. І. Красник, Чікаґо, С. Кікта, Клівленд, д-р Кучерепа, мґр. Й. Терлецький, мґр. Я. Спольський, В. Стебельський, Н. і М. Теребенці, О. Держко, С. Согуйко, мґр. Яр. Онищук, Р. Дзядик, М. Ружило, М. Панько, Б. Цимбалістий, І. Гриновець, І. Шупер, М. Тихий, І. Кришталович, В. Макар, А. Петлюк, В. Микиташ, С. Лайкіш, М. Колодій, В. Рибак, І. Прокіп, Д. Голота, П. Купнір, Е. Івашко, П. Почапський, В. Кащій, В. Стражак, П. Мельник, І. Кореньовський, Молочарня МС, В. Бибик, д-р П. Глібович.

Спеціяльні щитики уфундували:

1-ша дружина копаного м'яча, дружина настільного теніса, дружина юньйорів, Футбольний Союз Торонта, Онтарійський Футбольний Союз, Національна Ліґа.

Цвяшки по $5.00:

Євген Чучман, Роман Дідур, Т. Балабан, Т. Сюрко, П. Олійник, П. Кучер, П. Мозоль, І. Щербатий, Д. Лесів, І. Давид, С. Чайка, В. Беш, В. Іванишин, П. Вихір, В. Штойко, І. Плювак.

РІК 1954 — РІК КОНТРОВЕРСІЙ

КАРЛО МУЛЬКЕВИЧ,

народився 27-го січня 1904 року в с. Боянець — Україна. Середню освіту закінчив у Львові, а вищі студії у Франції і Бельгії, які закінчив як дипломований інженер-економіст.

Спортом цікавився від дитинства. Член Спортового Товариства "Україна" — Львів і його секретар впродовж однієї каденції.

Редактор і видавець часопису "Спортові Вісті" — Львів у 1930-1933 рр. Редактор і видавець часопису "Спортові Вісті" — Торонто 1954 р. Голова СТ "Україна" — Торонто в 1954 р. Веселої вдачі, мило бачений в товаристві. Як добрий журналіст і промовець, нераз захоплював слухача "робінзонадами", де як звичайно — "Правда з Байкою" нерозлучно обіймалися...

По відсвяткуванні величавого ювілею свого п'ятирічного існування, наше товариство започаткувало свою працю під проводом нового складу спортових працівників, яких обрано на Загальних Зборах в дні 28-го грудня 1953-го року, що відбулися в приявності 90-ти членів товариства. Обрано тоді провід товариства в складі: інж. Карло Мулькевич — голова, Василь Бойчук — 1-ий заступник, Володимир Дейчаківський — 2-ий заступник, Ярослав Хоростіль -- секретар, Роман Костюк — скарбник, Ірина Шумська — жіночі ланки, інж.

Мирослав Осадчук — спортово-організаційна референтура, Михайло Савка — культ.-освітний референт, Лев Гусин і Олександер Чикало — заступники членів. Контрольна Комісія уконституувалася в складі: інж. Є. Спольський — голова, Степан Рошко і Анатоль Шапка — члени, та Ярослав Вільк і Олександер Держко — заступники членів КК. Цей провід керував діяльністю товариства протягом цілого року в незмінному складі.

Представниками на форумі НФЛ — були інж. М. Осадчук і В. Бойчук.

На місці буде згадати, що Анатоль Шапка, прапороносець СТ "Україна" — відмовився по Загальних Зборах від усякої діяльности в товаристві. Чому це сталося, — не хочемо снувати інсинуацій... В кожному разі приходиться ствердити, що СТ "Україна", яке протягом свого п'ятирічного існування добилося заслуженого престижу, — було сильно потрясене інцидентами, штучно витвореними конкуренцією зовнішнього характеру, яка, не відрікаючись нечесних і неетичних засобів, — старалася притьмити славу і добре ім'я СТ "Україна".

Те, що сталося, могло статися тільки тут, на канадському терені, де національна чи громадська дисципліна стала небажаною, стала мов дитяча іграшка, яку, побавившись, можна без жалю викинути. Тут, в існуючих обставинах, важко притягнути громадянина чи організацію до громадського осуду. Тут вияви громадського чи товариського бойкоту — непопулярні, а то й неприємливі.

Провід товариства, впродовж цілорічної каденції відбув двадцять двоє засідань, вісім непротоколованих нарад, одні ширші сходини членства, при небувалій дотепер фреквенції, бо аж 230 осіб, — та одну розмову з представниками УСК "Тризуб". Ширші сходини членів і симпатиків СТ "Україна" переведені були при живому заінтересуванні присутніх. Приявні, вислухавши звіту про непристойну статтю на сторінках "Нового

Шляху" проти СТ "Україна" — та звіту із ходу справи після отримання пропозиції УСК "Тризуб" — відносно заміни змагунів, як теж розглянувши справу відкритого листа відзначеного змагуна, в якому він просив про звільнення, — бурхливими оплесками виявили проводові своє признання за його слушне становище в заторкнених питаннях.

Позатим представники товариства брали участь у засіданнях НФЛ, адміністраційного комітету "Дому Просвіти", в нарадах Української Суспільної Опіки тощо. Члени проводу товариства були теж приявні на бенкеті в честь сенаторки Олени Кисілевської, брали участь у нарадах КУК в справі протибольшевицької маніфестації, як теж і активну участь в ній, в нарадах Товариства кол. вояків УПА, Українського Олімпійського Комітету, бенкеті УСК "Тризуб", та у святкуваннях на честь Митрополита Андрія Шептицького.

Як бачимо, члени проводу, як відпоручники товариства, поза внутрішньо-клюбовими зайняттями, брали теж участь у загально-громадському житті. Провід товариства ставився з великим вирозумінням до харитативних і наукових потреб української спільноти. На потреби Союзу Українських Воєнних Інвалідів — товариство виасиґнувало в тому році дальших $400.00, на видання Енциклопедії Українознавства $100.00, та ряд менших дотацій на інші цілі...

Тут не від речі буде процитувати зміст листа-подяки, яке одержало наше товариство від Наукового Осередку НТШ в Сарселі: "... Від імени Виділу Европейського Відділу Наукового Товариства ім. Шевченка висловлюємо Вам цією дорогою найщирішу подяку за Ваш щедрий дар для нашого Товариства... Цей Ваш шляхотний громадський жест нас дуже мило зворушив, бо маємо наглядний доказ, що справою української науки на еміґрації дорожать теж ширші кола українського громадянства. Дар від Вашого Т-ва особливо цінний для нас тим, що нагадує нам так блискуче започат-

ковану традицію українського спорту в Краю товариством, якого традицію і назву Ви перебрали на еміґрації у славній спадщині і мабуть з деякими учасниками нашої славної львівської "України"...

Лист закінчений особистими підписами д-ра Володимира Кубійовича і д-ра Володимира Яніва.

А що ж на те каламутники води? — Де ж їхні атути громадської праці?

Незважаючи на зовнішні пожертви, — провід старався повністю заспокоїти теж потреби своїх змагунів.

У внутрішньо-клюбовому діловодстві було теж працьовито. До секретаріяту вплинуло 155 писем — а вислано їх 63. Заходом товариства влаштовано Маланчин Вечір, Пущення і одну забаву в залях Колюмбус. Колядники, поділені на чотири групи, заколядували на потреби товариства $240.00, з чого $115.00 заколядували юньйори. У загальному касовому обороті товариства, по стороні приходів записано суму $20,691.61, а розходи досягли суми $19,557.36. Майно СТ "Україна" в будинку "Дім Просвіти" збільшено до вартости $9,820.00. Наше товариство в тому часі було найголовнішим платником і підпорою фінансів "Дому Просвіти", що не один раз було стверджено на засіданнях Адміністративного Комітету.

У своїй каденції члени проводу товариства вклали багато зусиль в напрямі придбання спортової залі, недостачу якої так боляче відчували всі українські молодечі організації, але брак достаточних власних фондів при байдужості інших співвласників "Дому Просвіти" — був головною перешкодою у здійсненні цієї важливої потреби. На добавок, СУМ закупив в тому часі свою оселю біля Актону, — отже всі його фінансові здобутки були призначені на ту ціль, що самозрозуміло — мало теж вельми від'ємний вплив на зреалізування пляну будови спортово-театральної залі. На фонд закупу сумівської оселі провід товариства призначив $50.00.

Весною звітового року члени проводу особисто перевірили цікаву пропозицію власника теренів над озером Симко, який пропонував товариству оснувати літню оселю СТ "України" на 15-акровій площі. Власник віддавав її товариству безплатно під умовою, що до року буде тут побудований клюбовий будинок-павільйон. Це, і ще інші умови, поставлені власником терену, — перекреслили надії на придбання власної літньої оселі.

У внутрішній праці — провід вже від перших днів своєї діяльности — зударився з цілою низкою перешкод, які в ніякому разі не впливали корисно на хід праці товариства. Криза в ланці відбиванки, якої чільні змагуни "вважали за відповідне" перейти в ряди УСК "Тризуб", дезерція визначніших змагунів ланки настільного теніса, цілий ряд заяв змагунів футбольної ланки, змістом яких було прохання про видачу їм звільнення, як теж пред'явлення проводові непередуманих, а то й нетактовних вимог змагунів, — мали посмак негромадського вироблення деяких спортовців, що були згуртовані при товаристві. Поминаючи побічні, менш важливі причини, — треба з повною свідомістю ствердити, що причиною всього лиха — була амбіція другого товариства відживити свою діяльність — виключно активом СТ "Україна", при чому провідні особи цього товариства не один раз покликувалися на демократичні, а радше — демагогічні гасла "вольности вибору".

Для удокументування невластивого підходу змагунів до справи — добре буде виявити деякі із їх вимог: 1) Винагорода за змагання: $20.00 за виграш, $15.00 за внічию, $10.00 за програш. 2) Трьох змагунів мали б брати участь у засіданнях проводу. 3) Провід мав би погодитись на влаштування двох - трьох змагань, з яких дохід був би призначений на зимовий допомоговий фонд для змагунів. 4) Провід мав би запевнити усім змагунам працю впродовж цілого сезону.

Коментарі хіба зайві...

Позатим, двоподіл серед змагунів, викликаний фаворизуванням деяких одиниць самим же проводом футбольної ланки — був ярко насвітлений в листі воротаря 1-ої команди Мисаківця до проводу ось таким зворотом: "... Я, член СТ "Україна", Степан Мисаковець, прошу ласкаво про звільнення. Причина в цьому, що провід товариства невміло провадив господарку, чого доказом є звіт з останніх Загальних Зборів. На мою думку, в товаристві є заледви кілька змагунів, які направду працюють з ідеї, — натомість інші користають з нього"...

Зміст цього листа вірно насвітлює атмосферу, яка панувала в тому часі, та яка виразно припиняла нормальний хід праці товариства. Не було мабуть ні одного засідання, на якому не розглядано би справи зворотів, відшкодувань і подібних жадань, чи свідчень змагунів, із заплатами адміністративних кар за промахи змагунів включно. А треба згадати, що товариство склало кавцію в сумі $1,000.00 за звільнення одного із змагунів з арешту, в якому він найшовся за авантюру, викликану в роздягальні противника.

З вище названих болючих моментів, одиноко тільки криза, яка огорнула в початках діяльність ланки відбиванки, була успішно переборена жертвенністю і здисциплінованістю горстки юньйорів. З рештою недоліків прийшлось членам проводу боротися впродовж цілої каденції.

А коріня лиха треба було дошукуватися у пропам'ятній, на ділі — кривдячій товариство, статті, що появилася на сторінках релігійного тижневика "Наша Мета", в якій було сказано, що, мовляв, СТ "Україна" скаляла своє рідне гніздечко"..., а тим часом... нібито хрустально чистого характеру спортові діячі з вул. Каледж окрадали з усіх п'ятирічних надбань другу українську братську спортову організацію, тобто наше СТ-во "Україна". Та поминаючи всю сумну тогорічну минувшину, дивлячись на неї під аспектом ідейности, — треба таки підкреслити великий успіх футболістів, який

вони осягнули повторним здобуттям чемпіонату НФЛіги. Цей успіх мав живий відгук і ще більше спопуляризував наше товариство.

Нашій команді пропоновано цілий ряд змагань в ЗСА і Канаді. Вичислити б тільки запрошення "Січі" з Єлизабет, репрезентації штату Ню Джерзі, репрезентації Манітоби, репрезентації Оттави, вінніпеґського Скаттиш, "Словака" з Чікаґо, Пласт-Прияту з Філядельфії, "Черника" з Дітройту, чи врешті монтреальської посестри "України", — аби уявити собі міру популярности нашої одинадцятки. Це був, очевидно, один із більших успіхів нашого товариства у звітовому році, але цей успіх був радше призначений для зовнішньої оцінки, бо інші ланки закінчили свою працю з малим, чи меншим осягненням, а то й з компромітацією.

Оцінюючи спортову діяльність СТ "Україна" 1954 року, приходиться завважити, що досягнення товариства, якого завданням є загально спортова діяльність, а не виключно футбол, — не могли в ніякому разі вдоволити. Очевидно, що за це теж треба вписати на конто деяких членів проводу ряд занедбань. Найбільшим недотягненням зі сторони проводу було мачошине ставлення членів проводу до проблем опіки над доростом та знехтування потреби підховання молодих кадр змагунів. Іншим недотягненням проводу (в якому й автор цих рядків працював на пості секретаря), — був брак рішучости в питанні упорядкування клюбових приміщень, які майже в цілості замінилися на місце гри в карти. Не малим прогріхом був теж факт звернення проводом всієї уваги та енерґії на здобуття першого місця в табелі НФЛ. Цей прогріх можна старатися виправдати до деякої міри фактом, що футбол в тому часі попросту зачаровував багатотисячні маси симпатиків товариства, а попри це — славні тоді "Юкси" сповнювали важливу ролю амбасадарів, які освідомлювали тутешніх жителів про українців і про Україну.

Та всеж таки, чарівне слово "чемпіонат" комплектно засліпило членів проводу, які, мов в гіпнозі, пнялись по гладкому мурі по здобуття першости, і то за всяку ціну. Очевидно, що таке наставлення причинилося до оживлення духа сваволі серед членства і змагунів.

Немало клопотів і турбот нанесли товариству напастливі статті деяких українських часописів, які чомусь у партійній ненависті — в цілому затратили журналістичну етику. Це, що появлялося на сторінках їхніх пресових органів, приносило ганьбу українській пресі. Були такі сумні випадки, що з метою обезцінення успіху наших футболістів — вони користувалися облудними цитатами, що, мовляв, здобутий трофей футболістами СТ "Україна" — скроплений українською кров'ю. Така стаття появилася в пов'язанні з авантюрою, яка заіснувала після змагань футбольних команд СТ "Україна" і УСК "Тризуб".

Маючи такі, чи інші проблеми до розв'язання — провід товариства повинен був не зважати на них, — а попровадити працю в тому напрямі, щоб першою необхідністю стало придбання власної спортової залі, в якій наша молодь могла б свобідно, у рідному середовищі, плекати тіловиховання і спорт. Цей громадський обов'язок повинен був бути наложений на рамена не тільки членів проводу, але теж заанґажувати амбіцію змагунів, від яких загал мав право вимагати частинного самовідречення від матеріяльних похотей.

В дальшому, товариство, яке покликувалося увесь час на велич пропаганди, яку воно принесло нашій спільноті своїми успіхами, — повинно було подбати теж про її тяглість, шляхом виховування змагунів всесторонньо, а не тільки для здобування перемог. Але тут знова приходиться зм'ягчити тон обжалування, бо те, що провід товариства не перевів у життя тих важливих вимог, — має в більшості оправдання в існуванні нездорових відносин, які в тому часі затроювали всю атмосферу, а навіть стратосферу довкруги товариства.

Рік 1954-ий сягнув майже вершка непорозумінь між СТ "Україна" і УСК "Тризуб", та став рівнож і його епілогом. Останнім акордом цієї небажаної афери була непередумана, а може аж надто передумана, стаття змагуна УСК "Тризуб", яку без застанови помістив на своїх сторінках "Новий Шлях". Ця нетактовна стаття довела до інтервенції проводу НФЛ, який зобов'язав провід УСК "Тризуб" до опублікування спростування на сторінках преси. В ньому сказано: ..."У зв'язку зі статтею п. Осипа Скоценя п. н. "Брат на брата", надрукованою в "Новому Шляху" ч. 60, з 2. 8. 1954., провід УСК "Тризуб" заявляє наступне: 1) Про зміст згаданої статті, чи про намір п. О. Скоценя писати таку статтю, провід УСК "Тризуб" нічого не знав. 2) Твердження п. О. Скоценя про те, що СТ "Україна" в Торонті — відсвятковуючи в 1953 р. свій 5-літній ювілей — віддало ввесь чистий дохід в сумі около $5,000.00 до диспозиції НФЛ з наміром позискати симпатії спортових властей у боротьбі проти УСК "Тризуб", — ми, як один із 11-ти членів, що творимо Національну Футбольну Ліґу і співвирішуємо її політику, — уважаємо за незгідне з правдою. 3) У тій же статті п. О. Скоцень загостро осудив змагунів СТ "Україна", кажучи, що вони вели гру тільки на те, щоб нанести тілесне пошкодження змагунам УСК "Тризуб". 4) За повище названу статтю провід УСК "Тризуб" потягнув п. О. Скоценя до відповідальности, а Національна Ліґа позбавила його прав змагуна цієї ліґи до кінця життя..."

Та завершенням у дозріванні боляка-ворожости між двома українськими товариствами — були вирішальні для команди СТ "Україна" змагання з командою УСК "Тризуб". Антигромадська спекуляція футбольного проводу УСК "Тризуб", а в слід за тим і сумна, брутальна подія мусіли залишити у симпатиків обох товариств терпкий і гіркий посмак. Нам не вільно оправдувати ні одних, ні других. Першим не вільно було провокувати, а другі не повинні були дати себе спровоку-

вати. Вина за одними і другими. Та щоб не залишати тих непристойних для всього українського загалу подій у мрячних, задимлених здогадах, — належно, а то й побажано буде насвітлити їх пролог, перебіг і остаточне їх пожнив'я.

Ось, як воно було. До часу змагань СТ "Україна" — УСК "Тризуб" — табеля гор НФЛ виявляла ясно, що виграні змагання СТ "Україна" з УСК "Тризуб" — запевнять перше місце СТ "Україна", натомість виграш УСК "Тризуб" — в ніякому випадку не міг поправити становища тогож "Тризуба", який займав шосту позицію, а тимбільше по вчорашній програній з поляками. Специфічне світло на цю аферу кидає Едвард Ворінґ, кореспондент англомовного "Ґлоб енд Мейл" з 28. 8. 1954. Він писав: ... "Тризуб", приготовляючись до великої гри проти своїх земляків українців, кинув проти "Гвайт Іґлс" (поляки) свою резерву, у висліді чого поляки перемогли 5:2"...

І тут власне приходиться дошукуватись похибки, яку вчинив футбольний провід УСК "Тризуб". Кидаючи свою команду на паству польській команді, — провід УСК "Тризуб" готовив і щадив сили своїх футболістів до завзятих змагань з командою СТ "Україна". Очевидно, що цей крок можна назвати спортовою стратегією товариства. У вільній країні, в якій живемо, вільно творити некримінального значення речі, як кому забагнеться, однак нам, українцям, не вільно забувати теж і того, що кожного з нас в'яже нитка з батьківщиною, яка наказує нам зберігати мораль і честь українця. Дійсність цього вечора виявила щось друге. Змагуни УСК "Тризуб" йшли проти СТ "Україна" наче проти найбільшого свого ворога тоді, коли в попередніх змаганнях з останніми в табелі — поляками грали бездушно, без волі перемогти. Та розбурханости людських пристрастей, яка вийшла з берегів пристойности, — не вдалося спинити, — і дійшло до небажаного ексцесу, який так шкід-

ливо вплинув на опінію наших співжителів про нашу громаду.

Шкода була зроблена велика, і вона являється тим більшою, що можна було всьому лиху запобігти. А зокрема, коли б інтенції, які виявив провід УСК "Тризуб" у листі, зверненому до Загального Збору СТ "Україна", — були введені в життя далеко перед роз'ятренням цієї болячки. В листі, адресованому до Президії Загальних Зборів СТ "Україна", — провід УСК "Тризуб" закликав новообраний провід СТ "Україна" до далекойдучої співпраці, отже виявив бажання простягнути руку братньої дружби, у переконанні, що в майбутньому жодні приватні інтереси, особисті, чи якісь інші непорозуміння не стануть на дорозі проводам, щоб довести до нерозривної приязні між обома товариствами.

Цікаві, а при тому глибокі змістом виводи висловив на тих же самих Загальних Зборах СТ "Україна" — д-р В. Жінчишин. Він звернув увагу на конечність чесного репрезентування українського імени товариством, що назвало себе дуже зобов'язуючою назвою "Україна". Він згадав теж, що до такого ж самого репрезентування українського імени зобов'язує ім'я "Тризуб", яке прийняло за свою назву друге українське спортове товариство в Торонті. Д-р В. Жінчишин, як представник українців-канадців, згадав, що українці наполегливою працею протягом довгих років здобули собі загальне признання та пошану уряду і всього населення Канади, а непотрібні сварки і роздор між двома українськими спортовими товариствами компромітують українців та руйнують усі попередні здобутки української спільноти в Канаді. Тому, говорив д-р Жінчишин, старша еміґрація, яка старалася все тримати високо українське ім'я, — дивиться на такі сварки, викликані новоприбулими еміґрантами, з призирством і погордою. Він теж натякнув, що коли між обома товариствами до згоди не дійде, — тоді представники старшої еміґрації зажадають від обидвох товариств ззміни їхніх назв...

Це було сумне, болюче, але вірне схоплення тодішніх відносин.

Зчерги треба проаналізувати питання, чи праця на спортовому полі йшла задовільно. Розглядаючи питання об'єктивно, мусимо сказати радше, що ні. Поза повторним здобуттям чемпіонату НФЛ, далі — тріюмфальною поїздкою до Вінніпеґу першої команди товариства та придбанням, завдяки тому, — широкої слави і популярности, — ширшої діяльности інших ланок спорту — не можна було занотувати...

І, за це, уступаючому проводові прийшлось вислухати на Загальних Зборах чимало слів гіркої правди. Чи осуд був слушний, чи неоправданий, важко ствердити якимнебудь мірилом. Цікаві до деякої міри були виводи ланкового першої команди — Миколи Валєра. Він в доволі гострій формі завважив, що уступаючий провід в часі своєї каденції занедбав здобутки товариства з попередніх років. На тих же зборах він висловив своє непогодження з думкою звітуючого секретаря, який сказав, що фінасові вимоги футболістів гальмували працю товариства.

До речі, ці самі виводи, якими колега Валєр критикував членів уступаючого проводу 1954 року, — вдарили по ньому самому вже у слідуючому сезоні, коли він з функції голови товариства прийняв керівництво його діяльности. Критика — стала для нього бумеранґом...

Для доповнення звіту із діяльности інших ланок спорту в товаристві — треба згадати, що відбиванкарі СТ "Україна" покінчили зимовий сезон фінальними змаганнями за вхід до групи "мейджор". Враз з ними з арени зимових спортів зійшла жіноча відбиванкова команда, шахісти і пінґпонґісти. Жіноча відбиванкова команда, будучи у фазі реформування, — не раз мусіла признати вищість противника, а особливо представниць балтійських народів. Це однак не знеохочувало амбітних жінок нашого товариства. Вони ще з більшим зав-

зяттям, під проводом панни Ірини Шумської, працювали над собою. На шість команд, які змагалися за першість жіночої ліґи, — наші пані — Вергановська, Панчишин, Курилюк, Галич, Дрогобицька, Гарас і Банасюк — зайняли четверте місце. Не менше признання належиться змагунам чоловічої ланки. Ця команда, завдяки амбіції наших юньйорів під проводом Богдана Темнюка, переломила барикади зневіри, яка постала в команді по відході деяких чолових змагунів, — і закваліфікувалася до фінальних гор, в розграх яких зайняла друге місце за командою УСК "Тризуб". Доречі, в красках "Тризуба" змагалося декілька змагунів нашого товариства, яким подобалося чомусь шукати золотого руна в інших богів...

В галузі настільного теніса започатковано діяльність доволі жваво. По початкових успіхах, наші пінґпонґісти з Трофимовичем і Білоусом стали претендентами на дружинового чемпіона Торонта. Та в наслідок "мандрівки" — (провідник команди враз з Білоусом перейшли до УСК "Тризуб", чим всеціло спаралізували діяльність ланки), — наша команда не покінчила першенських ігор. До часу відходу з рядів СТ "Україна" тих двох пінґпонґістів, які творили тоді свого рода історію українського настільного тенісу в Торонті — змагаючись за першість Онтаріо в подвійній грі, — зайняли були почесне друге місце.

Гарною і інтересною імпрезою була зустріч з "Українськими Соколами" з Ню Йорку, в рядах яких, на диво, змагалися неукраїнські чоловічі пінґпонґісти Ню Йорку. Змаг покінчився нерішеним вислідом 6:6. На другий день, гості з "метрополії світу" зміряли своїх сил з репрезентантами Торонта, до яких програли з вислідом 5:6.

Відмолоджена шахова ланка, змагаючись за першість Торонта в клясі "Б", виграла усі сім змагань і стала першуном у своїй групі. Краски товариства заступали Кулик, Винницький, Ціхонський, Лупиняк, Пушкіненко і Пінчак. Іван Теодорович-Сук і Дмитро Кулик

брали участь в індивідуальних першостях Торонта, в яких Теодорович-Сук, осягнувши 7 точок, — зайняв друге місце за угорцем Фюстером, який нагромадив 7 з половиною точок. Торонтонська Шахова Ліґа, користуючись гостинністю нашого товариства, влаштувала в клюбовім приміщенні СТ "Україна" лискавковий турнір при участі 40 шахістів усіх кляс і груп. Наші шахісти не пописалися, бо були виеліміновані вже в початкових грах.

У футбольному секторі, працю започатковано з двома командами юньйорів, одною доросту та репрезентативною одинадцяткою НФЛ. — Та на жаль, сезон покінчила тільки перша команда, а молодечі ланки з причини браку заінтересування та відсутности осіб, які хотіли б ними опікуватися, — заперестали свою діяльність ще в ході літа.

В розгривках за чемпіонат НФЛ в році 1954-му брали участь одинадцять кращих команд Східньої Канади, а саме: СТ "Україна", ФК "Олстер-Юнайтед", ФК "Італія", ФК "Гунґарія", УСК "Тризуб", ФК "Олімпія", ФК "Ст. Ендрюс", ФК "Кенедієнс", ФК "Вестінґгавз" Гамільтон, КС "Бяли Ожел" і ФК "Гакоаг" з Монтреалю, новик в НФЛідзі, жидівська команда, яка в минулорічних розграх за першість провінції Квебек зайняла друге місце, а в розграх за чашу Домінії дійшла до фінальної гри з "Вестмінстер" з Британської Колюмбії. Як бачимо, товариство гідне і добре. До футбольної баталії за чемпіонат НФЛ — команда СТ "Україна" виступала в такому колективі: Микола Валєр — ланковий, (до речі, напевно найздібніший ланковий 1-ої команди впродовж дотеперішнього існування товариства), Остап Стецьків — тренер, Володимир Закалужний — капітан, та змагуни: Мисаковець і Семенюк — воротарі, Опалевич, Ригайло, В. Дичковський і Сороківський — захист, Вртік, Стецьків і Ерцеґовіч — помічники, та Береза, Закалужний, Снилик, Білек, Л. Дичковський, Лесюк, Габа, Холонюк і В. Ігнатович — напад.

Анатоль Шапка — виявив в тому році бажання боронити красок чеської "Спарти". Футбольний сезон в цьому році був зокрема інтересний. Такого зачарованого кола, в якому оберталися команди НФЛ в обговорюваному сезоні, — не бачили ми вже протягом дальших років. Для кращого зображення тодішнього стану — добре буде пригадати, що по двадцяти відбутих змагань — різниця між першою і десятою командою в табелі виявлялася кількістю двох точок. Здобуття двох точок в такій констеляції — могло вивести команду з низин на чоло табелі, або навпаки, втрата двох точок грозила обсуненням з першого місця у "темні сутерини". Ціну кожної точки хай зілюструє факт таких фантастичних скоків. "Олімпія", яка займала в одному тижні чолову позицію, — за кілька днів зійшла аж на сьому позицію, а команда СТ "Україна", програвши до "Кенедієнс" — з третьої позиції впала аж на десяту. Сезон 1954 — був справді дуже емоційний. Позиція нашої команди в табелі гор НФЛ — протягом цілого сезону була дуже нестійка, мов стрілка сейсмографу під час сильного землетрусу. Чергуючі себе числа 3, 5, 10, 4, 2, 3, 2, 1 — це образ мандрівки чи радше "скоків" нашої команди на показнику табелі впродовж цілого сезону.

З маркантніших подій нашої команди слід відзначити інавґураційні змагання з "Гунґарією", які покінчилися перемого червоно-чорних 4:2. Перші ворота цього сезону для нашої команди здобув Береза. Не менш вартісною була перемога наших футболістів у "великій грі" з "Олстер-Юнайтед", в рядах якого виступав колишній професійний ірляндський інтернаціонал Медлей. У тих змаганнях відзначився Габа, який своїми блискавковими рейдами під ворота противника — зв'язував при собі часто навіть чотирьох противників. А вже вершком емоції — були змагання з "Італією", яким в обидва дні приглядалася 15-тисячна маса глядачів. Десять-тисячна фреквенція глядачів була рекор-

довою на площі "Бродвю", так під оглядом кількости глядачів, як теж і фінансового прибутку. За вступи зібрано тоді $4,730.00.

Перемогою над "Італією" 2:0 — наша команда виелімінувала італійців від можливостей здобуття чемпіонату. Пропам'ятним моментом цих змагань — була бравурна оборона Мисаківцем — карного удару, що й було вирішним моментом не тільки тих змагань, але мабуть теж і здобуття нашою командою чемпіонату НФЛ. Однак до найбільш емоційних змагань треба зарахувати стрічу з командою жовто-синього "Тризуба", яка рішала тоді про осягнення нашою командою чемпіонату ліги.

Для відсвіження пам'яти — постараємося пригадати стан змагань, який — мов у калейдоскопі — мінявся що кілька хвилин. Ось він, представлений в чергуванні стану змагань: "Україна" — "Тризуб" — 0:1 — 1:1 — 2:1 — 2:2 — 3:2 — 3:3 — 4:3 — 4:4, аж врешті Лесюк "Мєцьо", який мабуть переживав тоді свою другу молодість, — здобув останні, а заразом і вирішальні ворота, які запевнили червоно-чорним звання чемпіонів. Остаточний стан змагань 5:4 — і після того неприємні ексцеси, які заколотили красну, милозвучну мелодію недавно покінченого лицарського змагу.

Команда СТ "Україна" була тоді дуже популярна. Її поява на грищі стягала маси глядачів, які не один раз переходили п'ять-тисячне число, рівне фреквенції на міжнародніх змаганнях провінційної репрезентації Онтаріо з рейдуючими командами з Британських Островів. А збіднілі до цього часу команди англо-саського походження почали будувати свій бюджет на фінансових прибутках із змагань з нашою командою.

Великого розголосу набрав виїзд репрезентативної одинадцятки червоно-чорних до Вінніпегу. Варто сьогодні пригадати, що наша команда відбула свою подорож літаком, мов державна збірна, що, беручи до уваги тодішні відносини, — стало голосною подією.

Команда СТ "Україна" розіграла там двоє змагань: з репрезентацією Манітоби та зі збірною українців Вінніпеґу, чи радше зі Спортовим Клюбом Інституту Просвіти. Першу стрічу виграла команда у відношенні 4:1, другу 2:1.

Виступ нашої команди викликав велике одушевлення серед української громади Вінніпеґу — і тут треба підкреслити, без уваги на політично-партійні переконання. Це особливе підкреслення. Футболісти СТ "Україна" тим виїздом здається, краще спопуляризували українську справу серед співжителів Канади, ніж сотки маніфестацій, відозв, закликів чи журналістичних статтей. Відзиви англомовної преси в спортовій оцінці — були теж похвальні. Ось кілька уривків: "Вінніпеґ Фрі Прес" — "... для збірної Манітоби торонтонська "Україна" була за добра". Знову ж "Ди Вінніпеґ Трібюн" — "... Українці швидкими подачами, незвичайною швидкістю та блискавичними ударами, яких давно тут не бачили, вцілому приголомшили манітобців..."

о. митрат Семен Іжик

Також громадський діяч на терені Вінніпеґу, о. Семен Іжик, у своєму листі до голови товариства на-

писав таке: "... Виступ СТ "Україна" на Заході Канади, в столиці українства, Вінніпеґу — це найкраща політична і патріотична імпреза, яку досі ми бачили. Перед такою імпрезою никнуть всі наші святочні академії, чи маніфестації..."

А тепер зробимо перелік змагань за чемпіонат НФЛ:

"Україна" — "Гунґарія": 4:2 (4000 глядачів) і 1:1 (5000 глядачів)
" — "Кенедієнс": 0:3 і 1:1,
" — "Олімпія": 3:1 (3000 глядачів) і 4:1,
" — "Вестінґгавз": 3:0 і 2:3,
" — "Олстер": 2:1 (5000 глядачів) і 4:5 (4000 глядачів),
" — "Тризуб": 4:2 (5000 глядачів) і 5:4 (4000 глядачів),
" — "Ст. Ендрюс": 3:0 і 4:1,
" — "Бяли Ожел": 1:1 і 5:1,
" — "Гакоаг": 1:0 і 1:0,
" — "Італія": 1:1 (6000 глядачів) і 2:0 (9000 глядачів).

В змаганнях за трофей "Арнольда", — перемучена сильним фіналом в розграх за чемпіонат ліґи та здекомплектуванням в наслідок контузій декількох футболістів, — наша команда не відіграла поважнішої ролі. Ось висліди нашої одинадцятки в серії цих ігор: з "Тризубом" 1:4 і 3:3, з "Олстер" 2:2 і 3:5, з "Вестінґгавз" 0:5 і 2:1, та з "Ст. Ендрюс" 8:2 і 1:5.

Найбільше воріт у звітовому сезоні здобув Лев Дичковський (26), Габа, Береза і Білек по 13, а Стецьків 11. В розграх за чемпіонат НФЛ — Левко Дичковський, маючи на своєму конті 14 здобутих воріт, був кандидатом на короля стрільців — але Карсон і Джексон випередили його різницею одних воріт.

Наприкінці звітування про діяльність першої команди доцільно буде представити акторів тогорічної футбольної баталії. Воротарі Мисаковець і Семенюк із змін-

ним щастям боронили "святині" червоно-чорних. Проблиски високої кляси ми бачили у Стефана в переможних змаганнях з "Італією", та з репрезентацією Манітоби.

Ригайло, Опалевич і Володимир Дичковський — у захисті — це тверді, швидкі і технічно заавансовані змагуни. Два перші змагалися в красках "України" від перших років її існування, а Дичковський виступав у красках червоно-чорних вперше в цьому році, і своїм футбольним знанням у великій мірі причинився до успіху нашої команди. В помочі вирізнявся Стецьків, футболіст високої кляси, який часто дириґував грою цілої команди. Ми бачили його часто у складі збірної Торонта чи Онтарія. Вртік, чех по національності, — вже третій рік виступав у красках нашої команди. Він технічно опанований, виявляв швидку орієнтацію, а при тому хоч твердий, — але "чистий" змагун. Ерцеґовіч, теж не українець — а хорват, найвищий ростом змагун у команді, і тому тра "горою" — це був його монополь. Змагун дуже жертвенний, і зате мав часто непорозуміння з суддею. В лінії нападу Лесюк і Береза, — крайники — це найстарший і наймолодший змагуни нашої команди. Лесюка — "Мєця" — ціхували швидкі пробої і незвичайно прецизні подачі. Здобуті ним останні ворота в змаганнях з "Тризубом", про що була вже згадка, — вирішили про чемпіонат НФЛ 1954 року, який припав нашій команді. Сімнадцятилітній Береза мав проблиски високоякісного футболіста, але надто часто загравав бездушно — апатично. Габа, надзвичайно швидкий та витривалий на повних 90 хвилин гри. Мав однак і слабу сторінку, яка проявлялася в безпляновості акцій. Він не вмів опанувати гри. Його ноги швидше мандрували під ворота противника, ніж його задуми, — і виглядало, що його ноги мандрували самі, без голови. Але поминаючи вияви його незорганізованости, — він часто ставав пострахом оборони противників. Білек, — австрієць, це віденська школа, колишній змагун віденського

ВАК. Високої кляси технік, який, без перебільшення, — являвся в тому часі найкращим середущим напасником у Торонті. Закалужний, це змагун однаково добрий в нападі, як і в помочі. Він, враз зі Стецьковим, надавали тон грі нашої команди. Левко Дичковський, змагун незвичайно працьовитий і добрий технік. Його удари сіяли пострах серед воротарів. Зенон Снилик, це змагун високої кляси з опанованими і продуманими акціями, а що найважніше, він своїм спокоєм часто наладнував розгубленість нашої команди. В. Ігнатович, Холонюк і Сороківський у випадку потреби все успішно боронили красок товариства.

До речі буде пригадати, що в тому часі — наша команда не могла без одержання спеціяльного дозволу (що було доволі тяжко осягнути) на виїзд до ЗСА. І це було причиною, що наша команда не могла приймати запрошень на виїзд до ЗСА.

Ось так проминув ще один рік праці товариства, тим разом під головуванням інж. Карла Мулькевича, голови, який кожну подробицю нарад, чи вирішень — або нарікань скрупулятно записував у чорний нотесик, та який повний один рік видавав "Спортові Вісті", очевидно — за власні фонди.

Ми старалися всебічно насвітлити позитиви і невдячні моменти праці товариства — та здається, що працю проводу товариства у цілорічній каденції найкраще насвітлить звіт Контрольної Комісії на Загальних Зборах СТ "Україна", який звучав ось так: "... В загальному, провід виконав мандат, наложений на нього останніми Загальними Зборами, більш чим задовільно, враховуючи тут всі специфічні умовини, серед яких прийшлося йому працювати. В єдиній точці, а саме у відношенні змагунів до проводу і проводу до змагунів, можна добачуватися деяких об'явів ненайкращого стану, що безумовно треба буде усунути в будучому, ради кращого дальшого розвитку товариства..."

Це була вірна оцінка існуючої тоді атмосфери в праці товариства.

РІК 1955

Під сильним обстрілом "футбольної фракції", провід СТ "Україна" — ери правління "плянтатора бананів в Африці" інж. Карла Мулькевича, передав ведення справ товариства на Загальних Зборах, що відбулися в неділю 25-го грудня 1954-го року в приявності 64-ох членів, в руки нового проводу, зложеного з осіб доброї волі, працьовитих, ідейних, однак, як опісля виявилося, — не надто загартованих у боротьбі з аґресивними виявами високих вимог змагунів.

На голову товариства обрано минулорічного провідника першої футбольної команди Миколу Валєра. Пост першого заступника голови, враз з фінансовою референтурою, перебрав Михайло Болюх, на другого місто-голову, з ділянкою господарства, обрано сотника Степана Гуляка, на секретаря Володимира Макара, на скарбника Данила Бідяка, на спортово-організаційного референта Володимира Рибака, та на культ.-освітнього референта Остапа Винницького. На заступників членів проводу обрано Т. Ігнатовича і Р. Панчишина. З уваги на те, що на Загальних Зборах не вибрано референтки жіночих ланок, — цю функцію передано докооптованій пані В. Добрянській. Контрольну Комісію творили: Михайло Савка — голова, О. Чикало і інж. Є. Спольський — члени. Аґенди Мирового Суду повірено мґр. Володимирові Клішеві, Денисові Голоті і д-рові Петрові Глібовичеві. Репрезентування товариства в Національній Лізі передано в руки інж. М. Осадчука і інж. І. Лучкова, а на представника молодечих команд обрано Остапа Винницького.

Мрії футболістів сповнилися. Одержали вони нового голову, який протягом цілого минулого року вою-

вав з урядуючим тоді проводом за права футболістів, виявляючи неодин раз уявні кривди наших футболістів. Поза тим, як було вже завважено, до проводу увійшли особи працьовиті; з великим хотінням здобути більше фондів для підкріплення зубожілих фінансів товариства. І треба признати, що культ.-освітньому референтові Остапові Винницькому, при тісній співпраці з Михайлом Болюхом, — ця акція вповні вдалася.

З фестину, який влаштовано на площі Гуменюка, та із забавових імпрез і коляди придбано кругло дві тисячі дол., чим сильно скріплено фінансові засоби товариства на покриття видатків, які все більш зростали, разом з діяльністю першої футбольної команди, згадати б — велике підвищення коштів винайму площі на змагання, та інше.

Виглядало, що праця піде, як кажуть, на повний реґулятор. Тимчасом розходження між змагунами і проводом дійшли до кульмінаційної точки, епілоґом чого була неславна втрата, можна сказати б, певних шанс завоювання нашою командою чемпіонату Канади, та зв'язаний з цим суд на Раді Онтарійського Футбольного Союзу...

Непорозуміння між самими членами проводу доповнили чашу гіркости до того степеня, що секретар товариства, шанований працівник на громадському полі, у своїй зневірі й огірченню з приводу створеної ситуації, сказав на Загальних Зборах таке: "... Я радо переробив би двічі і тричі більше праці, коли б я мав переконання, що служу добрій, дійсно громадській справі. На жаль, я цього переконання не мав..."

Такі і тим подібні негодування звучали теж у дальших звітах членів проводу. Одним словом, пережили вони гірке розчарування та закопали на все свої рожеві мрії про можливість виправити недоліки попередніх проводів, яких — з уваги на нестерпне наставлення змагунів до потреб громади — вилікувати не були в силі. І треба вірити, що особи, які так палко крити-

кували минулорічний провід за невміння створити атмосфери взаємного порозуміння і толерантности між членами проводу та кастою футбольних асів, — перейшовши практичну лекцію, вилікувалися з мрійливих ілюзій та тихцем признавали слушність позицій попереднього проводу.

Діяльність товариства у звітовому році була доволі помітна, зокрема, коли мова про футбол та імпрезові підприємства. В зимовому сезоні діяли чоловіча і жіноча ланки відбиванки, шахова ланка та ланка настільного теніса. Відбиванкові команди зареєстровано до першенських ігор в дещо спізненому реченці, а це в наслідок переочення попереднім проводом обов'язку зареєстрування цих ланок. Цей самий недогляд став причиною неприйняття команди настільного теніса до першенських ігор, так, що діяльність ланки обмежилася до внутрішньо-клюбової праці. Єдиним виступом на зовнішньому форумі була стріча з монтреальськими однойменниками з нагоди побуту спортовиків у Монтреалі, де чоловіки зремісували вислідом 5:5, а жінки програли у відношенні 1:4. Позатим команда нашого товариства під проводом Е. Дрогобицького брала участь в міжетнічному турнірі, в якому брали участь 14 різних груп, — і зайняла 4-ту льокату.

Коли повернемось до діяльности відбиванкових команд, то треба пригадати, що жіноча команда під проводом панни Ірини Шумської — зайняла четверте місце в першенських розграх, а під час побуту в Монтреалі перемогла монтреальські одноклюбниці у двох сетах.

Чоловіча команда, яка змагалася в "Сеньйор Лізі", зайняла так у першенських іграх, як і в розграх "плей офф", — четверте місце. В загальному, в серії сімох ігор — наші відбиванкарі покінчили чотири гри виграшами, а три програли. Виступаючи в Монтрелі, наша шістка перемогла монтреальців у відношенні 3:1.

Ланка шахів, якою проводив жертвенно і працьовито Дмитро Кулик, — мала зареєстрованих 16 шахіс-

тів, які змагалися у двох групах: одна в найвищій — "Премієр", а друга в групі "Мейджор". Перша шістка у грах за першість Торонта зайняла третє почесне місце, а розгривок другої групи не покінчено, так, що розположення табелі гор цієї групи не було устійнене. Зате Іван Теодорович-Сук досягнув небувалого успіху. Він здобув першість провінції Онтаріо серед групи 22-ох шахістів. Вислід був такий: 1) Теодорович-Сук 5 т. 2) Вайтоніс 5 т. 3) Дрекслер 4 з половиною т. 4) Орляндо 4 т. 5) Фюстер (минулорічний чемпіон) 4 т. А в розграх за першість Канади, що відбулися в Оттаві, наш шахіст зайняв почесне третє місце.

З приходом весняного сезону праця товариства зосередилася біля команд футболу, які мали зареєстрованих 80 змагунів. Футбольний сектор був поділений на чотири команди. В. Ацберґер проводив першою командою із 17 зареєстрованими футболістами, другою командою, яка мала у своєму складі 20 змагунів, опікувався В. Стебельський, а командою юньйорів, яка нараховувала 14 юнаків, проводив Іван Гладун, та врешті, найбільш чисельною командою доросту, в якій було зареєстровано 29-ох "рекрутів", проводив І. Прокопів.

Репрезентаційна одинадцятка нашого товариства добилися повного успіху, завоювавши вже в-третє підряд чемпіонат НФЛ, що треба вважати небуденним осягом. Позатим наші футболісти виробили собі дорогу до фінальних ігор за трофей "Консол-Кап" та до розгривок "плей офф". Тут однак нашим змагунам не повезло. Бо так у змагу за чашу "Консол", як теж у вирішальних змаганнях "плей офф", які у випадку виграшу відкривали нашій команді путь до розгри за чемпіонат Канади, — наші футболісти не здали іспиту зрілости. В першому випадку через злу тактику ланкового, в другому через фермент внутрі команди, який зродився на тлі фінансових домагань гравців першої команди, — ставлених голові товариства два дні перед, хто зна, чи не найважливішими змаганнями нашої команди у цілій

історії її існування, бо ж ішлося тут про звання чемпіона Канади. І так розвіялися рожеві мрії і надії стати чемпіоном Канади. Футбольна одинадцятка СТ "Україна", яка безперечно була найсильнішою командою в онтарійській провінції, а хто зна, чи й не у цілій Канаді, — була виелімінована від дальших ігор за першість країни. Підложжям до цієї сумної дійсности були дві причини. Посередньою причиною було дивне рішення НФЛ, по гадці якого, по закінченні першостей цієї ліґи, мали відбутися ще додаткові розгри під назвою "плей оф", які були розраховані виключно на фінансові здобутки. І тут наявно виявилася, але рівночасно й провалилася спроба получення аматорства з псевдо-професіоналізмом на обох організаційних щаблях, так в НФЛ, як і у внутрішньо-клюбових фінансових комбінаціях. НФЛ, яка створила тоді своєрідне ґетто, не дозволяла поодиноким її клюбам виплисти на ширші, міжнародні води, чи хочби на аранжування інших атрактивних змагань. Маючи такий дозвіл, товариства могли б поширювати свою діяльність та здобувати фінансові і змагові користі.

Та провід НФЛ не хотів позбутися своєї всевладности над товариствами — і замість піти на корисний шлях розросту самої ліґи і її членів, — рішив шукати матеріяльних прибутків із видуманих "плей оф". У нашому випадку, ради придбання фінансів для ліґи, — кинено на ярмарок досягнення спортовців, бо лаври, які здобувала наша команда впродовж цілого сезону, та її переможний золотий вінок — продано на торговиці, мов марний злам.

Понурий вечір, 25-го серпня 1955 року був свідком сумного факту, коли то випадок, одним помахом, перекреслив цілорічні надбання наших футболістів. Ірляндська одинадцятка "Олстер-Юнайтед", яка протягом цілого сезону була слабшою від наших чемпіонів, — шляхом припадкового виграшу стягнула лавровий вінок з голови справжнього чемпіона.

Для доповнення істини — прийдеться з-черги проаналізувати теж атмосферу, яка створилася між деякими футболістами нашої команди і членами проводу товариства. І треба з жалем ствердити, що ці непорозуміння стали безпосередньою причиною невдачі нашої команди і мали такий сумний наслідок, що багато з многотисячної громади симпатиків українського футболу, а з рядів вірних прихильників нашої команди зокрема, які були наочними свідками того, що сталося, — попали у гірку зневіру і безповоротно відвернулися від товариства. І це був чи не найтемніший момент в історії товариства. Слаба, бездушна і безприкладна поведінка нашої команди на грищі, попереджена фінансовими домаганнями в переддень тих важких, важливих і престижевих змагань, — а з другої сторони рішуча і правильна, хоч може не "дипломатична", постава членів проводу до цього факту, — мусіли в основному захитати боєздатність нашої одинадцятки.

Це, що діялося на грищі і чому приглядалися тисячі наших симпатиків у Торонті чи в Чікаґо, — це була тільки частина того, що взагалі не повинно було мати місця в нашій команді. Те, що діялося в роздягальні, ці "діялоги" між змагунами та їхніми жінками і членами проводу, чи радше з головою товариства, то речі, які, на щастя, не дійшли до відома всієї спортової громади. І тому операція мусіла бути переведена. А те, що була вона переведена в найневідповідніший час, паде важкою виною на тих, що її спричинили.

Ми знаємо, що вся українська громада бажала й очікувала перемоги наших змагунів, основаної на громадській моралі наших футболістів, бо кожну іншу перемогу, а зокрема фізичну або технічну, можна набути за гроші наємними змагунами.

І тут треба звернутися із запитом до тих, що висували аж надто надмірні фінансові домагання: чи призадумалися вони над майбутністю своїх дітей і решти української молоді, якій приходиться тепер бути без

власної спортової залі, де вони могли б плекати тіловиховання і спорт у рідному середовищі? Ні, над цим вони не застановлялися взагалі.

Сумний епілог покарання деяких змагунів полагоджено вправді, так би мовити, канцелярійним шляхом, однак шкоди, яка постала з цієї афери, вже ніколи не далося направити, на превеликий жаль.

Перша команда мала в тому році, як то кажуть, "повні руки праці", бо приходилося її виступати на п'ятьох фронтах, а саме: за чемпіонат НФЛ, в серії ігор "плей офф", в розграх за трофей "Брітіш Консол", за трофей "Арнольда", но, й врешті в товариських іграх. Наша команда виступала в цьому році у стандартному складі: Младеновіч (серб), Ригайло, В. Дичковський, Стецьків, Шапка, Закалужний, Снилик, Білек (австрієць), Л. Дичковський, Береза, Вртік (словак) і Лесюк. Цей склад доповнювали деколи Гуль, Сороківський, Івась Ігнатович, Остап'як, Щербак, Лисак, Шевчук і Влайковіч (серб).

В циклі гор за першість НФЛ — наші футболісти виявили безапеляційну вищість над противниками. З вісімнадцяти гор — 11 перерішили у свою користь, 5 звели внічию, та програли всього двоє змагань різницею одних воріт. Відношення воріт теж імпозантне: 43:16.

Осяги з поодинокими противниками: з "Бяли Ожел" 1:1 і 5:1, з "Італією" 0:0 і 0:0, з "Тризубом" 2:0 і 3:0, із "Ст. Ендрюс" 6:2 і 3:0, з "Олстер-Юнайтед" 5:0 і 4:3, з "Вестінґгавз" 1:1 і 1:0, з "Кенедієнс" 1:2 і 1:0, з "Олімпією" 5:3 і 1:2, та з "Гунґарією" 3:0 і 1:1.

В серії ігор за чашу "Брітіш Консол" — наша одинадцятка перемогла "Бяли Ожел" 2:1, "Італію" 1:0 і у півфіналі "Тризуб" 6:2. У фінальній грі з "Олстер-Юнайтед" нашій команді не повезло, бо в чотирьох грах, до яких довела зрівняність точок, — наші футболісти улягли остаточно противникові. Перша стріча з ірляндцями покінчилася в нічию 1:1, чергова гра принесла нашій команді перемогу 3:2, третій змаг покінчився перемогою

противника 1:2, а у рішальній стрічі ірляндці "випунктували" наших аж 0:4.

В змаганнях за трофей "Арнольда" наша команда змагалася із змінним щастям, та переграви сім ігор, — відступила від дальшої конкуренції. Технічні осяги в цій серії ігор були такі: зі "Ст. Ендрюс" 0:3, з "Гунґарією" 5:0, з "Тризубом" 3:5, з "Італією" 1:1, з Олстер-Юнайтед" 3:2, з "Олімпією" 2:1 і з "Бяли Ожел" 3:1.

А вже вповні не пощастило нашій команді у тих спекулятивних розграх "плей офф", про які було вже сказано раніше. У півфіналах наша команда розправилася з "Бяли Ожел" 1:0, зате у змагу з "Олстер-Юнайтед" програла ферально 1:2, і відпала від дальших ігор.

До репрезентативного характеру товариських зустрічей треба зарахувати виїзд нашої команди до Чікаґо з нагоди 5-річного ювілею УАСТ "Леви". В першім дні побуту в "місті вітрів" — наша команда перевела змаг із збірною Чікаґо, чи як інакше кажуть з "Чікаґо Ол Старс", до якої, по рівнорядній грі, наша команда програла у відношенні 3:4, а в другому дні перемогла ювілятів у відношенні 4:2.

Найбільш успішним стрільцем цього сезону виявився Береза з 23 здобутими воротами, перед Габою (16), Л. Дичковським (14) і Білеком (13). Закалужний і Береза грали теж у складі Онтарія проти Ню Йорку і своєю грою причинилися до високого виграшу Онтарія із вислідом 6:1.

Друга футбольна команда добилася теж гарного успіху. Здобула вона першість резервової дивізії, величаву чашу, та що найважливіше, вона повела себе незвичайно прикладно і здисципліновано. Заслуги в цьому треба приписати В. Стебельському, який вмів втримати молодих футболістів в організаційній дисципліні, опертій на засадах ідейности. Резервова команда, якої остоєю були брати Івась і Володимир Ігнатовичі, Лисак, Темнюк, Гуль, Остап'як, Цвіренко, Ружицький і Сороківський, крокували слідами старших футболістів, а про-

порційно вийшли навіть краще за своїх старших колеґ. Із 14-ти першенських ігор, наші "резервісти" перемогли 10 разів, три звели внічию, а лиш одну програли. Відношення воріт теж відзначаюче, бо аж 44 здобутих на 15 втрачених. Найбільше число воріт здобув Івась Ігнатович (11), Остап'як 8, Шевчук і Влодко Ігнатович по 7.

Немало молодих змагунів з резервової і юнацької команд були випробовувані з успіхом з рядах першої команди. Поза грами за першість, резервова команда розіграла декілька товариських змагань, які з правила вигравала. З СТ "Стріла", Ошава 6:1 і 3:1, з УСК "Дніпро" Гамільтон 3:2, та з резервою "Італії" зремісувала 1:1.

Юньйорська команда Івана Гладуна записалася у хроніці товариства теж неабиякими осягами. У грах за першість юньйорів — зайняли 2-ге місце. Із 14-ти змагань, юньйори зуміли виграти 8 разів, дві гри покінчили внічию, а 4-ри програли. Розрахунок воріт 35:15.

Команда доросту, з причини браку противників, не була аж надто активною, бо клюби, які зголосили до гор свої молодечі команди, — не мали змоги їх скомплектувати. По високих виграшах з "Малта Юнайтед" 6:1 і з естонським "Калев" 6:2, — наш доріст здобув першість своєї ліґи. Та приступивши до фінальної гри за трофей Онтарія, наш молодняк, не маючи належної заправи із причини браку противників, — програв свою гру на виїзді до Гамільтону з вислідом 0:3. Опікун команди І. Прокопів із взятого на себе обов'язку вив'язався дуже добре.

Для доповнення звіту про футбольну діяльність належить згадати про гарну і корисну ініціятиву, яку виявив провід товариства в напрямі вишколення молодняка. Думка стала дійсністю, футбольну школу при СТ "Україна" зорганізовано і навчання почалося. Поверх тридцять юнаків черпали знання теорії і практики футбольної ігри. Теоретичне знання передавали С. Романець і О. Стецьків, а практичну науку давали В. Зака-

лужний і О. Стецьків. Та в короткому часі, через незаінтересованість молоді, — навчання футбольної штуки треба було заперестати.

Функції тренера в цьому сезоні сповняв Остап Стецьків, а 2-гу команду і команду юньйорів тренував В. Закалужний. Клюбовим лікарем погодився бути д-р Ф. Мельник. Для кращого насвітлення обставин в тому часі треба згадати, що більшість, чи радше майже всі змагуни нашої футбольної команди, як зрештою усі ті жителі Канади, які не мали ще канадського горожанства, — не мали права в'їзду до ЗСА, хіба за окремим дозволом, який по немалих стараннях можна було виклопотати в американському консуляті. В цій ділянці, яку назвемо "пашпортовою", — дуже помічним виявився щирий прихильник нашого товариства Іван Гладун, — завдяки йому — наша команда одержала дозвіл на виїзд до Чікаґо. На одному із змагань нашої команди були приявні три члени американського консуляту, які перед видачею дозволу на виїзд — пильно приглядалися нашій команді. Їх оцінка була мабуть висока, бо в коротці члени нашої команди одержали "зелене світло" на виїзд.

Та попри це, як було вже згадано перед тим, в житті цілого товариства, а у футбольній ланці зокрема, панувала неприємна, несприятлива для розвитку праці товариства, атмосфера. Повторилася стара історія, історія, яка доказувала, що надто високі фінансові домагання змагунів в цілому паралізують ріст товариства. І тут не треба скривати того, що СТ "Україна" належала, очевидно поза нашими фінансовими установами, — до того роду організацій, яких обороти переходили п'ятдесят тисяч грошевих трансакцій. Але на жаль, мимо таких великих оборотів, проводові не вдалося вивести фінансів товариства на чисті води, і — не зважаючи на такі великі приходові позиції — не пощастило товариству створити хочби найменшого запасового капіталу. Для віддзеркалення фінансової політики товариства в

цьому (і, чи тільки в цьому?) році — доцільним буде заакцентувати кілька важливіших позицій, так по стороні активів, як теж з рубрики розходів. На суму приходів, яка виявляла цифру $27,002.18, складалися ось такі важливіші позиції: коляда, забава, фестин, спонзори, збірки — $2,698.51, приходи із змагань — $20,333.29, інші — $3,971.08.

А тепер приглянмося другій, дебетовій сторінці. Розходів занотовано на суму $26,949,33, яка в подрібному ділилася на такі видаткування: премії, стипендії, втрачені дні праці і дари для 1-ої команди $9,811.76, винайм площі і дотації до НФЛ $6,507.44, а премії і видатки, зв'язані з діяльністю 2-ої команди і юньйорів, всього $734.83. Решта — $9,895.30 — це видатки зв'язані з винаймом домівки, оплата тренерів, кошти поїздок, обезпечення і т. п. І тут власне треба підкреслити порівняння видатків першої команди, які в тринадцятеро перевищували видатки другої команди і команди юньйорів взятих разом. І з цієї причини поставали жалі і негодування серед змагунів запасної команди за виразне і надмірне фаворизування 1-ої команди. Така диспропорція створила антаґонізм між тими двома командами. І приходиться тепер ствердити, що для витворення такої ворожнечі були немаловажні підстави. Всілякого роду фінансові домагання членів першої команди, які вимагали $200.00, $400.00, $500.00, чи навіть $1,000.00 у формі стипендій, чи інших вимог в роді заплати за їхні, всілякого рода, фахові курси, — а що більше, ставлення настирливих вимог забезпечення працею батька змагуна, і т. д., — це образ розперезаности змагунів 1-ої команди у їхніх домаганнях. Чейже ж члени проводу — в тому часі теж шукали за працею. Змагуни переліцитовувались теж і між собою, що зчерги довело до міжусобиць між ними самими. А слід підкреслити те, що винагорода змагунів нашої 1-ої команди в тому часі була безсумнівно найвищою в тій ділянці спорту у цілій Канаді. За спільними стараннями з проводом, члени першої команди

придбали для себе — клюбові, парадні убрання. Під час футбольного сезону зорганізовано прийняття для всіх активних змагунів — в околиці Ст. Кетеринс, над озером Онтаріо, фундаторами якого була трійка щирих приятелів нашого спортового активу — Б. Назарка, Я. Балабана і Р. Дзядика. Інший прихильник нашого товариства — З. Ґнопко — приділив безкоштовно двічі харчі на прийняття, влаштовані для футболістів у ресторані "Одеса", а д-р О. Бойко і колишній змагун М. Тихий — придбали для першої команди новісінький виряд. Як бачимо, приятелів з великим і щедрим серцем було немало. Немало було теж жертвенних працівників у складі проводу. Приблизне зведення годин праці і нарад десяти членів проводу заокруглювалося в сумі 2,500 годин, себто 250 годин інтенсивної і безінтересовної праці кожного члена проводу. Порівняння, мабуть, вистачаюче...

Представники товариства в почоті з клюбовим прапором брали участь в церемонії посвячення прапору 1-ої станиці Союзу Бувших Українських Вояків та у торжестві посвячення дому ЛВУ і СУМ в Ошаві.

На відтинку співпраці з іншими організаціями, члени проводу товариства, з наставленням злагіднювати напружені відносини з УСК "Тризуб", — взяли участь у бенкеті УСК "Тризуб", а оркестра УНО приграваля на змаганнях "Тризуб" — "Україна". Варто відмітити, що не тільки з цієї причини, але й в загальному, з хвилиною послаблення темпераментности в таборі "тризубівців", — почато знову будувати мости порозуміння між двома товариствами... Щоправда, щирого порозуміння, чи співпраці, конкретно не осягнено, але запальний стан, який тримав воюючі проти себе табори протягом двох років, — з бігом часу — самочинно охолоджувався.

На одних із ширших сходин членства — відновлено проєкт побудування будинку зі спортово-концертовою залею, і для реалізації цього задуму створено

Тимчасовий Комітет — та зроблено звернення-заклик до української громади. Та дійсність виявила, що ні серед членства, ні поміж проводами організацій, співвласників будинку "Дім Просвіти", — викресати заінтесування вже не вдалося, — і пляни архітекта Романа Думина знайшли вічний спокій у канцелярійній шафі управи "Дому Просвіти".

Ідея, яку зроджено в "метрополії світу" в Ню Йорку, для влаштування "Українських Спортових Ігрищ", — прийнялись поверхово і в Торонті, чи точніше сказати б, — нею одушевились члени проводу товариства до цієї міри, що створено навіть "Олімпійський Комітет", який з великим запалом почав розшуки за... легкоатлетами, та на цьому справу й закінчено.

Працю проводу товариства у звітовому часі — Контрольна Комісія окреслила ось такими завваженнями: "... Як видно з книги протоколів, провід спрямував свою працю головно в користь першої футбольної команди, — занедбуючи при тому інші ланки і членство товариства. Контрольна Комісія ствердила теж, що провід не виконав своїх зобов'язань відносно сплати власного будинку. За звітній час вплачено всього $617.00 на рахунок дому, натомість кошти удержання двох змагунів чужинців виносять аж $2,133.40..."

Ось так проминув ще один, сьомий з черги, рік діяльности товариства, тим разом під проводом гарячих протекторів футбольної штуки...

РІК 1956

Волею сімдесятитрьох членів товариства на Загальних Зборах, що відбулися в неділю 27-го листопада 1956-го року, — обрано нові керівні органи СТ "Україна" в складі: Василь Бойчук — голова, Микола Валєр — містоголова з функціями фінансового референта, Остап Винницький — секретар, Олександер Желтвай — спортово-організаційний референт, Роман Костюк — скарбник, Володимир Стебельський — культ.-освітній референт, та інж. Мирослав Осадчук — член проводу і рівночасно представник до НФЛ. Контрольну Комісію творили Ярослав Хоростіль, Михайло Савка і Іван Шупер. Аґенди Товариського Суду передано в руки мґр-а Володимира Кліша, інж. Євгена Спольського і д-ра Петра Глібовича. На заступників обрано д-ра Миколу Остафійчука і Чайку.

Новий провід, нові пляни, нові ідеї, свіжі сили і ентузіязм. Члени проводу, яким повірено долю товариства, намітили ось такі напрямні своєї праці: а) перевести кампанію за приєднання більшого числа членства, б) подбати про краще обладнання домівки та почати старання для придбання відповідних приміщень, в) піднести серед молодих кадрів футбольних команд їхнє технічне знання та закріпити в них ідеї справжнього спортовика, г) оживити діяльність шахової ланки та піднести рівень відбиванки і настільного теніса.

Як бачимо, завдання неабиякі та при тому дуже амбітні, особливо в питанні придбання фінансів і підготови юних, здорових кадрів спортового активу, який мав зайняти оборонні позиції товариства в часи, коли немале число заавансованих спортовиків залишили товариство напризволяще. І треба признати, що провід товариства з успіхом перевів цю баталію. Нова фінансо-

во-господарська політика була оперта на здоровій, відмінній від дотеперішніх засад: а) збільшити до максімум приходи товариства, б) зменшити до мінімум видатки.

В першому випадку прийнято постанову не обмежуватися тільки до прибутків із змагань футбольної команди, але шукати додаткових джерел прибутку, шляхом влаштування імпрез та посилення збірки членських вкладок. Це завдання виконано з відзначенням. Коли в рубриці приходів із футбольних змагань виявлено суму $10,873.44 — то додаткові джерела влили до каси суму $8,387.79. Самі членські вкладки принесли неосягнену до того часу суму $1,515.15.

При реалізуванні другого намічення, спрямованого на максимальне обмеження видаткового бюджету, — провід теж добився успіху. Ліквідуючи зайві витрати на удержання футбольних команд, особливо першої, — заощаджено в цьому році поверх чотири тисячі долярів. Коли в році 1955-му видано на футбольні ланки поверх $11,000.00, то в 1956 році розходовано тільки поверх $7,000.00, що помітно оздоровило фінанси товариства. Треба при тому відмітити, що впродовж цілого сезону футболісти не висували додаткових вимог, бо на початку сезону обидві сторони винесли рішення в справі премій, якого лояльно придержувалися протягом цілого сезону.

Те, що товариство покінчило свою фінансову господарку із сальдом $5,137.85 по стороні активів, уділом в "Домі Просвіти" вартости $11,296.24 і майном в НФЛ в сумі $1,709.58, — треба у великій мірі приписати скарбникові товариства Романові Костюкові, який не один раз добре напсував крови впертим членам, що старалися його "не бачити", коли заходила потреба плачення вкладок, — та для якого кожний, кожнісінький цент, який приходилося йому виплачувати зі "скарбу" товариства, мав "вагу золота". Заслугою скарбника була теж велика чисельність членства, яка переходила границю п'ять соток. Як бачимо, ударна кампанія для скріп-

лення фінансового стану товариства увінчалася теж повним успіхім.

На восьмому році існування товариства на обрії його майбутнього зарисувалися два шляхи. Одна дорога, легка і проста до здійснення, це була дорога тимчасового ефекту і признання: — дістати вже готового змагуна за гроші, не важно звідкіля і якої національности.

Другий шлях — це була тимчасово неефектовна, трудна, важка і нервово вичерпуюча, але зате виховна і певна дія. Провід не завагався власне вибрати цю важчу дорогу. Понад сто активних молодих спортовців поставив провід товариства на старт на початок своєї праці в цьому році. І дивним було те, що цей вибір був оспорюваний деякою частиною нашого громадянства, мовляв, ми "на встид і ганьбу" — програємо. Та провід товариства стояв твердо на обраному шляху, члени проводу були рішені вести працю товариства на громадсько-ідейних основах і керувалися не тільки сантиментом, але й відкритими очима і холодним розумом, — і вперто реалізували свої напрямні.

Пройдений 1956-ий рік у ділянці спортивно-технічній замітний тим, що пройшов він в експериментальній діяльності з розрахунком на молоді сили. "Нехіть" визначніших футболістів виступати в красках товариства ускладнила ситуацію так, що провід був змушений доповнити проріджені ряди першої команди молодими, справді ідейними, однак технічно не підготовленими, змагунами запасної і юньйорської команд. Експеримент, хоч переведений з конечности, виявився вповні вдалим і багатонадійним. Станувши перед такою дилемою, провід зробив сильний натиск на моральне виховання доросту.

В тому напрямі наладнано контакти з батьками, щоб спільно з ними доповнюватися в зусиллях виховання юних спортовиків. Зусилля ці дали обильні плоди. В короткому часі, завдяки активності і самовідданості тренера футбольних команд — Олександра Скоценя,

якого провід товариства заанґажував для вишколювання змагунів і кандидатів на футболістів, — згуртовано при товаристві пів сотки адептів футбольної штуки.

Заанґажування Олександра Скоценя на функцію тренера, з уваги на недавнє минуле, — було, щоправда, прийняте із певним застереженням з боку Контрольної Комісії та частини членства, — та все ж таки його заанґажування виявилося позитивним.

Та заки прийдемо до перегляду дій усіх діючих ланок товариства, добре буде, і то не тільки добре, але і побажаним — проаналізувати атмосферу, яка тоді витворилася довкруги товариства, членства і змагового активу. Незаліковані рани, які ятріли в почуваннях деяких передових футболістів за минулорічні дискваліфікації, — мали свій від'ємний вплив на діяльність товариства. І мало цього, що перша команда була позбавлена своїх репрезентативних футболістів, — а сталося навіть таке, що всі невдоволенці опинилися в новому, штучно створеному клюбі, під назвою "Леви"! Отже мали ми "Україну", мали "Тризуб", а тепер дочекалися теж і "Левів". Ось вам патріотична фамілія українських футболістів! Цей сумний фраґмент був влучно схарактеризований в передовиці спортового журналу "Спорт", який появлявся тоді в Торонті. Цитуємо: "... Приклад зі спортового життя наших днів: роками мозольної праці люди збудували клюб. По щаблях спортової драбини цей клюб вибився понад усіх у місті й великій провінції. Слава про нього йде по цілій країні й поза її межі — українське ім'я, серед місцевого населення й різнонаціональних груп, у найвищому пошанівку.

... І от, після трьох років такого стану, до голосу приходить наш "проклятий талант" (мова тут про широкі таланти, якими Бог обдарував наш нарід, за виїмком найважливішого: будувати свою силу, свою єдність. Зате нас сильно ціхує наша особиста рація, а не рація спільна, рація наша), одні ображені на провід,

другі домагаються високих грошових сум за підпис змагової заяви. У висліді, команда мусить виходити на грище з недосвідченим доростом... Подібне недомагання у поляків яскраво заакцентував польський драматург Виспяньскі зворотом "Мялесь, хамє, злоти руґ, — зостал ці цє єно шнур...". І справді, якщо наш футбол по цей бік океану має належати до тілови:ования, тобто виховання характерів на тлі тілесних вправ, — тоді час перевірити, чи з ним все в порядку. Бо прошу подумати, що в місті, де наш "переміщений футбол" втішається найбільшою популярністю, 60 відсотків змагунів відмовилися від підписів заяв до своєї української команди, з того більш половини як передумову підпису поставили заплату кількохсот долярів. Людина, що пробувала в одного з таких "серебренників" вмовити ідейність, — дістала ясну і недвозначну відповідь: "Ідея лишилася там, за морем. Тут мені треба "моні"..."

"Ведмежу" прислугу товариству робили теж деякі симпатики, які на завдання товариства, для насолоди своїх самолюбних почувань, — дивилися крізь фальшиві окуляри "перемоги за всяку ціну". Вони то, в ім'я "рятунку товариства", почали окружними дорогами, при допомозі приватних фінансових трансакцій навертати "заблуджених" змагунів. Такі усмирювання болів у амбітно перечулених змагунів — "доляровою пілюлею" — малощо не причинилися до ліквідації першої команди. Треба пригадати, що цей критичний момент заіснував в часі роздору між НФЛ та Онтарійським Футбольним Союзом, коли то "навернені" футболісти станули по стороні Сімпсона — і відмовилися грати проти "Юнайтед Олстер". Та на щастя, молоді змагуни, які вийшли на зміну, зуміли встоятись на своєму пості і з успіхом заступили "зірок".

Контрольна Комісія, в розумуванні, що для успішного переведення відмолодження репрезентативної команди, при рівночасному вдержанні високого рівеня гри, — потрібна співпраця заавансованих футболістів

з молодняком, який мав виростати при них, — розпочала старання за поворот чолових футболістів у ряди першої команди. На жаль, декілька розмов, ведених з тим прицілом, — покінчилися неуспіхом. Наполегливі домагання уступлення містоголови стали перешкодою в замиренні, — і цілий сезон прийшлося нашій одинадцятці виступати без них.

Повищі завваги були, так би сказати, тим прожектором, який мав краще насвітлити дії спортового сектора в обговорюваному році.

В цьому експериментальному році, в якому започатковано ощадностеву політику фінансами товариства, та в якому так виразно відзначилася ідейність молодняка і його підпорядкованість постановам проводу, — спортова діяльність розвивалася в різних галузях, серед яких, як звичайно, найчисленніше був заступлений футбол. У п'ятьох командах різних вікових груп було діяльних 81 футболістів. В жіночій і чоловічій відбиванкових командах виступало 15 осіб, у двох командах настільного теніса — дев'ятка пінґпонґістів та в шаховій команді одна десятка шахістів.

Репрезентативна команда футболу, трикратний чемпіон НФЛ, приступила до першенських ігор в дещо відмінному, значно відмолодженому, складі: Семенюк, Ружицький, М. Ігнатович, Темнюк, Цвіренко, Холонюк, Фельд, Персі, Гуль, Кравченко, В. Ігнатович, Шевчук, Остап'як. Кожний з них був, так би мовити, "гомо новус"; вони прийшли до першої команди на зміну штрайкуючим нашим передовим футболістам. Повний склад доповнювали змагуни з минулорічної баталії першої команди, а саме — Габа, Лисак, Ригайло, Ерцеґовіч, Лесюк та спорадично брати Дичковські, Шапка, Палінський і Білек. Перші три, з хвилиною заіснування роздору між НФЛ і ОФА, — покинули ряди нашої команди. І, на причуд дивно, що команда, складена з новиків, добилася визначних осягів на самому початку сезону. Своїми несподіваними виграшами з "Тризубом" 2:1, з "Гунґа-

рією" 6:0 і "Олімпією" 1:0 — молоді змагуни "України" стали сензацією сезону. Але не на довго. Незагартованість у лігових боях стала причиною того, що наша команда опинилася при кінці сезону на шостому місці серед десятки команд НФЛ. Були це: "Італія", "Бяли Ожел", "Олстер", "Тризуб", "Олімпія", "Спарта", "Гунґарія", "Вестінґгавз", "Кенедієнс" та "Україна".

Мабуть інтересно буде навести маркантніші події, які заіснували на "футбольному подвірячку" "України" в 1956-му році. Ось вони: провід товариства, ще перед започаткуванням футбольного сезону, робив старання, щоб заанґажувати фахового тренера з Европи, та на оголошення, поміщені в англійських і німецьких футбольних часописах, — провід не одержав жодного зголошення, зате репрезентант Австрії Оцвік, за посередництвом Білека зголосив свою готовість виступати в рядах нашої команди. Однак його фінансові вимоги були "за високими порогами" для товариства.

Широку протидію започаткувало товариство у зв'язку з наміченим приїздом до Торонта московського "Льокомотиву". Товариство вислало тоді до англомовної преси і проводів іншонаціональних клюбів інформації про московський гніт над іншими народами СССР — та освідомило пресу про підступний маневр московської влади.

За неабиякий сукцес треба вважати пропозицію від професійного футбольного чемпіона ЗСА — "Кютис" із Ст. Луїс, якого репрезентанти бачили нашу команду під час змагань у Чікаґо, — на розіграння товариської зустріч в Ст. Луїс на правах відплатних змагань. Умовини: заплата $1,500.00 на покриття коштів полету плюс повне утримання.

Цікавим буде теж згадати те, що НФЛ в сезоні 1956-го року мала свій найкращий щодо чисельности показник відвідин змагань. Число глядачів, у порівнянні із попереднім роком, збільшилося на 20,000. Розгри за першість НФЛ в цьому році були переведені не у двох,

а трьох рундах, а на місце здеґрадованої команди "Ст. Ендрюс" введено чеську "Спарту".

В дальших цікавих насвітленнях дій нашої команди треба згадати, що не одержавши зголошень на тренерську працю з Европи, — провід нав'язав пертрактації з Осипом Новицьким з Клівленду, — але й вони остались безрезультатними. Передові змагуни, Закалужний і Стецьків, просили про видачу їм звільнення "ін блянко". Як виявилося пізніше, — вони прямували до місцевого "Тризуба". Така нічим неприкрашена історія... В дальшому "стеноґрафічному" звідомленні слід згадати, що Гриць Ригайло у змаганнях проти "Бяли Ожел" — відзначив свій двохсотний виступ у красках нашої команди.

В збірній Онтарія проти "Абердін", (виграш гостей 8:3) виступали Береза і В. Дичковський. Приємно згадати, що з подачі Берези — "Онтарійці" здобули двоє воріт. Спір між НФЛ і ОФА зродився на тлі того, що НФЛ не хотіла підпорядкуватися вимогам "Онтаріо Футбол Асосієйшен", щоб не визначувати ніяких ігор на той день, коли збірна Онтарія гратиме проти рейдуючої команди "Абердін". Тим поступком НФЛ виявила своєрідне "сам-собі-панство", яке до певної міри підривало здорові основи розвитку футболу в Торонті. У зв'язку з цими змаганнями приємно теж згадати, що тренер футбольної команди СТ "Україна" — Олександер Скоцень був назначений на тренера репрезентації Онтарія проти шотляндської команди. Визначення Скоценя на цей пост — це був наочний доказ супремації українців в онтарійському футболі та одночасно й признання цієї вищости "батьками" онтарійського футболу.

Гріхом було б промовчання факту, що один із активних членів СТ "Україна" і колишній змагун Степан Согуйко склав з високими оцінками подвійний іспит футбольного суддювання і був прийнятий в ряди суддейської колеґії як повновартісний її член.

Провід товариства, маючи на увазі можливості контузії змагунів, — закупив того року обезпеченеву полісу за доволі високу ставку, яка досягала суми одної тисячі долярів.

Щирий прихильник товариства та член проводу впродовж кількох каденцій, Володимир Добрянський "викупив" від судової кари за спричинення суматохи на грищі, яка у своїх наслідках довела до фізичного пошкодження змагуна противної команди, — нашого змагуна Ерцеґовіча за ціну $300.00. Цей же Добрянський виготовив безінтересовно спортові грамоти для потреб товариства. У звітовому році наша футбольна команда одержала запрошення на змагання від монтреальської посестри, філядельфійського "Тризуба" і УАСТ "Рочестер". На жаль однак, наша команда, поза виїздом до Ню Йорку на змагання з УСК, які виграла відношенням 3:1, і з "Гунґарією", які програла з вислідом 2:5, — наша команда не скористала із тих додаткових запрошень.

У 24-ох першенських розграх наші футболісти 9 разів перемогли противників, 11 змагань програли та 4 звели внічию.

Поодинокі висліди нашої одинадцятни були ось такі:

Україна — Тризуб: 2:1 і 2:3 та 1:3,
" — Бяли Ожел: 0:1 і 2:3 та 2:3,
" — Гунґарія: 6:0 і 22 та 2:0,
" — Олімпія: 1:0 і 2:2 та 1:4,
" — Кенедієнс: 2:3 і 1:0 та 3:1,
" — Італія: 1:3 і 4:4 та 3:4,
" — Олстер: 2:5 і 7:1 та 1:0,
" — Спарта: 3:3 і 3:1 та 3:1.

Виграші з Вестінґгавз 2:0 і 6:1 — з уваги на те, що Вестінґгавз не покінчив своїх розгивок, — не були враховані нашій команді.

Першою командою опікувався Богдан Опалевич.

При НФЛ створено в цьому році дві ліґи для молодих змагунів: ліґу доросту і ліґу юнаків. І тому, в по-

розумінні і при активній допомозі місцевого Осередку СУМ почато літньою порою тренінґи для доросту, при пересічній участі 35-40 юних футболістів, з яких скомплектовано дві команди: "Чайка" і "Стріла", та зголошено їх до новозорганізованої ліґи молоді при НФЛ. Одержавши дбайливу підготовку, обидві команди наших найменших здобули першість своїх груп враз з трофеями "Ґловб енд Мейл" і "Торонто Телеґрам". Дня 21-го жовтня 1956 р. відбулися фінальні змагання юнацьких команд "Україна" — "Тризуб", які покінчилися перемогою червоно-чорних у відношенні 3:0. Трофей для переможців враз з емблемами чемпіонів на 1956 рік вручив капітанові наших юних футболістів Володимирові Дідунові — президент НФЛ.

Кілька тижнів перед успіхом юнаків СТ "Україна" — команда жовтодзюбів переживала теж приємні хвилини перемоги над молодими тризубівцями. Вигравши фінальні змагання у високому відношенні 5:0, — капітан команди Степан Шупер одержав трофей переможця з рук рецензента "Ґловб енд Мейл" Ед. Ворінґа. Безумовно, що ці успіхи треба прийняти за великий успіх нашого спорту на терені Торонта. Молодь двох українських клюбів змагалася за першість у фінальній грі молодечих команд. Що ж може бути для нас дорожче, як виховання молоді?

Гірше зате пописалася резервова команда. Наведені раніше причини змусили провід доповнити ряди першої команди молодими змагунами з резервової і юньйорської команд, чим сильно здекомплектували другу, запасну команду. Кризу ще більш поглиблювали футболісти-сеньйори, для яких не було місця в першій команді, а вони, керуючись надто амбітними почуваннями, відмовлялися від виступів у запасній команді. Нестабільність складу змагунів довела до того, що резервова команда опинилася на передостанньому, п'ятому місці в табелі. Командою опікувався Володимир Кащій. Учасники гор нашої запасної команди були обда-

ровані на бенкеті гарними шкуряними курточками. Теж для обох команд доросту та для їхніх батьків влаштовано чайний вечір, на якому роздано нашим наймолодшим клюбові курточки.

Дбаючи про рівень відбиванкових команд, який в попередніх роках значно підупав, — провід вирішив подбати про фахових тренерів для них. Маючи фахову опіку тренера, чеха по національності, — команда жінок у скорому часі виявила поступ. Наші пані — Банасюк, Гарас, Панчишин, Курилюк, Буйняк і Дрогобицька добилися навіть перемоги над латвійками, минулорічними чемпіонками Онтарія. В розграх за першість своєї ліги вони зайняли 4-те місце в табелі. На клюбовому бенкеті обдаровано наших пань, за їх зразкову поставу, торбинками для переховування спортового виряду.

Складніше представлялася справ з командою чоловіків, бо важко було піднайти тренера, який зумів би заспокоїти амбіції деяких змагунів. Характеристичним було те, що команда чоловіків у кожних майже змаганнях зуміла виграти один з перших сетів, — однак у рішальному сеті наші змагуни заломлювались і фізично і психічно. Шістка відбиванкарів — Сточанський, Темнюк, М. Ігнатович, В. Ігнатович, Курилюк і Лисак змагалися в крузі команд першої Онтарійської Дивізії. Їх дорібок: один виграш на п'ятеро змагань. Під кінець календарного року, на початку зимового сезону зголошено додатково дві шістки до гор у групі "інтермідіят". Обидві команди були складені із змагунів футболістів, так, що число змагунів і жінок відбиванкової ланки, в порівнянні з минулим сезоном, зросло з числа 15-ти до 40. Однак далі залишалася важка до розв'язки проблема: якщо в найкоротшому часі не буде вирішене питання власної спортової залі, — всі зусилля, зроблені для змобілізування молодняка, — остануться марними.

В ланці настільного теніса обидві команди не мали успіху. Вони чомусь змагалися без ентузіязму. Такий же був і вислід їхнього змагу. Перша команда опи-

нилася на останньому місці, а друга на п'ятій позиції. Їхні неуспіхи можна частинно виправдати фактом, що приношення, уставлювання і відношення столів у два визначені вечорі в тижні — відбирало охоту до гри навіть у тих, які мали і час і приємність вправляти цю ділянку спорту.

Та й із шаховою ланкою не було багато краще. Провід, вже на першому своєму засіданні, виявив турботу за шахову ланку, яка з причин браку відповідного приміщення і незадовільного заінтересування минулорічним проводом долею шахістів, — станула на шляху самоліквідації. І тому, щоб зактивізувати життя шахістів, винаймлено для них окремі кімнати над книгарнею "Арка" і влаштовано їх якслід для задоволення шахістів. Член проводу Роман Костюк позичив товариству на ту ціль одну тисячу долярів. Однак, ці засоби були даремні, бо по двох місяцях пустки — шахові кімнати зліквідовано, а вивінування і влаштування перенесено до клюбових приміщень. А шкода, бо в минулих роках наша шахова команда здобула була першість у клясі майстрів, а в парі з тим і велику симпатію серед чужонаціональних шахістів. А наш Теодорович-Сук став тоді першуном Онтарія. Мило згадуємо його останню партію в минулорічному змагу, яка мала вирішити, чи стане він чемпіоном Канади. Але надіслана телеграма розвіяла тоді наші сподівання. Теодорович-Сук програв і зайняв третє місце у Канаді. Але це було теж неабияким досягненням.

Спостерігаючи занепад шахової гри серед українців Торонта, д-р Осип Бойко, власник бюра перепродажі нерухомостей, уфундував трофей з дедикацією для найвизначнішого українського шахіста нашого міста. Це дало поштовх до того, що СТ "Україна" взялось за зорганізування весною 1956 р. 1-шого всеукраїнського турніру за першість Торонта. Організацію турніру облегшили щирі дари торонтонських підприємців. Д-р О. Бойко, як було вже сказано, уфундував трофей з до-

датком $100.00 нагороди для чемпіона, українська пекарня "Демпстер" $100.00, та ювелірня Кушніра $50.00.

Переможцем турніру, в якому взяло участь 24-ох шахістів, став А. Юсип, здобувши 6 з половиною т. на сім можливих, перед проф. Л. Туркевичем і Д. Куликом, які здобули по 4 з половиною точок. Сензацією турніру був виграш Кулика із Теодоровичем-Суком, який зібравши 3 з половиною точок, зайняв аж п'яте місце. Позатим перша команда шахів не діяла і не брала участи у першенських розграх, а друга команда, що змагалася у міській шаховій лізі, зайняла третє місце серед десяти противників. Як бачимо, спроба оживлення шахової ланки покінчилася невдачею.

"День Українського Спортовця", який влаштувало наше товариство у вересні т. р. на площі "Фред Гамілтон" при співучасті СТ "Україна", СУМК і УСТ "Дніпро" з Гамільтону та СТ "Стріла", Ошава, випав доволі анемічно. В програму була включена легко-атлетика, відбиванка у жіночій і чоловічій конкуренціях та дужання нашого чемпіона Юрія Кусія. При цій нагоді варто відмітити, що Юрій — це аматорський чемпіон Канади у клясичному дужанні середньої ваги. І він на цьому святі не мав більших труднощів, перемагаючи чемпіона Канади з 1952 року — Віктора Янсена. Кусій вибирався виїхати до Вінніпеґу для збереження свого чемпіонського звання перед виїздом на мельбурнську олімпіяду, але важко було йому здобути на цю поїздку потрібні фонди. Так воно тоді було.

В програмі "Дня Українського Спортовця" відбулися теж інтересні змагання нашої футбольної команди з одинадцяткою ФК "Гунґарія" з Ню Йорку, які покінчилися виграшем гостей у відношенні 3:2.

Стільки про спортову діяльність ланок нашого товариства у 1956 році.

Коли приходиться зробити перегляд організаційно-адміністративної ділянки, то обов'язково треба згадати про інтензивні заходи проводу для зреалізування

плянів будови спортової залі. Справа в тому, що Будівельний Комітет, покликаний для виконання пляну будови, — схилявся радше до будови імпозантного будинку з акустичною, театральною залею, викінчення якого мало б забрати декілька років. Будівля мала б мати назву "Дім Культури". Натомість провід товариства обстоював думку побудови дешевшого будинку, через що можна би було заощадити багато гроша та рівночасно приспішити час викінчення будови. А час принаглював, бо тривалий брак власної спортової залі і клюбових приміщень приспішував небажаний відхід від нас молоді. А тому, що думки обох напрямків були сильно протилежні, провід товариства брав поважно до уваги плян започаткування будови на власну руку. І правду кажучи, СТ "Україна", яке мало значний потенціял популярности в тому часі, могло взятися за таке діло. Мова тут, очевидно, тільки про спортову залю з клюбовими приміщеннями.

Двоподіл думок зростав. Знайшлися особи з поважним громадським стажем, які перестерігали провід "України" перед відділенням товариства від інших організацій і діяння на власну руку. Подібне становище зайняв голова Будівельного Комітету, який твердив, що не тільки гра в шахи, настільний теніс, чи інші галузі спорту, виховують молодь, але теж і імпозантні імпрези, зокрема коли вони відбуватимуться в гарних і культурних приміщеннях. Поза тим було дано товариству до зрозуміння, що започаткуванням акції будови власних клюбових приміщень, товариство може, не скориставши нічого для себе, завалити пляни Будівельного Комітету побудови репрезентативного будинку. Взаїмні спроби переконування заморозили справу і пляни осталися й надалі відкритими.

Провід у звітовому році відбув 21 засідань і двоє ширших сходин членства. Замітним було те, що функцію секретаря виконували по черзі аж три особи. По

резиґнації Винницького, працю секретаря виконував Шмотолоха, якого замінив опісля Антонович.

До речі буде теж згадати, що СТ "Україна" було господарем Основуючих Загальних Зборів Української Спортової Централі Америки і Канади, що відбулися в грудні 1955 р. і від того часу стало постійним членом цієї нашої спортової централі.

На річних Загальних Зборах, на внесок інж. І. Лучкова, прийнято постанову виасиґнувати $1,000.00 на підготову видання альманаху з нагоди недалекого вже 10-річного ювілею існування СТ "Україна", що припадав на 1958-ий рік.

Народню пословицю "Нема нічого злого, щоб на добре не вийшло", можна в цілому пристосувати до тогорічних подій в товаристві. Відсутність футбольних "зірок" у тогорічних грах першої команди поставила провід товариства в дуже незручне становище, однак в остаточному заставила його інтезивно зайнятись молоддю, що стало — поруч ощадностевої політики — великим позитивом праці товариства. Рік 1956-ий був ще замітний тим, що єдино в цьому році провід отримав від футболістів першої команди листа з виявами признання за правильну політику над молоддю — та з висловами побажання працювати з такими членами проводу й на майбутнє.

З прикрістю треба пригадати, що єдина спортова газета на американському континенті в українській мові "Спорт", яку редаґовано при "Гомоні України", — з уваги на малу заінтересованість української громади — змушена була припинити свою появу.

В загальній оцінці, діяльність членів проводу в 1956 році була вельми жвава, а господарка фінансами справді ощадна.

РІК 1957

Дня 20-го січня 1957 року відбулися IX. Річні Загальні Збори Товариства, з окремою точкою звітування голови Будівельного Комітету для побудови "Дому Культури".

Небувала досі пропозиція, яку поставив інж. Іван Лучків, щоб уступаючому проводові дати нагоду працювати ще один рік, — мала мабуть рішальний вплив на вибір нового проводу, здебільша з минулорічною обсадою. Це був ще один доказ, що політика праці уступаючого проводу була загально схвалена.

Волею чисельного збору членства обрано нові органи товариства в такому складі: Василь Бойчук — голова, Роман Костюк — заступник голови, Володимир Макар — секретар, Лев Штіґлян — скарбник, Олександер Желтвай — організаційний референт, мґр. Андрій Листок — культ.-освітній референт, інж. Мирослав Осадчук — член. Контрольну Комісію обрано в складі: інж. Іван Лучків — голова; сотник Михайло Врублевський і Володимир Рибак — члени; Лев Гусин і Володимир Дейчаківський — заступники. До Мирового Суду увійшли: д-р Петро Глібович як голова і Володимир Дейчаківський та Володимир Антонович як члени.

В дискусії над діяльністю уступаючого проводу підкреслено повне задоволення загалу членства вмілою і жертвенною працею проводу в 1956-му році, незважаючи на те, що перша футбольна команда здобула дещо дальше, бо аж шосте, місце в табелі гор Національної Ліґи.

До найцінніших надбань проводу треба зарахувати заложення міцних основ для вишколу і виховання численних юних кадрів. Також в-перше в історії товариства звітовано про додатнє сальдо в касі на суму $5,000.00.

Милою несподіванкою для всіх, а зокрема для проводу, було відчитання Богданом Темнюком письма, підписаного всіма членами першої футбольної команди, з подякою і признанням для проводу за дружню співпрацю і вміле керівництво ланкою в минулому році.

На відтинку спортового сектора товариства заплановано доволі широку діяльність. Заактивізовано дві ланки жіночої відбиванки під проводом Михайла Шмотолохи і тренера чеха, дві команди чоловічої відбиванки під опікою Володимира Сточанського та дві трійки настільного теніса, якою опікувався інж. Мирослав Осадчук. Доложено багато зусиль, щоб ці ланки заактивізувати, але це не вдалось. Обидві жіночі відбиванкові команди змагалися зі змінним щастям, мали поважні успіхи, мали теж немало неуспіхів на полі змагань за чемпіонат Торонта, та в остаточному мусіли вдоволитися не надто почесною льокатою в табелі гор. Команда чоловіків, красок якої боронили "молодші чоловіки" — Темнюк, Лисак, Палінський, Бідяк і три брати — Володимир, Микола і Івась Ігнатовичі, теж не відограла поважнішої ролі в першостях Торонта. Треба згадати, що старші відбиванкарі — Закалужний, Курилик, Бей і Мисаковець виступали в тому часі в красках СУМ. Обидві відбиванкові команди "України" були гостями клівлендського "Львова" і перемогли господарів 2:0 в жіночій групі і 2:1 у групі чоловіків.

Ланка настільного теніса майже не діяла. Товариство вправді прийняло господарство стук-пукових першостей УСЦАК, але поважніших дій у тій галузі спорту не було виявлено. У змаганнях за першість УСЦАК брали участь тільки пані Дрогобицька і Шумська.

На фронті "королівської гри" не було теж плянованої акції. Дії проявлено виключно у внутрішньоклюбовому засягу. В турнірі за трофей д-ра О. Бойка і плякету української пекарні "Демпстера" взяло участь 24 шахістів товариства. Переможцем турніру став Іван

Сук-Теодорович, друге місце зайняв Юсип, а третьою льокатою поділились Кулик, Пінчак, Смолій і Лупиняк. Переможцеві турніру враз з трофеєм припала грошова нагорода у висоті $100.00.

Позатим, наш молодий ентузіяст Кулик здобув чемпіонат Торонта, що викликало немалу сенсацію. Англомовний щоденник "Торонто Телеґрам" помістив з цієї нагоди довшу замітку про перемогу українця Кулика. Його перемога, за опінією щоденника, в сильно обсадженому турнірі, в якому взяло участь 34 шахістів, заслуговує на відмічення. Кореспондент теж зазначив, що Кулик здобув при тому трофей Баклея, за найкращу партію турніру, яку він розіграв з д-ром Вінтертоном.

А тепер, з черги, прийдеться проаналізувати дії "великого спорту", копаного м'яча, який, так би мовити, з традиції був "у війні" з проводом. З уваги на ситуацію, яка існувала в складі 1-ої команди, а саме, у зв'язку з відсутністю у ній кращих змагунів, вже на весну, перед започаткуванням футбольного сезону, не роблено собі аж надто рожевих проґноз. В загальному не передбачувано кращого за третє місце в табелі. Провід, під тиском членства, започаткував розмови зі змагунами, які держались осторонь, а саме, зі Стецьковим, Закалужним, Шапкою, Березою і братами Дичковськими, з метою притягнути їх назад до участи у розграх першої команди. Провід товариства теж з власної ініціятиви, ради українізування і піднесення рівня гри першої команди, помістив оголошення в шістьох українських часописах в Европі і в Арґентині, закликаючи футболістів українців до участи в рядах нашої футбольної команди, аби тим способом забезпечитись на випадок відмови названих вище гравців. Та, на жаль, не одержано жодного зголошення. В кожному разі, початок каденції нового, чи радше сказавши — перевибраного, проводу заповідався обіцююче. Фаховий особовий склад проводу, до якого увійшли люди з довголітнім

стажем праці в товаристві та в інших ділянках громадської праці, віщували великий поступ. Атмосфера останніх Загальних Зборів, загальне довір'я і виявлене членством признання працівникам минулорічного проводу скріплювали ще більше такі сподівання.

Однак сталося щось зовсім навпаки. Проводові у його праці йшло мов з "Петрового дня". Вже від самого початку витворився фермент, зразу між проводом і змагунами, а під кінець, між самими членами проводу. В міжчасі, безконечні пертрактації зі змагунами, що стояли осторонь товариства, різні інтерпретації, настирливі домагання членства про піднесення рівня гри нашої футбольної команди, дорешти ударемнили зусилля членів проводу. Провід Товариства у своїй діловій праці був доволі зайнятий. У зв'язку з започаткуванням пертрактацій в справі купна готового об'єкту при вул. Кристі ч. 83/85, яке остаточно заключено колективом дотогочасних співвласників будинку при вулиці Бетгурст ч. 140, провід СТ "Україна" вкладав немало зусиль в напрямі збільшення числа членів товариства та уділовців для купна згаданого об'єкту, за який заплачено $115,000.00. Для того витрачено багато енергії.

Не менше зусиль вкладено для прибрання і влаштування новонабутих домівок. Всю працю, за малими виїмками, виконували самі члени проводу, без допомоги загалу членства, яке — як це не дивно, — стояло чомусь осторонь. Для покриття коштів винайму клюбової домівки, що складалася з чотирьох кімнат — та їх відновлення треба було платити $250.00 місячно. Щоб облегшити спроможності плачення такого зобов'язання — провід закупив два білярдові столи, за ціну $1,000.00, які в скорому часі себе оплатили. З каси товариства виасиґновано $2,000.00 на закуп уділів, $2,000.00 на позичку "Українському Домові" та за $120.00 прийнято патронат над українською школою в Мангаймі в Німеччині, а на потреби КОДУС-у вислано $25.00. В корот-

кому, бо всього 8-ми місячному, часі своєї праці, провід товариства відбув 19 засідань, двоє ширших громадських нарад та двоє ширших сходин членства. Товариство влаштувало "Вечір гумору і сатири" та літню забаву в "Масарик Гол", на якій вручено нагороди переможцям шахового турніру.

При розподілі функцій у праці товариства і поодиноких ланок заключено домовлення з Олександром Скоценем, який взяв на себе працю тренера футбольних ланок за винагородою $1,250.00. Але вже в короткому часі це виявилося непрактичним, бо один тренер для п'ятьох команд був рішуче невистачаючий, — а при тренуванні лиш одної, першої команди, ставка була зависока.

На ланкового 1-ої команди обрано Стефана Романця, а ланковим другої команди став інж. М. Осадчук, який по короткому часі звільнився з цього обов'язку, а перебрав організацію і керівництво всього футбольного доросту. За його стараннями і заходами зорганізовано і правно оформлено Ліґу доросту при Національній Лізі, так, що товариство, завдяки його зусиллям, стало піонером та провідником цього діла. Також його трудами при товаристві зорганізовано 4 футбольні команди доросту і юнацтва, які охоплювали 70 юних футболістів. Його ентузіязм в організуванні молоді, здається, не мав меж. Коли приходив момент, що юнак не міг приходити на тренінґи з уваги на слабі осяги в науці, він особисто допомагав йому лекціями. В цьому ділі — це була справді незаступима людина в товаристві.

З уваги на близький ювілей 10-річчя існування СТ "Україна" — обрано інж. Івана Лучкова на головного редактора запланованого альманаху, а зі секретаріяту товариства розіслано пригадки про цей ювілей та про конечність закупу уділів на сплату новонабутого будинку.

Весна, звичайно, буває усміхнена, безжурна та сприяє снуванню оптимістичих плянів. Не так було в житті СТ "Україна" цієї весни. Так ланковий, як і тренер, однозгідно стверджували, що стан команди є незадовільний, змагунів недостає, вони мало здисципліновані, часто не являються на тренінґах та висувають такі умови, немов би вони, а не провід, дириґували працею цілого товариства. Провід відбув двоє засідань, яких єдиною темою було розглянення вимог, ставлених змагунами першої команди. Неприємно заскакуючою була ультимативна вимога змагунів, щоб їм виплачувати ставку $20.00, $10.00, $5.00 (хоч передше прийняли були $15.00, $10.00, $5.00), бо в противному разі ніхто з них не вийде на змагання з "Італією". Провід товариства, станувши в обличчі такої альтернативи, — був змушений намітити доволі драстичні можливості реаґування на таку поставу змагунів, які заключалися приблизно в таких протидіях: 1) застосування гострих санкцій з дискваліфікацією всіх опірних змагунів на протяг двох років, 2) димісія цілого проводу і визначення комісаричного заряду, 3) застосування гнучкої тактики, хвилевих, сповидних уступок, впарі з робленням усіх заходів для очищення й оздоровлення команди в майбутньому, включно зі скріпленням її добрими змагунами не-українцями.

Настрої серед членів проводу, при такому стані справ, були дуже мінорні, і тому вирішено, в обличчі кризи, скликати ширші наради проводу з громадянством, темою яких були би справи, тісно пов'язані з положенням першої команди і деякими змагунами. Таких нарад відбуто дві. На першій з них обрано комісію, завданням якої було переговорити докладно справу з усіма "замороженими" змагунами стосовно їхнього становища в питанні повороту в ряди активу товариства. І так почалися торги, на фінансовій базі, які часто мали характер непристойних вимог змагунів, які, використовуючи критичне положення команди, перетя-

гали струни у своїх домаганнях, при чому залюбки послуговувалися обіцянками, що остаточну відповідь дадуть "завтра".

Сьогодні, з перспективи десяти минулих років, цю сумну аферу, яка десять років тому затроювала і бентежила нашу громаду, яку кількох хлопчаків, що вміли дещо краще копнути м'яча, дозволили собі водити, як то кажуть, "за ніс" — можна розцінювати як темний, непристойний епізод у житті нашої спортової громади.

Коли прийняти до уваги бездонні домагання деяких футболістів, які сягали суми навіть $2,500.00 за півтора сезону, — тоді стане ясним, як низько впала ідейність деяких наших футболістів. Про зусилля, роблені в напрямі скріплення 1-ої команди, можна було б списати багато десяток сторін паперу, та напевно не вдалось би всього в них схопити. Навіть Контрольна Комісія, звітуючи на Н. З. Зборах, підкреслила, що уступаючий провід Т-ва був під постійним шантажем своїх таки змагунів, а що болючіше, тих змагунів, які на останніх З. Зборах виголошували декларації льояльности під адресою проводу товариства. Контрольна Комісія ствердила теж, що поза деякими ідейно думаючими одиницями, наших змагунів нічого, крім "двадцятки" за кожні змагання, з товариством не в'язало.

Такий запальний стан мав безпосередній вплив на працю проводу ланки копаного м'яча. Взаємні обвинувачування щодо праці поміж тренером і ланковим стали причиною вибуху "бомби" (добре, що не атомової), що мало місце по скандальній прогрі нашої команди до новика Ліги — "Мальти". П'ятка кращих змагунів 1-ої команди — Муні, Іген, Лисак, Палінський і В. Дичковський — заявили, що вони не вийдуть на грище проти "Олстера", якщо слабі гравці не будуть замінені кращими. І, справді, в проводі ланки було щось не в порядку. На критичному засіданні, яке відбулося після змагань, голова товариства закликав до роз-

Початкова перша команда копаного м'яча С.Т. „Україна" 1948 р. Сидять зліва: Чаплинський. Клячать зліва: С. Бойчук, 3-тий зліва С. Ярема, О. Желтвай, С. Геник-Березовський. Стоять зліва: О. Кучкуда, 3-тий зліва С. Мисакович, В. Бойчук — голова, С. Мацькевич — Почесний голова, І. Чайківський, Р. Романчукевич.

Перша команда копаного м'яча С.Т. „Україна" Торонто, 1949 р. Клячать зліва: Кіт, Шкляр, Шапка, Желтвай, Горський. Стоять зліва: Гороховянка, Шевчук, Кучкуда, Панчишин, Маланюк, Мочерняк. Неприсутні: Опалевич і Хитра.

Команда доросту С.Т. „Україна" Торонто, 1949 р. Клячать зліва: О. Ружицький, Т. Макогін, Я. Лавришин, Ю. Гошоватюк, А. Павлів. Стоять зліва: М. Велигорський — голова Товариства, Р. Лавришин, М. Ружицький, Ю. Охрим, М. Трофимович, Ф. Чіх, Р. Шевчук, О. Желтвай — опікун доросту.

Футбольна команда юніорів С.Т. „Україна" в 1949 році. Зліва долішній ряд: Галушка, Согуйко, Солтис. Середній ряд: Ацберґер, Тихий, Мочерняк II. Горішній ряд: Найдук, Гороховянка, Соколик, Дибайло, Голик.

Перша команда відбиванки С.Т. „Україна" в 1949 р.
Зліва: долішній ряд: Теребенець, Шах, Ковалишин.
Горішній ряд: Лихіцький, Стороженко, Плювак.

Команда відбиванки С.Т. „Україна" Торонто, 1949 р.
Клячать зліва: І. Шумська, Н. Піскір, І. Шевчук.
Стоять зліва: І. Сосновська, О. Світайло, В. Богдан,
В. Струк, Н. Тарнавська, Н. Петруняк, Н. Лех.

Клячать зліва: І. Кіт, Я. Шкляр, А. Шапка, О. Желтвай, А. Горський. Стоять зліва: Р. Гороховянка, Я. Шевчук, О. Кучкуда, Р. Панчишин, М. Маланюк, І. Мочерняк.

Друга футбольна команда С.Т. „Україна" Торонто, 1950 р. Клячать зліва: К. Аґберґер, М. Галушка, С. Согуйко, М. Солтис, С. Голик. Стоять зліва: М. Тихий, Я. Соколик, Т. Найдук, О. Чикало — опікун, Р. Гороховянка, Мочерняк, М. Дибайло.

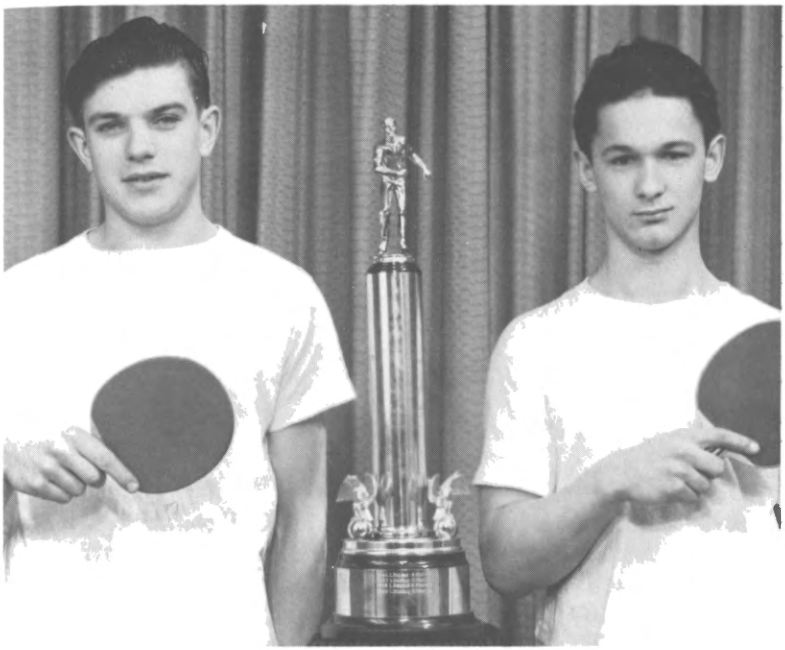

Першуни настільного тенісу (в деблю) 1951 року.
Зліва: М. Трофимович, В. Білоус.

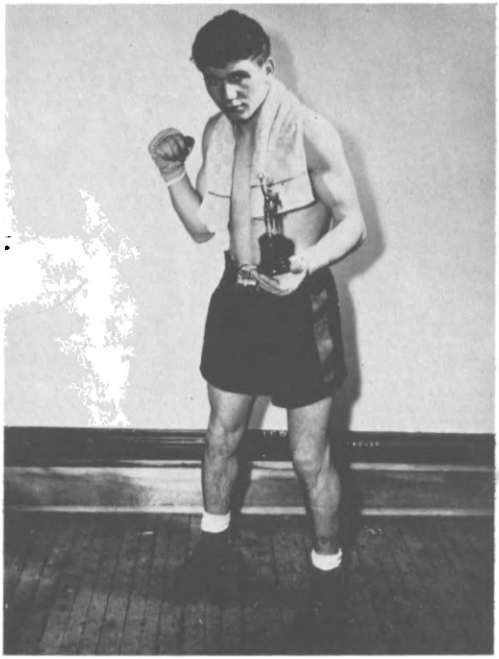

Визначний змагун боксер. команди С.Т. „Україна",
Торонто, 1950 р., Володимир Габа.

Перша команда копаного м'яча С.Т. „Україна" Торонто, 1951 р. Клячать зліва: С. Мисаковець, С. Шевчук, П. Славко, А. Скоцень, А. Горський, Ю. Біловус, Щепанський. Стоять зліва: О. Скоцень, М. Маланюк, В. Хитра, А. Шапка, С. Пруха, В. Стебельський, Б. Опалевич, Г. Ригайло, М. Бардин — ланковий.

Шахістти С. Т. „Україна" першуни міста Торонто в р. 1951 — 1955 в групі „премієр" Сидять зліва: інж. Е. Онищук, мґр. Я. Онищук, проф. Л. Туркевич, І. Теодорович-Сук, Стоять зліва: О. Винницький, Д. Кулик.

Друга футбольна команда С.Т. „Україна", Торонто 1951 р. Клячать зліва: М. Тихий, Т. Галушка, С. Согуйко, Р. Гороховянка. Другий ряд: Е. Габа, В. Курилюк, Ю. Ліщинський. Стоять зліва: І. Коваль — опікун, О. Кучкуда, П. Паньків, Р. Панчишин, Т. Попадюк, Є. Довжанський, С. Ярема, В. Біловус.

Футбольна Команда юніорів С.Т. „Україна" в 1951 р. Клячать зліва: С. Петруняк, С. Лавришин, Ю. Гошоватюк. Другий ряд: М. Дозорський, Б. Темнюк, Б. Гуль. Третій ряд стоять: В. Закалужний — тренер, Р. Шевчук, М. Трофимович, Л. Холонюк, М. Трофимович ІІ-й, О. Ружицький, В. Рибак — опікун.

Фраґмент з нагоди святкувань п'ятилітнього ювілею та посвячення Прапору С.Т. „Україна" Торонто, 1953 р. Акт чину доконує о. Я. Бенеш

Провід С. Т. „Україна" 1953 р. Сидять зліва: Я. Хоростіль, В. Бойчук — голова, І. Шумська, Д. Бідяк. Стоять зліва: інж. М. Осадчук, І. Шкляр, інж. І. Лучків, О. Желтвай, В. Добрянський.

З нагоди святкувань п'ятиліття та посвячення Прапору С.Т. „Україна" — Торонто, 1953 р. Промовляє Голова Товариства В. Бойчук. Стоять по правій стороні зліва до права: Прапороносці: Б. Опалевич, А. Шапка, Б. Темнюк.

Фраґмент з нагоди святкувань п'ятиліття та посвячення Прапору С.Т. „Україна" Торонто, 1953 р. Стоять зліва: Б. Опалевич, А. Шапка, Б. Темнюк — Прапороносці, Б. Гуль, С. Голик — Пласт. Промовляє — Гетьманич Данило Скоропадський, В. Бойчук — Голова Товариства.

Учасники бенкету С.Т. „Україна' Торонто, 1953 р.
Сидять зліва: І. Шумська, М. Бойчук, В. Лучків, В. Макар,
А. Дрогобицька, інж. І. Лучків, М. Макар.

Торонто, 1953 р. Товариська зустріч футбольних команд
С.Т. „Україна" Монтреал — С.Т. „Україна" Торонто.

Гостинні монтреальці вітають змагунів С.Т. „Україна" — Торонто, 1954 р. Зліва: В. Закалужний, С. Мисакович, Г. Ригайло.

Команда відбиванки С.Т. „Україна" Торонто, 1954 р. Сидять зліва: Н. Дрогобицька, І. Буйняк, Клячать зліва: О. Гарас, тренер, О. Банасюк. Стоять зліва: М. Курилюк, І. Панчишин.

Перша футбольна команда С.Т. „Україна" Торонто, 1954 р. Клячать зліва: М. Холонюк, З. Снилик, Л. Дичковський, М. Береза. Стоять зліва: М. Валєр — ланковий, Б. Опалевич, В. Вртік, Г. Ригайло, В. Закалужний, С. Мисаковець, В. Дичковський, Т. Семенюк, О. Сороківський, О. Стецьків.

Футбольні команди доросту і юніорів С.Т. „Україна" Торонто, мистці Н.Ф.Л. 1956 р.

Перша футбольна команда С. Т. „Україна" Торонто, 1956 р. Клячать зліва: О. Ружицький, В. Лесюк, О. Лисак, Т. Бренен, М. Іґен. Стоять: І. Ігнатович, Г. Муні, Т. Ерцеґович, Б. Темнюк, Е. Палінський, Т. Суливан, Кап. — Г. Ригайло, М. Цвіренко, В. Ігнатович.

Доріст С.Т. „Україна" Торонто — мистець Н. Ф. Л., 1956 р. Клячать зліва: В. Нипотюк, Д. Липа, С. Шупер, Ю. Тарновецький, В. Ничик, І. Середа. Стоять зліва: М. Шмотолоха — член Проводу, Б. Шевчук, М. Калиновський, В. Баранович, Б. Буцик, Я. Щудрак, В. Любий, Р. Винницький, Я. Волощак, А. Скоцень — тренер.

Друзі — змагуни доросту копаного м'яча С. Т. „Україна" Торонто, 1956 р. вручають цвіти контуженому Юркові Ю. Тарновецькому.

Команда відбиванки С.Т. „Україна" Торонто, 1956 р. Зліва клячать: Б. Темнюк, В. Сточанський, В. Ігнатович. Зліва стоять: Б. Бей, І. Ігнатович, В. Курилюк, М. Ігнатович.

Перша команда копаного м'яча С.Т. „Україна", Торонто, 1957 р. Клячать зліва: О. Ружицький, В Лесюк, О. Лисак, І. Бренен, Т. Іґен. Стоять зліва: І. Ігнатович, І. Томсон, Т. Ерцеґович, Б. Темнюк, Е. Палінський, Т. Муні, Г. Ригайло, М. Цвіренко, В. Ігнатович.

Перед змаганнями: стоїть зправа — С. Согуйко — голова суддів Національної Футбольної Ліґи.

криття сумної правди, яка спричинила такий стан, з метою його успішно ліквідувати, або, якщо провід до цього нездібний, хай подається до димісії. Інші члени проводу поділили думку голови, а один довголітній член проводу завважив, що такого скандального упадку технічного і морального рівня нашої першої команди в історії товариства ще не було. Він підкреслював те, що наша команда стає предметом кпин і загального посміховища, що дисципліни у змагунів немає, що вони не приходять на тренінґи, та що технічна заправа у них — майже жодна. Вину за такий сумний стан склав він на тренера і ланкового, які на початку сезону робили рожеві надії на великі успіхи, — а тим часом вислід їхньої праці є ніякий. У такій критичній хвилині зрезиґнував з членства у проводі Л. Штіґлян. На його місце кооптовано Винницького. Проте, провід товариства під тиском членства провадив "торги" дальше. В половині сезону вдалося, по торгах, скріпити першу команду змагунами Закалужним, Левком Дичковським і Березою, так що склад першої команди виглядав слідуюче: Лисак, Іґен, Ружицький, В. Дичковський, Палінський, Темнюк, Ерцеґовіч, Закалужний, Бреннен, Муні, Береза, Л. Дичковський і В. Ігнатович.

У висліді дальших слабих осягів першої команди — провід змушений був визнати конечність піднесення ставок змагунам до покінчення сезону, що рівнялося б сумі $4,500.00. Така розв'язка не була корисною для товариства, але на той час вона являлася конечною. Іншої думки був інж. Осадчук, який опрокинув рішення проводу, як шкідливе для справ товариства, і вніс резиґнацію, з принципових причин.

Положення ставало щораз більш критичним. Дальший хворобливий стан першої команди, а в додатку дисциплінарні справи та грошові кари, наложені Дисциплінарною комісією Національної Ліґи на В. Закалужного і В. Дичковського, які, на змаганнях проти польської команди "Бяли Ожел" побили лінійного

суддю, за що були оскаржені теж цивільним судом, — все це так знесилило провід, що він був змушений піддатись резиґнації і проголосити Надзвичайні Загальні Збори.

Підсумовуючи огляд подій, які мали місце тоді у футбольному секторі нашого товариства, треба ствердити, що тогорічний футбольний балянс СТ "Україна" був мізерний, найгірший з усіх, від довгих років існування. Ми бачили упродовж сезону в її рядах різних гравців, своїх і чужих. Ми бачили старших ветеранів і молодий нарибок. Це нормальне явище. Але бачили ми теж деякі ненормальності, зокрема нікому незрозуміле явище, що у критичних хвилинах 1-ої команди "України" кращі українські футболісти стояли осторонь.

Ще для історії варто пригадати, що у відплатних змаганнях за світовий чемпіонат між Канадою і Мексіко, що відбулися в Мексіко Ситі, — в збірній Канади виступали Стецьків, Закалужний і Береза. Хоч змагання покінчилися програшем Канади, то все ж таки наші футболісти одержали високі похвальні оцінки. Торонтонський тижневик "Соккер енд Спортс Ньюз" в загальній клясифікації державної репрезентації Канади — поставив Закалужного на другому місці, за феноменальним воротарем Пірсом.

В змаганнях Канади проти ЗСА виступали рівнож Закалужний, Стецьків і Береза. Вони у великій мірі причинилися до виграшу канадської збірної на стадіоні в Ст. Люіс з вислідом 3:2. Звітодавець ясно заявив, що найкращими напасниками Канади були Закалужний і Береза, а Стецькова назвав "Філд дженералом" канадської команди. Слід теж згадати, що Стецьків і Шапка виступали в красках СТ "Україна" Монтреаль і своєю участю причинилися до небуденного успіху своєї монтреальської посестри, бо тоді вперше в історії Канади клюб новоприбульців став чемпіоном Канади.

Змаганням футбольної команди СТ "Україна" приглядалися в 1955 р. 24,336 глядачів, у 1956-му році 19,708, а в 1957-му тільки 16,580.

Ось так проминула коротка каденція уступаючого проводу, який внаслідок своєрідних обставин визнав себе змушеним зрезиґнувати з ведення праці товариства і скликати Надзвичайні Загальні Збори, на яких ці ревні працівники спортового товариства, які, в більшості протягом багатьох років, провадили аґендами товариства, були гірко скритиковані та брутально осуджені за свою віддану працю.

Ці Надзвичайні Загальні Збори відбулися 11 серпня 1957 року. Вони пройшли в тяжкій і прикрій атмосфері, штучно спрямованій проти уступаючого проводу. Очевидно, що до нового проводу не увійшов ані один член із дискримінованого попереднього.

До переходового — на два з половиною місяці — проводу були обрані: сотник Михайло Врублевський — голова, мґр. Андрій Листок — м-голова і культ.-освітній референт, Михайло Шмотолоха — секретар, Володимир Крушельницький — скарбник, Степан Романець — організаційний референт, Лев Штіґлян — фінансово-господарський референт та Орест Гірак — вільний член.

РІК 1958

МИХАЙЛО БРИҐІДИР-ВРУБЛЕВСЬКИЙ,

народжений 24. 9. 1908 р. в с. Малашівці (Тернопільщина) в Україні, по фаху інженер-економіст, в часі війни сотник українських військових формацій — Дружини Українських Націоналістів (ДУН) та І-ої Української Дивізії УНАрмії, учасник бою під Бродами; в Канаді — довголітній голова відділів Ліґи Визволення України (ЛВУ) в Саскатуні і в Торонті, б. член Головної Контрольної Комісії ЛВУ, б. голова Крайової Управи Братства к.в. І УД УНА, голова Спорт. Т-ва "Україна" Торонто в роках 1958, 1959 і 1960; працівник кред. спілки "Будучність", також член інших суспільно-громадських організацій; відзначався непересічною пам'яттю, втішався загальною симпатією, був добрим промовцем, умів впливати на слухачів. Помер внаслідок довгої і важної недуги, на 58-ому році життя, 14 липня 1966 року, в Торонті, та був похований зі спортовими почестями, при численній участі членства Українського Визвольного Фронту. Залишив у глибокому смутку дружину Лідію і сина Андрія в Торонті та брата Романа в Англії.

Короткий промежуток часу від Н. Зв. Зборів до нормальних річних Зборів, в нічому не відбігав від звичайного способу виконування аґенд проводу. Придумувано нові ідеї адміністрування товариством, критиковано дії попереднього проводу, а в обличчі щуп-

леньких фондів ухвалювано упорядкування і редукування видатків і зобов'язань.

На третіх Загальних Зборах в тому ж календарному році (одинадцятих зчерги), що відбулися 27-го жовтня 1957 р., обрано провід товариства в такій обсаді: сотник М. Врублевський — голова, Л. Штіґлян м.-голова, В. Добрянський — секретар, І. Мокан — скарбник, В. Рибак — організаційний референт, М. Шмотолоха — культ.-освітній референт, О. Гірак — вільний член. Контрольна Комісія: С. Рошко — голова, С. Романець і інж. І. Лучків — члени. Мировий Суд: мґр. В. Кліш, д-р П. Глібович, Г. Ригайло.

Праця новообраного проводу позначалася великими задумами, як розгорнути широкодіяльну працю, як поширити діяльність інших родів спорту і як посилити склад першої футбольної команди, щоб гідно запрезентувати товариство в його десятиріччю.

Об'єктивно розглядаючи інтерв'ю представника "Гомону України" з головою товариства сотником М. Врублевським, який запевняв, що праця товариства під час його головування не тільки, що не припиняється, але й буде поширена на інші ділянки (тут сотник Врублевський мав на увазі усправнення діяння і збільшення числа футбольних молодечих команд, відбиванки, шахів та реактивування ланок кошівки і настільного теніса) — можна з приємністю ствердити, що у великій частині йому це вдалося. В додатку до цього, добірність футбольних атракцій в репрезентативних змаганнях "України", була теж непересічна. Згадати б тільки змагання з віденською "Адмірою", зі Збірною Стейту Огайо, чи з філядельфійським "Тризубом", — то це вже вистачає на підкреслення їхньої репрезентативної вартости. Очевидно, що не малу частину успіху активности товариства треба приписати нагоді відсвяткування десятиріччя існування товариства і окремому комітетові покликаному для тої цілі, — але все ж таки організацій-

на рухливість спортової референтури в цьому періоді була замітна.

Попри позитиви, виявлені у спортовому секторі, провід товариства не здав іспиту в умінні провадження справ, пов'язаних з фінансовою господаркою, що було теж відмічене у звіті Контрольної Комісії. Бо факт, що при імпозантній цифрі $36,732.17, виявленій по стороні річного приходу — провід догосподарився аж до — $3,050.00 задовжень, придбавши всього тільки 4-ох нових членів, — підтверджує, що господарка була не надто вміло ведена. Головним "відпливовим каналом" з каси товариства був великий рух у 1-ій футбольній команді, а зокрема непотрібні видатки, зв'язані з похопним спроваджуванням сумнівної вартости футболістів з інших міст, які в деяких випадках досягали висоти $1,000.00 за одного змагуна. Треба при тому, для відсвіження минулого, згадати, що першим змаганням "України" з "Гунґарією" (0:0) приглядалася сімтисячна маса глядачів, а небагато менше приглядалося іншим змаганням, отже виглядає, що господарити було чим.

В адміністраційно-імпрезовій діяльності — провід влаштував "Маланчин вечір", перевів збірку на покриття признаного судом відшкодування для футбольного судді за фізичне зневаження його двома змагунами нашої команди, в сумі $1,025.00, при чому треба згадати, що правну оборону наших змагунів вів адвокат Артур Малоні, приятель українців, — безкоштовно. Позатим, провід відбув не мало, бо аж 19 засідань, одні сходини зі змагунами та одні сходини з громадянством, що було пов'язане з проєктом виїзду 1-ої футбольної команди на Далекий Схід.

Як бачимо, члени проводу не щадили свого часу і труду. Була теж переведена збірка на покриття коштів спровадження футболістів з інших місцевостей, та виїзду представника товариства на переговори з проводом філядельфійського "Тризуба" з метою поправити

надщерблені дещо взаємини між обома товариствами на тлі "перемовлювання" їхніх змагунів.

Звітування за спортову діяльність товариства доводиться починати від гарних починів кошівкової команди, яка була зорганізована і діяла під проводом студента університету Б. Сороківського та виступала в клясі "Інтермідіят А", в склад якої входило 12 команд з Метро, 24 з Церковної Ліґи та 22 з "Плейґравндс", тобто разом 58 команд. В склад нашої команди входили: І. Дацишин — капітан і найвизначніший змагун, Р Шевчук — тренер, В. Кіщук, П. Бойко, М. Війтюк, Р. Паськевич, Р. Дацишин, Б. Семчишин, Г. Огара, Н. Римбли, О. Кулик, Т. Бідяк. Ці змагуни, здобувши перше місце у своїй групі, — перемогли зчерги у фінальній грі за першість Торонта свого противника "Вудґрін Юнайтед" доволі легко, вислідом 66:37, і, як чемпіони Торонта, вступили в змаг за першість Онтарія.

В першій фінальній зустрічі в Ніяґара Фалс вони добилися чергової перемоги 58:52, однак, в наступній грі, поступивши непередумано, в розгарячкуванні, невдоволені з рішень судді, — зійшли з поля змагу, за що були виключені з дальших ігор, а тим самим увесь їх дорібок пішов на марне. А шкода, бо цей нерозважний крок став безпосередньою причиною ліквідації так обіцюючої ланки в нашому товаристві.

В ділянці відбиванкового спорту в нашому товаристві пульсувало доволі активне життя. В чоловічому секторі діяли три команди (сеньйори, інтермідіят і юньйори), а в жіночій групі дві (сеньйор і інтермідіят), разом — аж 5 команд. Команда "сеньйор", скріплена поворотцями з "Тризуба" і СУМ, по перемозі над усіма противниками, без втрати сета, стала чемпіоном групи "сеньйор Б" і перейшла автоматично до найвищої групи "сеньйор А". На полі переможених вони залишили "Кодак", поляків, литовців, естонців і СУМ. Не повелося їм однак в Чікаґо, на чемпіонаті УСЦАК, де вони не досягли очікуваного успіху. Команда виступала в складі:

Б. Темнюк, І. Ігнатович, В. Закалужний, О. Лисак, В. Курилюк, А. Стороженко.

Команда "Інтермідіят" і юньйори здобули перші місця у своїх групах, однак у розграх за чемпіонат Онтарія, що відбулися в Лондоні, Онтаріо, вже в початкових розграх були виеліміновані з дальших ігор.

Жіночій команді групи "сеньйор" прийшлося змагатися в товаристві команд "Калев" — естонок, у яких відбиванка являється національним спортом, "В" Клаб, "Спарти", Гамільтону і Лотишок. В п'ятці конкурентів наша команда зайняла середуще, третє місце. Зате це, що не вдалося чоловічій команді на першостях УСЦАК в Чікаго, — досягли жінки нашого товариства, бо вони по фінальнім виграшу з "Левами", Чікаго, 15:1, 15:10, стали чемпіоном УСЦАК і виявилися найкращою українською командою ЗСА і Канади. На відкриттю осіннього сезону, наша жіноча команда осягнула блискучу перемогу, перемагаючи першуна Канади, естонську шістку "Калев", 2:0 (15:7, 15:8). У змаганнях за першість Східної Канади, що відбулися в Оттаві, наша жіноча команда зайняла 3-тє місце. Жіноча команда виступала в складі: І. Буйняк, О. Банасюк, І. Шумська, О. Гарас, М. Курилюк, І. Пенцак.

Друга команда, в якій змагалися початківці-новачки, не досягла успіху, бо опинилася на останньому місці.

Про всю діяльність відбиванкових команд звітував у приємному, цікавому змісті колишній змагун, М. Бей, що у великій мірі збільшило заінтересування серед спортової громади.

Шахова ланка у звітовому році не могла похвалитися особливою діяльністю. В змаганнях за першість Торонта, колишні чемпіони зайняли 4-те місце. Про цікаву шахову імпрезу, яка відбулася з нагоди ювілейних святкувань, буде згадка при обговорюванні ювілейних імпрез. В часі між груднем 1957 і червнем 1958, відбувся "маратонський", бо тривав аж 1/2 року, — другий турнір за Український Чемпіонат Торонта при участі

16 шахістів; 1-ше місце завоював Іван Теодорович-Сук перед А. Юсипом.

Команди настільного теніса, якими опікувався О. Дрогобицький, не проявили більшої діяльности. Перша команда, в змаганнях за першість міста опинилася на 4-му місці, а друга команда, якої змагуни аж надто часто не являлися до визначених змагань, була відкликана від дальших ігор.

В секторі копаного м'яча діяли дві команди доросту, одна новаків, одна юньйорів, друга команда, і команда Національної Ліґи. Ні одна з цих молодечих команд не досягла замітного успіху, що зрештою не мало особливого значення, бо їхня діяльність була спрямована на згуртовання молоді та їхні спортивні зайняття, а не на їхні осяги. Команди доросту здобули в 11-ти грах відповідно 8 і 3 точки, новаки в 14-ти змаганнях здобули 12 точок, юньйори в 9-ти грах — 4 точки, а 2-га команда в 18-ти змаганнях осягнула 21 точку, а здобувши друге місце, дісталася до "плей офф", з яких однак вже по першій прогрі була виелімінована.

Перша команда, яка змагалася в міжпровінційній Національній Лізі в складі 15 команд, розіграла 28 першенських змагань, з яких 17 перерішила у свою користь, 3 звела внічию та 8 програла. Із здобутком 37 точок зайняла 5-те місце в табелі і закваліфікувалася до циклю гор "плей офф", в яких, серед шістки найсильніших команд, зайняла третє місце перед "Канталія", "Бяли Ожел" і "Олімпія". "Україна" відкрила сезон змаганням з Гунґарією з вислідом 0:0.

В склад побільшеної, міжпровінційної ліґи входили в тому році: "Канталія", "Спарта" і "Гунґарія" з Монтреалю, "Італія" і "Гунґарія" з Гамільтону та "Україна", "Гунґарія", "Італія", "Кенедієн Скатс", "Малта", "Олстер", "Тризуб", "Спарта", "Олімпія" і "Бяли Ожел" з Торонта.

Красок СТ "Україна" в цьому сезоні боронили: Лисак, Іґен, Шапка, Стецьків, Муні, Чайка, Ерцеґовіч,

Райс, Закалужний, Береза, Ружицький, Чижович, Чернявський, Темнюк, Бреннан. Тренерами були Остап Стецьків для першої і другої команди та В. Закалужний для молодечих команд. Ланковим 1-ої команди був С. Раєвський. Крім нормальних першенських змагань, перша команда розіграла троє цікавих, престижевих змагань з "Адмірою" Відень, "Тризубом" Філядельфія і Збірною Стейту Огайо, Клівленд.

Про міжнародню зустріч СТ "Україна" з "Адмірою" буде згадка у звіті із ювілейних святкувань. Не можна не згадати, що провід товариства вислав телеграму з висловами співчуття управі манчестерського футбольного клюбу по втраті змагунів у літунській катастрофі під Мюнхеном, в якій згинула більша частина футболістів "Манчестер Юнайтед".

В червні т. р. на заклик Об'єднання суддів Національної Ліги, наші "старші парубки", чи радше "олдбойсики": Раєвський, Опалевич, Мисаковець, Хитра, Тихий, Лесюк, Ярема, Горський, Панчишин, Дрогобицький, Кіт, Голик і Маланюк — розіграли змагання з одинадцяткою "Судді НЛ", які покінчилися мирним вислідом 1:1. Прибуток із цих змагань в сумі $247.71 призначено в користь 13-літнього Юрка Тарнавського, що зламав ногу під час юньйорських змагань. Судді подарували йому теж пропам'ятний м'яч.

Багато розголосу принесла вістка, що СТ "Україна" виїде в турне до полуднево-східньої Азії. На пропозицію Міжнародної Спортової Централі в Австрії, якої представник Краг, перебуваючи в Торонті у зв'язку зі змаганнями "Україна" — "Адміра", договорився з п. В. Рибаком про таку можливість, провід СТ "Україна" погодився відбути двомісячне турне до країн Далекого Сходу з метою розіграти 20 футбольних змагань, а саме: на Формозі — 2, в Гонґ Конґ — 3, Сінґапур — 2, Сайґон — 3, Джакарта — 2, Банґкок — 2, Ранґун — 2, Калькута — 2 і Карачі — 2.

Канадський Футбольний Союз дав свою формальну згоду на виїзд команди СТ "Україна" до Країн Далекого Сходу, хоч початково оспорював назву "Україна", пропонуючи зміну її на якусь менше замітну. В листі до проводу Т-ва, Централя організованого канадського футболу висловила своє задоволення, що провід СТ "Україна" піднявся завдання вислати свою першу команду поза кордони Канади. Приготування велися гарячково, скликано окрему громадську нараду у зв'язку з плянованим виїздом на турне, заапельовано до сердець і кишені громади про моральну і матеріяльну піддержку, вибрано окремий збірковий комітет, який очолив Ярослав Вільк, і започатковано працю. Однак паралельно з започаткуванням збіркової акції постали внутрі товариства якісь дивні інтриги, мовляв, можна дістати можливості кращого контракту і т. п., що в заключенні в цілому знівечили цей великий проєкт.

З нагоди 5-річчя ошавської "Стріли", відбулися футбольні змагання СТ "Україна" — УСТ "Стріла", що покінчилися виграшем гостей 6:2. Проводи товариств обмінялися прапорцями та взаємно висловили собі побажання з нагоди 5-річчя УСТ "Стріла" і 10-річчя СТ "Україна".

Дня 7-го вересня т. р. футбольна команда СТ "Україна" гостювала в Клівленді, де відбула змагання зі Збірною Стейту Огайо. Зустріч покінчилася високою перемогою "України" з рахунком 6:2. Ворота для нас здобули Чайка — 4, Чижович і Райс по 1.

Для пригадки вияву величезного підйому духа, викликаного цією подією, вато зацитувати деякі уривки з репортажу О. Но. в "Гомоні України" п. н. "Спортові амбасадори з Торонта".

"Понад 2000 людей, цифра, яку за нашої пам'яти перейшов тільки виступ чемпіона Німеччини "Боруссія" Дортмунд, дві тисячки людей прийшли, щоб наочно переконатися про вартість нашої славної одинадцятки. І переконалися. Півторагодинний пир для очей

приніс для українців піднесення і почуття національних гордощів, яких двадцять академій не в силі дати, а у чужинців на всіх язиках — признання для української тіловиховної культури, мистецтва і організованости... Змагання мали міжнародню раму з привітами від Огайської Футбольної Ліги, та скільки солодких хвилювань з відігранням державних гимнів!..."

Стільки з репортажу О. Но., а скільки незабутніх хвилин пережила українська громада Клівленду! Доцільним буде пригадати, що з причини браку пашпортів, декількох змагунів нашого товариства не могли виїхати до ЗСА. Тому, м. ін. позичено на ці змагання від монтреальської посестри Зенона Снилика для скріплення складу нашої одинадцятки.

В першому дні вересня відбулася з нагоди ювілейного року товариська зустріч команди ювілята з одинадцяткою "Тризуб", Філядельфія, яка покінчилася виграшем господарів у відношенні 3:2. В цьому ж самому дні юньйори монтреальської "України" перемогли нашу команду юньйорів з вислідом 4:0, але зате у відплатних змаганнях в Монтреалі, Торонтонські юньйори добилися перемоги з вислідом 3:0, отже свій довг сплатили з честю.

ЮВІЛЕЙ 10-РІЧЧЯ

Для відзначення 10-річчя діяльности торонтонського СТ-ва "Україна" рішено перевести ювілейні святкування, для чого обрано окремий комітет, в склад якого ввійшли: Я. Хоростіль, інж. І. Лучків, М. Савка, О. Желтвай і Р. Костюк. Ювілейні святкування СТ "Україна" почалися згідно з пляном Ювілейного Комітету. В неділю, 22-го червня, відбулися Богослужби в церквах обидвох віровизнань в наміренні Товариства, на яких члени Товариства з'явилися громадно зі своїм організаційним прапором.

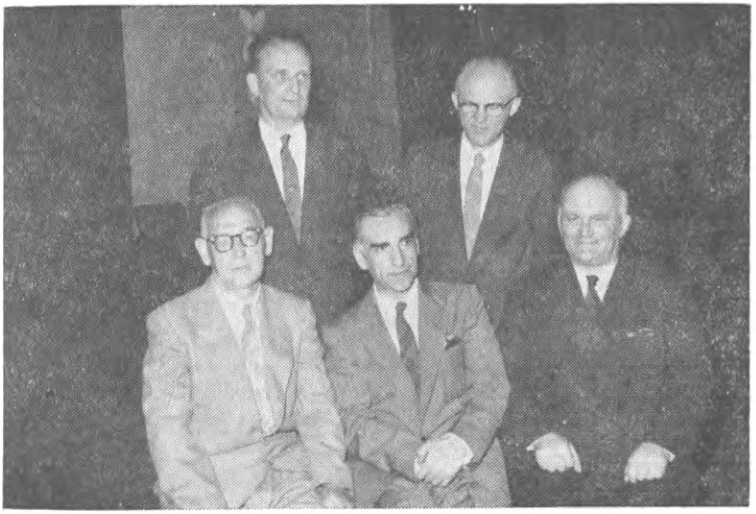

Шаховий турнір з нагоди 10-річчя СТ "Україна — Торонто в 1958 році.
Сидять зліва: Євген Чучман, проф. Степан Попель, проф. Лев Туркевич. Стоять зліва: Євген Онищук, мґр. Мирослав Турянський.

В суботу, 21 червня 1958 р., заходами ювілятів, влаштовано рідкісний у нас шаховий турнір з участю кращих шахістів, не тільки Торонта, але також і ЗСА. Коли врахувати, що з ЗСА взяли участь такі шахісти, як український шаховий чемпіон проф. Степан Попель з Норт Дакота, інж. Лев Блонарович з Нюарку, Орест Попович з Кембридж, мґр. М. Турянський з Чікаґо, д-р О. Лебедович з Мишиґену, інж. В. Трутенко з Дітройту, — то це вистачає, щоби з повним правом окреслити цей турнір як визначну подію в українському спортовому житті, яка добірністю учасників напевно перевищала неодні футбольні атракції. Торонто репрезентували такі шахісти: І. Теодорович-Сук, Д. Кулик, проф. Л. Туркевич, Б. Назарко, А. Юсип, О. Винницький, С. Пінчак, О. Смолій і інші.

Суботня імпреза почалася відкриттям Ювілейного року СТ "Україна", привітанням гостей та учасників шахового турніру, яке в імені Ювілейного Комітету перевів М. Савка, член Комітету. Технічним керівником турніру був Євген Онищук. Суботній блискавичний турнір відбувся на 12-ти шахівницях. В ньому взяли участь: проф. С. Попель, інж. Л. Блонарович, О. Попович, мґр. Турянський, д-р Лебедович і інж. Трутенко — всі з ЗСА, та Теодорович-Сук, Кулик, Юсип, Назарко, Смолій і Винницький з Торонта. Гра покінчилася виграшем проф. Попеля — 11 т. перед Блонаровичем — 9 т. і Поповичем — 8 т. Вечірній симультан проф. Попеля на 21-ій шахівниці дав такий результат: 15 виграшей, 4 нічиї і 2 програші (з Пінчаком і гостем французом, Жірардом).

Недільна зустріч шахістів ЗСА з шахістами Торонта покінчилася вислідом 4:2 в користь гостей. Технічні осяги були такі: Попель — Сук 1:0, Туркевич — Блонарович 0:1, Юсип — Попович 1:0, Турянський — Кулик 1/2:1/2, Трутенко — Назарко 1:0, Лебедович — Пінчак 1/2:1/2. Нагороди переможцям, в імені Комітету, вручив проф. Л. Туркевич.

Про другу імпрезу, яка мала зв'язок з ювілейними святкуваннями, буде мова пізніше. Інші пляновані імпрези, як Вокально-Руханковий Вечір та обговорення справи видання альманаху, з уваги на виключність заінтересуванням копаним м'ячем та інші побічні клопоти, незалежні від Ювілейного Комітету, — не відбулися.

Осіння Ювілейна забава, влаштована на закінчення Ювілейного Року, — була свого роду атракцією Торонта. Коштовне декорування залі, викликало цікавість у поверх 700 гостей, які битком заповнили залю, так, що треба було стримати дальший продаж квитків вступу.

Мило відзначити факт, що весь чистий дохід із усіх ювілейних імпрез, у висоті $600.00, призначено на харитативні і наукові потреби української громади. По $100.00 призначено Науковому Осередкові НТШ в Сарсель, Українській Харитативній Службі в Німеччині, Комітетові Допомоги Українському Студенству, Дитячому Садочкові в Ганновері і Союзові Українських Воєнних Інвалідів. У кожному листі до вище названих організацій поміщено речення ось такого змісту: "... нам справді є дуже приємно бути в змозі переслати Вам цей даток, бо ми, що працюємо в скромному спортовому ділі, також розуміємо потреби...".

Слід відмітити, що проф. С. Попель це чотироразовий шаховий чемпіон Парижа в роках 1951-1954. Цікаво теж буде зробити замітку про висоту витрат, зроблених Комітетом у зв'язку з побутом позамісцевих шахістів; ось деякі з них: вечеря для гостей з Чікаго і Дітройту — $1.50!, готель для двох позамісцевих шахістів — $8.50, винагорода для переможця "бліц-турніру" — $10.00, друга нагорода $5.00 і т. д. Ось показники, що були в нас справжні ідейні шахісти-змагуни.

Повертаючись до найбільшої атракції ювілейного року, — до футбольних змагань СТ "Україна" — "Адміра" ФК (Відень), найдоцільніше буде повторити гадки, коментарі і позмагові рефлексії української преси, а

зокрема зміст репортажів "ОНО" на сторінках "Гомону України".

"Такий спорт вербує... Україна — Адміра 0:3 (0:2).

"Перша зустріч української дружини по цей бік океану з суперником европейської футбольної екстракляси принесла спорт, що направду вербує. Після 90-ти хвилин гри, сім тисяч глядачів покидали університетський стадіон з почуттям найвищої естетичної насолоди.

"Склалися на неї в однаковій мірі, і легка, невимушена гра віденців-музикантів, серед яких б. професіонал у Франції, 35-річний Еріх Габіцль грав ролю "любого Авґустина", і постава "України", що запрезентувала і український і канадський футбол з якнайкращого боку.

"В другій півгрі, що цілими етапами проходила під знаком легкої переваги нашої одинадцятки, українці грали не менш по-віденськи, ніж самі віденці. М'яч мандрував від української до української ноги. Стецьків, що заграв одну з найбільших ігор свого життя, Кокс (позичений від Олстера), Закалужний та й другі розвинули приземні комбінації, від яких серце росло.

"Під австрійськими воротами не мало разів був алярм найвищого ступеня, і тільки недосвідченості молодих змагунів (Чайка) і непотрібним стрілам з-під гострого кута (Райс), — "Адміра" завдячує своє чисте ворітне конто. Можливо, з Білеком і з нападом з 1953-1955 років, "Україна" могла створити футбольну сензацію Канади. Але чи не було б це забагато доброго? Адже "Адміра", навіть при перевазі українців, мала завжди двічі стільки нагод на ґоля. Лисак, Стецьків, Кокс, Шапка — кожний з них чудом урятував по пів тузена ґолів з ніг, чи з голови таких асів і лисів австрійської державної репрезентації, як Габіцль, Цейка, Зольдатіч, Польстер.

"В першій півгрі "Адміра" продукує типовий "вінер вальцер" в найлегшому виданні, — аж поки Польстер не мав "доволі забави". В 20-тій хвилині він устав-

ляє собі м'яча на лінії 16 метрів і безапеляційно рубає в сітку. 1:0. "Україна" відгризається протиатаками, але намагання заскочити віденців ні на що не придаються. Під кінець першої півгри Ґарденіч з найближчої віддалі установляє вислід 2:0. Після перерви "Україна", підглянувши у віденських майстрів їхнє ремесло, — зі своєї сторони сервує глядачам непідроблений "віденський шницель". На жаль циферного успіху не здобуває. На 7 хв. перед кінцем гри, Польстер, бомбою з 20 метрів закінчує гру рахунком 3:0".

А голоси австрійців: ...Капітан Цейка: "дуже гарна, фер гра..." Габіцль — "зер нет". "Україна" дуже добра і чиста в засобах, натомість Брітіш Колюмбія грала грубо (Б. К. виграла з австрійцями 4:2). Воротар Алекс: "... "Україна" — найсильніша дружина, яку ми тут стрінули..."

Йдучи далі, за опінією англомовної преси, спортовій громаді "Адміра" була представлена з якнайкращого насвітлення. За інформаціями, поміщеними в "Ґлоб енд Мейл", — рецензент Ед Ворінґ подав інформації про віденців у доволі високих оцінках. Читачі довідалися, що в одинадцятці "Адміри" виступлять: воротар Алекс Отто, правий крайник Карль Зольдатіч та центровик нападу Фридрик Цейка, всі три учасники світових чемпіонатів, що відбулися в Штокгольмі. У своїй 50-річній історії віденці виграли сім разів чемпіонат австрійської ліґи та 4 рази Кубок Австрії. Англійським і шкотським любителям футболу — Ворінґ пригадав виграші "Адміри" з "Гартс" 2:0, "Абердін" 2:1, "Кілмарнок" 6:1, "Галл Ситі" 2:1 та реміс з "Менчестер Ситі" 2:2. В Канаді віденці побувають перший раз. Їх перші змагання у Ванкувері із збірною міста покінчилися, що-правда, програшем гостей 4:2, однак на це знайдено виправдання, що до цих змагань ставились гості безпосередньо по прилеті літаком. Зате в Калґарах вони перемогли Репрезентацію Західньої Канади 8:0, а збірну Саскачевану 13:0, а в Торонті виграли з Гунґарією 6:5.

Звітодавець Джордж Ґросс з "Торонто Соккер енд Спорт Нюз" привітав віденців та ювілятів — СТ "Україна" теплою згадкою про їх визначне минуле. Нав'язуючи до 10-річної історії СТ "Україна", — він підчеркнув, що "Юкс" своєю діяльністю значно скріпили канадський футбол в останньому десятиріччі, та відмітив, що ювіляти поруч світлих років в сеньйорському футболі, віддали багато праці для вирощування молодих футбольних команд, найбільше, в порівнянні з іншими клюбами на тутешньому терені.

Джордж Андерсон, секретар Канадського Футбольного Союзу, який перед виданням дозволу зустрічі "України" з віденцями — "виторгував" для Союзу виключність спонзорства тих змагань, представляючи обі дружини, видав свою опінію, що СТ "Україна" — це одна з найкращих команд Канади, і в дальшому ворожив українцям великих досягнень під опікою Стецькова, члена футбольної Збірної Канади, на чемпіонатах світу.

Перечитували ми теж менш приємні для українських читачів замітки, які появилися в англомовній пресі у зв'язку із цими змаганнями. І так, Мет Додч із "Торонто Телеґрам", звітуючи про ці змагання, яким приглядалося 5,420 глядачів, дозволив собі на дещо шовіністичну замітку, мовляв всі заслуги за показ гарної гри зі сторони "Україна" треба приписати Коксові, колишньому змагунові "Ґлесґов Ренджерс", а тепер місцевого Олстеру, якого випозичено для скріплення складу ювілятів, забуваючи при тому досконалу гру Стецькова і Закалужного та других, які направду заслужили собі на відзначення. Але, це не дивно, бо всі народи мають своїх шовіністів, і це не перша такого роду саркастична, хоч заразом дуже повчаюча, заввага англосаса, згадати б таку заголовну заввагу, як "Юкс? О'Донелл... був героєм всеукраїнських дербі..." Йшла тут мова про зустріч "Україна" — "Тризуб". Такі власне саркастичні знаки запитання "?" повинні дечого навчити тих наших батьків футболу, які в погоні за перемогами

за кожну ціну, постійно оглядаються за чужинцями, яких ногами хотіли б дешево і без зусиль, здобути перемогу.

А тепер, після познайомлення із голосами чужинців, повернімся до аналізи цієї зустрічі на рідному подвірячку.

О. Но. тоді писав:

... "Адміра" — Відень...

"В тридцяті роки ми бачили її у Львові, в Перемишлі..., що з цією славою австрійського футболу колись буде змагатися українська дружина на еміґрації, такому пророкові ніхто був би не повірив. Однак в 1958 році це здійснилося. "Україна" Торонто грала з "Адміра" — Відень, майже як рівний з рівним, і після справжньої показової гри, програла почесно 0:3.

"Правда, "Адміра" 1958 — це тільки відблиск "Адміри" з перед чвертьсторіччя, проте сама марка "Адміри", яку знають у цілому футбольному світі, робить своє. Треба згадати, що "Адміра" це найбільш подорожуюча дружина Австрії. Її змагуни перелетіли більше чим 180,000 миль, аби змагатися в Індії, Азії, Південній Африці і, без пересади сказавши, до кожної европейської країни. Де ж вони не були?...

"Частина глядачів хотіла, щоб "Україна" ці змагання була виграла... та мимоволі нагадується епізод з іншими віденськими майстрами — "Вінер Зінґенкнабен". Коли російський цар запитав свого композитора, скільки треба років, щоб виховати такий хлоп'ячий хор, — почув відповідь — "триста літ". В нашому випадку не треба аж трьох сторіч, але незаперечно довголітнього тренінґу таки треба було б. Треба того, чого в нас на еміґрації немає, треба постійного плекання фізичної культури..."

І так, тиждень по тижневі зближав літні спорти до зимового сну.

В аналізі пройденого футбольного шляху нашим товариством, добре буде насвітлити деякі його пито-

менності. Правильним потягненням треба назвати наладнання товариських і дружніх відносин з УСТ "Тризуб", в наслідках чого прийшов спокій на грищі, публіка почала розуміти, як належить приймати виграш, чи поразку. (Мова тут про змагання між нашими двома командами). Очевидно, що до покращання відносин між змагунами на грищі — причинилася гідна постава самих футболістів, які вміли виростити в собі і засвоїти прикмети справжньої джентелменської гри. А спір за те, чи наші спортово-футбольні клюби мають існувати лише тільки по назві, як українські, чи перемінитися змістом, як наприклад "Гвайт Іґлс" на суто чужинецький склад, — провід СТ "Україна" зумів відносно позитивно розв'язати, стараючись втримати український характер команди, подібно, як це було в попередніх роках. І хоч футболісти СТ "Україна" опинились того сезону аж на 5-тому місці, можна сміло твердити, що тогорічна п'ята льоката в табелі, беручи її під чисто спортовим поглядом, важить не менше чим її осяги і 1-ше місце в роках 1953/55. Бо, коли брати до уваги стан монтреальських команд, "Гунґарії", "Канталії", чи "Спарти", або торонтонську "Італію", "Гвайт Іґлс" і "Олімпію" в тогорічному вигляді, тоді прийдемо до слушного висновку, що названі великі "імпортовані фірми", так фінансовими спроможностями, як і поземом футбольного знання, значно перевищали суперників з-перед п'яти років. Так отже, оцінюючи досягнення товариства в тому ювілейному році, — можна сказати, що спортове пожнив'я було вдале.

Зате фінанси "пасли задніх". Майно товариства втрималося на висоті $18, 292. 62, з чого власність Т-ва в "Домі Просвіти" (140 Батгурст) була оцінена на — $11,496.24, в "Українськім Домі" (85 Крісті) — $2,000.00 та уділи в Національній Лізі — $4,796.38.

Ось так проминув черговий, цим разом десятий, ювілейний, рік СТ "Україна".

КІНЦЕВИЙ СТАН ТАБЕЛІ РОЗГРИВОК У 1958 РОЦІ:

	Команди:	вигр.	ремі	прогр.	ворота	точ.
1.	Гунґарія-Монтреаль	21	2	5	77:49	44
2.	Італія	17	5	6	51:26	39
3.	Олімпія	18	3	7	82:50	39
4.	Гвайт Іґлс	15	8	5	71:36	38
5.	Україна	17	3	8	59:37	37
6.	Канталія-Монтреаль	16	3	9	65:35	35
7.	Спарта-Монтреаль	14	3	11	63:46	31
8.	Гунґарія-Гамільтон	9	7	12	46:59	25
9.	Тризуб	11	2	15	46:66	24
10.	Олстер Юнайтид	9	4	15	49:64	22
11.	Спарта	10	2	16	37:58	22
12.	Гунґарія	9	4	15	44:69	22
13.	Італія	8	5	15	47:77	21
14.	Кенедієнс Скатс	5	1	22	41:78	11
15.	Мальта Юнайтид	4	2	22	41:69	10

СТ "Україна" користувалася, подібно, як минулого року, вигідними, обширними приміщеннями в Українському Домі. Сильне критикування проводу на Н. З. Зборах за придбання ним двох білярдових столів виявилося необоснованим, бо в річному білянсовому зіставленні рік пізніше, можна було відчитати по стороні приходів суму $2,545.00, яка вплинула до збіднілої каси власне із білярдових і бріджових оплат. Правду сказавши, Т-во мало до свого користування майже цілий поверх у будинку, за що платило $2,400.00 річного ренту.

РІК 1959

Одинадцятий рік свойого життя почало Товариство під головуванням сотн. Михайла Врублевського, в якого руки на Загальних Зборах, відбутих дня 16 листопада 1958 року, віддано справи СТ "Україна". До складу проводу на цю каденцію були вибрані: Василь Куций, якому довірено функцію містоголови з фінансово-господарською референтурою, д-р М. Давосир — секретар, Остап Стецьків — організаційний референт, Борис Гуль — реф. доросту, Володимир Кащій — реф. зимових спортів, Володимир Добрянський — культ.-освітній реф., М. Скурчанський — скарбник, Орест Гірак — член, який, по резиґнації М. Скурчанського з посту скарбника, перебрав цю функцію. По якомусь часі докооптовано до складу управи Миколу Бея, як пресового референта. До Контрольної Комісії обрано С. Рошка, М. Савку і інж. І. Лучкова. Товариський Суд творили: мґр. В. Кліш, Г. Ригайло і С. Раєвський. Представниками до Ліґи в цьому році були інж. І. Лучків і Лев Штіґлян.

Діяльність товариства в цьому році була доволі кольоритна, так у внутрішній праці, як рівнож у вислідах, чи радше технічних осягах першої команди.

Нема де правди діти. Провід започаткував свою діяльність дуже амбітно, а треба ствердити, що навіть правильно, якщо йшлося про питання обсади ланкових, чи добору поодиноких референтів. В цьому році в-перше спортову референтуру поділено на підвідділи. Попри головну референтуру літніх спортів (читай: референтуру першої футбольної команди) були запляновані додатково — референтура доросту та окреме діловодство зимових спортів.

Як бачимо, теоретична підготовка була правильна, була такою, якою повинна бути, та, на жаль, генерали були, а не було війська. Вся стратегія відкриття широких фронів скоренько закінчилася невдачею, бо вояцтво почало дезертирувати, залишаючи своїх провідників у дуже невигідному становищі. (Мова тут про відбиванкові ланки та резервову футбольну команду).

Звітування спортових референтів, коли мова про кількість існуючих ланок, — було доволі обширне, однак коли була заторкнена їхня діяльність, — звітуючі не мали чим похвалитися. А все ж таки праця йшла, роблено багато зусиль, однак щось не клеїлось, серед спортового активу почала заводитися апатія, парубоцтво, затрата почуття обов'язковости, що й "здесяткувало" чисельний стан ланок.

Із зареєстрованих двох ланок жіночої відбиванки, фактично діяльною була лиш 1-ша команда. Друга шістка жінок не зуміла виграти ні одних змагань, що у своїх наслідках стало причиною занику її діяльности. Перша команда в розграх найвищої торонтонської ліґи зайняла третє місце, а у виїзді до Монтреалю на першенські змагання за чемпіонат Східньої Канади не досягла успіху. Обидві елімінаційні зустрічі наші спортсмени покінчили неуспіхом, зате у виїзді до Філядельфії зуміли, перемагаючи "тризубівок" відношенням сетів 3:1, — виявити свою вищість над милими панями з Філядельфії. В красках СТ "Україна" виступали пані: Гарас, Шумська, Королюк, Яшинович, Буйняк, Банасюк, Панчишин.

Ще гірше справлялись відбиванкарі СТ "Україна". Першій команді, яка з 14-ти першенських змагань програла аж 12-ть, прийшлося розпрощатися з вищою ліґою та перейти до групи "Б". Не краще повелось і другій команді, яка змагалася в групі "Інтермідіят". Діставшись до гор "плей офф", — неславно програли всі четверо змагань, а на двох змагунів наложено було

внутрішньо-клюбову дискваліфікацію. Виглядало, що щось там не було в порядку.

Команда кошиківки, яка отряслась із психічного пригноблення по минулорічній невдалій баталії, — цього року, знову під проводом ентузіяста студента Бориса Сороківського, станула до змагу. Йдучи від успіху до успіху, — молода команда у півфінальних грах "обійшла" двічі торонтонських угорців, однак у фіналі, по завзятому змагу, із трьох змагань виграла тільки один раз, так, що і тим разом прийшлося нашим задоволитися почесним другим місцем. В склад кошівкової команди входили юнаки, майже всі уродженці Канади. "Зірками" команди були: її капітан Є. Богуський і М. Паськевич, а решту складу доповнювали П. Ногус, Н. Рембле, Р. Кизимик, Ф. Огара, П. Колдун, І. Сандала, Т. Бойко, Ч. Ладомир, М. Війтюк та В. і Б. Кищуки. Виряд для кошівкової команди уфундувала фірма "Рочестер Фирнічер", тобто її власники М. Ґерус і М. Дейнеґа.

Шахова ланка під проводом В. Добрянського та "майстра" І. Сука-Теодоровича була дуже діяльна. Вправді її діяльність виявлялася виключно внутрішньо-клюбовими турнірами та одним турніром за українську першість Торонта. Але ця живучість заслуговує на окреме відзначення, бо повертаючись спогадами до минулого нашого товариства, треба ствердити, що декілька із започаткованих турнірів — не покінчено. В цьогорічному шаховому турнірі зорганізовано і покінчено 4 блискавичні турніри з пересічною участю 17 шахістів. В одному було їх 19, а в тому 6-ох запрошених гостей. Переможцями блискавичних турнірів були 2 рази Сук-Теодорович та по одному разові — Юсип і угорець Фюстер.

У великому внутрішньо-клюбовому турнірі за трофей д-ра О. Бойка, який тривав майже два місяці, змагалось 26 шахістів. Перше місце, враз з трофеєм д-ра Бойка, здобув Сук-Теодорович 5 1/2 точок, перед О.

Винницьким 5 1/2, А. Юсипом (5 точ.), Ціхонським (5) та Смолієм (4 1/2). З цієї нагоди влаштовано чайне прийняття, на якому фундатор, в приявності членів Проводу і Спортової Делеґатури, вручив переможцеві і учасникам турніру нагороди. Чоловий шахіст нашого товариства Дмитро Кулик в цьому сезоні переїхав на постійний побут до ЗСА.

Діяльність ланок відбиванки, кошівки і шахів, враз з кількома футбольними командами доросту, — далеко не викликала стільки заінтересування, скільки часу і уваги забрала перша команда копаного м'яча. Не відбуто ні одного засідання, на якому головною темою не були би пляни набуття нових змагунів разом з торгами за "підписи", а літньою порою, в часі повного розгорнення футбольих баталій, — ці пляни доводилось реалізувати в незвичайно нервовому, а не рідко навіть істеричному настрої. Чомусь так діялося, що не ставало часу, щоб заплянувати працю над вихованням молодняка з перспективою на кілька років, зате хаотично здійснювано практику купна підпису неукраїнських, а на додаток сумнівної вартости, змагунів. Ланки футбольного молодняка в передсезоновому часі були належно і чисельно зорганізовані, але з хвилиною, коли перша команда вийшла на зелену травичку, чи радше весняні болота, — молодь залишалася самітною. А здорові голоси, щоб молоді, яка роз'їхалася на таборування молодечих організацій, — дати належного, фахового тренера, лунали без відгуку. "Парубоцтво" резервової команди довело до того, що команда двічі не явилася до змагань, а в слід за тим треба було заплатити $100.00 кари. Під проводом референта доросту Бориса Гуля — в працю й опіку над молодняком включилися: М. Цвіренко, Є. Довжанський, Л. Гуль, а тренерами номінально були визначені: В. Лесюк, З. Снилик і В. Закалужний.

Команда юнаків розіграла 8 змагань за юнацьку першість у Національній Лізі і зайняла третє місце серед 7-ох команд.

З двох команд доросту ("бантам") — одинадцятка "А" зайняла 2-ге місце в гурті шести команд і дійшла до фінальної гри за трофей "Ґлоб енд Мейл", в якій перемогла на виїзді до Бері тамошню команду і тим самим стала першуном "бантаму" на 1959 рік. Хлопці з команди "Б" зайняли четверте місце. В ланці доросту було згуртованих 35 юнаків.

Член юнацької команди Степан Шупер брав участь з рамени Т-ва в "Листопадовому бігу", влаштованому Делеґатурою УСЦАК на "Говерлі", і зайняв перше місце в забігу на 1,500 метрів.

На закінчення сезону Провід влаштував чайне прийняття для юнаків і доросту та їхніх батьків, на якому вручено відзначення за спортову поведінку та роздано курточки з емблемою Товариства.

Перша команда мала теж імпрезу, ширшого маштабу, якою хотілося закінчити літній сезон. Був це шістковий турнір, який започатковано в будинку "Мейпл Ліф Стедіюм" при участі усіх команд Національної Ліґи (за виїмком "Італії"). Ця імпреза була заініціована приватними особами, якi ґарантували учасникам по $1500.00 за кожні змагання. Мимо того, що змагання відвідувало 1,500-2,000 глядачів, ініціятори були змушені, з причини фінансових недостач, відкликати календарець дальших гор. В розграх у цьому турнірі — СТ "Україна" виграла троє та програла одні змагання.

Перед започаткуванням футбольного сезону — відбувалися наради в Національній Футбольній Лізі над питаннями кількости клюбів членів Н. Ф. Л. та висоти вплат із змагань для Н. Ліґи. Сильний тиск клюбів, щоби Н. Ф. Л. обнизила висоту вплати з 25% на 15%, не вдався, а це тому, що провід Н. Ф. Л. відкупив будинки, які прилягали до площі Фред Гамілтон при вулиці Шав, продовжив грище та взявся за будову роздягалень.

Намагання торонтонських клюбів — відізолювати монтреальські команди в осібну групу, теж не вдалися, і остаточно в склад Н. Ф. Ліґи, по усуненні "Маль-

ти" і "Кенедієнс", увійшли: 8 торонтонських команд, 4 з Монтреалю та дві з Гамільтону, отже разом 14 команд, в тому 3 українські. Слід пригадати, що "Гамільтон Гунґарі" перезвалась на "Гамільтон Куґерс", а "Монтреаль Спарта" на "Канадські Алюетти" ("Жайворонки").

Вчасною весною, при кінці березня, перша команда футболу і жіноча команда відбиванки виїхали до Філядельфії на відплатні змагання з тамтешнім "Тризубом". Використовуючи нагоду, наша команда задержалася в Ню Йорку, де в суботу 28. 3. розіграла змагання з жидівською командою "Гакоаг", яка радше тільки по назві була жидівською, бо в її складі змагався цілий "універс" футболістів. Зустріч нашої одинадцятки з професійним першуном ЗСА покінчилася перемогою наших футболістів з вислідом 7:5. В змаганнях проти "Гакоаг", в складі нашої команди змагалися Чайка і Чижович, які здобули но двоє воріт. Троє дальших воріт були ділом Робертсона, Снилика і Фарруджіо.

Недільні змагання з "Тризубом" почалися привітаннями, промовами і складанням побажань. Редактор Є. Зиблікевич вітав гостей з Торонта, а дир. В. Куций вітав ювілятів з нагоди 10-річчя "Тризуба".

Самі футбольні змагання мали характер зустрічі двох репрезентаційних українських команд. Перемогли у кінцевому рахунку філядельфійські ювіляти з вислідом 4:2. У тих змаганнях Чайка та Чижович змагалися в складі свого матірного клюбу, чим причинилися до перемоги "тризубівців". Олесь Чайка був автором двох воріт для ювілятів.

Це був єдиний виступ червоно-чорних поза рамцями гор Н. Ф. Л. у 1959 році. Як згадано передтим, тогорічні розгри були незвичайно інтересні. Вчорашні переможці чолових команд, — 24 години пізніше програвали до "автсайдерів" ліґи в катастрофальному відношенні, і навпаки. Зокрема наша одинадцятка була фаб-

рикантом таких несподіванок. І не дивно, що англомовна преса окреслювала команду "Юксів", як "гаттест тім" в Національній Лізі. І справді, "Україна" за порядком перемагала такі команди, як "Гунґарія" 3:1, 4:0, Олстер 5:0, монтреальських "Алюеттс" 7:0, минулорічних чемпіонів НФЛ — монтреальську "Гунґарію" 3:2, монтреальську "Канталію", в рядах якої виступали імпортовані футболісти з Південної Америки, — 4:0, — натомість з командами, які "пасли задніх" у табелі гор Н. Ф. Л. — програвали, мов хлопчаки. Зокрема наші футболісти не мали щастя до гамільтонців, з якими — так з "Куґарс", як і з "Італією", тратили безпорадно точки. А короною тих неприємних несподіванок був програш з "Тризубом" у відношенні 2:7. А шкода, бо команді червоно-чорних бракувало двох виграних до повного тріюмфу, — до досягнення звання чемпіонів. В розгривках за першість Національної Ліґи наша команда зайняла 3-тє місце, те саме місце припало їй у розграх в серії ігор "плей офф", а в змаганнях за чашу Канади, в розграх Онтаріо "Україна" допнялась до півфіналу, однак програвши до гамільтонської "Італії", відпала від дальших гор. Були теж трагікомічні сцени, як ось змагання в серії гор "плей офф" з гамільтонською "Італією", яка зразу вела 2:0, а нарешті програла 2:4. Змагуни італійців застосували тоді спосіб гри, який в цілому відрізнявся від поняття спортової гри, а один їхній змагун, по кожному невигідному для них рішенні судді, падав на коліна і, вдаряючи головою і п'ястуком об траву, істерично кричав: "крейзі", "крейзі". Ці комічні моменти влучно відмітила англомовна преса. Обговорюваний сезон був теж сезоном кар, які мусів платити Провід Т-ва, чи то за провини змагунів в адміністративному розумінні, чи теж за неспортову поведінку змагунів. Такі афери коштували Т-во в 1959 році поверх пів тисячі долярів.

В тогорічній футбольній баталії в рядах нашої команди виступало аж 25-ох змагунів, ось вони: Персі,

Рибчак, Чайка, Чижович, С. Робертсон, Т. Робертсон, Бяда, О'Донелл, Фарруджі, Снилик, Лисак, Чернявський, Іґен, Шапка, Бідяк, Ружицький, Крук, Закалужний, Пришляк, Дичковський, Стецьків, Ерґецович, Сандерс і Пенаріччі, працівник венезуельського консуляту, який чомусь з приємністю зголосився до співпраці в нашому товаристві.

Олесь Чайка і В. Чижович належали того сезону до чолових стрільців Н. Ліґи, а Стецьків, Робертсон і Чижович були вибрані до складу "Олл Старс" проти рейдуючої команди "Вест Бромвич". Стецьків був вибраний теж до канадської збірної проти Мексика та враз з О'Донелом до "Олл Старс Н. Ліґи" проти "Олл Старс Монтреаль".

В тому ж році Шапка, Ружицький і Чернявський увійшли в подружнє життя. Остап Стецьків, виступаючи у зимових місяцях в красках філядельфійського "Тризуба", здобув у змаганнях з "Помпей" (Балтіморе) єдині ворота, чим причинився до осягнення "Тризубом" звання чемпіона Професійної Ліґи ЗСА.

На подвір'ячку Н. Ліґи в тому році теж стало неспокійно. Зокрема великий шум вчинився в міській Раді при обговорюванні справи площі при вулиці Шав, що її перед роком продало місто Н. Лізі за ц і н у $50,000.00. З причини партизанських заворушень гарячокровних угорців і італійців, яких не раз мусіла прохолоджувати поліція, — члени міської Ради і контрольних органів створили комісію, яка мала розглянути — з одного боку скарги мешканців сусідніх до площі вулиць, яким глядачі заколочували спокій, а далі, знайти розв'язку справи площі, вартість якої зросла на багато більше від суми купна. Треба теж згадати, що у зв'язку з подіями, які краще можна окреслити як авантюри — на сторінках англомовних торонтонських газет — появилися статті суто шовіністично-расистського характеру. Вони наважилися порушити навіть справу назв клюбів, таких як, "Україна", "Гунґарія", "Італія", і ви-

магали їх змін, порушивши при тому і підкреслюючи навмисне і свідомо національне походження змагунів та роздуваючи до небувалої сенсації найдрібніші епізоди в часі змагань.

А треба відмітити, що число глядачів на змаганнях Н. Ліґи зросло в тому році на 20% в порівнянні з минулорічним числом 130,000.

У зв'язку з недоліками, які випливали з обставин і стилю життя довкілля, — давалися чути голоси про конечність створення клюбового приміщення, а паралельно з тим, заанґажовування до цієї справи спортових гуртків, що у великій мірі мало би причинитися до поширення молодих кадрів. Але і ці здорові думки були заглушені постійними фінансовими турботами, які мали своє "начало" в плянах закупу "кращих" футболістів для заспокоєння бажань тих прихильників товариства, які на свойому чолі наліпили собі сльоґан "перемога за всяку ціну"... І так, замість клюбу для молоді, місто збільшення молодечих кадрів, місто яснішого завтра, у фінансах товариства занотовано збільшення довгу... до висоти $3,000.00, а в додатку без бажаного лаврового вінка для "України" як чемпіона Національної Ліґи.

Висліди змагань у 1959 році:

1.	2.	5.	Україна : Гунґарія-Монтр.	3:2	
2.	9.	5.	Канталія : Україна	1:1	(у Монтреалі)
3.	10.	5.	Гунґарія-Монтр. : Україна	4:1	(у Монтреалі)
4.	15.	5.	Україна : Тризуб	4:1	
5.	20.	5.	Україна : Олімпія	4:2	
6.	26.	5.	Олімпія : Україна	2:1	
7.	29.	5.	Куґарс : Україна	2:0	
8.	3.	6.	Тризуб : Україна	7:2	
9.	9.	6.	Україна : Алстер	3:0	
10.	14.	6.	Україна : Канад. Алюетт	7:0	
11.	17.	6.	Італія-Гамільтон : Україна	1:1	
12.	30.	6.	Україна : Куґарс	1:1	

13.	10.	7.	Україна : Спарта	3:0	
14.	18.	7.	Кан. Алюетт : Україна	4:1	(у Монтреалі)
15.	18.	7.	Україна-Монтр. : Україна	2:6	(у Монтреалі)
16.	22.	7.	Італія : Україна	2:1	
17.	26.	7.	Україна : Україна-Монт.	3:1	
18.	1.	8.	Спарта : Україна	0:5	
19.	11.	8.	Алстер : Україна	0:5	
20.	19.	8.	Україна : Італія	1:1	
21.	28.	8.	Україна : Гвайт Іґл	2:2	
22.	8.	9.	Гвайт Іґл : Україна	2:6	
23.	13.	9.	Україна : Канталія	4:0	
24.	16.	9.	Гунґарія-Торонто : Україна	1:3	
25.	19.	9.	Україна : Гунґарія-Торонто	4:0	
26.	22.	9.	Україна : Італія-Гамільтон	1:9	

Підсумок:

На 26 змагань, Україна виграла — 14, зремісувала — 5, програла — 7.

Змагання за чашу:

2. 7. 1959 Україна : Куґарс — 3 : 1

27. 7. 1959 Україна : Італія — 3 :2

Кінцевий стан табелі в 1959 році:

	Команди:	вигр.	ремі	прогр.	ворота	точ.
1.	Канталія-Монтреаль	17	3	6	68:33	37
2.	Італія	14	8	4	47:36	36
3.	Україна	14	5	7	73:41	33
4.	Гунґарія-Монтреаль	15	2	9	69:39	32
5.	Італо-Кенед., Гамільтон	12	6	8	64:54	30
6.	Гунґарія	12	4	10	60:44	28
7.	Алюетт	11	6	9	63:47	28
8.	Спарта	9	8	9	39:46	26
9.	Олімпія-Гармоні	8	5	13	50:59	21
10.	Україна-Монтреаль	9	2	15	44:55	20
11.	Тризуб	7	6	13	38:64	20
12.	Алстер Юнайтид	8	3	15	37:68	19

13. Ґвайт Іґлс	5	7	14	44:69	17
14. Куґарс-Гамільтон	6	5	15	33:74	17

"Плей-офф"

Україна — Гунґарія — 1 : 2

Україна — Італія-Гамільтон — 4 : 2

Склад команди "України": Лисак, Чернявський, Іґен, Стецьків, Шапка, Т. Робертсон, С. Робертсон, Береза, Чайка, О'Доннелл, Фарруджія, Ружицький, Бідяк, Крук, Закалужний.

РІК 1960

Рік 1960 відзначився особливими подіями, так у самому товаристві, як теж назовні, в діяльності Національної Ліґи, яка мусіла розпрощатися зі стадіоном "Фред Гамільтон" та перенестись на нове місце у "Стенлей Парк", при вул. Кінґ.

Заторкуючи побіжно діяльність товариства, належить згадати про дальшу незвичайно активну "погоню" за змагунами для 1-шої команди, переговори з філядельфійським "Тризубом", неприємні потрясення внутрі проводу, які були пов'язані з ланцюгом прикрих поразок, та врешті аферу з Онтарійським Футбольним Союзом, чи радше з її президентом Сімпсоном, яка заіснувала з причини відмови проводу нашого Товариства віддати декількох своїх змагунів до диспозиції Союзу для гри проти московського "Зеніту".

Зате великим позитивом було влаштування товариством відбиванкового турніру українських команд, розлога діяльність шахістів та врешті зорганізування гокейової команди. Двадцять дві наради, з того 11 надзвичайних засідань, документують незвичайну активність і ту неспокійну атмосферу, яка зависла в тому сезоні над діяльністю товариства.

На Загальних Зборах, відбутих 13-го грудня 1959 року, обрано провід в дещо зміненій обсаді, однак з незмінним минулорічним головою М. Врублевським. Секретарство перебрав М. Цвіренко. О. Стецьків і В. Рибак прийняли функції в спортово-організаційній референтурі, І. Мокан став фінансово-господарським референтом, функція скарбника припала О. Гіракові, культ.-освітня референтура Б. Назаркові. Л. Штіґлян і В. Драбик стали вільними членами.

Контрольну Комісію обрано в складі: О. Чикало, інж. І. Лучків і М. Савка. Мировий Суд творили: мґр. В. Кліш, д-р П. Глібович, д-р П. Лехіцький. На представників до Н. Ліґи обрано інж. І. Лучкова і д-ра О. Бойка.

Як згадано передше, вже від самого початку праці проводу, майже виключною темою нарад було питання спровадження, чи хочби тільки заанґажування, нових футболістів. Член проводу та одночасно тренер О. Стецьків започаткував переговори з Гербуртом Польом, німцем з Польщі, бувшим репрезентативним воротарем юнацької команди Польщі, Леонідом Довгалюком з віденського "Вакер", Гнатовим з Франції та Ґірвеном і Райсом з Великої Британії.

Немає сумніву, що спроби зміцнення футбольної команди були роблені із щирої і амбітної настанови членів проводу зробити одинадцятку "України" справді репрезентативною (без уваги на її національний склад), однак роблено це без оглядання на фінансові спроможності товариства. Така непередумана акція завела товариство у сліпий кут із замкненим семафором з червоним світлом, який вказував цифру $6,000.00 задовження, без можливостей одержання дальших позичок. Однак треба відмітити, що загонистість в анґажуванні дорогого футбольного потенціялу, йшла в цьому сезоні паралельно з небуденними, справді позитивними потягненнями проводу. До них можна зарахувати: широку діяльність шахової ланки, влаштування відбиванкового турніру (про який була вже згадка), виїзд відбиванкових команд до Дітройту на чемпіонати УСЦАК, дуже похвальну участь легкоатлетів товариства в УСЦАК-івських першостях, відважну поставу проводу проти спроб ужиття наших футболістів до змагань з москвичами, та врешті оснування і діяльність гокейової юнацької команди.

Чотири футбольні команди молодняка вправді діяли і мали задовільні осяги, однак, з уваги на цілковите заінтересування членів проводу аферами першої

команди, — осталися без опіки і керівництва, що у своїх наслідках вплинуло дуже від'ємно на підготову їх до слідуючого сезону. Зате перша команда, через ряди якої просунулось аж 24 гравців, не могла почванитись більшим успіхом. І так, в цьому році вперше розгривки "плей офф" Н. Ліги відбулися без участи як торонтонської, так і монтреальської "України". В загальному треба завважити, що проводові футбольної ланки в цьому році йшло "як з Петрового дня". Загострення відносин з філядельфійським "Тризубом", викликане спробою затягнення сітей на їхніх кращих футболістів — довело до інтервенції надрядних чинників українського спорту, яка вдечому злагіднила напружену ситуацію. Розбіжності думок між головою КК та організаційним референтом управи Т-ва довели до резиґнації останнього, так, що зайшла потреба заанґажування нового тренера в особі англосаса Вілловбі Овенса. Заборона Довгалюкові виступати в красках "України", — яку видав ФІФА на домагання віденського "Вакер", — була відкликана у висліді інтервенції посла до онтарійського парляменту, — адвоката Артура Мальонія під час його побуту у Відні.

Драстичні вимоги Поля, Рача і інших в ніякому разі не причинилися до позитивної діяльности в ділянці футболу, та не тільки футболу, а й цілого товариства. Як бачимо, всі злі сили, а навіть злодії, що вкралися до канцелярії товариства і забрали зі собою писальну машинку, спряглися проти товариства в цьому році.

Але перейдім подрібніше, в порядку ланок, цю 10 з половиною місяця триваючу каденцію проводу в тому сезоні.

Зачнемо, як звичайно, від футболу, що був від самого початку "королем спорту" з нашому товаристві.

З приходом сезону 1960 року змінилося теж і місце гор команди Н. Ліги. Бій за грище "Фред Гамілтон" виграло місто, і від тепер "Стенлей Парк" при вул. Кінґ

буде тим новим місцем, де відбуватимуться футбольні змагання. З причини зажалень, які вплинули до міської управи у відповідь за минулорічні ексцеси на площі при вул. Шав, — міська управа рішила відкупити від Національної Ліґи площу "Фред Гамілтон" за ціну — $150,000.00, яку кілька років раніше продала лізі за ціну $50,000.00, і рівночасно запропонувала лізі арендувати на довгі роки "Стенлей Парк". Але й тут повторилася стара історія неограниченої демократії. Доволі велике число мешканців вулиць, що межують із "Стенлей Парк", започаткували клопотання, щоб не допустити Національну Футбольну Ліґу і її клюби до гор на тій площі. Однак батьки міста були іншої думки, і "Стенлей Парк" таки став новим тереном футбольних порахунків.

В тогорічних розграх за першість Національної Ліґи було заанґажованих 8 команд з Торонта (Україна, Тризуб, Італія, Спарта, Гунґарія, Олстер, Олімпія і Бяли Ожел), 4 команди з Монтреалю (Україна, Гунґарія, Конкордія і Канталія) та гамільтонська Італо-Кенедієнс, себто разом 13 команд. У змаганнях із противниками наша команда, провела 24 ігри, осягаючи 25 точок та рівне відношення воріт 52:52. Акторами на зеленій мураві в тому році були: Лисак, Поль, В. Дичковський, Ружицький, Бурке, Персі, Рач, Ґірвен, Стецьків, Бідяк, Ерцеґовіч, Чернявський, Береза, В. Чижович, Чайка (який незабаром мусів піти відбувати службу в американській армії), С. Робертсон, Крук, І. Ігнатович, Довгалюк, Гнатів, Закалужний, Шапка, МкКей, Стенфілд. Нівроку... аж чверть сотки...

Декількох із цього числа мали справді "професійні" заробітки, які досягали висоти $400.00 за підпис і $130.00 тижнево, а то ще й звороти за кошти полету з Філядельфії. Познайомившись з такими винагородами, не важко догадатись, чому постав такий високий недобір в "скарбі" товариства. Чотири підряд поразки,

а особливо програш до поляків 0:4, витворили свого рода істерію, паніку, та гіркі взаємооскарження. До кори — "чому грав цей", а "чому не виставлено того", і т. п. — стали причиною резиґнації Стецькова та нервозних телефонів до Англії про поміч. Провід "Тризуб" Філядельфія, попри вимоги морального характеру, зажадав теж $1,500.00 за випозичення Чайки, Рача і Ноги, і це все впало разом на бідні, знеможені плечі нашого товариства. На місці буде пригадати, що змаганням Н. Ф. Ліґи приглядалося в цьому сезоні 325,000 глядачів, себто на 24% більше як в 1959 році.

В ділянці шахів повіяло відродженням успіхів, так у внутрішньоклюбовій праці, як теж у зовнішніх виступах наших шахістів. З початком року відбуто блискавковий турнір, в якому переміг Іван Теодорович-Сук з 10 точками, перед Назарком — 9 з половиною і Оліярником — 8 з половиною. В березні покінчено турнір, в якому взяло участь 26-ох шахістів у двох групах. Нагороди для переможців у турнірах шаховому і відбиванковому вручено на окремому прийнятті. Шаховим чемпіоном українців Торонта в групі першунів став неподільно проф. Лев Туркевич, здобуваючи 12 з половиною точок перед Б. Бзовим — 8 з половиною т., М. Москалем 8 т., Б. Миндюком — 8 т., і П. Безкачком — 7 з половиною точок.

В клясі "А" виграв М. Маложевський — 10 з половиною т., перед Т. Онукевичем — 10 т., Б. Метельським — 8 т., М. Цвіренком — 7 т. і М. Болюхом 7 т. Кожний учасник одержав пропам'ятну грамоту.

В індивідуальних грах за чемпіонат Онтарія, що відбулися в Гамільтоні в крузі 28-ох шахістів, почесне перше місце разом з трофеєм припало Теодоровичеві-Сукові. Наш шахіст повторив свій успіх в іншому відкритому турнірі, що відбувся в залі німецького клюбу "Гармоні". У дводенних змаганнях, у зустрічі із 22 шахістами високої кляси, він зумів вийти переможцем, ося-

гаючи 6 з половиною т., перед угорцем Фюстером 6 т., литовцем Вайтонісом 6 т., німцем Драке 6 т. і англійцем Кебель 5 точок.

У блискавковому турнірі, що слідував на закінчення цієї великої шахової імпрези, 1-ше місце припало теж Теодоровичеві-Сукові з 12 т., перед Б. Назарком — 9 з половиною і угорцем Нотта — 9 т. При кінці звітового року розіграно дальших два блискавкові турніри, яких переможцями були Іван Теодорович-Сук і А. Юсип.

У товариській зустрічі з СУМ - Ошава, шахісти СТ "Україна" перемогли сумівців у високому відношенні 12 1/2 : 3 1/2. Як бачимо, шахісти не дармували.

В ділянці відбиванки зроблено теж деякий поступ. Заходом СТ "Україна", в березні, в залі Юніверситі Сеттлемент відбувся турнір українських команд за трофей фірми Р. Чолкан Лтд. Участь в імпрезі взяло 5 чоловічих і 2 жіночі команди. Організатори засвідчили, що при добрій волі та зрозумінні завдань нашого спортового життя можна братися за більші діла. В групі чоловіків перемогли відбиванкарі "Тризубу" перед СТ "Україна", ОДУМ, Пласт і ОДУМ Ст. Кетеринс, а жінки СТ "Україна" перемогли тризубівок.

Жінки нашого товариства стали теж чемпіонками УСЦАК, зате чоловіча ланка не змогла зорганізуватись до виїзду. Іновацією в діяльності товариства була участь 11-ти змагунів СТ "Україна" в легкоатлетичних першостях УСЦАК, що відбулися в тому році в Торонті. На 9 клюбових учасників змагуни нашого товариства із 89 здобутими точками зайняли 6-те місце. Це був дуже похвальний почин, яким товариство виявило, що при щирім вкладі праці можна розгорнути всесторонню діяльність, не оглядаючись тільки на футбол, як на козир діяльности і сенс існування товариства.

В зимовому сезоні, за почином О. Винницького зорганізовано гокейову команду, яка під назвою нашого товариства брала участь у першостях юнацької гру-

пи Торонтонської Гокейової Ліґи, що являється найбільшою і найсильнішою централею аматорських гокеїстів в Онтаріо. Змагаючись в півгрупі молодших юнаків до 18-го року життя, наші молоді гокеїсти здобули дві перемоги та двічі поступилися противникові.

Як бачимо, діяльність товариства у звітовому році була вельми різноманітна. Товариство переживало великі потрясення і неполадки внутрішньої незгоди, — але творило теж світлі події, як личить справжньому спортовому товариству. З цим роком покінчилася рівночасно трирічна ера контроверсійного головування сотника М. Врублевського, після якої до праці в товаристві покликано назад давню "ґвардію".

РІК 1961

У цей черговий, як виявилося пізніше, незвичайно важкий для праці товариства, 1961-ий рік, провід товариства вступив в такому складі: Ярослав Хоростіль — голова, Василь Бойчук — містоголова, Мирон Цвіренко — секретар, Роман Костюк — культосвітня і фінансово-господарча референтури, Іван Мокан — скарбник, Ярослав Вільк — докооптований член, Олександер Желтвай — реф. літніх спортів, Володимир Луцик — реф. зимових спортів та Борис Гуль — реф. молоді. На початку літнього сезону докооптовано М. Валєра, який опікувався юньйорською ланкою копаного м'яча.

Протягом цілорічної каденції відбуто вісімнадцять засідань, яких головною темою, як і взагалі провідною думкою в праці проводу, було творення фінансових баз, які дозволили б розвивати працю над молодими спортовиками у різних ланках зимового і літнього спорту. Для виконання цього задуму обрано аж трьох референтів, але на жаль, неочікуване і непередбачуване заіснування Професійної Футбольної Ліги, — мало того, що не дозволило здійснити ці задуми, але в додатку зла, — зіпхнуло наше товариство в дефензивне положення в змагу за своє дальше існування.

З усіх намічених проводом точок, які прийнято як головні напрямні у праці товариства, всі без виїмку були розвіяні безпощадним буревієм професіоналізму, який мов терміт, гнаний жаждою власної наживи, — взявся за нищення існуючого зорганізованого футболу.

Тут слід пригадати, що задовження товариства в висоті $5,000.00, які урядуючий провід перейняв враз з обов'язками членів проводу від своїх попередників, — збільшено в цьому році до границь $13,000.00 загального задовження товариства, найвищого у 12-річній іс-

торії його існування. Попри чергу звичайного характеру нарад, члени проводу відбули одні ширші сходини з членством та декілька сходин з особами, які були заінтересовані злиттям СТ "Україна" з УСК "Тризуб", в справі створення фінансового комітету та оснування допоміжного тіла з окремим завданням опіки над молоддю. До секретаріяту в тому часі вплинуло 137 писем, — вислано 94.

У спортовій ділянці провід Т-ва працював наполегливо над вирощенням серед молоді талановитих спортовиків. Під опіку т-ва прийнято 10 молодих пластунок, які вправляли відбиванку. Щоб можна було переводити систематичні вправи, провід винайняв шкільну руханкову залю та окремими закликами заохочував батьків посилати своїх дітей на вправи і вивчення спортових гор.

В зимовому сезоні були активними ланки гокею, чоловічої і жіночої відбиванки та шахістів. Ланку гокею, якою опікувалися власники "Трокадеро" з О. Винницьким на чолі, а яку прийнято в склад товариства в минулому сезоні і товариство опікувалось нею протягом початкових місяців у зимовому сезоні, залишено власній адміністрації, коли виявилося, що в її склад, в переважаючій кількості, почали включатися змагуни неукраїнського походження, що — очевидно — розходилося з завданнями нашого товариства.

З обидвох ланок відбиванки більших успіхів добилися чоловіки, які закваліфікувалися до фінальних гор за вхід до вищої кляси та, переможно їх покінчивши, перейшли у групу найвищої Онтарійської групи. Жіночу ланку, як сказано передше, доповнено молодими змагунками, так, що на її визначніші успіхи треба було розраховувати щойно в майбутньому. В розграх за чемпіонат УСЦАК наші відбиванкарки в складі: Буйняк, Курилюк, Панчишин, Гарас, Дрогобицька, Сень, Пенцак, зайняли 2-ге місце за "Довбушем" з Ню Гейвен.

Перша шістка шахістів міряла свої сили в найвищій клясі Торонта, в якій займала одне з передових місць. Шахісти другої групи відбули внутрішній клюбовий турнір при участі 14-ти осіб. Визначнішого успіху добивсь Сук-Теодорович, який у великому турнірі в Гармоні Клаб зайняв 1-ше місце, залишаючи за собою 8, в тім чемпіона Литви Вайтоніса та дальших 22-ох шахістів. В блискавичному турнірі Сук-Теодорович повторив свій успіх.

Тренінги футболістів перед започаткуванням футбольного сезону відбувалися під опікою тренера Віловбі, що недавно повернувся з 18-денної поїздки до Англії, Ірляндії і Шотляндії, куди їздив з доручення проводу Т-ва підшукувати нових змагунів.

В принципі провід намітив собі користуватися в першу чергу українськими спортсменами — і триматися цієї настанови впродовж всього сезону. Щоб одначе дотримати кроку іншим передовим командам Н. Ліги, — провід був змушений підкріпити склад команди, хочби часово, — неукраїнськими футболістами. З Англії заанґажовано середущого помічника і центровика нападу. До початку сезону теж участь Леоніда Довгалюка стояла під знаком запитання, бо віденський "Вакер" жадав вперто $1,000.00 за його звільнення, на що товариство під ту пору не могло собі дозволити. При тому, товариство втратило воротаря Поля, який, скориставши з принадливої оферти, — перейшов у ряди Професійної Ліги, стисліше — до монтреальської "Канталії".

По несподіваному потрясенні, яке пережила Національна Футбольна Ліга з причини відходу з її рядів торонтонської "Італії", гамільтонської "Стілерс" і "Канталії, положення її почало поволі стабілізуватись.

На нарадах Н. Ліги вирішено, що по відході деяких команд під крильця Професійної Ліги — у складі Н. Ліги будуть виступати шість команд з Торонта (Україна, Рома, Олімпія, Гунґарія, Олстер і Бяли Ожел) та Конкордія з Монтреалю. Кожна з команд відбуде по

чотири змагання з кожною іншою. Щоб успішніше діяти проти програми конкуренційної Професійної Ліґи Сходу Канади, — Національна Ліґа, в обороні своїх інтересів, вирішила включити до ігор Н. Ф. Ліґи 6 команд з Ліґи "Кукса" з Ню Йорку, а саме: команду з Великої Британії, Чехо-Словаччини, Юґославії, Ізраелю і Бразилії.

Для відсвіження пам'яти, добре буде згадати, що Професійна Ліґа диспонувала 4 командами, а саме: Італією і Торонто Сити з Торонта, та Канталією з Монтреалю і Стілерсами з Гамільтону. Вони, як відомо, створилися на базі приватної ініціятиви широкого круга людей з різних професій. Одним із спільників був теж гокейовий клюб "Мейпел Ліфс".

Великою атракцією для симпатиків Н. Ліґи, а зокрема для українців у Торонті, була власне, як сказано попередньо, можливість розіграння інтернаціональних змагань команд Н. Ліґи зі славними "Евертон" (Англія), "Кілмарнок" (Шотляндія), "Банґу" (Бразілія), "Тель Авів" (Ізраель), "Барцельона" (Еспанія), "Червона зірка" (Юґославія) та "Дукля" (Чехо-Словаччина). По одержанні формального дозволу на ці імпрези від Канадського Футбольного Союзу, — поодинокі клюби Н. Ф. Ліґи мали право вибрати собі противника до змагань з вищеназваних клюбів.

Про протидії голови Онтарійського Футбольного Союзу, а заразом "вірного покровителя" Професійної Ліґи — Вільяма Симпсона, якому так боляче вгризлася в печінки відмова проводу СТ "Україна" віддати до диспозиції ОФА своїх змагунів для зустрічі Збірної Онтаріо проти московського "Зеніту" — та зголошення ним "вето" проти апробування дозволу КФС, — буде згадка згодом.

Господарство в тому році, мимо більших витрат на комплектування 1-ої команди, велося задовільно. Єдиним може недоліком у праці Т-ва була неоправдана відсутність молоді на тренінґах, мимо немалих зусиль,

спрямованих для підшколення і заінтересування її тіловиховними вправами. Для вірного віддзеркалення тодішнього положення — треба ще раз заакцентувати ті неспівмірні витрати, зв'язані з удержанням 1-ої команди, яка коштувала наше збідніле товариство $9,500.00 в часі, коли на ланки доросту виасиґнувано всього $300.00. Значить, жили ми понад стан. Діючі ланки юньйорів, юнаків і доросту зайняли середущі позиції в таблиці своїх ігор. Цими ланками опікувався М. Валер, О. Скоцень, Б. Гуль, В. Рибак і В. Бойчук.

Провід Т-ва, розглядаючи і аналізуючи фінансове господарювання філядельфійського "Тризуба" і нюйоркського УСК, старався піти за їх прикладом, — створити постійну, тривалу матеріяльну базу, при помочі якої можна було б вести дальшу плянову працю. Усім було відомо, що філядельфійці придбали власний клюбний дім з буфетом, а нюйоркці власний спортовий майдан великої грошевої вартости. В цьому наміренні і в СТ "Україна" обрано окремий фінансовий комітет.

Беручи до уваги сумний досвід фінансового руїнництва наших клюбів, спричиненого хворобливою погонею за першою льокацією у першенських розграх, — Управа Канадської Делеґатури УСЦАК, з осідком в Торонті, заініціювала спільні наради з американськими клюбами, що відбулися в Ню Йорку з метою узгіднення поглядів щодо доцільности ведення такої самогубної фінансової політики нашими клюбами, якої жертвою стали вже два канадські українські товариства. Монтреальська "Україна", колишній чемпіон Канади, — не бувши в стані дотримати кроку у видаткуваннях, зв'язаних з "купівлею" кращих змагунів, — виступила з рядів Н. Ф. Ліґи, а торонтонський "Тризуб" вцілому заперестав свою футбольну діяльність.

Однак ці наради не дали позитивного висліду. Американські клюби, маючи велике підкріплення фінансів із ведення напиткових буфетів, сильно обстоювали думку здобувати славу і місце в енциклопедії для укра-

їнських по назві, хоч чужих по суті, спортових команд. Канадці натомість, які так болюче відчули на власній шкурі руйнуючі наслідки заанґажування чужинців до складу своїх команд заради фальшивого розуміння "національної пропаґанди", виступали проти такої діяльности наших спортових товариств.

В заключенні згаданих нарад, — представники товариств спромоглися тільки на те, щоби взаємно зобов'язати себе прикладно співпрацювати та вистерігатись будьяких переговорів із футболістами поодиноких клюбів поза плечима проводів.

Про нищівні наслідки переходу футболістів від аматорства до професіоналізму в Канаді звітували представники "Тризуба" і "України" з Торонта, яких футбольна діяльність в минулорічнім сезоні покінчилася дошкульними дефіцитами, від 7 до 10 тисяч долярів. Ще гірше було те, що не можна було перевести футбольних першостей за звання українського чемпіона, бо наші команди не були всилі створити складів з чисто українською обсадою.

В загальному треба прийняти, що рік 1961-ий був пам'ятним для історії місцевого футболу, який опинився в критичній фазі, що мала рішити його ріст або упадок у майбутньому. Промотори і засновники новоствореної Східньо-Канадської Професійної Ліґи поширювали всіма можливими і для них доступними засобами реклями "великі ідеї" конечности піднесення рівеня місцевого та й цілого канадського футболу на "належні йому висоти". Однак і без докладніших студій далося відразу завважити, що проливані ними крокодилячі сльози, якими вони оплакували "низький" рівень льокального футболу, — мали нещирий, далекий від ідейних інтенцій, підклад.

Якже наглядно далося завважити цю обнажену правду, яка відкрила їхні задуми, осіяні блеском доляра та базовані на комерсійно-бизнесових мотивах! Так зване "підтягання рівеня" футболу нечистим і аж надто

приспішеним процесом, далеким від природного росту, — це був тільки вияв жадоби, бажання осягнути якнайбільше користей в якнайкоротшому часі. Мабуть всім стало ясно, що творцям Професійної Ліґи не лежало на серці піднесення рівня футболу заради самого футболу, бо їм ішлося радше про те, щоб показами високоякісної гри робити якнайбільше грошей.

До речі буде насвітлити ці події з усіх кутів, хоч би для того, аби нагадати ці невідрадні моменти, в яких приходилося працювати проводові нашого товариства.

Всі клюби, зв'язані своєю діяльністю в Н. Ф. Лізі, включно з СТ "Україна", знайшлися у сліпому, майже безвихідному куті. Хоч часове заволодіння Професійною Ліґою масами публіки мало познаки "Піррової перемоги", — то однак таке становище, хочби тільки впродовж одного сезону, було для нашого товариства доволі трагічним.

Фактом є, що з моментом перших виступів команд Професійної Ліґи, фреквенція глядачів на Стенлей Парку впала до мінімуму, — у висліді чого почала назрівати загроза неминучої фінансової катастрофи для членів Н. Ф. Ліґи. Бо ж які вигляди могла мати "Рома" (яку, до речі, — покинувши СТ "Україна", почав тренувати наш Остап Стецьків), яка виасиґнувала з приватних фондів $50,000.00 на удержання команди, а з брутто приходів за цілий сезон могла очікувати всього $12,000.00, себто наражувалася на приблизно сорок тисяч дефіциту... Но, але це була справа приватного капіталу. Вже в гіршому положенні знайшлося наше товариство, організація громадського характеру, якої провід відповідав морально за фінансові справи нарівні з працею й осягами товариства.

Для яснішого насвітлення ситуації можна перевести подібну калькуляцію витрат і приходів з діяльности репрезентативної футбольної команди СТ "Україна". Пересічна кількість глядачів, які у тому часі відвідували змагання нашої команди, заключалася в числі од-

ної тисячі, з чого тільки 800 було платних, на суму $800.00. З тої суми треба було заплатити: 25% на оплату площі ($200.00), 9% на податок ($72.00), винагороду суддям ($50.00), за асисту поліції ($25.00), винагороду змагунам ($200.00 за програні змагання, коли наша команда була господарем грища, а $400.00, коли була гостем на грищі), за ремісовий вислід винагорода була $250.00, а за виграні змагання $300.00).

Подані цифри розкривають сумну дійсність, що кожні змагання, не враховуючи вкладеного гроша за спровадження змагунів, їхнє обезпечення, забезпечення працею, інвентар та інше, — приносили поважний недобір, чи радше втрату.

Атмосфера праці членів товариства стала тим прикрішою, що навіть перед лицем такого катастрофального положення — провід зустрічався з цілими загонами критиків, які дораджували ще більше зміцнити склад команди, а тоді, як їм здавалося, — трибуни будуть угинатися під тисячами глядачів. Але звідкіля взяти гроші на піднесення складу команди — на це вони не могли дати поради. Проти їхніх "лікуючих тез" можна би поставити питання: — А чи ж "Рома" не мала тоді доброго, сильного і емоційного складу команди? А чому на змаганнях "Італії" з рейдуючою командою "Реймс" засіло на трибунах університетського стадіону всього три тисячі глядачів? Сталося так, як можна було й передбачати, що по від'їзді Метіюсів чи Бленчфлаверів — скінчиться теж золоте руно Професійної Ліги.

А в слід за тим терпка заввага під адресою тих вимагаючих глядачів, що керувалися високими амбіціями і настирливо підкреслювали, що наша одинадцятка повинна якнайкраще репрезентувати український футбол в канадській екстраклясі: — Чи вони самі у хвилини "лихоліття" приходили масово на змагання команди червоно-чорних, щоб подати їй помічну руку та промостити їй шлях до належного їй місця, без уваги

на хвилеві її неуспіхи, на які склалися незалежні від нас обставини? Ні, так не було.

Приступаючи до обговорення технічних осягнень нашої команди, прийдеться пригадати неприємні моменти, коли наша команда, в обличчі загрози усунення двох останніх команд в кінцевому показнику з рядів Н. Ф. Ліґи (цю постанову, щоправда, опісля анульовано), — виступаючи до останніх, рішальних змагань з "Гунґарією", опинилась перед небезпекою деґрадації. Однак сталося так щасливо для червоно-чорних, що під останні акорди ігор Н. Ф. Ліґи — вдалося їм перемогти безпосереднього противника — "Гунґарію" — та завдяки тому вийти безпечно з загроженої зони і закріпитися на 5-му місці.

До найболючіших програшів слід зачислити високі програші з "Рома" двічі у тому самому висліді 1:7.

Зате, в розграх серії фінальних ігор, так званих "плей офф", до яких, по відступленні Конкордії і Олстеру, — закваліфікувались у першій групі "Рома", "Олімпія" і Гунґарія", а "Україна" і Бяли Ожел" в другій, — наша одинадцятка у півфіналі розправилась з поляками двічі, 2:0 і 3:2, а у фіналі з "Гунґарією", яка виелімінувала "Рому" і "Олімпію" — теж двічі, в ідентичному відношенні 1:0. Таким чином наша одинадцятка, стала переможцем і посідачем трофею "Лабатс".

В ролі переможця ігор за чашу "Лабатс" — наша команда зустрілася із збірною клюбів Н. Ф. Ліґи, яка теж улягла одинадцятці червоно-чорних з вислідом 1:2.

Почерез склад команди СТ "Україна" — пройшло в тому сезоні 24-ох змагунів. Були це: Смідт, Г. Крук, Л. Довгалюк, Стенфілд, С. Чернявський, Кернс, Надас, В. Ігнатович, Г. Бредлей, М. Береза, С. Середюк, Ф. Де Сісто, В. Персі, Бартош, О. Лисак, О. Ружицький, Робертсон, МекКей, Новленд, Вукасинович, В. Йонґ, та Сірл, Кеннінґгем і Бертус, що перейшли з "Тризуба".

Для доповнення інформацій про футбольні "афери" товариства — варто пригадати в телеграфічній формі ось такі подробиці:

1) Щоб облегшити фінансові зобов'язання товариства, пороблено в зимових місяцях спроби виклопотати продовження візи для Поля та згодом "випозичити" його котрійсь з українських команд в ЗСА на час зимового сезону, але в міжчасі він здезертирував до "Канталії".

2) Інженер Мирослав Осадчук, любитель футбольного спорту, а юнацького зокрема, — відмовився прийняти обов'язки представника СТ "Україна" до Н. Ф. Ліги, мовляв, діяльність ланки копаного м'яча в існуючих обставинах себе не виправдує... Тоді функцію представників до Н. Ф. Ліги прийняли Василь Бойчук і Олександер Желтвай.

3) Провід УСТ "Тризуб", передбачаючи можливість усунення його футбольної команри з гурту команд Н. Ф. Ліги, звернувся до проводу СТ "Україна" із закликом, щоб наші представники голосували на форумі Н.Ф. Ліги за залишенням їхньої команди в рядах цієї Ліги. Одночасно зааранжовано розмови з головою УСТ "Тризуб" — суддею Богданом Дніпром в питанні злиття обох товариств. Однак, виявилося, що з уваги на пізну децизію, — фузія стала неактуальна.

4) Провід Національної Футбольної Ліги, головно під пресією нашого товариства, серйозно поставився до справ молодіжних команд при кожному клюбі Н. Ф. Ліги. Тому почато в товаристві приготування для створення в товаристві окремого тіла із завданням знайти розв'язку для цих питань та започаткувати розмови з проводом Пласту і СУМ-у.

5) Критичне положення, витворене заіснуванням Професійної Ліги, — змусило провід товариства уповноважити Василя Бойчука — тайно, неофіційно переговорювати з клюбами Професійної Ліги про можли-

вість прийняття нашої команди в ряди Професійної Ліґи. Був це десператний, а разом з тим і безсенсовний задум, бо клюби Н. Ф. Ліґи мали задовження до міської управи за винайм стадіону "всього" на суму $43,000.00, тоді як задовження клюбів Професійної Ліґи були в той самий час набагато більші, отже не було сенсу втікати від дощу під ринву. Наради проводу СТ "Україна" з представниками "Італії" і "Торонто Ситі" звелися до справи переходу Смідта до одного з двох названих клюбів, — а стосовно включення нашого товариства в ряди Проф. Ліґи — не виявлено взагалі жодного заінтересування.

Здається, що в жодному із попередніх років провід не зробив стільки зусиль, щоб витягнути товариство із фінансових злиднів. В цьому напрямі започатковано сильну кампанію за приєднанням нових членів, що увінчалося задовільним успіхом, бо за короткий час прийнято 180 нових членів; далі — пороблено старання для створення фінансової бази дорогою набуття фондів для корисної інвестиції; і врешті — започатковано старання, щоби придбати для потреб товариства власне клюбове приміщення, в якому можна було би провадити буфет. В цій справі відбуто окремі сходини з Комітетом Дому при вул. Батгурст, а разом з тим влаштовувано забави, а навіть пороблено заходи для одержання "чартеру". Та, на жаль, всі надбання — широким руслом відпливали в пащу ненаситного футбольного молоха.

Ще сезон не почався надобре, а вже треба було платити за приїзд змагунів з британських островів (Смідт $1,500.00, Бредлей — $1,645.00), Л. Довгалюк чекав нетерпляче на висилку $600.00 на подорож з Відня, футболісти, для яких не можна було піднайти праці, вимагали постійних запомог, деякі змагуни висували додаткові вимоги за підписання заяв (скромна ставка $750.00). Все це ставило членів проводу у безвихідне положення. На добавок всього, товариству прийшлося доплатити $400.00 як свою пайку за змагання Збірної Н. Ф. Ліґи

проти ізраїльської команди "Тел Авів". Деякі члени проводу вплатили ґарантійну квоту за ті змагання, в надії, що популярність ізраїльської команди приведе на стадіон Стенлея тисячні маси жидів, — а тим часом, прийшлось доплатити...

В парі з фінансовими невдачами почалися тертя з тренером на тлі фаворизування ним англосаксів у складі нашої команди, хоч футболісти українці були значно кращі від них. У висліді твердої постави проводу в цьому питанні, тренер залишив працю. Але в слід за тим знов піднесла голову атаманщина. Деякі змагуни почали домагатися заплати за змагання, яких не грали, деякі відмовлялися грати, інші самовільно покидали грище під час змагань, а ще інші домагались звільнення до інших клюбів. Смідта, в такій атмосфері, відпродано "Ромі" за $500.00, хоч коштував він товариство — $1,500.00.

В таких клопотах і фінансових злиднях прийшлось перетривати один повний сезон затяжної боротьби з прикрими наслідками постання Професійної Ліги.

В неділю, 17-го листопада 1961 уступаючий голова виразно змалював Загальним Зборам — позитиви та неґативи діяльности Т-ва, а зокрема підкреслив тягар фінансового положення СТ "Україна". В результаті ділової дискусії та внесених пропозицій уступаючим головою, зарисувався плян змінити деякі точки статуту для того, щоб дати можливість створити фінансову базу для товариства в майбутньому. Що це були справді важкі часи, — хай потвердить факт, що по безрезультатній праці Номінаційної Комісії — Загальні Збори були змушені обрати лиш тимчасовий провід, до якого ввійшли: Василь Бойчук, адв. Богдан Жаровський, Роман Костюк, Олександер Желтвай і Мирослав Івасиків; — ці люди мали вести працю товариства до часу продовження Загальних Зборів, яке назначено на 1 лютого 1962 року.

РІК 1962

Цілий 1962 рік — це був другий з черги рік, в якому вся увага проводу товариства була спрямована на вдержання свого існування. На продовженні З. Зборів, що відбулися, як запляновано, — 1-го лютого 1962 року, — обрано новий провід в доволі обіцюючій особовій обсаді. На голову обрано Василя Бойчука, який попри чергове голосування в товаристві, займав теж становище 2-го м-голови Н. Ф. Ліґи та члена Дисциплінарної Комісії Н. Ф. Ліґи, м-головою став адвокат Богдан Жаровський, секретарем Михайло Шмотолоха. До фінансової референтури увійшли Роман Костюк і Мирослав Івасиків, спортово-організаційною ділянкою зайнялися Олександер Желтвай, Микола Валєр і Володимир Ігнатович, вільним членом став М. Площанський, а заступниками Володимир Луцик і С. Трутяк. Контрольну Комісію творили Я. Хоростіль, Ст. Рошко і М. Савка з І. Шупером і Б. Метельським в заступстві. До Мирового Суду обрано мґр. В. Кліша, О. Винницького і В. Куцого. В бігу сезону пост скарбника перейняв І. Мокан.

Вже на самому початку своєї діяльности провід СТ "Україна", як ніколи дотепер, звернувся до громадянства за фінансовою піддержкою. В цій справі видано збіркові листи та однодолярові "цеголки". Для піддержки цієї акції порішено теж скликати пресову конференцію.

Положення не тільки нашого товариства, але й цілої Н. Ф. Ліґи, стало — з уваги на високе задовження Ліґи до міської Управи за винайм площі Стенлея, — незвичайно загрозливим.

На місці буде пригадати, що членство Національної Футбольної Ліґи в тому часі ділилося на три катеґорії, а саме: а) основники Національної Футбольної

Ліґи з правом власности у відношенні до парку "Стенлея", яку творили СТ "Україна", Олстер Юнайтед, Ф. К. "Олімпія" і Ф. К. "Гунґарія", б) тимчасові члени Н. Ф. Ліґи, які не мали права співвласництва до парку (Естонія, Гелленік, Віртус-Італіян, Македоніянс Юнайтед, Кроація і Квін Ситі) та в) два замісцеві клюби "Італія" і "Гунґарія" з Ошави — теж без жодних прав до співвласности парку.

Задовження Н. Ф. Ліґи зросло до висоти $15,000.00, що хотіла використати Проф. Ліґа для своїх потреб і внесла була в цьому змислі оферту до Міської Ради з готовістю перебрати на себе парк Стенлея. Пропозиція Проф. Ліґи, за попертям контролера Доналда Саммервіла і інших впливових осіб в Міській Раді, була, щасливо для клюбів, відкинена.

Констеляція обидвох ліґ була аж надто пливкою. Обидві ліґи навипередки міняли своє членство. З Н. Ф. Ліґи приступила до Проф. Ліґи Ф. К. "Рома", а дещо пізніше "Бяли Ожел". Поляки в цьому напрямі поробили великі зусилля. Клюб "Бяли Ожел" став спілкою уділовців, які зобов'язалися до започаткування змагань зібрати $20,000.00. І це мабуть їм вдалося, бо їх прийнято у склад Проф. Ліґи, але під умовою, що вони свої господарські змагання будуть відбувати в Бофало, де проживає доволі велика колонія поляків.

І так, кількість минулорічного чотирьох-клюбового складу Проф. Ліґи збільшено до 8-ми клюбів. Членами Проф. Ліґи стали: "Рома", "Італія" і "Торонто Ситі" з Торонта, "Стілерс" з Гамільтону, "Бяли Ожел" з Бофало, та "Україна", "Гунґарія" і "Канталія" з Монтреалю.

Але, як скоро зростав, так само скоренько малів склад Проф. Ліґи. У зв'язку з фінансовими домаганнями "Роми" і "Італії" стосовно монтреальських клюбів, — ціла трійка монтреальців вийшла з-під опіки Проф. Ліґи — і створила Н. Футб. Ліґу в Монтреалі. Треба пригадати, що секретар Проф. Ліґи, великий "приятель" нашого товариства, повернув СТ "Україні" однотисяч-

ну ґарантію враз з відмовою прийняти наше товариство до складу Проф. Ліґи. Провід товариства, притиснений "до муру" безнадійним, здавалось би, положенням Н. Ф. Ліґи, незважаючи на відмову прийняти нашу команду до Проф. Ліґи, — робив дальші розпучливі зусилля в цьому напрямі. Вживано інтервенцій впливових осіб — мін. І. Яремка, Дж. Бассета, власника щоденника "Де Телеґрам", контролера Саммервілла, українських і англосаських організацій, — але безуспішно.

Як нам тоді виглядало, — наше товариство з цієї причини переживало велику трагедію. З другої сторони, беручи до уваги правильність нашої здорової народної мудрости, мовляв... "нема нічого злого, що не вийшло би на добре", здається, що таки сталося краще, що нашої команди не прийнято в гурт клюбів Проф. Ліґи. Бо по прийнятті до її складу, — наша команда мусіла б бути "підкріплена", — що коштувало б нашу громаду багато тисяч долярів без належної рекомпенсати, — бо в короткому часі... не стало теж і Проф. Ліґи.

Програвши змаг за вхід до Проф. Ліґи, — наше товариство, чи радше наша 1-ша футбольна команда, осталась в рамцях Н. Ф. Ліґи, в якої гурт прийнято іншоетнічні команди і збільшено її склад до 12 команд. В розграх Н. Ф. Ліґи в цьому році брали участь: "Україна" — українці, "Гунґарія" — угорці, "Олімпія" — німці, "Олстер" — ірляндці, "Естонія" — естонці, "Кроація" — хорвати, "Македонія" — македонці, "Гелленік" — греки, "Торонто Квін Ситі", місцеві — "Віртус" — італійці та "Італія" і "Гунґарія" з Ошави. Як видно, склад Н. Ф. Ліґи став доволі кольоритно-етнічний. Для доповнення бракувало ще трошечки екзотики, хочби одної команди муринів або азіятів...

В цьому доволі важкому і нервозному для нашого товариства (та чи тільки для нашого?) році — перша команда, в рядах якої виступала не повна двадцятка змагунів: О. Лисак, Т. Бідяк, Л. Довгалюк, П. Довгалюк, С. Шмотолоха, В. Чернявський, І. Ігнатович, В. Зака-

лужний, Вукасиновіч, Г. Крук, Керн, Меккей, Де Сісто, Шеппард, Стенфілд, Карелля, Г. Бредлей і С. Шварц (Середюк повернувся до Франції) — зайняла друге місце, за німецькою "Олімпією", з дорібком 35 точок і з відношенням воріт 45:9. Ось поодинокі осяги першої команди у цьому році:

Україна	— Віртус	—	2:0 і 0:0
"	— Олстер	—	2:0 і 2:0
"	— Кроація	—	4:0 і 1:0
"	— Македонія	—	1:1 і 5:0
"	— Естонія	—	1:1 і 0:0
"	— Італія О.	—	4:1 і 5:1
"	— Олімпія	—	0:1 і 1:2
"	— Гунґарія Т.	—	4:1 і 1:0
"	— Гелленік	—	3:0 і 0:0
"	— Квін Ситі	—	1:1 і 8:0
"	— Гунґарія О.	—	1:0 і 4:0

Опікуном першої команди був О. Желтвай, (по його виїзді з Торонта команда перейшла під опіку М. Шмотолохи), а тренером був В. Закалужний.

У фінальній грі за кубок "Лабаттс" — наша одинадцятка у двох змаганнях, по драстичній грі, програла з італійським "Віртус" в дефіцитовому відношенні воріт 3:4.

Провід СТ "Україна" не забув про колишнього свого змагуна Ерцеґовіча, який по смерти своєї жінки — опинився в матеріяльній скруті з 4-ма діточками. На облегшення його долі, — наша команда розіграла змагання з "Хорватією" з призначенням доходу на його потреби. До ігор юних команд зголошено три команди доросту, якими опікувалися В. Лисяк, В. Рибак і С. Трутяк. З уваги однак на потрясення, викликані постанням Проф. Ліґи, — ці команди не проявили замітнішої діяльности.

Провід товариства відбув 11 нарад, частину з них, — в час переведення ремонту в будинку Українського

Дому, в гостинних приміщеннях "Трайдент Інсюранс Ко.", якої власниками були пп. Р. Голод і М. Івасиків.

В заключенні цілорічної невдячної праці — порішено зібрати фонди на заплачення залеглих платень змагунам, створити клюб з буфетом, робити гроші... і чекати, — аж Проф. Ліґа сама нас покличе, а покищо, як зайде потреба — продавати змагунів.

Так і зроблено. За несубординацію і авантюри покарано деяких змагунів дискваліфікацією і грошевими карами, братів Довгалюків відпущено на зимовий сезон до "Чорноморської Січі", Меккея і Стенфілда до "Черника", а Г. Крука "продано" до Ф. К. "Рома" за $500.00.

Для порядку представлення подій треба згадати, що аж надто "гарячі" діялоги змагунів з членами проводу були спричинені теж припізненням виплат для них за їхню гру.

У спортовому сезоні 1961/62 — при товаристві були діяльні три футбольні команди. Наймолодші футболісти, що змагалися в "Торонто енд дистрікт Майнор Саккер Асс'н", не мали особливих успіхів, але тут важливе те, що 22-ох українських школярів у віці до 15-го року житя, під опікою С. Трутяка, людини, яка в часі комплетної апатії кваліфікованих футболістів взяла на свої плечі обов'язки тренера, опікуна, ланкового і господаря, — здисципліновано покінчили тринадцять-матчову серію гор.

Старша команда юнаків, під опікою Б. Гуля та Юрія Насадюка, добилася кращих осягів, бо в серії 16 змагань — десять із них перерішила у свою користь. Крім змагань за першість, юнаки розіграли ще одну гру за чашу та двоє товариських зустрічей. В цій команді змагалося 26 юнаків на переміну.

В ланці відбиванки, перша команда жінок — у розграх найвищої групи — зайняла 4-те місце серед 6-ти команд, а в турнірі за першість УСЦАК — наші змагунки стали чемпіонками серед українських команд Америки і Канади.

В інших галузях спорту — діяльність товариства була блідонька. Чоловіча команда відбиванки зайняла 5-ту льокату в гурті сімох команд відбиванки, а жіноча четверту на шість команд. Команда новачок, що зорганізувалась у цьому році, здобула почесне друге місце в крузі чотирьох команд.

Чоловіча команда змагалася в найвищій лізі Торонто-Гамільтон, де зайняла середущу, 4-ту позицію, за те в розграх за чемпіонат УСЦАК здобула титул чемпіона разом з перехідним трофеєм.

Признання за успіх відбиванкових команд, а особливо за тренерську опіку над ними, належить віддати п. Володимирові Сточанському.

Пляни влаштування клюбових приміщень почали поволі здійснюватися, і всім стало привітніше, коли чергові Загальні Збори СТ "Україна" відбулися вже у власній домівці.

РІК 1963

В цьому році припадав 15-річний ювілей існування нашого товариства. І так щасливо сплелося, що в цей ювілейний рік — перша команда копаного м'яча здобула, на славу товариства, чемпіонат Національної Футбольної Ліги разом з трофеєм О'Кіффс.

На Загальних Зборах, що відбулися в нововлаштованому клюбовому приміщенні в "Домі Просвіти" при вул. Батгурст 140, — з участю 53-ох членів товариства, обрано провід, який протягом цілої каденції (за виїмком резиґнації В. Добрянського з посту секретаря при кінці року) діяв в такому складі: голова — Я. Хоростіль, м-голова — адв. Б. Жаровський, секретар — В. Добрянський, скарбник — І. Мокан, фінансова референтура: Р. Костюк, спортова референтура: М. Шмотолоха, В. Ігнатович, Б. Гуль, культ.-освітня референтура — Р. Дзядик, С. Гаргай і І. Шупер.

Контрольна Комісія: М. Савка, С. Рошко і О. Матла.

Суд чести: мґр. В. Кліш, В. Скурчанський і І. Шупер.

В бігу сезону, до праці в товаристві став інж. М. Осадчук, якого найбільше, подібно як дотепер, турбувала проблема опіки над молодняком. В аналізі діяльности проводу, його праці можна дати, як це звичайно буває, два різні насвітлення. Безперечно, що в праці товариства у звітовому році осягнено вартісні успіхи, але недоліки організаційного, чи іншого характеру недотягнення в діях проводу — таки були.

Очевидно, заки порівнювати успіхи з невдачами, — треба обов'язково взяти до уваги почву й атмосферу, в якій приходилось нашому товариству животіти, діяти і змагатися з хронічним браком фондів.

Тому, що футбол являвся, — а може нам тільки так здавалося, — далі живчиком існування товариства, обговорення діяльности товариства знов треба почати з кутика ділянки футболу, який вимагав від членів проводу найбільшої процентовости праці й енергії.

Почнемо від того, що власне з причини футбольних проблем — приходилося членам проводу нераз пересиджувати на нарадах до вчасного ранку другого дня (третя година ночі), на яких безрезультатно обговорювано питання, звідки взяти фінанси, щоб заплатити змагунам за їхні 6 останніх змагань. А всім нам відомо, що медові місяці українського футболу в Торонті покінчилися з днем постання Проф. Футб. Ліги.

Від того часу і Національна Ф. Ліга, в якій перед вело впродовж останнього десятиріччя СТ "Україна", — почала теж поважно хромати.

Правду сказавши, не краща доля стрінула теж і Проф. Ліґу, яка з року на рік почала наявно підупадати.

І так склалося, що двом потопаючим — осталася... одна стебелинка, яка в ніякому разі не могла, якщо не появиться якась спасенна, сильна рука, — врятувати життя ні одній, ні другій лізі. А покищо одна з них очікувала загибелі другої, щоб на її ліквідації будувати своє дальше існування. В такім нервознім і неуплянованім очікуванні не можна було будувати тривких фундаментів, не можна було вкладати матеріяльних засобів з розчисленням на невідоме майбутнє. В таких власне обставинах — провід товариства не знав, на яку ногу має стати. Бо, якщо б ми мали поставити нашу одинадцятку на репрезентативному рівені, — тоді провід мусів би подбати про високо заавансованих футболістів, для яких тренери, якими ми диспонували, були б справою другорядного питання. В цьому моменті приходилося сконфронтувати всі наші міркування з маленьким, трилітерним словом "але", а саме: для кого і для яких противників і для скільки десяток глядачів таку

одинадцятку творити? Ми були певні того, що успіхи такої команди втішили б нас незмірно, але, знову це "але", — **хто** покривав би витрати, зв'язані з її удержанням?

До якогось часу можна було затягати позики на рахунок майна товариства, як співвласника "Дому Просвіти", але в той час, коли наш уділ, вартости 12 тисяч долярів, звітрів, мов камфора, в роки безумної погоні за успіхами, ніодин член проводу не хотів ґарантувати сподіваних недоборів власними грішми. І тому, здається, під тиском наставлення деяких членів проводу, прийнято за напрямну користуватися власними змагунами із вставленням у склад 1-ої команди декількох заавансованих юнаків. І ця прийнята фінансова політика, здається, охоронила товариство від більших недоборів, бо витрати того року, зв'язані з удержанням першої команди, ограничено до висоти $3,300.00.

Для переведення в життя думки користування власним активом, конечною стала потреба розглянутися за тренером, який рівночасно став би опікуном команди. З таким наставленням провід т-ва звернувся листовно до осіб, які своїм знанням надавались би на таке становище, — з пропозицією обняти таку функцію на базі ідейности, себто безкорисної праці для добра товариства і громади, подібно, як це роблять члени проводу. Було пляновано теж взяти під тіловиховну опіку товариства всю молодь, зорганізовану у всіх молодечих організаціях, — мовляв, є молодь, є актив, є до диспозиції руханкова заля, — бракує лиш фахових тіловиховних інструкторів. Відгук на звернення був різний, а щиро сказавши, — неґативний. Одні, яких вуха не сприймали можливостей ідейної праці без винагороди, виправдувалися заанґажуванням в інших (не-українських) кругах, інші пригадували і вигадували різні "кривди", які їм — мовляв — заподіяло товариство в минулому, — інші, а були не одиниці, заявили і приобіцяли цілковиту "готовість" працювати для добра това-

риства. Але тому, що ця справа затягалася у безконечність, і в "переддень" змагань все ще не було ані тренера, ані команди, готової до ігор, провід був змушений заговорити до кандидатів на пост тренера таки мовою долярів. У висліді цих переговорів, на подвійний пост, тренера і опікуна першої команди, заанґажовано Олександра Скоценя. Під кінець сезону, коли фінансова ситуація ставала чимраз більш нестерпною, — член культ.-освітньої референтури Степан Гаргай позичкою $500.00 розлюзнив дещо скомпліковані вузли фінансів — і можна було частинно заспокоїти претенсії змагунів, які, мов би відроджені доляровим подувом, — зірвалися до фінальних боїв і принесли товариству чемпіонат.

Продовжуючи футбольну тематику, треба згадати, що в першенських розграх, з причини незрілих виступів деяких наших змагунів, нам прийшлося вдоволитися третім місцем в таблиці гор. Позитивом треба вважати теж вдержання молодших футболістів на належному рівені. Вони в розграх за першість юньйорської ліґи зайняли почесне друге місце та неодин раз віддавались до диспозиції першої команди, через що мусіли зректися участи у фінальних іграх. В серії 16-ти змагань за юнацьку першість — наша молодь виборола 10 перемог, 4-ри гри звела в нічию, а всього дві гри програла.

Під кінець футбольного сезону — працю молодняка відзначено вечіркою, на якій у приявності 18 юнаків і 6 батьків — вручено їм спортові курточки з емблемою СТ "Україна". Серед футбольного молодняка — звернули на себе увагу надійні юнаки: В. Давид, І. Середа, Пікулик, Р. Місюрка, Б. Капій і Непотюк, які визрівали на справжніх надійних футболістів.

Повертаючись до технічних осягів нашої першої команди, слід пригадати, що в гурті клюбів Н. Ф. Ліґи в цьому році змагалися: "Україна", "Олімпія", "Гунґарія", "Естонія", "Кроація", "Віртус-Італія", "Македонія" і новоприйнятий Ф. К. "Гакоаг". З минулорічного скла-

ду відійшли "Італія" і "Гунгарія" з Ошави та самозліквідувалися "Олстер Юнайтед" і "Квін Сити".

В красках товариства в цьому році виступали постійно або спорадично: О. Лисак, В. Галай, В. Скоцень, Орґан, Сулліван, Ф. Де Сісто, М. Шмотолоха, Гамілтон, І. Ігнатович, Романів, Гейне, Л. Довгалюк, П. Довгалюк, Гінен, Люблянський, Л. Кенна, Шеппард, Д. МекКей, Ґарвін, І. Дермастія, С. Чернявський і В. Шевчук. Декількох із них були по пред'явленню надмірних вимог, відпущені до других клюбів, а деякі, за неспортову поведінку супроти противників на площі, — покарані дисциплінарно проводом товариства. Один із довголітніх змагунів "України", невдоволений клюбовою дисципліною, перейшов на службу до Ф. К. "Гакоаг".

Футбольний сезон Н. Ф. Ліґи відкрили "Україна"-"Олімпія". Почесний викоп виконав Поль Гелієр — федеральний міністер оборони. Ця перша зустріч нашої команди покінчилася вислідом в нічию 3:3.

В серії ігор за першість Н. Ф. Ліґи наша команда розіграла 18 змагань, з яких 11 разів вийшла переможцем, 5 програла та 2 звела в нічию. Маючи 24 точки на свойому конті і дорібок 46 здобутих воріт на 27 втрачених, — наша команда зайняла 3-тє місце. Зате, змагаючись у фінальних грах за трофей О'Кіффс та чемпіонат Н. Ф. Ліґи, — наші футболісти перемогли у півфіналі "Віртус" двічі 1:0 і 1:0, а у фіналі жидівський "Гакоаг" 1:0 і 3:2.

Не занедбано теж спортового зв'язку з іншими українськими товариствами поза межами Торонта. В цьому році відновлено занедбану роками традицію виїздів. Вправді під час одного виїзду товариство потерпіло матеріяльну шкоду, бо в одному з авт "спалено" рушій, але цю втрату перевищили користі з такої поїздки. В Торонті наше товариство приймало гостинню молоду команду СУМА "Крила" з Чікаґо, яка прибула до Торонта з нагоди XIV Зустрічі Українців Америки і Канади. Змаг, по незвичайно джентелменській грі, покін-

чився перемогою господарів у відношенні 2:1. Відплатні змагання в Чікаґо покінчилися теж перемогою нашої команди вислідом 6:3. У двох поїздках до Ошави, з нагоди 10-річчя СТ "Стріла", наші футболісти теж виявили свою вищість над господарями. Зустріч з Українським Спортовим Клюбом в Рочестері покінчилася перемогою наших футболістів з вислідом 1:0.

Львина частина змагунів-сеньйорів, які в рр. 1953, 54, 55 здобували лаври для українського футболу (О. Стецьків, В. Закалужний, брати Л. і В. Дичковські, С. Мисаковець, А. Шапка, Т. Семенюк і другі), "помстили свої кривди" на суддях Н. Ф. Ліґи, яких розгромили з рахунком 5:1.

В парі з описом дій команд копаного м'яча — приходиться підкреслити теж сумне явище індиферентности нашої громади щодо праці нашого товариства. Треба пригадати, що коли в році 1955 18-ти змаганням нашої команди приглядалося поверх сорок тисяч глядачів, себто пересічно по 2,200 на кожних змаганнях — то в 1963 році фреквенція була справді бідна, бо заключалася в числі 6,000 за цілий сезон, що дає в пересічному 330 глядачів. В той же самий час задовження Н. Ф. Ліґи перед міською управою зросли до висоти $24,000.00. Наше товариство, яке було одним із членів основників Н. Ф. Ліґи, було зобов'язане взяти на себе частину задовження, у висоті $5,000.00.

З інших футбольних афер слід згадати бодай побіжно ще й такі: Білл Сімпсон у телефонічній розмові з новообраним головою Н. Ф. Ліґи — Василем Бойчуком висловив надію, що футбольна команда СТ "Україна" буде прийнята до Проф. Ліґи, але рівночасно заборонив монтреальській "Україні" розіграти товариські змагання з нашою командою. Провід товариства впровадив в тому році іновацію передпродажі сезонових квитків і пропам'ятних жетонів. Ця іновація не дала сподіваного успіху, бо й серед нашої футбольної громади поширилася пошесть "професійної" гарячки...

В листопаді влаштовано — у власних клюбових приміщеннях — гостинне прийняття з нагоди покінчення футбольного сезону та здобуття чемпіонату. На прийнятті, в якому взяло участь 97 осіб, вручено індивідуальні нагороди змагунам Івасеві Ігнатовичеві за прикладну поведінку, Гіненові за найбільше число здобутих воріт та Сулліванові за його лояльне ставлення до клюбу. Інших змагунів обдаровано пропам'ятними трофеями за їхню участь у здобутті чемпіонату. На прийнятті були приявні, як почесні гості, мґр. Ярослав Спольський та міський радний Джордж Бень.

В інших ділянках спорту, плеканих в рамцях діяльности нашого товариства, треба згадати успішну працю ланок жіночої і чоловічої відбиванки та започаткування шаховою ланкою турніру за чемпіонат українського Торонта.

Побудова спортово-руханкової залі в Українському Домі вможливила любителям відбиванки переводити систематичні тренінґи, що причинилося до покращання їхньої змагової форми. Жіноча ланка, в рядах якої змагалися О. Гарас, І. Дрогобицька, О. Дубинська, І. Панчишин, М. Курилюк, І. Шумська-Мороз, І. Сень, Барчинська і І. Пенцак, змагалася в найвищій онтарійській групі, однак з уваги на справді високий рівень противниць — в шестичисельній групі зайняла п'яте місце. Не повезло їм і на Союзівці, куди вони виїхали без пильнішого приготування. На троє відбутих змагань перемогли тільки один раз. Зате на першостях УСЦАК, перемігши у фінальній грі команду "Левів" з Чікаґо 2:1, здобули чемпіонат УСЦАК. Під кінець сезону жіноча ланка влаштувала чайне прийняття для відзначення заслуг Тараса Бідяка, їхнього тренера і опікуна, стосовно піднесення рівеня жіночої відбиванкової команди. Чоловіча команда, яка діяла під опікою Володимира Сточанського, змагаючись у найвищій онтарійській лізі, — здобула 4-те місце в гурті восьми команд і тим самим заваліфікувалася до фінальних ігор за першість Канади, в

яких досягла ще більшого успіху, бо серед шістьох найкращих команд з цілої Канади добилася четвертої льокати. В команді змагалися: Бей, Т. Бідяк, Брездень, І. Ігнатович, М. Ігнатович, Луців, О. Стороженко, Б. Темнюк, М. Трофимович, С. Чернявський і М. Цвіренко.

Беручи участь у відбиванковому турнірі, який влаштовано з нагоди відкриття руханкової залі в Українському Домі при вул. Кристі, а в якому брали участь українські команди Торонта і Українського Відбиванкового Клюбу з далекого Вінніпеґу, наша шістка, по перемозі над милими гістьми з далекого "Заходу", здобула переходовий трофей.

У великому турнірі за першість УСЦАК, якого організатором і господарем було наше товариство, — наша команда, вийшовши переможно зі змагу з "Левами", Чікаґо, Українською Централею з Пассейку та УВК з Вінніпеґу, зайняла друге місце за сильною командою "Плай" з Ню Йорку, в складі якої змагалися Будишин і Сохан, мистці відбиванкового спорту.

Для приготування гостин для учасників турніру діяв окремий комітет пань. По закінченні турніру за першість УСЦАК розіграно в залі Українського Дому товариську зустріч Збірної українців проти Збірної балтійців, яка покінчилася певним виграшем нашої команди, до складу якої були визначені три змагуни з команди нашого товариства: Івась Ігнатович, "Макс" Трофимович і Тарас Бідяк.

Прийнято теж під опіку товариства відбиванкову команду молодих дівчат, яких опікуном став мґр. В. Кузь, а тренером Б. Гуль. Слід пригадати, що великий прихильник відбиванки Володимир Сточанський був обраний в тому році до проводу Онтаріо Воллейбол Асс'н., що треба вважати за його особливе вирізнення. В адміністраційній ділянці праці проводу позитиви теж взяли верх над незначними неуспіхами.

У культурно-спортовій ділянці наше товариство дало себе пізнати в кількох імпрезах — з доброї сторо-

ни. СТ "Україна", як це вже було сказано, гостило у своїх поширених клюбових приміщеннях гостей з Вінніпеґу і учасників відбиванкового турніру за першість УСЦАК. Влаштовано прийняття для футбольного юнацтва та клюбовий бенкет з нагоди закінчення літнього сезону. Приємно згадати, що фундаторами цієї вечірки були два українські підприємства — "Дніпро" і "Фючер Ойл", як теж панове С. Гаргай і Роман Дзядик.

Фінансовий тягар в праці проводу в значній мірі облегшило придбання клюбових приміщень товариства в Українському Домі при вул. Кристі. В найбільшій залі будинку відбувалися сходини членів товариства, різні розривки, імпрези, прийняття, забави тощо. Менші кімнати були призначені для гри в білярд і картові розваги. Два старі білярдові столи, за відповідною оплатою, замінено на нові.

Майже по всіх футбольних змаганнях 1-шої команди — члени та прихильники клюбу збиралися в домівці товариства, де при пиві і перекусці обговорювано перебіг відбутих змагань. Очевидно, що висота виторгу за буфет залежала майже завжди від того, чи симпатики ("болільники") раділи перемогою, чи сумували по програшу. Звичайно, "сумувателів" було мало...

Провід товариства, хотячи забезпечити існування ділянки копаного м'яча, вніс повторно прохання до Професійної Ліґи про прийняття нашого товариства в орбіту її діяльности. Хочеться при тому підкреслити, що потрібних $1,000.00, як вписове до Проф. Ліґи, вплатив знову наш приятель С. Гаргай.

До речі буде згадати теж про непорозуміння між членами Н. Ф. Ліґи, яке постало з причини невідповідного, незгідного з постановами Н. Ф. Ліґи, поступовання новоприйнятого ФК "Гакоаг", який безправно почав посягати на змагунів з інших команд. У висліді цього ми втратили Робертсона, С. Чернявського, Гейне і Ґарвіна, що в остаточному не мало великого впливу на наші осяги, однак ввело анархію в діяльність Н. Ф. Ліґи.

Приємно віднотувати, що змагуни 1-шої команди з власної ініціятиви склалися на купно квітів для контуженого співзмагуна Суллівана та відвідали його в лікарні.

У зовнішній репрезентації товариства поодинокі члени проводу брали участь в імпрезах інших товариств чи громадських організацій, чим скріплено зв'язки нашого товариства з ними.

Окреме обговорення треба б присвятити організації і діяльності "клюбу". Трійка осіб (І. Шупер, Р. Дзядик, Р. Костюк), яка дорожила добром товариства, внесли до каси товариства по $500.00 з призначенням їх на потреби влаштування клюбових приміщень. Особливе признання за незвичайно успішне ведення справ "клюбу" — належало б звернути під адресою пп. Романа Костюка і другого Романа — Дзядика. (Шкода, що в товаристві не було більше таких Романів...).Завдяки їхній повній відданості і посвяті, бо практично вони перебували цілими вечорами на протязі цілого року в клюбових приміщеннях і керували діяльністю "клюбу". Товариство у висліді осягнуло значний прихід в сумі $5,700.00, плюс сплата інвентаря, закупленого для "клюбу", і ремонт приміщень, на дальшу суму $2,960.00. Це, на тодішні обставини, було чимось незвичайним, що не мало порівняння в довголітній господарці товариства.

Належно буде теж пригадати, що адв. Б. Жаровський робив заходи в дирекції кредитової спілки "Будучність", щоб заморозити опроцентування довгу товариства, що заокруглювалося сумою $1,000.00 річно. Однак дирекція кред. спілки, яка весь час незвичайно прихильно ставилася до справ товариства, — була змушена, — щоб не впроваджувати небезпечного прецеденсу, — відмовити нашому проханню.

До незначних неґативів у праці проводу треба б зарахувати занедбання офіційного відкриття клюбових приміщень, брак систематичности і енерґії в розпродажі сезонових квитків і клюбових котильйонів та брак

ініціятиви в розробленні реклями на змагання. Преса, радіо і інші засоби пропаґанди були комплектно занедбані.

Вичерпавши свої сили і багато енерґії в виснажуючій цілорічній праці, члени проводу, в приготуваннях до чергових річних загальних зборів, не виявляли охоти включитися в працю в проводі товариства у слідуючій каденції. І з таким наставленням приступлено до чергових загальних зборів.

РІК 1964

РОМАН КОСТЮК,

народжений 4-го січня 1909 р. в Україні. По званні оціночний технік. Колишній член УД УНА.

Спортом цікавився з молодих літ, був симпатиком і постійним глядачем на змаганнях СТ "Україна" — Львів. На еміґрації, член Проводу СТ "Україна" — Зальцбурґ, Австрія, в роках 1946, 1947, 1948. Від 1949 р. постійний член Проводу СТ "Україна" — Торонто, Канада.

В проводі СТ "Україна" — Торонто, сповняв переважно обов'язки скарбника, а в роках 1964-1965 і 1978 був головою Товариства. Дописував на спортові теми до українських газет. Крім праці в характері члена проводу, на окреме відзначення заслуговує його праця в ділянці — опіки над українськими воєнними інвалідами (в Німеччині й Австрії), яку він розгорнув при СТ "Україна" — Торонто.

Про цю гарну сторінку в історії СТ "Україна" і благородність його членства говорять листи з сердечними подяками, які впливали за кожним разом до канцелярії товариства, від Головної Управи Союзу Українських Воєнних Інвалідів, Зальцбурґ, Австрія, від Фонду Допомоги Українців Канади та ін.

П'ятнадцять літ, а особливо два останні роки, так "вимотали" членів минулих проводів, які на зміну провадили діяльністю товариства впродовж півтора десятка років, що вони вже не допускали до себе навіть думки продовжувати далі працю. В такій ситуації прийшлося шукати за одиницями, які хотіли б, без уваги на їхній спортовий стаж і знання спортової "штуки", — керувати далі діяльністю товариства. І сталося так, що люди доброї волі, які в більшості не мали дотепер — сказати б — ніякого відношення до спорту, з ідейних мотивів взялися, за що їм слава, за спортове діло.

На Загальних Зборах, що відбулися 22-го грудня 1963-го року, обрано новий провід товариства, який очолив кооператор Онуфрій Петришин. Як дальших членів обрано: Володимира Ігнатовича на містоголову, Івана Голдуна на пост фінансового референта, Мирона Цвіренка на секретаря, Богдана Метельського з призначенням вести буфет, Бориса Гуля на спортово-організаційного референта, Степана Гаргая і Бориса Сороківського до сповнювання обов'язків культ.-освітньої референтури, Михайла Шмотолоху на пресового референта, а Джорджа Беня наділено почестями почесного члена і правного дорадника.

До складу Контрольної Комісії увійшли: Я. Хоростіль, М. Савка, і І. Мокан. До Мирового Суду обрано Володимира Луцика, Мирона Скурчанського і Степана Трутяка.

Як личить кооператорам і економістам, — всі вони з-місця взялися за господарювання. Вже на самому початку — головною темою нарад, які відбувалися реґулярно кожного місяця, — були пляни влаштування забав, Свят-Вечора чи новорічної зустрічі, та посилення праці буфету. Треба пригадати, що товариству прийшлося в тому часі платити $350.00 місячного комірного за клюбові приміщення, і тому то головний натиск праці пішов но лінії організування забав.

Посилено теж старання для одержання "чартеру", до виклопотання якого вже попередній провід вклав багато старань. Справу, започатковану адвокатом Олійником, перебрав до сфіналізування адв. Б. Сороківський.

В праці проводу почала увиразнюватися відсутність, чи радше необсадження постів скарбника і секретаря. Обраний секретар відмовлявся від праці, — а протоколярний секретар обмежив свою діяльність до списування протоколів. Праця проводу почала ставати що раз то більше нестерпною, а особливо у передвесняному часі, коли знов почали поставати проблеми з футбольною ланкою, з підписуванням змагових заяв, торги за висоту ставки і т. п. З цієї причини знов почалися тертя, які довели до димісії всіх членів проводу по демонстративному опущенні нарад — головою. Так назріла конечність скликання Надзвичайних Загальних Зборів. Протягом короткої, бо всього п'ятимісячної каденції, — провід, без секретаря і без скарбника, працював нескоординовано, а деякі члени виконували по дві функції. На добавок всього, інж. М. Осадчук, перебравши функції секретаря Національної Ф. Ліги, — мусів зрезиґнувати з посту референта молоді в товаристві, у висліді чого, і так вже щуплий провід Т-ва поменшився додатково на одну особу. Як було вже згадано, провід старався, і не тільки старався, але таки зорганізував чергу товариських зустрічей у клюбових приміщеннях, щоб таким чином підготовити постійних відвідувачів клюбу до запланованого розгорнення клюбової праці у майбутньому. З ініціятиви колишніх членів проводів СТ "Україна" — відбулася товариська зустріч колишніх голів і членів проводу. Головним промовцем на зустрічі був дир. Є. Чучман, що своїми спогадами переніс учасників до далекого Львова з його спортовими досягненнями і "тайнами" незабутніх 1920-30-тих років.

У спортовій діяльності, відповідно до пори року, — були діяльні шахісти і відбиванкові команди. Шахіс-

ти відбули 5-ий з черги турнір за українську першість Торонта у двох групах, при участі 23 любителів королівської гри. В першій групі, в якій до змагу стануло 12 шахістів, — переможцем вийшов молодий Роман Туркевич (син пок. проф. Лева Туркевича), здобуваючи 7 точок, перед М. Москалем 7 т., С. Гринівом — 6 т., і Б. Назарком та Б. Миндюком по 5 з половиною точки. В другій групі переміг І. Гаранжа, перед Б. Метельським, І. Голдуном, М. Музичкою і М. Болюхом.

З трьох відбиванкових команд, найвизначнішого успіху добилися чоловіки, які в розграх за чемпіонат Онтарія зайняли друге місце, а тим самим вибороли собі "білет" на полет на фінальні змагання за чемпіонат Канади до Вінніпеґу. Перша команда жінок не мала особливих успіхів, зате "друга" команда зайняла перше місце у своїй групі.

За успішну діяльність, чоловіча ланка відбиванки заслужила в тому році на особливе відзначення. Як було сказано передше, шістка відбиванкарів, змагаючись у найвищій онтарійській відбиванковій лізі, — виробила собі єдиний раз в історії товариства, — право участи у всеканадських розграх. Прилетівши літаком до Вінніпеґу, — наша команда впродовж 12-ти годин змагалася із змінним щастям, яке, — можна б сказати — відвернулося від неї в останній важливій розгрі за чемпіонат. Не хочеться кривдити наших волейболістів, але треба сказати, що щастя, яке звичайно рішає про успіх, чи невдачу спортсменів, може й поза їх волею, — тим разом було таки в руках їх самих. Хочемо тим сказати, що коли б наші волейболісти були належно психічно підготовлені, коли б вони відчували на собі цей важкий, хоч при тому дуже приємний і почесний, обов'язок репрезентувати українську громаду на всеканадському спортовому форумі, — тоді за успіх ми могли б бути певні, бо так під оглядом фізичним, як і технічним, вони були вповні зрілі здобути першість Канади.

Невідповідний підхід до завдань спорту, який має бути опертий не тільки на фізичну, але теж на морально-етичну тугість, — став причиною того, що наша команда у своїх акціях втратила товариський контакт з публікою, а тоді симпатії глядачів і співучасних команд звернулися в бік противників наших гравців, що остаточно довело до нашої фінальної прогри. Чотирнадцять команд із шести провінцій — Квебеку, Онтарія, Манітоби, Саскачевану, Альберти й Британської Колюмбії, були поділені на дві групи. Нашій команді припало грати у своїй групі з такими осягами: Саскачеван Старс 15:3, 15:3, з Келґарі Джокерс 15:12, 16:14, з Вінніпеґ Кидс 15:5, 15:12, і з Вікторія Університет 15:8, 11:15. Під час тих змагань власне прийшло до неприємного розриву з глядачами, що у своїх наслідках привело до прогри з Торонтонською Бродвю ІМКА 9:15, 14:16, з якою наша команда звичайно вигравала.

До фіналу закваліфікувалися по дві команди з кожної групи. З першої групи попали Гамільтон ІМКА і монтреальська "Польонія", з другої — Бродвю ІМКА і "Україна". В першій півфінальній грі з майбутніми чемпіонами — наша шістка сильно загрожувала гамільтонцям. В трьох завзятих сетах мусіли одначе наші волейболісти, при акомпаньяменті неприхильних вигуків глядачів під адресою нашої команди, — улягти гамільтонцям 15:11, 5:15, 16:18!!! — хоч перемога — прямо "висіла на волосочку". Як бачимо, наша команда мала стовідсоткові можливості, однак не використала їх якслід, а шкода.

Футбольна ланка, одержавши неґативну відповідь від Професійної Ліґи, мусіла почати думати про підготовку до виступу в Н. Ф. Лізі, якої провідний склад не стояв на висоті завдань.

На Загальному Зборі членів Н. Ф. Ліґи — відважним рішенням обрано Василя Бойчука на президента, — чим вдалося санувати відносини в Н. Ф. Лізі і в слід за тим вивести її з існуючої кризи.

Склад Національної Ф. Ліґи в цьому році "підсилили" дві команди з Професійної Ліґи — монтреальська "Україна" і "Канталія" — та торонтонська одинадцятка "Польонія", — так, що до змагу за чемпіонат станули: "Україна" — Т., "Канталія", "Україна" — М., "Олімпія", "Абруцці", "Гунґарія", "Польонія" і "Хорватія".

В розгарі відкриття футбольного сезону — прийшов, як було вже згадано, час Надзвичайних Загальних Зборів "України", які з одного боку перервали тяг розпочатої вже праці, — а з другої сторони покінчили з непевною, нервозною і нескоординованою працею здекомплектованого проводу.

І так, перед самим початком футбольного сезону, чи — сказавши точніше — по кількох початкових розграх, відбулися дня 3-го червня Надзвичайні Загальні Збори СТ "Україна", які, поправді сказавши, мали теж надзвичайний перебіг. Вже на самому початку, у своєму звітуванні, уступаючий голова зробив терпкий закид під адресою голови К. К., мовляв — це він був головним спричинником скликання цих непотрібних Надзвичайних З. Зборів, — через своє, — мовляв — невідповідне і неоправдане становище і поступовання. "Вистрілявши" всю свою амуніцію жалів і обвинувачень, — уступаючий голова, не вислухавши відповіді на поставлені закиди, — покинув збори, — чим, очевидно, перекреслив вартість усіх своїх жалів і закидів.

Другою, доволі гарячою, точкою нарад були розбіжності щодо справи зліквідування задовження товариства — дорогою продажу свого уділу Кредитовій Спілці "Будучність", а вже найважчою проблемою Надз. З. Зборів став вибір нового проводу. Номінаційна Комісія, не маючи можности скомплектувати новий провід, запропонувала скласти комітет з трьох осіб, який проводив би дальшою діяльністю товариства під наглядом Контрольної Комісії.

До комітету запропоновано Михайла Савку, Романа Костюка і Бориса Гуля, а до Контрольної Комісії Володимира Рибака, Ярослава Хоростіля і Степана Гаргая. Така концепція не всіх вдоволяла, і тому одні пропонували, щоб дальший тяг Н. З. З. перенести на пізніший час, другі знову наполягали, щоб для добра товариства конечно обрати новий провід відразу. В такому положенні, Номінаційна Комісія поновила спроби скласти повний провід, що їй остаточно вдалося, і запропонований нею склад нового проводу був одноголосно схвалений. І так ведення діяльністю товариства в другій половині року повірено проводові, який оформився в такому складі: Роман Костюк — голова, Борис Сороківський — м. голова, Михайло Шмотолоха — секретар, Володимир Ігнатович — організаційний референт, Володимир Рибак — референт молоді, А. Мельник — член, Б. Метельський і П. Козанчин — заступники.

До Контрольної Комісії обрано мґр. В. Кліша, Я. Хоростіля і М. Савку; заступники — Р. Дзядик і С. Гаргай. До Товариського Суду ввійшли О. Матла, О. Гірак і І. Шупер, з заступниками С. Трутяком і Ю. Насадюком.

Як представлялася ситуація торонтонського футболу в цьому сезоні? По довших турботах Національна Футбольна Ліґа успішно закріпила за собою право на дальше існування. Вона започаткувала тогорічну діяльність в умовах, які ворожили її великий організаційний успіх. Згадати б тільки приєднання в ряди Національної Ліґи двох монтреальських клюбів — "Україна" і "Канталія", які в минулих роках покинули Професійну Ліґу. Повернення обох монтреальських команд у ряди Національної Футбольної Ліґи мало невимовно велике престижеве значення для Національної Футбольної Ліґи та рівночасно вдарило сильно по інтересах Професійної Ліґи, якій вже другий сезон доводилося з трудом в'язати кінці.

В дальшому, приступлення в членство Н. Ф. Ліґи італійської команди "Абруцці", яка оформилась на тлі двоподілу думок і критичного ставлення до програми професійної "Італії", та відновлення діяльности польської команди "Польонія", що під зміненою назвою мала продовжувати діяльність колишнього "Бяли Ожел", повинні були викликати велике заінтересування серед етнічних груп, представники яких мали змагатися на зеленій мураві. Коли до того додати сильне підкріплення рядів німецької "Олімпії", то можна було бути впевненим, що тогорічний сезон перейде при великому заінтересуванні всієї спортової громади та емоційному переживанні прихильників поодиноких команд.

Як виглядало, змаг за лавровий вінок переможця мав розігратися між шісткою команд, які постійно наступали собі на п'яти. До них зараховувано "Канталію" і "Україну" з Монтреалю та місцеві команди "України", "Абруцці", "Гунґарії" і "Олімпії". Зокрема команда угорців підкріпила свій склад п'ятьома змагунами, які по невдалому повстанні на Угорщині 1956 р. — мусіли виеміґрувати до Еспанії, де протягом свого побуту там виступали в еспанських клюбах.

Красок футбольної команди СТ "Україна" в цьому році боронили: В. Скоцень, Сулліван, Ноцетті, Івась Ігнатович, Свейн, ДеСісто, Ф. О'Ніл, Л. Довгалюк, М. Петерсон, М. Берєза, Чернявський, Давид, В. Шмотолоха, Д. Роман, Скотт, О. Лисак, Вайнрехт, Гіннен (який під кінець сезону повернувся до Голляндії для відбуття військової повинности), Галай, Дермастія, І. МкКей, Армстронг, А. Карузо, Люї Сенчіч і П. Довгалюк. Команда була під опікою О. Александра та О. Скоценя, як тренера.

У висліді проробленої праці футбольної ланки, можна її оцінити як вдалу. Першість її в цілосезонових розгривках і здобутий чемпіонат Н. Ф. Ліґи враз з двома трофеями належить прийняти як черговий вдалий виступ нашої команди. В розгривках за першість ко-

манда червоно-чорних зайняла перше місце з балянсом 12 виграшів, 7 ігор внічию та всього 2 програші, що дало їм в результаті 31 точку і корисне відношення воріт 58:28, — перед "Канталією" (25 точок) та "Олімпією", "Абруцці", і "Гунґарією", — кожна по 23 точки.

У фінальних розграх т. зв. "плей офф", наша команда розправилась у півфіналі з "Олімпією" 1:1, 1:0, 3:0 і з "Абруцці" 1:0 і 4:1. Щире і тепле відношення проводу до змагунів у минулому році позитивно вплинуло на їх настанову в біжучому. Їхня сильна воля перемоги принесла у висліді подвійну перемогу, за що вшановано їх окремим бенкетом, на якому відзначено команду в цілості, як теж поодиноких змагунів. Голова Н. Ф. Ліґи — Василь Бойчук, який в тому році вперше кандидував на радного до міської управи, вручив трофей перемоги капітанові команди Л. Довгалюкові, якому теж зчерги секретар Н. Ф. Ліґи, інж. М. Осадчук, передав трофей за перемогу у грах "плей офф".

Відзначення "короля" стрільців одержав Л. Довгалюк від фундатора Осипа Александра. Нагороду за "джентельменську" поведінку, фундації Іленчука, вручив міський радний, Джордж Бень, молодому змагунові Де Сісто. Звання найвизначнішого змагуна гор "плей офф" одержав Петерсон з рук фундатора Степана Гаргая. Петро Семеген передав відзначення Давидові, як наймолодшому і многонадійному змагунові. Колишній крайник нашої команди "літаючий" Е. Габа, передав пропам'ятні міньятюри трофею всім учасникам цьогорічної "баталії".

Бенкет звеличали своєю участю теж контролер міста Арчер та радні О. Піччінінні і Карсон. Як бачимо, у відзначенні успіху наших змагунів були сильно заанґажовані наші підприємці, що кинуло тепле світло на можливість дальшої, такої потрібної і корисної співпраці. Цю симпатичну імпрезу, без особливого розголосу приготовив спортовий референт Володимир Ігнато-

вич, який був справжньою "душею" всіх спортових починів товариства.

У внутрішньо-клюбовім святковім відзначенні тогорічних успіхів прийшла черга теж на вшанування юнаків, які при невпинній праці своїх опікунів добились неменшого успіху від першої команди, бо здобули перехідний трофей Професійної Ліґи із званням чемпіона Торонта. До їх успіху причинилася трійка любителів молоді — Борис Гуль, Юрій Насадюк і Мирослав Соханівський, які переробили велику, хоч незамітну на зовні, працю. Їх досягнення не були так фанфаристично розголошувані, як успіхи першої команди, але була це справжня муравлина праця з великими позитивами для молоді. За свою працю, вони враз з командою юнаків, прийняли вислови признання від представників усіх віток аматорського спорту міста Торонта, які з півтисячним гуртом спортового активу заплянували вшанувати футбольну одинадцятку СТ "Україна" за здобуття першости Торонта. На спортовому бенкеті, що відбувся під патронатом міської управи, наші юнаки одержали від представників міста пропам'ятні дарунки.

Під кінець сезону, по довгих переговорах, вдалося зреалізувати думку відбути товариську зустріч між двома передуючими командами Торонта, а саме Ф. К. "Італія" з Професійної Ліґи і СТ "Україна" — цьогорічним чемпіоном Національної Ф. Ліґи. Змагання ці відбулися вперше по чотирьохрічній перерві, яку спричинив перехід "Італії" до Професійної Ліґи. Ця стріча мала стати першою ластівочкою-вістуном поєднання і співпраці двох домінуючих Ліґ у Торонті. Кружляли тоді позакулісові калькуляції, що від висліду на площі та чисельности українських глядачів залежатиме приєднання "України" до круга Професійної Ліґи, — чи радше поєднання двох ліґ. Коли однак ця зустріч відбулася і наша команда програла у відношенні 1:4, все замовкло, ніхто до цієї теми більше не повертався.

Як вже згадано на початку цьогорічного звітування, команди відбиванки діяли доволі успішно. Чоловіча команда, досягнувши висот своїх успіхів у всеканадському поземі, в розграх за першість УСЦАК, що відбулися у Дітройті, зайняла, по фінальній прогрі з чікаґськими "Левами", друге місце. Жіноча ланка, що виступала в складі пань: Дубинська, О. Гарас, О. Бернер, Кінґсвуд (не-українка, знаменита атлетка), Курилюк, М. Пенцак, І. Буйняк, І. Панчишин і Барчинська, вже третій раз під ряд завоювали чемпіонат УСЦАК.

Належить при тому відмітити, що третя позиція, яку зайняли волейболісти СТ "Україна" у всеканадських чемпіонатах, була мабуть найкращою у дотеперішніх досягненнях українців у Канаді, — і найправдоподібніше мала такою залишитися на дальші довгі роки.

У цьогорічній "Сповіді" спортово-організаційного референта Володимира Ігнатовича було згадано, що у товаристві на протязі звітового року були діяльні жіноча і чоловіча ланки відбиванки, три команди копаного м'яча та ланка шахістів. Опікуном і тренером волейболісток був Івась Ігнатович. Змагаючись у найвищій онтарійській лізі, наші жінки зайняли четверте місце в шестичленній групі. З початком осіннього сезону функцію опікуна і тренера ланки перебрав Борис Гуль.

Чоловіча команда, підсилена молодими змагунами Володимиром Росохою, Юрієм Спольським, Андрієм Станьком і Юрієм Дубинським, була під тренерською опікою Івася Ігнатовича.

Юньйорська футбольна ланка була під тренерською опікою Мирослава Соханівського, ланковим був Юрій Насадюк, а опікуном Борис Гуль. Вона здобула трофей "Торонто Телеґрам". Чотирьох футболістів юньйорської команди були визначені до збірної Онтарія проти Квебеку. Були це Славко Галай, Богдан Капій, Володимир Скоцень і Роман Місюрка.

За старанням Володимира Рибака і Володимира Борецького відновлено ланку наших наймолодших фут-

болістів, які, не маючи змоги (з причини неіснування зорганізованої ліґи) брати участи в ліґових іграх, розіграли п'ять товариських переможних змагань.

Олд-бої розіграли одинокі змагання на оселі "Говерля".

Шахісти товариства брали участь у турнірі "Чес Клаб", в якому перше місце здобув Б. Назарко, вигравши шість із восьми партій.

Відрадним явищем у праці проводу була перша від кількох років фінансова надвишка у висоті $702.00.

В загальній аналізі діяльности проводу останньої каденції, завдяки великому вкладові праці членів проводу, а особливо Романа Костюка, Володимира Ігнатовича, Бориса Гуля, Юрія Насадюка і Петра Козанчина, досягнено визначних успіхів, так у спортовій, як теж в організаційно-фінансовій ділянках.

У репрезентативному житті, делеґація СТ "Україна" — із своїм прапором взяла участь у посвяченні пам'ятника Шевченкові у Вашінґтоні. Деякий час проводові товариства прийшлося працювати без участи свого голови, який двічі перебував у лікарні.

В цьому році товариство вже остаточно одержало провінційний "чартер", який підписали як мужі довір'я Роман Костюк, Роман Дзядик, Степан Гаргай, Іван Шупер і Ярослав Хоростіль.

Як бачимо, діяльність товариства у тому році була доволі інтересна і активна, і цей період часу заслуговує на відмічення серед попередніх 16-ти років праці, як один із ясніших у дотеперішній історії товариства.

РІК 1965

Сімнадцятий рік діяльности товариства не відзначався особливими подіями. Єдиним може, гідним завваження, мометом було сфіналізування трансакції продажі Дому Просвіти, якого одним із п'яти спільників було наше товариство. Будинок перекупила від нас Кредитова Кооператива "Будучність". Із нашої пайки, яка перейшла вартість $20,000.00, — нам осталося по заплаченні задовжень у "Будучності" і сплаті неплачених протягом кількох років відсотків, $4,267.00, які, згідно з умовою, були відразу вплачені до корпорації "Український Дім" при вул. Кристі ч. 83-85, на рахунок уділів товариства. І добре сталося, що провід товариства в році 1963-му усвідомив собі все зростаючу загрозливу фінансову ситуацію товариства з причини несплачування ні задовжень, ні навіть відсотків.

На Загальних Зборах, що були визначені на 21-го лютого 1965 р., знов годі було склеїти провід. Комісія Матка, неспроможна пред'явити Загальним Зборам листи з кандидатами до нового проводу, зрезиґнувала і здала свій мандат предсідникові зборів. Не маючи іншого вибору, рішено віддати аґенди провадження справами товариства тимчасово до рук комісії в складі: Р. Костюк, Б. Гуль, М. Цвіренко, І. Мокан, інж. М. Осадчук.

Місяць пізніше, 21-го березня 1965, на продовженні З. Зборів, обрано провід у складі: Р. Костюк — голова, Б. Гуль — м-голова і скарбник, М. Цвіренко — секретар, О. Стецьків — спорт.-організ. реф., В. Рибак, В. Закалужний, О. Скоцень і В. Борецький — референтура молоді. Р. Дзядик, П. Козанчин, А. Мельник, М. Кузьмин і І. Гетьманчук — клюбово-буфетова комісія, Ю. Насадюк і С. Гаргай — заступники членів. Контрольну Комісію обрано в складі: М. Савка — голова, Я. Хорос-

тіль і М. Шмотолоха — члени. До Мирового Суду увійшли д-р П. Глібович, О. Винницький і О. Александер.

У спортовій діяльності товариства були заанґажовані: перша футбольна команда, юньйори і доріст, відбиванка та спорадично шахісти. Першій команді пощастило і в цьому році вибороти перше місце в показнику гор Національної Ліґи, однак наші футболісти не були вже в силі виграти чемпіонату Н. Ф. Ліґи, який попав у руки Ф. К. "Гакоаг".

В структурі Національної Ф. Ліґи в цьому році змагалося 12 команд, а саме: "Україна", "Гакоаг", "Гунґарія", "Хорвати", "Олімпія", "Геллас", "Абруцці", "Портуґальці" і "Аззурі" з Торонта та "Італія" Судбури, "Тевтонія" Віндзор і "Кікерс" Кіченер.

Наші футболісти у 22 грах вибороли 15 перемог, 4 гри звели внічию, та всього три гри програли. Маючи в дорібку 34 точки та відношення воріт 45:17, випередили "Гакоаг" (32 т.), "Італію" (31 т.) та "Гунґарію" (30 т.). Красок футбольної команди нашого товариства боронили в цьому році: Вайнрайх, Скоцень, Бітті, Петерсон, Л. Довгалюк, О'Нілл, Крук, Г. МкКіннен, Давид, Т. Бідяк, Рей, Флек, Дермастія, І. Де Сісто, Келлі і Керас. Такий склад команди став причиною дальших $7,000.00 дефіциту в касі товариства, на покриття якого працювали буфет та прихід з білярду і бріджа. Самий буфет, в якому безінтересовно працював клюбово-буфетовий комітет, дав дохід у висоті $6,113.00, без чого важко було б товариству вести цілорічну діяльність. Для кращої характеристики стану справ — варто буде пригадати, шо на ланки доросту видано в цьому самому році... $307.64!

Тут ще раз треба ствердити прикрий факт, що наші тренери на протязі 17 років існування товариства не зуміли підховати власного молодого активу. Все, що нам осталося в дорібку, це були Давид і В. Скоцень. Всі інші молоді гравці, над якими треба було нашим тренерам дещо попрацювати, діткнені почуттям нижчос-

ти і недоцінювання їх своїми тренерами, розбрелися і відійшли назавжди від активности в товаристві. Історія меккінненів, персіх та інших свейнів все ще покутувала в діяльності нашої ланки. Чомусь гірший не-український ветеран все знаходив місце в рядах нашої команди перед надійним власним юнаком.

Юньйорська команда, якої змагуни радо і здисципліновано приходили на тренінґи, з причини непорозумінь у проводі ланки і резиґнації її опікуна — не проявила більшої активности. Натомість ланки доросту, якими опікувався В. Рибак, під тренерством В. Борецького розіграла 12 товариських змагань та взяла участь у турнірі "Етобікок-Ліг".

В змагу з вісьмома командами з Ст. Кетеринс, Ошави, Торонта і Етобікок, доріст СТ "Україна" здобув трофей "Етобікок Ґардіян".

Порушуючи тематику подій, зв'язаних з футбольним життям в товаристві, треба згадати, що передсезонові тренінґи футбольної команди відбувалися двічі в тижні в спортовій залі Українського Дому. Треба теж згадати про неуспіх наших футболістів у виїзді до Філядельфії на відплатні змагання з "Тризубом". Наші футболісти, в ненайкращій фізичній кондиції (квітень), мусіли улягти філядельфійцям в доволі високому відношенні 1:5.

Наше товариство мало шану перший раз вітати у своїх клюбових приміщеннях премієра Онтарія Джана Робартса, який взяв участь у бенкеті, влаштованому для "Гунґарії" з нагоди її ювілею. Премієр був теж свідком нашої перемоги над угорською командою на грищі парку Стенлея.

З рядів членства товариства відійшов у вічність довголітній воротар першої команди св. п. Степан Мисаковець.

Молодий шахіст Роман Туркевич здобув перше місце в міжнародному блискавичному турнірі, в якому виграв 13 із чотирнадцяти партій.

У відбиванці більше успіхів досягнула чоловіча ланка, яка на турнірі за першість УСЦАК на Союзівці здобули звання чемпіонів, а Івась Ігнатович був визначений до репрезентативної команди Канади. Жіноча ланка без успіху змагалася тільки в Онтарійській лізі. В УСЦАК-івському турнірі жінки участи не брали.

Позбавлений можливостей користуватися клюбовими приміщеннями в найближчій вже майбутності, провід товариства почав розглядатися за власним клюбовим домом. Переговори в справі набуття великого будинку при вулиці Доверкорт, на купно якого зложено оферту у висоті $60,000.00, розбилися, бо власники вперто домагалися ціни $75,000.00.

Пороблено теж старання набути клюбовий дім на розі Дандес і Говард Парк, за який поставлено ціну $62,000.00, але надто довга нерішучість проводу стала причиною, що і цей власник зрезиґнував з плянів продажу.

В праці проводу під кінець року зайшли деякі труднощі, спричинені захворінням голови. Його функції перебрав Б. Гуль — а "скарбом" товариства зайнявся І. Мокан. На закінчення літнього сезону влаштовано скромне прийняття для футбольних команд без окремих відзначень.

Дався завважити брак гармонійности і співпраці в праці проводу, якого члени, перемучені цілорічними зусиллями і — в більшості — неуспіхами, з нетерпеливістю очікували реченця З. Зборів, щоб скинути із своїх плечей тягар керування діяльністю товариства. Такий стан став передвісником застою в діяльності товариства, а навіть його постепенного скочування вниз.

РІК 1966

ВОЛОДИМИР РИБАК,

народився 4-го червня 1907 р. в Чернівцях.

Любив різні види спорту, але найбільше полюбив футбол. З початку грав у шкільних командах, а в 16-му році життя став активним змагуном СК "Воля", а відтак СК "Довбуш". В 1942 р. грав у красках СК "Тризуб" — Львів. На еміґрації в Німеччині був одним з основоположників і змагуном таборового СК "Леви" в Міттенвальді та організатором СК "Прометей".

За свою спортову діяльність дістав відзначення від Ради Фізичної Культури (РФК). Від року 1949, як член СТ "Україна" — Торонто, займав різні пости в Товаристві, а в роках 1966 і 1971 був головою СТ "Україна" — Торонто.

Черговий, вісімнадцятий з ряду, рік діяльности СТ "Україна" розпочато із не надто рожевими надіями. Вже на Загальних Зборах можна було завважити послаблення енерґії і знеохоту у тих осіб, які роками працювали в проводі товариства. Стан погіршився до того степеня, що мимо великих зусиль президії зборів, особи, яким пропонувано увійти в склад Номінаційної

Комісії, відмовлялися від цієї функції, а що вже говорити про надії на скомплектування складу проводу! Однак по зусильних намаганнях вдалося обрати трійку осіб, які погодилися увійти до комісії "матки". Це були: Олександер Скоцень, Володимир Рибак і Остап Стецьків.

По доволі короткій перерві і розмовах з кандидатами, вони пред'явили Загальним Зборам до затвердження склад нового проводу в такому складі: Володимир Рибак — голова, Борис Гуль — м.-голова і фінансовий референт, Мирон Цвіренко — секретар, Остап Стецьків — спорт.-орган. референт, Володимир Закалужний, Володимир Борецький, Петро Козанчин — члени. Осип Александер і Степан Гаргай — заступники.

Контрольна Комісія: Олександер Скоцень, Михайло Шмотолоха і Іван Шупер. Мировий Суд: Іван Мокан, Андрій Мельник і І. Гетьманчук. Тридцять чотири учасники Зборів однозгідно затвердили запропонований склад нового проводу, який з повним запалом забрався до праці.

Як звичайно, нові люди впроваджують нові ідеї, нові задуми і плянування. Новий голова взявся енергічно за сфіналізування задуму купівлі власного дому, у зв'язку з конечністю негайного передання дотеперішніх клюбових приміщень Кредитовій спілці "Будучність".

В тій цілі відбуто окреме засідання з представниками "Дому Просвіти" і "Українського Дому" з мґр. Володимиром Клішем на чолі. Були на тих нарадах поставлені поважні пропозиції допомоги товариству в акції закупу власного будинку, але на перешкоді стояв брак фінансів, потрібних для переведення трансакції купна. Вибрано окремий комітет для цієї справи, вирішено навіть зредукувати витрати на удержання першої футбольної команди та проєктовано створення жіночої секції для продуктивнішої праці проводу. Однак, як виявилося пізніше, — всі ці намагання були даремні.

В організаційно-адміністраційній ділянці справа перейшла дещо успішніше. Влаштовано вперше спор-

товий "Щедрий Вечір" для членства і гостей, закуплено телевізійний апарат до клюбових приміщень, влаштовано прийняття для юних футболістів з їхніми батьками, а під кінець каденції влаштовано бенкет в залях "Мейфер Інн", на якому Гриць Зозуля, в особі Володимира Довганюка, в сатиричному оформленні розповів про діяльність проводу. Ця жартівлива точка програми викликала контроверсійну критику, одні її осуджували, як несмачну своїм змістом, — другі прийняли її без особливих застережень, — просто, як сатиру.

Протягом ділового року провід відбув 16 нарад та одні ширші сходини членства.

Один певний і справді позитивний крок у праці проводу — це було переведення зукраїнізування і відмолодження першої команди. Відважне рішення користуватися власними силами, власним молодняком, виявило, що німб вищости не-українських гравців — можна без особливого зусилля розвіяти в користь нашої молоді. Дев'ять юних українців виступали з повним успіхом в рядах першої команди. Команда, що правда, не зайняла першої позиції, але третє місце мабуть всіх задоволяло.

В структурі Н. Ф. Ліґи в цьому році змагалося 8 команд. Були це: СК "Італія", Судбури, "Геллас", СТ "Україна", "Гунґарія", "Хорватія", "Тевтонія", Віндзор, "Кікерс", Кіченер і "Портуґалія", та в такому ж порядку вони покінчили свої розгри. "Італія" і "Геллас" нагромадили по 42 точки, а "Україна" здобула їх 39. Наша команда виступала в складі: Місюрка, Попович, Непотюк, Чернявський, МкКласки, Томас, Лялька, Маршал, Скоцень, Л. Довгалюк, О'Нілл, Мірабелля, Лисак і Романів.

Іновацією у футбольній ділянці було видрукування і роздання поміж шкільною молоддю у віці від 12 до 16 років двох тисяч дарових квитків вступу, що в деякій мірі спопуляризувало футбол між школярами.

Поза змаганнями за першість ліґи, наша команда виїздила на товариські зустрічі до Рочестеру і Боффало, а сеньйори були гостями в Чікаґо та приймали побратимів-олдбоїв з Чікаґа в Торонті (наш виграш 2:0). Команда сеньйорів, яка з уваги на те, що в її складі виступали теж колишні футболісти УСК "Тризуб", виступала до змагань під назвою "Олдбої Торонта". В її складі на зміну, бо старшим парубкам скоро "духу" не ставало, змагалися: Т. Семенюк, Мандрик, О. Скоцень, І. Скоцень II, Г. Ригайло, Б. Гуль, О. Стецьків, А. Шапка, В. Закалужний, В. Лесюк, В. Ігнатович, Я. Коваль, Л. Дичківський, М. Береза, Є. Габа і В. Борецький. Здобуті ворота були ділом Левка Дичківського і Остапа Стецькова.

Шахісти в цьому році не були згруповані в діючій ланці. Вони радше виступали індивідуально, але можна сказати — доволі успішно. Колишній шаховий чемпіон Торонта, Іван Теодорович-Сук, завоював разом з двома іншими шахістами перше місце в турнірі "Великого Ню Йорку". Ґросмайстер Бірґемаєр, майстер Цукерман і наш земляк, член нашого товариства, — осягнули серед 115 кращих шахістів ЗСА і Канади рівне число точок за перше місце. Другого успіху добився молодий шахіст нашого товариства Богдан Степаненко, перемогою в турнірі між шахістами Університету Ватерлю і Інституту Раєрсон.

В цьому році, Василь Бойчук став в-четверте головою Н. Ф. Ліґи, а член нашого товариства, Остап Винницький зайняв теж важливе місце в керівництві Н. Ф. Ліґи з функцією заступника її голови. Представниками товариства до Н. Ф. Ліґи були інж. М. Осадчук і О. Стецьків.

У своєму виїзді до Судбур, наша одинадцятка була гостинно прийнята місцевою українською громадою, яка незвичайно тепло зайнялася нашою командою.

Команда доросту, під опікою Б. Гуля і тренуванням В. Борецького, виступала в лізі "Йорк Тавн", в якій

на шість-чисельний склад противників зайняла третє місце. Королем стрільців став у цьому році Роман Закалужний. Позатим команда юньйорів гостювала з першою командою у Рочестері.

Команди відбиванки, якими опікувалися — В. Буката чоловічою і Б. Гуль жіночою, змагалися в найвищій Онтарійській групі. Чоловіча ланка зайняла третє, середуще, а жіноча п'яте, передостаннє місце в лігових розграх. Зате обидві команди на виїзді до Клівленду завоювали трофеї переможців УСЦАК. Жінки, що виступали у складі: Ірина Буйняк, Оля Дубинська, Орися Цвіренко, Валя Толяківська, Ірина Панчишин, Ірина Мороз і Еріка Бернер, з великим трудом перемогли "Левів" з Чікаґа, а шістка чоловіків звела одне з найкращих і найбільш емоційних змагань у дотеперішніх чемпіонатах УСЦАК. Противником нашої команди була "Чорноморська Січ" з Нюарку. Про завзяття і емоцію змагань свідчить дуже близький очковий вислід: 18:16, 12:15 і 16:14, хоч в останньому сеті січовики вели гру 14:10. Суддювання цих рішальних змагань повірено Б. Гулеві, який перевів ці змагання незвичайно об'єктивно.

У "відкритому" турнірі, влаштованому в Гамільтоні Онтарійським Відбиванковим Союзом, наші "хлопці" в п'ятнадцяти-чисельному товаристві противників, зайняли шосте місце.

Провід товариства протягом своєї цілорічної праці переходив теж критичні моменти, зумовлені резиґнаціями секретаря М. Цвіренка та "душі" буфетного комітету П. Козанчина. Для потреб буфету закуплено столове накриття і начиння для обслуги 100 осіб. Чистий прибуток з ведення буфету досягнув цифри $4,586.44, так, що касовий звіт завершено додатнім сальдом — $871.05.

Загальними Зборами, що відбулися 18 грудня 1966 року, покінчено ще одну, тим разом не надто кольоритну, річну діяльність товариства.

РІК 1967

Промиув ще один, вісімнадцятий з-черги, рік існування СТ "Україна". З цієї нагоди члени минулорічного проводу Т-ва влаштували в залі "Мейфер Інн" річний бенкет Т-ва, який з уваги на чисельність приявних, як і добірність гостей, можна зарахувати до кращих в історії товариства.

Загальні Збори Т-ва, що відбулися 16 грудня 1966, відзначалися теж своєю небуденністю. Це були мабуть єдині загальні збори на протязі майже двох декад існування і праці товариства, на яких замарковано повну співпрацю і взаємну толеранцію членів уступаючого проводу з новообраними працівниками, що мали керувати дальшою працею товариства.

До коаліційного проводу увійшло 19 осіб, що перейняли на свої плечі тягар відповідальности в 19-му році існування товариства в доволі тяжкому і складному положенні, бо з невідрадних причин товариство вже внедовзі було змушене залишити клюбові приміщення. З заіснуванням цього небажаного обороту справи постала черговий раз пекуча потреба набути власний клюбний будинок, в якому товариство змогло б знову розгорнути повну діяльність.

Почалося мов в байці, будовано великі надії. До праці в товаристві запряглись спонтанно всі одиниці нашого міста, які мали за собою вже великий досвід у тій праці, без уваги на те, чи це були фахові люди в адміністраційній ділянці, чи гурт осіб, бувших активістів змагунів на зеленій мураві.

Треба признати, що члени Номінаційної комісії на згаданих Загальних Зборах працювали вміло і направду зужили всі запаси свого хисту, коли зуміли переконати такий великий ш т а б спортових працівників

про необхідну конечність включення їх до праці в проводі товариства якраз у такому часі. А був це критичний час, коли управа Кредитової Спілки "Будучність" поновила катеґоричну вимогу, щоб товариство віддало свої дотеперішні клюбові приміщення на потреби розгорнення ширшої діяльности самої кредитівки, як власника будинку.

Практично це означало позбавлення нашого товариства фондів, потрібних на продовжування дальшої його діяльности, бо, як знаємо, головним джерелом доходу на ведення праці, чи вірніше сказавши, на утримання першої футбольної команди, був буфет. Отже постала пекуча потреба набуття власних клюбових приміщень з одної сторони, та латання недоборів, зв'язаних з існуванням першої команди, з другого боку. Пригноблювала сама свідомість, що мусимо залишити дотеперішні клюбові приміщення, бо з леґального провадження буфету не вистачало фондів навіть на заплату комірного. Ніякого стабільного пляну не можна було застосувати.

Можна бути певним того, що всі кандидати на членів проводу, які дали тоді свою згоду до праці в проводі, були свідомі величі тягару своїх завдань і все таки їх прийняли, мовляв — повага ситуації вимагає спільних зусиль. Однак, ця шляхотна ідилія створення суцільного фронту довго не тривала. На одному із перших засідань, при розподілюванні функцій, почали виявлятися інстинкти взаємної нетолеранції. Плян розподілу широко запланованої діяльности товариства у звітовому році на три, дуже важливі і відповідальні сектори, а саме загальної господарки, спортової діяльности та комісії для справ купівлі власного клюбового дому, — знайшовся під обстрілом частини членів проводу, які не могли погодитись з окресленням функцій трьох містоголов, а хотіли заступити їх титулами референтів. Це була, в суті речі, маловажна справа, однак

вже тоді виявилась тенденція двоподілу членів проводу на дві категорії.

Така ситуація захитала до деякої міри видатність праці й без того перетяжених клопотами членів проводу. А коли додати до того свідомість величі тягару, з яким прийдеться зустрінутися при реалізуванні намічених напрямних, — запал до праці почав остигати. Акції кінчилися тільки на постановах. Незарадність перед лицем важких проблем та відчуття неможливости зреалізування щирих задумів, довели до того, що функції трьох містоголов, провідників трьох секторів праці т-ва, були аж тричі замінювані. Такі еволюції не могли, очевидно, дати жодних позитивів, а праця проводу зменшилась до нуля.

Брак фондів на провадження діяльности першої футбольної команди, а вслід за тим її неуспіхи та цілковитий крах у збірковій акції на потребу закупу клюбового дому, утвердили мабуть львину частину членів проводу у тверезій свідомості, що важко буде подолати перешкоди, які станули на дорозі до здійснення великих сподівань.

Інтенцією дальших виводів буде проаналізувати стан, який заіснував ще в 1960 році, а загострився на переломі 1966/67 р., та доказати, що ніхто інший і ніщо інше не спричинило нашого упадку, як тільки фальшива, неплянова, а по части й негромадська політика діяльности нашого товариства, та що затрата обличчя нашого товариства серед української громади — це був наслідок нашої несерйозности у підході до загальногромадських справ нашої спільноти. (Дальші рядки — це уривок з виступу автора цієї праці на заг. зборах товариства):

> "Повернімся до 1960-го року, до часу, коли наше товариство за мойого головування перейшло з приміщень в Українському Домі при вулиці Крісті до приміщень при вул. Бетгурст. Для освідомлення тих, які дозволили собі тоді "переїхатись" по

мені, як нездарному, нещасливому голові товариства, хочу подати до відома, що проводи, які діяли від серпня 1957 року до жовтня 1960 року, перебрали від проводу, що уступив на Надзвичайних Загальних Зборах в 1957 році, — $5,413.40 готівкою та пайку товариства у власності "Дому Просвіти" у тодішній вартості $12,000.00.

"Розтратність тренерів, їхні надто дорогі поради, істерія з причини часових неуспіхів, всілякого рода А. Рачі, Ноги, Бабичі, афера з філядельфійським "Тризубом" і т. д., довели тоді товариство до берега фінансової катастрофи. Впродовж того часу розтрачено $5,413.00 та затягнено задовження на додаткових $6,000.00, а також не заплачено комірного у висоті $2,400.00.

"В такому стані, що його мабуть не направив би навіть великий фінансовий геній Шахт, прийшлось мені перебрати діловодство Товариства...

"Козир нашого товариства, яким ми залюбки вважали першу команду копаного м'яча, не відіграв своєї ролі задовільно. Ми не зуміли виконати наміченого пляну її зукраїнізування. Зокрема в другій частині сезону почався хаос, — у висліді чого й так нечисленні гравці українці були замінювані примітивами не-українського походження.

"Відбиванкова ланка чоловіків здобула і тим разом першість УСЦАК і трофей на постійно, але вже в часі підготови до нового сезону не було настільки ентузіязму, щоб стримати поодиноких змагунів від переходу під крила місцевого "Тризуба". Нам не стало фондів, щоб додержати обітниць належної опіки над відбиванковою ланкою. Жіноча ланка не діяла. Великим позитивом треба вважати, на мою думку, запрезентування нашим товариством легкоатлетичної команди на УСЦАК-івських першостях у Дітройті, де, не зорганізована в ніякому з українських молодечих осередків, українсь-

ка шкільна молодь була атракцією змагань і здобула в загальному точкуванні третє місце. Зусилля, вкладені паном О. Желтваєм в напрямі зорганізування такої команди і вислання її на змагання, були прийняті деякими членами проводу холодною критикою, мовляв, ми витратили аж забагато енергії на справу, яка — на їхню думку — нічого товариству не дає. Я однак був, є і буду іншої думки. Нашим обов'язком повинно бути власне підшукування українського спортового потенціялу серед шкільної молоді, щоб його зорганізувати, щоб притягати тих юнаків у рідне середовище і ними опікуватися. Це повинні ми робити в кожній ділянці спорту, — у футболі, відбиванці, кошівці, легкоатлетиці, плаванні та ін. Такий благородний чин напевно знайшов би симпатичний відгук серед української громади, а переведення і здійснення такого почину напевно не перевершили би висоту витрат, зв'язаних з удержанням першої команди. Про дії і працю клюбу 'олдбоїв' не берусь складати звіту, зробить це мабуть провід клюбу 'олдбоїв'.

"Єдиним позитивом нашої праці у футбольному секторі була праця пп. В. Закалужного і В. Борецького над футбольним молодняком. За це належиться їм щире признання.

"Фінансовий реферат клюбової господарки мав чорні часи. Від початку каденції, до сьогодні, не мали ми скарбника, і чомусь важко було його підшукати. Я догадуюсь, що найважливішою причиною цієї проблеми був власне брак фінансів і брак перспективи на їх здобуття. Ці аґенди, з малою перервою, вів п. Борис Гуль.

"Акція Комітету Купна Клюбового Дому, по початковім вияві вульканічного запалу, почала скоро охолоджуватися. Навіть переконуюче зредаґовані заяви, в яких було заґарантовано комітетом і управою кредитівки ужиття зібраних фондів вик-

лючно на закуп приміщень, не дали бажаних успіхів. Особи, які прийняли на себе добровільно обов'язки збірщиків, повторяли між собою часто імена осіб і фірм, які напевно дали б більшу суму, однак нікому із збірщиків якось "не пощастило" до тих осіб підійти. Вся акція кінчалась на заявах, що "дасться багато зробити", однак зроблено дуже мало. Зібрано всього поверх $800.00 готівкою і поверх $2,000.00 заявами. Я особисто належав до тої категорії осіб, які дуже обережно підходять до громадського гроша. В куточку мойого серця все залишались побоювання, що, полягаючи на нашому майже двадцятилітньому способі господарювання, ми не зможемо подолати тягару обтяжень платностями. В цьому переконала мене переведена нами поверховна калькуляція приходів і розходів, зв'язаних з провадженням такого підприємства. Такої самої думки були й інші члени проводу. Це однак не означає, що новообраний комітет мав занедбати справу. Новий запал, новий ентузіязм може вчинити чуда.

"Обговорюючи акцію купівлі клюбового дому, ми маємо скласти щиру, сердечну подяку тихому, але за те активному працівникові для добра товариства, п. С. Гаргаєві, якого збірка створила львину частину зібраних фондів".

А тепер повернімся до дальшої безпристрасної хроніки т-ва 1967 року.

Формування нових професійних футбольних ліґ та пляни об'єднання Н. Ф. Ліґи з деякими клюбами неіснуючої вже сьогодні "Істерн Профешіонал Соккер Ліґ" ставило наше товариство перед новими проблемами, які будуть тісно пов'язані з питаннями фінансової натури. Заплянування, чи як це вірніше назвемо, — конечність поширення спортової діяльности на інші ділянки спорту, вимагали тісної співпраці з усіма молодечими організаціями. До розв'язання такої проблеми потрібно бу-

ло великого штабу працівників, і тому з уваги на серйозність справи, діловодство товариства поділено на три окремі, автономні відділи, з яких кожний мав своє завдання. Чи ця іновація, яку заведено в діловодстві товариства під тиском нагромаджених проблем, буде успішною, мало виявити недалеке майбутнє.

Провід Т-ва на рік 1967 оформлено так: Я. Хоростіль — голова, Р. Костюк — заступник голови і референт купівлі клюбного дому, який мав співпрацювати з інж. М. Осадчуком, Я. Мочерняком і Я. Ковалем; О. Желтвай — заступник голови і референт ділянки спорту, якому до помочі додано Б. Гуля, В. Закалужного, В. Лесюка, С. Раєвського, В. Борецького і О. Стецькова; І. Мокан — заступник голови і фінансово-господарський референт мав працювати з М. Кузьмином; Я. Лавришин і М. Цвіренко — секретарі, В. Коцур — скарбник, В. Рибак — культ.-освітній референт, пані О. Цвіренко — референтка жіночих ланок.

Контрольна Комісія: М. Савка, М. Шмотолоха, С. Гаргай.

Мировий Суд: Є. Івашко, О. Александер і П. Козанчин. Представники до місцевих ліг: інж. М. Осадчук, О. Желтвай, Ю. Насадюк.

Новообраний провід в найкращому "коаліційному" складі збудив великі надії на успішність у розв'язанні проблем, перед якими опинилося товариство.

В передсезонових місяцях відбулося засідання в справі поєднання двох футбольних асоціяцій: Національної Футбольної Ліги і Професійної Футбольної Ліги Східньої Канади. В результаті того, що клюб "Фальконс" (колишня "Італія") відійшов до новоствореної міжамериканської ліги, а італійський клюб у Монтреалі збанкротував, два інші італійські клюби — торонтонська "Рома" і гамільтонський "Прімос" рішили приєднатися до Н. Ф. Ліги. Отже у складі Н. Ф. Ліги в цьому році мали змагатися, поруч двох вищеназваних "пришельців" з Проф. Ліги, — "Україна", "Гунгарія", "Хорватія",

Португальці, "Олімпія", "Геллас", сербські "Білі Орли", судбурська "Італія", "Тевтонія" з Віндзору і "Кікерс" з Кіченеру. Належно буде згадати, що на Загальних Зборах Н. Ф. Ліги на голову знов переобрано В. Бойчука, а О. Желтвай увійшов до проводу, як один із директорів Н. Ф. Ліги.

А що діялося на подвір'ячку професійних ліг? Хвороблива амбіція спонзорів двох професійних ліг футболу в Торонті перекреслювала практично-правильний і здоровий розвиток цього спорту в нашому місті. Власник клюбу "Торонто Ситі", Стів Ставро, і володар "Торонто Фалконс", Джов Пітерс, завзялися навипередки заволодіти монополією футболу в Торонті. Перший з них, Стів Ставро, що втратив не одну сотку тисячів, спонзоруючи "Торонто Ситі" в минулих роках, вибрав дорогу леґальних зв'язків з ФІФА. (До речі буде згадати, що Ставро виступав гостро проти вживання національних назв, як "Італія", "Гунґарія", "Хорватія" тощо). Другий агресивний підприємець О. Пітерс, почуваючи за собою симпатії численної італійської групи в Тороті, зважився діяти поза рамцями ФІФА. Проголошення президентом Канадського Футбольного Союзу, "всевладним" В. Сімпсоном, ліги О. Пітерса нелеґальною, та проголошення довготривалої дискваліфікації на тих футболістів, що мали б виступати в структурі "Нешіонал Профешіонал Футбол Ліг" — Сімпсон вцілому спаралізував її діяльність, тим більше, що він зааранжував передсезоновий турнір під патронатом ФІФА, в якому мали взяти участь відомі футбольні команди як "Ріл Мадрід", "Бенфіка", Валенс, Ліверпуль і "Червона Зірка" з Юґославії.

Для кращого відсвіження пам'яти про "круті дороги" торонтонського професійного футболу, варто згадати деякі цікаві моменти з його дій, щоб зробити порівняння сьогоднішнього дня з часами з-перед двох десяток років. І треба ствердити факт, що двадцять років тому назад, ми були свідками спортового змагу, в яко-

му були заанґажовані національні амбіції, а глядачі підходили до нього, як до повновартісного, незасміченого ще тоді матеріяльними жадобами спорту. Спортові маклери не перебирали в засобах, аби лиш добитись матеріяльних здобутків, не дбаючи при тому про спортову етику. В змаганнях, що відбулися в Торонті між професійними командами "Фалконс" Торонто проти "Фантомс" з Пітсбурґа, глядачі мали нагоду бути свідками комплетної компромітації "божків" футболу і їхніх неспортових спекуляцій. За повідомленнями англомовної преси, суддя змагань Пітер Ровдс з Англії заявив, що 11-ть із 21 відсвистаних фавлів були недійсними, спрепарованими виключно для потреб телевізійних оголошень. Він звірився, що перед змаганнями, він, одержавши інструкції, пішов до роздягалень обох команд і повчив гравців, що вони — на звук свистка — мають симулювати контуження або почати оспорювати його рішення, щоб таким чином дати змогу і час проголосити комерсійне оголошення.

До таких "комерсійних" змагань суддя виступає "озброєний" в електронічний апарат і маленький приймач, прикріплений до його плечей та прикритий сорочкою. Виявлення таких епізодів наводимо на те, аби вірно віддати тодішню атмосферу подій на футбольному ринку в Торонті та виявити рівночасно, як важко приходилося товариству боротися за своє існування з змагу з конкуренційними, а рівночасно грошовитими, футбольними потентатами.

А як виглядала справа з футболем у нашому товаристві? Злі фінансові прогнози на цей рік вивіщували змагання СТ "Україна" — "Італія" Судбури, якими відкрито цьогорічний сезон. Наше товариство зазнало аж двох поразок в одних змаганнях. Стрічу на зеленій мураві програно вислідом 1:2, місто сподіваної тисячі глядачів — змаганням приглядалося всього може дві десятки, а до каси господарів вплинуло "рівно" сім і пів доляра. Сніг з дощем в цей травневий день попсували

вцілому бюджет друга І. Мокана... І перші сподівання розвіялись. Іншими словами, нашому товариству не повезло. Однак потішаючим моментом залишилось те, що справді, як заповів провід Т-ва, в складі нашої команди змагалося аж 9 українських гравців. Ось їхні прізвища: Романів, Непотюк, Місюрка, Р. Давид, В. Скоцень, Л. Довгалюк, С. Чернявський, М. Гарапин і Мельничук. При тому треба згадати, що склад нашої команди був пізніше скріплений ще чотирьома українцями: Куземчуком, Галаєм, Т. Бідяком і Поповичем.

Переживши прикрий, а при тому дуже коштовний досвід з господарства, опертого на анґажуванні наємних, не-українських гравців, провід товариства звернув свою увагу в праці на власну молодь, яка, мимо часових і скромних неуспіхів, все заслуговує на вирозуміння і повну піддержку. В початковій фазі ігор нашій відмолодженій команді не везло, але провід твердо стояв на своїх позиціях: сьогодні програш, але зате завтра побачимо рідну молодь, крокуючу у переможному марші... Провід плекав настанову, що спортова опіка над українською молоддю має найпочесніше місце. Так міркував провід, зате глядачі мали **свої** вимоги, бажання перемоги за всяку ціну, або... перестанемо відвідувати змагання. Це д р у г е насвітлення "кривого дзеркала" труднощів праці проводу, який у такому добірному складі мусів поступатись шкідливій атмосфері. Але й це не помогло. Фреквенція глядачів впала до катастрофально низького стану. Не поміг навіть "наворот" до наємного чужого змагуна, наша команда вдальшому тинялася на кінцевому місці в табелі.

Хоч діяльність інших ланок поза футбольною (перша команда, ольдбої і доріст) була мінімальна, а навіть ніяка, то таки, за інспіруванням голови товариства, провід прийняв постанову увійти з помічною працею у молодечі організації, очевидно у тіловиховно-спортовій ділянці.

Плян цей був глибоко обдуманий і розрахований на довгі роки та мав принести многогранну користь для громади взагальному, а для спортового товариства і молодечих організацій з особливими позитивами. Виявом доцільности такого плянування було те, що дівоча відбиванкова команда, яка вперше в історії канадського спорту здобула юньйорський чемпіонат Канади під назвою "Пласт", була власне під матеріяльною опікою нашого товариства. Таким чином товариство виконувало свої завдання відносно громади та відкривало собі дорогу до набору молодняка у ряди товариства. Це створило великий позитив у вияві завдань СТ "Україна", — але, на жаль, не знайшло апробати у всіх членів проводу.

Щодо утримання першої команди, погляди теж були поділені. Були прихильники думки, щоби першу футбольну команду, яка спричинює постійно великі дефіцити, відкликати від ігор Національної Ф. Ліґи на один рік, а в міжчасі розбудувати товариство престіжево і фінансово. З другої сторони були такі, які вперто твердили, що з моментом заперестання діяльности першої футбольної команди наступить самоліквідація товариства взагалі.

В час таких гарячих "діялогів", у березні, в часі приготувань до футбольних виступів, голова товариства з глибоких причин особистого характеру і потреб підприємства, був змушений перервати виконування обов'язків, а навіть носився з думкою резиґнації. Інші члени проводу в повному зрозумінні положення погодилися виручити голову, а функції його перебрав один із містоголов, референт спортової ділянки, О. Желтвай. Та неуспіхи першої команди довели урядуючого голову до резиґнації не тільки із цього посту, але теж із ведення спортового відділу Т-ва взагалі. Дальші "перешибування" у проводі, брак фінансів, слабі осяги футболістів та на додаток вихід товариства з клюбових приміщень у "найми", в цілому спаралізували його діяльність. І так,

товариство, що започаткувало свою річну працю обіцюче, в повній мобілізації осіб, які ворожили своїм включенням у його діяльність великі успіхи, покінчило свою каденцію в дуже жалюгідному стані.

Клюбове устаткування, білярди і проче рухоме майно, складено в магазинах Ю. Б. А., а одиноку канцелярійну шафу перенесено в гостинні стіни підприємства Маркіяна Когута, власника бюра подорожей.

У звітовому році, дружина доросту із 16-ма юнаками під батьківською опікою В. Борецького, змагалася в юнацькій лізі, в гурті сімох інших команд.

У Торонті гостювала команда олдбоїв "Чорноморської Січі" з Нюарку. Змагання покінчилися виграшем гостей з рахунком 3:2. Тому однак, що перша зустріч закінчилася перемогою олдбоїв "Україна" 2:0, відношення воріт рішило про те, що чашу перебрали торонтонські олдбої.

В розгрі жіночих відбиванкових команд, перемогу вибороли Сумівки перед "Україною" і "Чорноморською Січчю". Чоловіки закінчили зустріч перемогою гостей з Нюарку перед "Україною" і "Пластом". Імпрезу з участю американських гостей закінчено бенкетом.

До складу Збірної Українців проти шотлянської команди "Данді" були визначені з нашого товариства Леонід Довгалюк і Володимир Скоцень. Змагання відбулися в Нюарку.

Відбиванкова команда, яка здобула вже три рази чемпіонат УСЦАК, а саме в 1962, 1965 і 1966 роках, виїхала в складі: В. Ігнатович, Павло Келембет, О. Лисак, С. Чернявський, В. Росоха і Поляківський, на "Союзівку", де відбувалися чергові першості УСЦАК. І не завели вони у сподіваннях, бо без особливих зусиль (всього два противники) здобули в-четверте під ряд чемпіонат УСЦАК. Треба при тому згадати, що волейболісти "України" взяли участь у турнірі Української Відбиванкової Ліги в Торонті, в якому брали участь теж команди Пласту, СУМ-у, Тризуба і Колегії Василія Ве-

ликого. В цій гарній, обіцюючій імпрезі перемогла шістка "України".

Приємно буде теж згадати, що Росоха і Еліяшевська були визначені до складу Збірної Канади на Пан-американські Ігри у Вінніпезі.

Напередодні евакуації клюбових приміщень, фреквенція відвідувачів домівки почала виразно маліти, життя в ній завмирало, так, що треба було зменшити її поємність до трьох малих кімнат, а рівночасно збільшено зусилля для здійснення купна власного будинку. Вибір на купно впав на існуючі вже клюбові приміщення на розі вулиць Дандес і Говард Парк. Ціна закупу тоді була $75.000.00, на що треба було вплатити — $25,000.00 готівки.

З метою купна цього будинку, порішено, на пропозицію інж. М. Осадчука, перевести збірку. В тому сенсі відкрито окреме конто в Кредитівці "Будучність", та видруковано на монетарному папері заяви для жертводавців. В скорому часі декларації пожертв досягли суми $7,000.00, але на тому й стало, збірка сповільнилася, а до одержання потрібної суми $25,000.00 не стало вже ні сили ні ентузіязму, тимбільше, що на вдержання наміченого будинку передбачувалися видатки на суму $16,000.00 річно. Це до великої міри охолодило запал до купна, а зокрема фракція "консервативних реалістів" побоювалася, що товариство не буде в спроможності такі видатки покривати. І на цьому справа стала.

Поруч цього роблено інші зусилля для придбання фінансів. На пропозицію О. Желтвая виготовлено і розіслано у великій кількості сезонові квитки вступу поміж підприємців і професіоналістів з надією, що вони щедро відгукнуться на потреби товариства. Але даремні були і ці сподівання...

Прихильник нашого товариства Маркіян Когут, якого приміщеннями користувався провід товариства для ведення своїх аґенд, придбав доволі значні прибутки товариству дорогою вписування в членство осіб, які

клопоталися про групові знижкові білети на полет до Европи.

Під кінець сезону, по влаштуванні бенкету для вшанування спортовиків, гостей з "Чорноморської Січі" з Нюарку, про що була вже згадка, постало неприємне тертя між проводом і, — назвім так — "республікою олдбоїв", на тлі розподілу доходу із бенкету. Олдбої, які, доречі, були промоторами цієї імпрези і сильно заакцентували свої труди, домагалися для своєї розпорядимости всього прибутку. Та на щастя, цей курйоз існування "клюбу в клюбі" був розв'язаний посоломонівськи: олдбоям признано їхні витрати за поїздку до Нюарку, а вони у свою чергу призначили цю суму на купівлю дому.

Цікаво буде теж пригадати вірно атмосферу, серед якої приходилось працювати членам проводу. Приходиться навести закид одного з членів проводу, звернений під адресою голови, мовляв, за його кількаразового головування, товариство аж двічі опинилось без даху над головою, то ж він повинен відійти з проводу.

Був це прикрий, терпкий закид (хоч, правду сказати, згідний з правдою) зроблений під адресою особи, що впродовж цілої історії існування товариства "витирала всі кути" в ньому, але забули і речники і інспіратори того оскарження про ті високі десятки тисяч, які провід, замість зужити їх для хосенної діяльности товариства, мусів, на домагання футбольної "юрби", — видавати на задоволення сумнівної вартости футбольних божків.

В такій неприємній атмосфері зневіри і взаємного обвинувачування відбуто чергові Загальні Збори в Народному Домі, вперше в історії товариства — не у власних приміщеннях.

РІК 1968

МИХАЙЛО ШМОТОЛОХА,

народився 27-го жовтня 1921 р. в Княгиничах, рогатинського повіту, але по короткому часі перенісся до Стрия, де закінчив народню і середню освіту. Переїхавши на сталий побут до Сколього, був одним з основоположників і членом проводу СК "Зелемінь".

На еміґрації в Німеччині в м. Байройті був основоположником і членом проводу СК "Дніпро" і його постійним репрезентантом на зборах РФК (Рада Фізичної Культури). На північноамериканському континенті, член УСК "Ню Йорк" 1949 р. Ініціятор перших змагань УСК "Ню Йорк" — СТ "Україна", Монтреаль в 1951 р. Член Проводу СТ "Україна", Монтреаль до 1955 р. Від 1955 р. член Проводу СТ "Україна", Торонто.

В невідраднім для СТ "Україна", Торонто періоді, в 1968 році, став головою цього товариства і був переобраний на цей пост у 1969, 1970 і 1972 роках.

Помер 27 серпня 1979 р. і був похований в Монтреалі зі спортовими почестями.

Непомітно і не викликуючи особливого ентузіязму, зближався ювілей 20-річчя діяльности товариства. Перемученість довголітніх працівників проводу СТ "Україна", фінансові клопоти, пірвані до деякої міри зв'яз-

ки з громадянством, брак власних клюбових приміщень і загальна зневіра — не віщували рожевих проґноз для майбутнього товариства, яке у своїй двадцятирічній праці мало все таки свої світлі періоди, зокрема в першому десятиріччі свого існування. Але були й роки притемнені невдачами і зневірою, які дали початок апатії у колишніх вірних симпатиків товариства.

Виявом цієї бездушности був пригноблюючий перебіг Річних Загальних Зборів, що відбулися вперше, як вже було згадано, в "наймах". По звітах членів уступаючого проводу, які відразу створили депримуючу атмосферу, приступлено до спроб вибору нових керуючих органів товариства у ювілейному році. І тут вже виявився ярко брак ентузіязму і охоти до праці колишніх працівників проводу, так, що учасники зборів були змушені зменшити кількість членів проводу до числа сімох. Члени комітету, створеного для окремих завдань купівлі власного дому для товариства в минулому році, теж поголовно відмовилися від продовжування своїх обов'язків, так, що виглядало, що відкладення закінчення загального збору неминуче. Та сталося несподіване. Комісія Матка в складі: М. Савка, М. Шмотолоха і С. Гаргай, зуміла таки, по коротких переговорах з кандидатами, пред'явити лісту нового проводу, який без найменших застережень, більшістю голосів був обраний у складі: М. Шмотолоха — голова, О. Стецьків — містоголова, В. Закалужний — організаційний референт, Л. Дичковський — скарбник, панна Н. Бундза — англомовний секретар, Д. Мельник — секретар, В. Лесюк — член, С. Гаргай, А. Горський і Д. Кулик — заступники.

На цих зборах надано В. Бойчукові, як основникові СТ "Україна, титул почесного голови Т-ва.

До Контрольної Комісії обрано В. Рибака як голову та Я. Мочерняка і М. Березу на членів, а О. Александра та М. Дрогобицького на їх заступників. До Товариського Суду ввійшли О. Ревеґа, Б. Опалевич і В. Борецький. Протягом року докооптовано до складу про-

воду Б. Гуля. Як дається завважити, до проводу увійшла десятка колишніх футболістів, що, до деякої міри, було приємною несподіванкою.

Всі майже без виїмку колишні футболісти першої команди, які ще так недавно зводили цілі баталії з членами проводу, тепер, ставши на відповідальному становищі у проводі товариства, цілковито "переродились" в почутті громадського обов'язку. Всі вони, майже без виїмку, запряглись до інтензивної праці, до творення фінансової бази для товариства, маючи на увазі конечність придбання власного клюбового дому, зате в більшості відмовилися від творення коштовної команди. Тут власне виявився їх зрілий, зовсім відмінний від їхнього міркування в минулому, тверезий і громадський підхід до справи. Вони взялися тепер за примірне і здорове господарювання фінансами товариства.

Новообраний провід, в цілому відмінний від констеляції складу з минулих років, взявся в цьому — без пересади сказавши — найважчому році, з повним ентузіязмом до праці. Але, як звичайно буває, між плянуваннями і реальністю є велика прірва.

Коли по зимових місяцях спортово-організаційного безділля прийшла пора важливих рішень і постанов, вийшло на яв і далося дошкульно відчути існування поважних ускладнень і непорозумінь між членами проводу, і то до такої міри, що почулися голоси про необхідність скликання надзвичайних загальних зборів. Це мало б, очевидно, дуже від'ємні наслідки не тільки для праці, але й для дальшого існування Товариства. На щастя, повага справи і інтервенція Контрольної Комісії та зрозуміння ситуації деякими членами проводу, відсунули цю небезпеку, і працю, хоч вже дещо в кульгаючому вигляді, доведено до кінця.

Провід почав свою діяльність зорганізуванням коляди (прихід $385.00) та влаштуванням Маланчиного Вечора в одній з кращих заль у Торонті — "Сі-вей Та-

верн" (дохід $2,112.00). Не забуто теж і про молодняк. В приміщеннях "Мейфер Інн" влаштовано вечірку для юньйорів. У дванадцяти засіданнях проводу, що звичайно відбувалися в гостинних приміщеннях підприємства щирого симпатика товариства Маркіяна Когута, були обговорювані справи, пов'язані особливо з питанням першої команди і придбанням власних приміщень.

Як звичайно бувало, так теж і в тому році у першій черзі на тапеті опинилася справа футбольної команди. Ускладнення, які витворилися у зв'язку з тим, що всі минулорічні змагуни першої команди були статусово вільні, отже треба було починати справу від початку, тобто від підписання заяв всіма 16-тьма членами команди, а ще більше питання, як це все сфінансувати, (бо ж футбольна команда була все грубо дефіцитова), — поставили провід у надзвичайно трудне положення. Що робити, яке рішення прийняти? Висловлено навіть думку, щоб команду відтягнути з рядів Національної Футбольної Ліги на протяг одного року, з уваги на брак футбольного активу і фондів на її утримання. Остаточно, неясне положення в питанні творення футбольної команди розв'язали вірні ентузіясти футболу — члени проводу та підприємці С. Гаргай і О. Александер.

Вони взяли на себе зобов'язання придбати потрібні фінанси для створення команди, яка репрезентувала б наше товариство в його ювілейному році в розграх Національної Футбольної Ліги. До них приєднався Олександер Скоцень, який добровільно погодився без матеріяльної винагороди зорганізувати і тренувати першу команду. О. Стецьків, який початково відмовлявся від праці у монтуванні футбольної команди, тепер теж включився в її творення.

Для придбання потрібних фондів опрацьовано календарчик ігор першої команди, на що зібрано з оголошень поверх $2,000.00.

І таким чином, хоч дещо пізно, бо аж у травні, завдяки ентузіязмові і трудам названих осіб скомплек-

товано першу команду, яка взяла участь в іграх Національної Футбольної Ліґи, в гурті якої змагалися в цьому році сім місцевих команд (сербські "Білі Орли", хорвати, портуґальці, грецький "Геллас", "Гунґарія", німецька "Олімпія" і "Україна") та три позамісцеві (з Віндзору, Кіченеру і Судбур).

Обов'язки тренера, як вже було сказано, сповняв О. Скоцень, ролю провідника команди перебрав О. Стецьків, а адміністративну ділянку вів Я. Коваль. Їхня праця не була легка, бо знаємо, що й минулими роками були голосні негодування т. зв. "симпатиків" товариства з причини не надто сильного складу команди, мовляв, що за сенс приглядатися футбольній мізероті та частим поразкам нашої команди? Забували однак ці "критики" одне, а саме, що для поставлення сильного складу команди треба мати відповідні фінанси. Без фінансів у теперішній структурі діяльности футбольних ліґ, не може бути мови про виставлення сильної команди.

Професійні ліґи, які не виявляють аж надто репрезентативного рівеня і не все мають високоякісних гравців у своїх складах, видають протягом сезону сотки тисяч долярів, які й так безповоротно пропадають. А що ж тоді можна вимагати від товариства, яке не може здобутися на 6-7 тисячний бюджет ланки копаного м'яча, призначений на заанґажування "кращих" футболістів?

І тому, щоб вийти із цього завороженого кола, треба було піти на своєрідний компроміс з симпатиками, по думці — менше вимог, а більше підтримки. Але й це не вповні вдалося. В кожному разі, наша команда справилася відзначаюче, бо без особливих видаткувань на скріплення складу — зайняла друге місце в табелі ігор Національної Футбольної Ліґи, уступаючи всього одною точкою переможцеві, судбурській "Італії".

В розграх "плей офф", програвши зустріч з Олімпією 1:3, наша команда відпала від дальших гор.

Паралельно з "футбольною аферою", а так її треба назвати тому, що — на превеликий жаль — увесь

провідний штаб товариства вже хронічно всю свою енергію клав на жертівнику футболу, йшли посилені старання за придбання власного дому. Старання йшли, але все таки треба було далі тинятися попід чужі мури.

Канцелярію товариства по зимових місяцях перенесено до часо винаймлених клюбових приміщень будинку на розі вулиць Блюр і Дюрі. Це нове 4-кімнатне приміщення, яке винаймлено за $100.00 місячно, себе оплачувало, а навіть приносило невеликий дохід. Звідтам перенесено "домівку" товариства до розлогих приміщень при вул. Блюр Захід ч. 1657. Провід товариства ввійшов навіть у пертрактації з думкою купити той будинок, але непригожі умовини перекреслили ці пляни.

З нагоди 20-річчя нашого товариства відбувся величавий ювілейний бенкет, на якому головним промовцем був відомий спортовий діяч інж. Б. Рак, голова Ради УСЦАК, а майстром церемонії був колишній змагун нашої команди, член Збірної ЗСА, — редактор "Свободи", Зенон Снилик. Представники нашого товариства брали теж участь у бенкеті, влаштованім Національною Футбольною Лігою з нагоди закінчення сезону, на якому були представники міста і преси.

По довгих роках "абстиненції" від датків на громадські цілі, наше товариство склало в цьому році $25.00 на потреби Українського Католицького Університету в Римі. Слід буде теж згадати, що член нашого товариства, проф. Євген Орищин, суддя багатьох міжнародніх спортових зустрічей у ділянці ґімнастики на приладдях, був визначений до суддювання на олімпійських іграх у Мексіко.

В доповненні звітувань про спортову діяльність товариства, належно буде згадати, що в тому ювілейному році при товаристві діяли ланки копаного м'яча (перша команда, юньйорська і команда доросту до 15 років), новостворена ланка тенісу і під кінець року реактивована ланка шахів.

Про першу команду вже дещо сказано, однак для повного образу її дій треба додати, що у першенських іграх — наша команда у вісімнадцяти змаганнях — одинадцять разів вийшла переможно, шість змагань покінчила внічию і тільки одні змагання програла. Воротар Орест Лисак, за найменше число пропущених воріт був відзначений на бенкеті Н. Ф. Ліґи окремою чашою. В програмі ювілейних святкувань, команда розіграла одні змагання в Рочестері, а другі з місцевою "Гунгарією".

Команда юньйорів у віці до 19 років зайняла теж друге, почесне місце в Лізі Юньйорів Н. Ф. Ліґи, в якій брало участь шість команд. Із 14 розіграних змагань за першість ліґи, наші юньйори виграли дев'ять, звели внічию двоє та програли три. Позатим розіграли вони п'ять товариських змагань з Рочестером тут і там, з хорватами з вищої ліґи двічі і один раз з Ошавою. Декількох юньйорів виявили свої кращі здібності, так що була думка у слідуючому сезоні доповнити ними склад першої команди. Опікуном команди був, вже п'ятий рік зчерги, щирий прихильник футбольної молоді В. Борецький.

Команда доросту у віці до 15-ти років у своєму другому сезоні змагалася в лізі "Бантам". В крузі шістьох команд наш доріст зайняв 4-те місце. Ланкою опікувалися на зміну В. Закалужний і А. Горський.

Ланка тенісу, зорганізована завдяки праці ентузіяста білого спорту, а заразом і члена проводу Д. Мельника, діяла в дівочій і хлоп'ячій групах. Молоді тенісісти під проводом свого ланкового брали участь, вперше в історії товариства, в розграх за першість УСЦАК, що відбулися на кортах "Союзівки". В групі сеньйорів — наше товариство заступав Д. Мельник, в групі юначок К. Закалужна, а в групі жінок Оксана Борис, та брати Бойчуки в групі юнаків. Великого успіху добилася Катруся Закалужна, здобуваючи чемпіонат юначок УСЦАК

враз з відповідним трофеєм, а брати Ігор і Ярко Бойчуки покінчили свій змаг у чвертьфіналах.

У внутрішньо-клюбовому турнірі юначок і юнаків, що відбувся в програмі святкувань, Катруся Закалужна повторила свій успіх, здобуваючи чашу переможця, а серед юнаків рішальний змаг відбувся між братами Мельниками. Переможцем змагу вийшов Роман. Трофеї на згаданий турнір уфундували В. Рибак, В. Бибик і О. Винницький.

Припинення діяльности ланки шахів в цьому році, через брак власних приміщень, вплинуло на те, що шахісти товариства розбрилися по інших шахових клюбах. У великому турнірі за першість Торонта, що відбувся в часі латинського Великодня на 68-ох шахівницях, брали участь теж наші шахісти. Іван Теодорович-Сук, здобуваючи 5 точок, зайняв друге місце за Г. Фустером (5 1/2), а Богданові Миндюкові з 4 1/2 точками, припало п'яте місце. В шаховому турнірі за першість Онтарія, що відбувся в Гамільтоні, великого успіху добився І. Теодорович-Сук, здобуваючи вельми почесний титул чемпіона Онтарія перед звісним литовським шахістом Вайтонісом.

Як згадано, були це індивідуальні виступи наших шахістів. Зате, з хвилиною перебрання нових клюбових приміщень, щирий любитель шахів, Б. Назарко взявся за віднову клюбової шахової традиції при товаристві. По короткій підготовці порішено прийняти господарство шахових чемпіонатів УСЦАК, які включено в програму ювілейних святкувань.

Ось так, з вірою у краще майбутнє і у придбання власних клюбових приміщень у слідуючому році, покінчено ювілейний рік товариства — 1968.

РІК 1969

Те, чого не зреалізовано у ювілейному році, довершено в рік пізніше. Рік 1969-тий був замітний тим, що члени проводу товариства, після належної фінансової підготовки, після заощаджень, пороблених коштом видаткувань на удержання 1-ої команди, закупили власний клюбовий дім. Цей відважний і рішучий крок членів проводу заслуговує на особливе відзначення.

У неділю, 8-го грудня 1968 року, ще в наймах, у клюбових приміщеннях при вул. Блюр Захід, відбулися чергові Звичайні Загальні Збори. Члени товариства, бачучи правильно і задовільно проваджене діловодство, зокрема у фінансовій ділянці, з признанням прийняли звіти уступаючого голови, М. Шмотолохи, секретаря, а заразом "душі" тенісової ланки, — Д. Мельника, скарбника, колишнього "бомбардира" — Левка Дичковського, та особливо діяльного організаційного референта Влодка Закалужного, і на знак довір'я, передали в їх руки (в більшості) керму товариства теж на слідуючий рік.

До керівних органів на 1969 рік були обрані: М. Шмотолоха, вдруге на голову, а на членів проводу: В. Закалужний, В. Крушельницький, В. Борецький, Б. Назарко, Б. Метельський, Д. Мельник, П. Безкачко і інж. Т. Грабовський.

Контрольна Комісія: Я. Хоростіль, Р. Костюк, Я. Мочерняк. До Товариського Суду обрано: Б. Опалевича, С. Гаргая і О. Александра.

Згодом докооптовано Ф. Поповича на пост фінансового референта та О. Гірака на касира на місце покійного Б. Метельського, а інж. Грабовський перейняв від уступившого В. Крушельницького — секретарювання.

В такому особовому складі провід приступив до праці, яку започаткував шаховим турніром за першість

УСЦАК. Цей незвичайно вдалий турнір відбувся при рекордовій участі українських шахістів. Поміж 28-ма учасниками ми бачили п'ятьох позамісцевих шахістів високої кляси, а саме д-ра О. Поповича з Ню Йорку, мґр-а М. Турянського з Чікаґо, інж. Л. Блонаровича з Вірджінії, С. Новаківського з Філядельфії і А. Стефанюка з Клівленду, — всіх з оцінками поверх 2,000 точок, та О. Похмурського зі Ст. Кетеринс з дещо нижчими оцінками.

Гостям, серед яких було трьох майстрів, протиставились успішно торонтонці на чолі з А. Юсипом, В. Дзерою, В. Добричем, М. Москалем, Б. Миндюком, Б. Назарком і О. Винницьким. Змаг за звання шахового чемпіона УСЦАК був завзятий, але вирівняний, так що до останнього шостого круга не можна було передбачити, хто вийде переможцем. Про емоцію змагу свідчить факт, що ніодин шахіст, включно з переможцем турніру, д-ром О. Поповичем, не відступив від шахівниці без поразки. І так, д-р О. Попович, що минулої осени в турнірі за першість Канади, здобув друге, почесне місце серед 164 шахістів, даючи себе випередити тільки світовому майстрові Б. Лярсенові з Данії, втратив одну точку до О. Винницького, друге місце припало аж трьом шахістам, які відстали від переможця різницею 1/2 точки, а шістьох дальших, з різницею одної точки, поділилися третім місцем.

Таке не часто трапляється. Заключна черговість була така: 1 місце — д-р О. Попович, 5 т., 2-4 м. — мґр. М. Турянський, А. Юсип, В. Дзера, по 4 1/2 т., 5-10 м. — М. Москаль, В. Добрич, інж. Л. Блонарович, С. Новаківський, Б. Миндюк, А. Стефанюк по 4 точки. Головним фундатором нагород була фірма "Чолкан Ріл Естейт". В загальній оцінці імпрезу треба вважати за незвичайно вдалу і тому було б побажаним, щоб наше товариство таких чи подібних імпрез мало у своєму репертуарі більше.

З вдоволенням заакцентуємо, що в цьому турнірі вперше в існуванні нашого шахового життя змагалися зі собою шахісти трьох ґенерацій. Ми бачили найстарших під оглядом шахового стажу мґр-а М. Турянського, С. Новаківського і А. Юсипа, шахістів, що змагалися ще в Німеччині в структурі РФК, з якими поруч змагалися д-р О. Попович, інж. Л. Блонарович, А. Стефанюк, Б. Миндюк, шахісти виплекані вже тут на північно-американському континенті по "великій еміґрації", та врешті ми любувалися грою наших наймолодших адептів шахової гри В. Добрича і В. Дзери. Цей факт повинен нас особливо радувати.

Б. НАЗАРКО,
Ланковий шахових турнірів
УСЦАК на Канаду.

Душею турніру був, як звичайно, Б. Назарко, великий любитель шахового мистецтва, і сміло можна ствердити, що як би не він, то цей успішний турнір був би поминув Торонто.

Ще заки приступимо до обговорювання спортової діяльности товариства в інших ділянках, належно буде згадати з особливим заакцентуванням про важливу подію в житті товариства, а саме те, що від дня 31-го травня 1969, товариство стало леґальним власником клюбового дому при вул. Воллес Аве. ч. 186. Цей одно-

поверховий будинок, колишній осідок якоїсь там робітничої унії, коштував $27,500.00 з $6,000.00 вплатою готівкою та платностями по $745.00 кожного кварталу. Будинок має кілька кімнат для клюбових зайнять, кухню, буфет, та дещо більшу залю з поємністю сотки осіб.

Як бачимо, приміщення зовсім підхожі для потреб товариства, а при тому не трудні до сплати. Як було вже згадано, здорова фінансова господарка фондами, придбаними жертвенною і проворною працею членів проводу, та не надто велика вибагливість щодо обстановки причинилися до того, що товариство стало врешті неподільним власником свого клюбового дому. Для приспішення та влегшення сплати гіпотечного довгу, провід товариства заплянував перевести незабаром збірку заяв і уділів та приступити до святкового відкриття дому. Та мабуть перепрацювання і брак енергії у членів проводу стали причиною того, що тих задумів не переведено в життя, тимбільше, що важко було піднайти охочих увійти до Збіркового Комітету.

Натомість приступлено до видання програмки гор 1-ої команди з виявленням прізвищ почесних членів, які жертвували по $100.00, спомагаючих, що скріпили фінанси товариства 50-доляровими датками, і звичайних з датками до $25.00. Всі поважніші ремонти огрівальної системи та загального характеру, перевів безкоштовно колишній змагун 1-ої команди "де-фон Пупцьо" — Б. Опалевич, сьогодні визначний підприємець.

На першому засіданні членів проводу, що відбулося в новонабутому будинку, дня 26-го травня, голова товариства відзначив неструджену працю у придбанні і упорядкуванні клюбового дому двох Володимирів — Закалужного й Борецького та одного Богдана — Опалевича. Як бачимо, провід зумів зреалізувати велике діло.

Коли перейдемо до перегляду праці спортової ділянки, то мусимо погодитися із завваженням, що праця в інших ділянках поза футболем майже завмерла. Виявом такого занедбання було звернення члена Кон-

трольної Комісії під адресою проводу, щоб проломити врешті цю холодну байдужість членів проводу в справі реактивування діючих колись у товаристві ланок інших галузей спорту. Бо справді, можна було прийняти за компромітацію факт, що у відбиванковому турнірі за першість УСЦАК, що відбувався в Торонті, товариство не здобулося на те, щоб до участи зголосити чоловічу чи жіночу команду.

В ділянці шахів діялось дещо краще. Вже в два тижні після УСЦАК-івського турніру, шахова ланка під енергійною рукою Б. Назарка зорганізувала шаховий турнір за індивідуальну першість українців Торонта, в якому взяло участь поверх дві десятки шахістів. Мимо цього, приходиться з приємністю згадати подвиги наших шахістів в роках 1954-1958, коли то вони займали перші місця серед десятка клюбів різних етнічних груп столиці Онтарія.

У футбольній діяльності далося завважити два протиставні моменти. Один з них стосувався 1-ої команди, другий — команди резервової. Перший з них був справді пригноблюючий. Пригноблюючим назвемо його тому, що не зважаючи на вже здобуту позицію в показнику гор, ми ствердили факт, що пристановище в 1-ій команді знайшли собі у 80% не-українці, серед яких прямо губилися українці. Вистачить назвати всіх поіменно. В складі нашої першої команди змагалися: Френк Сопелза, Тед Буртон, Золтан Віґ, Василь Непотюк, Алекс Фискін, Сильвестер Чернявський, Джан Мірамс, Боб Нікл, Джан МкВіш, Алек Крейґ, Френк Колґен, Роні Клейтон, Джек Сімпсон, Люї Карузо, Роман Місюрка, Володимир Скоцень, Тед Пурдон і Демейн.

До-речі, у складі Н. Ф. Ліґи в тому році змагалося 14 команд, а саме: сербські "Білі Орли", "Гунґарія", судбурська "Італія", грецький "Гомер" з Гамільтону, "Перша портуґальська" з Торонта, що стала чемпіоном НФЛ в цьому році, "Кікерс" з Кіченеру, портуґальський "Арсенал" з Оквил, "Хорватія", "Олімпія", "Джермен Кене-

дієнс" з Лондону, "Геллас", "Україна", "Італія", Торонто і італійський "Інтер" з Монтреалю. Тренером 1-ої команди був А. Горський.

Світлим моментом у праці спортової ділянки були дії 2-ої резервової команди (минулорічні юньйори). Ця команда стала дійсною резервою першої одинадцятки. Були сподівання, що майже всі гравці тої команди вже в найближчому сезоні будуть змагатися в рядах першої команди. Всі вони, за одним тільки виїмком, українці, 75% із них, це студенти, а вік їх від 16 до 20 років.

2-га команда, що виступала до змагу в складі: Омелян Терещенко, Роман Закалужний, Іван Шнайдер, Петро Артимчук, Богдан Капій, Микола Стефан, Роман Керкуш, Василь Прус, Павло Волошанський, Петро Маюревський, "аргентінець" Олександер Якимчук і Віктор Палеро (італієць), з великим успіхом змагалися за першість резервових команд НФЛ і сягали по перше місце, хоч резерви інших команд складалися в більшості з учорашніх професіоналів.

Опікуном нашої молодшої команди був Іван Керкуш, а тренером Володимир Борецький, який постійно нарікав на те, що ні члени проводу, ні прихильники футболу не відвідували змагань, в яких виступали наші молоді футболісти.

Коли ми вже затрималися при футбольній "афері", слід відмітити, що 1-ша команда і команда юньйорів взяли участь у ювілейній зустрічі монтреальської "України". Гідним завваження був теж факт, що на Річних Загальних Зборах НФЛ найменовано Василя Бойчука, за його заслуги покладені для розвитку НФЛ, досмертним почесним головою НФЛ.

Фінансовий референт у своєму кінцевому, річному розрахуванні виявив касову надвишку у висоті — $2,002.48, яка осталася в касі товариства, по заплаті $8,750.00 на гіпотечне задовження за дім. З такими здобутками, цьогорічний провід покінчив свою працьовиту каденцію.

РІК 1970

Склад проводу СТ "Україна" на 1970-ий рік був обраний на продовженні З. Зборів, що відбулися 22-го лютого 1970 року. Це було продовження недокінчених зборів, які перервано в дні 1-го лютого на точці вибору нового проводу. Тому, що уступаючий провід, якому запропоновано працювати в незміненому складі ще одну каденцію, відмовився від такої "почести", президія зборів відклала закінчення нарад на три тижні та доручила Номінаційній Комісії у складі: М. Шмотолоха, С. Гаргай, В. Закалужний, Б. Назарко і В. Рибак, переговорити з кандидатами на членів нового проводу.

У висліді праці Н. Комісії, обрано провід товариства на 1970 рік, який уконституювався слідуюче: М. Шмотолоха — голова (вже в третє під ряд), інж. Юрій Спольський — 1-ший замісник голови, Орест Гірак — 2-ий, Михайло Вернюк — секретар, Антін Ковальчук — скарбник, Ярослав Вільк — культ.-освітній реф., Микола Лаб'юк — господарський реф., інж. Мирослав Осадчук — англомовний секретар і представник до Національної Футбольної Ліги, Богдан Назарко — ланковий шахів, Володимир Закалужний, Борис Гуль, Володимир Борецький, Олександер Скоцень і Юрій Насадюк — спортова референтура, Іван Голдун — член.

Кожний провід у своїй каденції залишає у своїй однорічній діяльності щось питомого в історії товариства. Товариство, у своїй діяльності на протязі понад двох каденцій, мало свої світлі подвиги на зеленій мураві, у відбиванці і шахах. Мало воно теж роки упадку, коли приходилося веґетувати в наймах під чужим дахом, що — самозрозуміло — мало неґативний вплив на працю товариства. В минулому році, як вже було відмічено, цю болючу проблему зліквідовано, і СТ "Укра-

їна" стало власником будинку, який всеціло віддано до вжитку для товарисько-клюбових потреб. Придбання власного клюбового будинку, це був той позитивний момент, який характеризував працю минулорічного проводу.

Голові товариства, Михайлові Шмотолосі, і членам проводу минулорічної каденції належиться за цей їхній осяг окреме признання. Що-правда, турботи, зв'язані з трансакцією закупу клюбового будинку, стали причиною хвилевої затримки в розгорненні спортової діяльности, яку ми звикли були бачити минулими роками. Провід, здекомплетований до певної міри інертністю деяких членів проводу, не був в силі схопити одночасно "дві сороки за хвіст", і тому розложив свою працю на два етапи. Перше заплянування виконано якслід.

Товариство працює тепер під власною, теплою стріхою. Господарська референтура вміло розв'язує проблеми фінансово-матеріяльного характеру. А щоб товариство у своїх напрямних праці не занедбувало своїх статутових завдань, з яких найбільш зобов'язуючою була і є спортова діяльність, номінаційна комісія, яка заплянувала склад проводу, подбала про те, щоб у склад спортової референтури увійшли кваліфіковані організатори спортових ланок.

Їхній прицiл був звернений зокрема на реактивування відбиванкових ланок і збільшення активности рідного футбольного молодняка, що мало б стати дуже помічним у реалізуванні пляну українізування першої футбольної команди. Ланка шахів, як і досі, залишалася віддільним монополем шахіста-організатора Богдана Назарка. Щодо нього, завжди була певність, що зі своїх плянів і завдань він вив'яжеться бездоганно. Організатори футбольного молодняка у віковій групі 12-18 років, проголосили навіть "набір" молоді.

В квітні 1970 року проминув один рік часу від дня, в якому СТ "Україна" стало власником свого бу-

динку. У зв'язку з тим, культ.-освітня референтура заплянувала святкове відкриття і посвячення будинку, під час якого спортова громада мала б змогу приглянутися краще новому здобуткові товариства.

Голові і членам проводу, які майже в незміненому складі взялися вести діяльність товариства, осталося побажати успішної праці і великих досягнень.

Провірочну комісію обрано в складі: Ярослав Хоростіль, Роман Костюк і Ярослав Мочерняк. До Мирового Суду увійшли Богдан Опалевич, Степан Гаргай і Осип Александер.

Такими сподіваннями і такими плянами була надхнена атмосфера Загальних Зборів. А що, до-речі, зреалізовано у двадцять другому році існування товариства?

У ділянці адміністрування майном товариства провід зумів доволі успішно ліквідувати проблеми фінансового характеру. Змагунам було своєчасно й регулярно виплачувано винагороди за змагання. Господарство і буфет, яким по відході у вічність св. пам. Богдана Метельського завідував Володимир Борецький, теж давали товариству значні прибутки. Зате справа святкового відкриття і посвячення новопридбаного будинку та збірка членських вкладок були вцілому занедбані. Посвячення, яке мало б причинитися до піднесення престіжу товариства в очах громади, і — самозрозуміло — до придбання додаткових фондів, не переведено. Щодо другого питання, то мимо того, що були вже упорядковані справи з купном будинку, справа із збіркою членських вкладок погіршувалася з місяця на місяць. Не помогло й те, що цю справу перебирали на себе декілька осіб зчерги, все оставалось без позитивних вислідів. Та мимо тих переочень в праці проводу, придбано телевізійний апарат для розваги членства, а касове сальдо сягнуло суми понад 2,000.00 долярів, що треба було завдячувати доволі інтенсивній підтримці двох на-

ших подорожних підприємств — панів Маркіяна Когута і Теодосія Волошина.

В другій вітці діяльности товариства, в спортових ланках, на яку покладено теж багато сподівань, для здійснення яких було обрано цілий штаб фахових осіб (може й тому?), ми так і не побачили особливих успіхів.

В ланці копаного м'яча, в житті 1-шої команди, не осягнено вдоволяючих вислідів. У футбольній кампанії, при 13-членній участі футбольних команд Торонта, Лондону, Кіченеру, Оттави і Монтреалю, наша команда не мала успіхів, бо всього 4 змагання вдалося їй покінчити переможно, а решта — це були висліди внічию або програші. Можливо, що спізнена організація першої команди, сильне суперництво, та те, що провід старався "пропхати" якнайбільше української молоді в склад команди, стали причиною того, що наша команда не могла похвалитися кращими досягненнями. Зокрема треба би було пригадати аферу із змагуном Ферейрою, яка приспорила проводові чимало турбот у зв'язку із його бажаннями та неґативним становищем еміґраційного уряду. Були дні, що 1-ша команда, тренерство якої перебрав від А. Горського В. Закалужний, мала у свойому складі повний десяток української молоді.

Виїзд футболістів нашого товариства до Монтреалю на відплатні змагання, до яких товариство мало зобов'язання, відложено і в цьому році "ад календас ґрекас", зате команда "олд-боїв" не забула виїхати до Рочестеру на запланований турнір "старших панів" Рочестеру, клівлендського "Львова" і торонтонських команд "України" й "Тризуба". Слід відмітити наполегливу працю В. Закалужного при творенні складу 1-шої команди, який при тому віддав теж багато праці в інших ділянках діяльности товариства.

Многонадійна команда юньйорів кляси "Б", що виступала під назвою "Українська Молодь", була в цьо-

му році спільним добром СТ "Україна" і Осередку СУМ, Торонто. Були це юнаки-студенти у віці до 17-ти років, виховники нашого товариства та молодечих організацій СУМ і Пласт. З рамени товариства молодими футболістами опікувався "добрий батько" Юрій Насадюк, а з боку СУМ, співланковим був Михайло Музичка. Більшість юнаків — народжені в Канаді. Але були теж народженці Бразилії (Ігор Бурко), Карпатської України (Павло Тигер) та Мирон Савицький з Югославії (Баня Лука).

Молода команда "Українська Молодь" брала участь у шости турнірах, здобуваючи гарні досягнення: за трофей ліги — 2-ге місце, за чемпіонат ліги — 2-ге місце, у змаганнях за чемпіонат УСЦАК — 1-ше місце та за чашу радного В. Бойчука — 5-те місце. З розіграних 28 змагань, наша молодь виграла 18, програла 5 та звела внічию 3 змагання. Відношення воріт 55:24, за що воротар нашої команди отримав окремий трофей. В складі юних футболістів змагалися: Ігор Бурко, Роман Керкуш, Ярослав Музичка, Євген Конарський, Степан Ліщинський, Іван Коротишин, Олег Левицький, Петро Волошанський, Богдан Дмитрів, Ярослав Пастух, Ярослав Гулей, Павло Тигер, Іван Войтович, Богдан Купич, Ігор Касій, Володимир Кушпер, Ігор Кушпер.

Ця обіцююча одинадцятка юних футболістів під тренерським оком Михайла Гарапина являлася великим "закладовим капіталом" товариства. На жаль, цього скарбу належно не використано, і тому годі записати цю позицію по стороні активів товариства.

Відбиванкових чи інших ланок, яких реактивування віддано було в руки численної спортової референтури, не зорганізовано, так, що праця спортового сектора товариства покінчилася тільки на рухливій діяльності шахістів під батутою Богдана Назарка.

Влаштовано було 6-ий турнір за індивідуальну першість українців Торонта, в якому переможцем вийшов Мирон Москаль (6 т.) перед Віктором Дзерою (5 т.),

Б. Степаненком, В. Шелепинським і О. Винницьким (4 т.). Участь у цьому турнірі взяло 14 шахістів. Переможцеві турніру вручено трофей фундації фірми опалової оливи "Альберта".

Поза тим шахова ланка товариства брала участь у міжклюбовому турнірі найвищої кляси "Експерт Дивижен". В змаганнях з "Гарт Гавз Ч. К.", з вислідом: 1 1/2:4 1/2; Скарборо Ч. К., 2:4; Торонто Ч. К., 0:6; ІМКА Ч. К., 3:3; Латвіян Ч. К., 1/2:1/2, наша шістка шахістів зайняла почесне друге місце. Красок нашого товариства боронили Б. Миндюк, П. Безкачко, Б. Назарко, А. Лупиняк, О. Винницький і А. Ціхонський.

Члени шахової ланки СТ "Україна" брали теж участь у турнірі за індивідуальну першість Торонта, в якому зайняли місця в першій десятці. В трьохденному шаховому турнірі за першість Онтарія, в якому при шахівницях засіло 144 шахістів, І. Теодорович, зібравши 5 із 6 можливих точок, зайняв третє місце, а Б. Назарко, П. Безкачко, Б. Миндюк, О. Похмурський, Р. Гузиляк, Козак і Б. Нижанківський зайняли дальші місця.

У вересневому відкритому турнірі І. Теодорович серед 133 учасників зайняв 3-тє місце з дорібком 5 точок на 6 можливих, але вже місяць пізніше, І. Теодорович взяв реванш. У великому турнірі при участі сотки шахістів, наш Теодорович, вигравши партію з ґросмайстром з Австралії В. Бравном, і не віддавши нікому навіть пів точки, став переможцем цього турніру.

Так проминула ще одна каденція діяльности товариства з виразним, майже виключним, заінтересуванням футболем, що означало, що футбольна лихорадка далі трясла організмом спортового товариства, яким являється СТ "Україна".

А тепер приглянемося, якого борщику наварить нам новий провід з новим головою, що був покликаний керувати діяльністю товариства у 1971-му році.

РІК 1971

В листопадову неділю 1970 року, на річних Загальних Зборах, 45 членів товариства вибрали новий провід з Володимиром Рибаком на чолі. На двох заступників обрано М. Шмотолоху і В. Закалужного. Функцію референтури фінансів перебрали Ф. Попович, як діловод і А. Ковальчук, як касир. Спортовою референтурою зайнявся Л. Довгалюк, а секретарство перебрав І. Голдун. Б. Гуль, С. Гаргай, О. Александер, Б. Назарко, М. Вернюк і Ю. Насадюк увійшли до проводу без окремих призначень.

Контрольну Комісію обрано в складі: Р. Костюк, О. Желтвай і О. Гірак. До Товариського Суду увійшли: В. Ігнатович, Т. Грабовський і Б. Опалевич. Протягом року докооптовано до проводу П. Міцієвського і З. Кравса, на пост представника товариства до Національної Ліґи.

Зле діялось би в товаристві, коли б новообраний провід не започаткував своєї праці принайменше великими плянами. І треба признати, що "хитрий" буковинець — Володимир Рибак, при підтримці членів проводу, вміло і працьовито реалізував намічені плянування. Названо діяльність проводу працьовитою, бо справді вже хочби тільки 21 відбутих засідань на протязі ділової каденції, таке окреслення оправдує.

Плянування і переведення коляди, зорганізування "Маланки", що принесла поверх півтори тисячки доходу, відновлення чартеру товариства, переведення тренінґів вже від зимових місяців, видрукування програмок ігор 1-ої команди, що принесло, завдяки старанням двох "сусідів" з Ронсесвил — Степана Гаргая і Осипа Александра, додаткових $1,115.000 до каси товариства, намагання влаштувати футбольні змагання на фонд —

"Церква в потребі" та плянування виїзду чи пак полету 1-ої команди "України" до Арґентіни на ряд змагань з нагоди посвячення пам'ятника Т. Шевченка в Буенос Айресі, це незаперечно був великий вклад праці членів проводу.

Однак невідрадним явищем треба вважати нехіть проводу товариства до перебрання під свою опіку ланки юнаків, яку, подібно як у минулому році, повірено чомусь СУМ-ові. І в цьому році повторювано старі гріхи. Вже від першого засідання, впродовж цілого сезону, — головною темою нарад були "афери" першої команди. Ферейра, й ще раз Ферейра, його еміграційні проблеми, пошукування праці для нього, купівля нових змагунів, продаж Ферейри, кари, тренер, — це був той головний ґордіївський вузол, який старалися розв'язати батьки нашого футболу на 21-ій нараді.

Дванадцять-тисячний бюджет, призначений на першу футбольну команду, вповні вичерпано ще перед започаткуванням фінальних ігор "плей офф". За цей тузин тисячок долярів вдалося Леонідові Довгалюкові захопити 4-те місце в табелі гор Національної Футбольної Ліґи, яка виглядала в цьому році слідуюче:

Команди:	точок:	воріт:
1. "Хорватія", Торонто	47	58:14
2. "Портуґальці", Торонто	38	45:19
3. "Хорвати", Гамільтон	33	38:31
4. "Україна"	31	47:28
5. "Судбури Ситі"	31	55:34
6. "Олімпія"	27	49:40
7. "Джермен Кенедієнс", Лондон	26	57:54
8. "Гайдельберґ", Ст. Кетеринс	25	42:42
9. "Білі Орли", Торонто	23	37:39
10. "Геллас", Торонто	23	36:41
11. "Гунґарія"	23	40:52
12. "Тигри", Оттава	16	25:55
13. "Аполло", Гамільтон	11	23:69
14. "Конкордія", Кіченер	10	31:65

В розграх за чашу Національної Футбольної Ліґи наша команда, вигравши перші змагання з гамільтонськими хорватами 1:0, закінчила свої дальші розгри по програній з "Геллас" 1:3. Подібно сталося теж у розграх "плей офф". По виграші "України" з "Гайдельберґ" 2:1, "Портуґальці", перемогою 0:3, виелімінували нашу одинадцятку від дальших гор.

Мило згадується прийняття в Судбурах, яке влаштували нашій команді Відділи КУК і Ліґи Визволення України, по переможних змаганнях з "Судбури Ситі". Для віддзеркалення футбольних подій в Торонті в цьому році, варто пригадати статтю у "Ґловб енд Мейл" відомого репортера Ед Ворінґа, в якій він подав декілька цікавих інформацій про стан шкіряного м'яча в Онтаріо, в обговорюваному часі, які він отримав від Івана Габуся, секретаря Н. Ф. Ліґи. Ось вона:

"Назагал пересічна кількість глядачів на змаганнях не є висока. Перших 20 змагань біжучого сезону притягнули 18,726 глядачів по $1.75 за квиток вступу. Таке мале число глядачів не вистачає для належного утримання команди. Єдина команда "Портуґальців" збирає зі своїх змагань більше ніж $2,000.00, решта команд лиш латають свої фінанси. Деякі товариства далі спроваджують гравців, на що видають великі суми. Наприклад "Хорватія" найняла собі на цей сезон трьох гравців з Юґославії, що коштувало їх по $2,500.00 від "штуки" за їх спровадження і утримання. Все таки, на думку секретаря ліґи, футбол в Канаді має майбутнє перед собою. Зокрема Національна Футбольна Ліґа має тепер добрих суддів, дякуючи нашому землякові С. Согуйкові, який займає позицію "рефері-ін-чіф". Національний склад поодиноких команд є дуже різнородний. Наприклад наймолодша команда "Аполлос" в Гамільтоні має змагунів народжених у Греції, на Бермудах, Ямайці, в Англії і Шотляндії. В "Гунґарії" грають гравці з багатьох країн Европи і з південної Америки".

А що ж діялося у футбольній ланці внутрі нашого товариства? По довгих торгах, "відпущено" врешті Ферейру на корисних умовах до португальців, а на його місце "відкуплено" трьох футболістів від "Олімпії", яка мабуть теж їх мала "по вуха". Під кінець футбольного сезону влаштовано, завдяки добродіям-прихильникам товариства, бенкет для футболістів першої команди і їх любителів "болільників".

Між Національною і Професійною Ліґами прийшло в цьому році до певного відпруження. Клюби Національної Ліґи закупили акції Професійної Ліґи на суму $750.00, а Професійна Ліґа погодилася під час своїх змагань проголошувати повідомлення про змагання Національної Футбольної Ліґи. Таке зм'ягчення було в суті речі дуже позитивне, але на нашу думку, не було воно виявом сили і спонтанности, а вказувало радше на кволість обох ліґ.

У внутрішньому житті товариства, провід не давав собі якось ради з обсадою господаря і буфетового. Ця позиція, під акомпаньямент внутрішніх непорозумінь, була "переобсаджувана" декілька разів, що, очевидно, не надто корисно впливало на дії проводу.

Гарним жестом зі сторони проводу товариства стосовно інших організацій було позитивне полагодження справи піднайму приміщень товариства на один день в тижні Українському Клюбові Самітників.

З власної ініціятиви, голова товариства Володимир Рибак виїхав до Буенос Айрес на святкування відкриття пам'ятника Т. Шевченкові, де він і інші члени товариства, в тім і прапороносець клюбового прапору Богдан Опалевич, брали участь у дефіляді і репрезентували товариство взагальному.

Команда юнаків СУМ — "Україна", а вірно сказавши, тільки СУМ, в цьому році виступала вже у вищій, "А" клясі, якої рівень гри був високий, беручи до уваги те, що в декількох командах суперників виступали гравці, які перейшли першорядний футбольний вишкіл в

европейських клюбах. І це було причиною, що наші юнаки вийшли в цьому році дещо блідіше. Другим чинником, що довів наших юнаків тільки до половинних успіхів у цьому сезоні, було теж те, що наші молоді футболісти попали в дещо завелику самопевність, а в парі з тим перестали відвідувати тренінги. Наслідком цього їхнього легковажного ставлення було власне те, що після початкових весняних успіхів, їм у другій серії ігор нестало вже сил. Сам початок ігор був для них вдалий, бо вони всього одні змагання програли, двоє звели внічию, а п'ять виграли.

Молода команда СУМ - "Україна" брала участь у п'ятьох турнірах, на яких осягнено ось такі висліди: за чемпіонат УСЦАК — 2-ге місце, а в лігових розграх — 5-те місце серед 11-ти команд. З 25-ти розіграних змагань, виграно 10, внічию зведено 5 і програно 10, при відношенні воріт 40:36, що вказує на слабу форму наших воротарів.

В команді вирізнювалися Я. Музичка, В. Закалужний і П. Волошанський. Командою опікувався і її тренував М. Ґарапин. Тому, що добродіїв, які фінансово підкріплювали зусилля товариства, можна було порахувати на пальцях однісінької руки, буде на місці відмітити фінансову поміч, яка припала товариству від щирого приятеля СТ "Україна" Маркіяна Когута, власника аґенції подорожей у висоті $765.00.

На засіданнях проводу не один раз згадувано потребу започаткувати приготування для відзначення 25-річного ювілею праці товариства. Неструджений працівник шахової ділянки Богдан Назарко став знову душею чергової імпрези, а саме 7-го турніру за першість українських шахістів Торонта і за трофей фірми "Альберта", в якому взяло участь 18 шахістів. Переможцем змагань став Мирон Москаль (6 1/2 точок, на можливих 8), перед П. Безкачком 5 1/2 точок, В. Дзерою, В. Шелепінським, Б. Степаненком, А. Ціхонським і С. Пінчаком, всі по 5 точок.

В шаховому турнірі за індивідуальну першість УСЦАК, який переведено на оселі "Верховина" в Ґлен Спей, ЗСА, красок товариства боронили: Б. Назарко, П. Безкачко, І. Гаранджа і В. Дзера. З цієї чвірки тільки В. Дзера належно запрезентував товариство. Він, зібравши 3 точки, поділився 3-тим місцем з трьома іншими; П. Безкачко і Б. Назарко зайняли 12-те і 13-те, а І. Гаранджа 14-те місце.

Приємно представлявся фінансовий звіт товариства, який виявив суму $5,468.68 чистого надбання протягом звітового року. Такий високий додатній стан фінансів був рідкістю в минулому нашого товариства. Гіпотечне задовження за дім Т-ва змаліло до суми — $15,000.00.

Січневим, 21-им зчерги, засіданням членів проводу покінчено ще одну працьовиту каденцію товариства.

РІК 1972

На Загальних Зборах в дні 30 січня 1972-го року, в приявності 37 членів товариства, віддано його керму в руки новообраного проводу в такій обсаді: Михайло Шмотолоха — голова (вже в-третє), Роман Костюк — заступник, Іван Голдун — секретар, Богдан Степаненко — скарбник, інж. Т. Грабовський — реф. преси, Володимир Закалужний — реф. імпрез, Леонід Довгалюк — спортово-організаційний реф., Маркіян Когут — зовнішні зв'язки; до Контрольної Комісії обрано: Олександра Желтвая, Володимира Ігнатовича, Івана Мокана, Богдана Назарка і Бориса Гуля, а до Мирового Суду — Степана Гаргая, Осипа Александра, Б. Опалевича, Я. Мочерняка і Г. Ригайла. На представників до Н. Ф. Ліги обрано інж. М. Осадчука і Зенона Кравса.

Як бачимо, до проводу товариства увійшли люди з довголітньою працею і практикою у спортовому житті товариства. Тому можна було сподіватися, що біжучий рік принесе багато змін в діяльності товариства, тимбільше, що СТ "Україна" стояла на порозі ювілею свого 25-літнього існування, який припадав на 1973 рік.

З цієї власне нагоди новообраний провід намітив навіть відбути ряд імпрез, щоби рухливою діяльністю гідно відзначити славне минуле товариства, та щоби з сильнішою вірою і надією глянути в краще майбутнє.

Обрано до того підготовчий святковий комітет з досвідчених у такому ділі осіб. І знову, мов той працьовитий павучок-чародій, новообраний провід почав снувати широкі пляни... А що із вимріяних плянів здійснено, довідаємося в часі обговорення праці проводу товариства.

Члени проводу відбули протягом повнорічної каденції тільки 9 засідань, яких атмосфера була вправді

жива, однак не бурхлива. Жива тому, що проводові приходилося часто розв'язувати доволі складні і вимагаючі труду завдання. Але дійсність виявила, що мимо зусиль членів проводу (а може вони були надто поверховні), діяльність товариства, хоч поволі, але зате постійно корчилася і звужувалася до небажаних малопомітних розмірів.

Працю товариства обмежено тільки до ланки копаного м'яча і шахів, а одноразовий, "ад-гок" зорганізований виступ жіночої відбиванкової команди, аж ніяк не можна рахувати як "діяльність" ланки. Свою працю почав провід влаштуванням Маланчиного вечора, а покінчив у 1973-му році також Маланкою і св. Літургією в наміренні товариства. Ювілейний Комітет, з надією на його більшу активність, поділено на три відділи: фінансовий, спортово-імпрезовий і пресової пропаґанди. Координатором погодився бути Роман Костюк.

За дотепер вже втертим шляхом, візьмемося насамперед до проаналізування дій копаного м'яча. Перша команда, яка емоціонувала колись тисячні маси глядачів, стала тепер каменем придавлення для товариства, а для вірних їй прихильників джерелом неприємних розчарувань. Такої бездушної збиранини, яка мала заступати краски товариства, яке носить ім'я "Україна", не було ще мабуть нотованої в анналах товариства. Ось склад першої команди: Ал Ґайґер, Майк Янґ, Робін Мек Ґрейв, Уллен Белл, Джім Кенновен, Кейт Самерс, Денис Гивіт, Ґаф Шілдс, Рон Ендерсон, Елнар Акомапол. Додаймо до того Павла і Леоніда Довгалюків, та резервових — Миколу Червінця і пізніше включених Володимира Скоценя й Миколу Стефана, і будемо мати хрустально чистий образ, чи радше справжнє обличчя "української" з назви команди. І це все коштувало $14,000.00, виданих на те, щоб на 14 команд наша одинадцятка зайняла шостий щабель на драбині Н. Ф. Ліґи. Наша команда виграла 13 змагань, 6 звела внічию, а 9-ть програла. Зібравши 32 точки з відношенням во-

ріт 56:43, наші футболісти зайняли шосту позицію в табелі гор за "Хорватами" — Торонто (49 т.), "Італією" — Торонто, "Хорватією" — Гамільтон, Сербськими "Білими Орлами" і "Першою Португальською" — Торонто. В структурі Національної Футбольної Ліґи у звітовому р о ц і змагалися: "Перша Португальська", "Гунґарія", "Італія", "Олімпія", "Хорвати", "Серби", "Геллас" з Торонта, "Гайдельберґ" із Ст. Катеринс, "Тайґерс" з Оттави, "Аполльос", "Хорвати" і "Італьо-Кенедієнс" з Гамільтону, "Джермен-Кенедієнс" з Лондону, і "Конкордія" з Кіченер, разом 14 команд.

Церемонією перед змаганнями "Хорватія — Україна" відкрито офіційно футбольний сезон 1972-го року. Сезон відкрили парадно представники Н. Ф. Ліґи з участю урядових осіб — міністра провінційного парляменту Еллена Ґросмана, радного міста Торонта Василя Бойчука, головного судді Ліґи — Степана Согуйка, та з краль "України" і "Хорватії". Привілей першого викопу м'яча припав мін. Ґросманові. Милою несподіванкою для приблизно чотирьох з половиною тисяч глядачів був виступ на площі духової оркестри "Батурин". Цей виступ був спонзорований щирим прихильником першої команди Осипом Александром. Дебют нашої одинадцятки покінчився прикрою поразкою 0:3. З цієї причини на сторінках "Гомін України" появилася тверезого змісту стаття: "... На тлі чергових змагань команди "Україна" насувається питання її складу. Чому тільки брати Довгалюки? Де поділися інші гравці українці з минулого сезону? Де нарибок з юнацьких команд? Хто винен у тому, — провід, тренер, ланкові? Це питання мусить бути позитивно розв'язане, бо інакше провід не матиме морального права відкликатися до кишені українських симпатиків футболу..."

А доказом того, як мало українських любителів спортових ідей заінтересувалося такими "славними" діями нашої команди, хай послужить факт, що слідуючим змаганням "Україна" — "Аполлос", приглядалося всьо-

го три сотки глядачів. Хтось справді не доріс до своїх завдань...

Належно буде згадати, що управа міста взялася за перебудову стадіону у Парку Стенлея, на якому команди Н. Ф. Ліги знайшли своє пристановище. Заплянувано було наложити штучну траву і перевести інші поправки, кошт яких мав досягнути суми $300,000.00.

Для архівальних потреб варто буде зробити перегляд технічних осягів нашої команди у розграх Н. Ф. Ліги в 1972-му році: "Україна" — "Хорватія" (Т) 0:3 і 1:1; — "Португальці" 1:1 і 1:2; — "Аполлос" 5:2 і 0:1; — "Олімпія" 2:0 і 3:0; — "Конкордія" 1:2 і 2:0; — "Гайдельберг" 1:2 і 1:0; — "Геллас" 4:1 і 11:1; — "Тайгерс" 3:0 і 2:5; — "Серби" 1:1 і 0:1; — "Хорвати" (Г) 0:7 і 4:2; — "Італьо-Кенедієнс" 1:1 і 1:1; — "Італія" (Т) 2:2 і 0:4; — "Гунгарія" 2:0 і 2:0; — "Джерман-Кенедієнс" 3:2 і 2:1.

В розграх за чашу Н. Ф. Ліги наші футболісти перемогли "Італьо-Кенедієнс" із Гамільтону карними копами 5:3, бо змагання в правильному часі і по догривці покінчилися безрезультатно, а в слідуючій зустрічі з "Геллас" програли 1:2 і відпали від дальших гор.

Футбольна команда юньйорів працювала задовільно. У свойому складі мала тільки д в о х не-українців. Репрезентуючи УСЦАК у зустрічі з балтійцями, наші юньйори без більшого труду упорались зі збірною балтійської етнічної групи вислідом 5:2. Прикладною поведінкою і повною здисциплінованістю відзначився Роман Закалужний.

На ширше розгорнення праці футбольної ланки юньйорів не було можливостей, бо весь бюджет, призначений на футбольну ланку, зужила перша команда.

Залізний провідник шахової ланки Б. Назарко зорганізував весною 8-ий зчерги турнір за першість українців Торонта. В турнірі, мимо доволі високих грошових нагород, взяли участь тільки 16 шахістів, які змагалися в двох групах за трофеї фірми "Альберта Фюел" і Мар-

кіяна Когута. Переможцем у першій групі став П. Безкачко, а в другій М. Комар.

Позатим шахісти товариства були у виїзді до Філядельфії, де відбувалися змагання за шахову першість УСЦАК. Богдан Миндюк добився на тому турнірі неабиякого успіху, бо враз з Л. Блонаровичем і Парутою, нагромадивши по 4 1/2 точок, вони зайняли друге, третє і четверте місця. Там теж обрано Б. Миндюка на голову шахової ланки УСЦАК.

Про жіночу ланку відбиванки вже було дещо сказано. Люди доброї волі зібрали жінок, ними заопікувалися, завезли їх до Рочестеру на першості УСЦАК, де й вони добилися гарного успіху, бо зайняли третє місце серед 11-ти жіночих команд. І на тому скінчилося. Не було кому заопікуватися заавансованими вже змагунками, і ланка зникла, мов камфора...

Виглядає, що високої оцінки за працю проводу у звітовому році дати не можна. Такої самої гадки був уступаючий голова, який, звітуючи на Загальних Зборах, ствердив, що... "як будемо обговорювати працю членів проводу у звітовому році, я мушу ствердити, що — почавши від мене самого, — ніхто із членів проводу себе не виправдав у виконанні прийнятих на себе обов'язків. Кожний міг би зробити багато більше..."

РІК 1973

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ СПОРТОВОГО ТОВАРИСТВА "УКРАЇНА" — ТОРОНТО

Щоб мати виразніший образ перебігу святкувань Срібного Ювілею Спортового Товариства "Україна" — Торонто, відсвіжім трохи свою пам'ять, так як це годиться в ювілейному році. Погляньмо на недавнє минуле — немов на прозірки низки подій з діяльности СТ "Україна", а для більшої ясности гляньмо теж на життя великої української громади Торонта взагалі, а нашої спортової громади зокрема. Підсумуймо їхні позитиви і неґативи на протязі чвертьстоліття і тоді будемо мати ясний образ тодішнього стану СТ "Україна" та тих обставин, в яких приходилось проводові працювати і виконувати взяті на себе обов'язки в ювілейному році товариства.

1948-ий рік — наплив до Канади переміщених осіб, жертв другої світової війни. Для охочих та ентузіястів праці — широке поле до дій. Засновування різних молодечих організацій, в тім Спортового Клюбу "Скала", який незабаром потім перейменовано на *Спортове Товариство "Україна"*. Поява на горизонті СТ "Україна" українських спортових зірок, швидкий ріст товариства і невпинний змаг до висот.

Незабутні роки — 1953, 1954 і 1955 — вершини слави СТ "Україна".

Величаві святкування 5-річчя товариства в приявності гетьманича Данила Скоропадського і посвячення прапору СТ "Україна".

Тріюмфальні поїздки першої команди копаного м'яча до Америки і українського Вінніпеґу.

Подвиги юних футболістів, ланцюг перемог команд настільного тенісу і команд відбиванки. Змаг високої кляси шахістів за чемпіонати міста Торонта і Української Спортової Централі УСЦАК.

Блиск команди кошівки і короткотривалої ланки боксу. Тисячні маси глядачів на змаганнях першої команди копаного м'яча і переповнені залі на забавах СТ "Україна" і — як на глум тому — злопам'ятний "показ" і програ змагань за вхід до розгривок за кубок Канади. Обурення многотисячної публіки, вслід за тим сумної слави Надзвичайні Загальні Збори в 1957 р. і перебрання "влади" військовиками. Сумерк українських спортових зірок і початок присмерку Спортового Товариства "Україна" — Торонто...

Любителі футболу — розчаровані й докраю огірчені грою за вхід команди СТ "Україна" — Торонто до змагань за Кубок Країни, остигли у своєму фанатизмі до футболу й обожуванні змагунів першої команди та щораз рідше являлись на змаганнях і в домівці СТ "Україна", а свою увагу все більше присвячували приватному життю, своїм родинам.

Постійна праця з "овертаймами", набування вибагливих домів і сплата довгів — "морґеджів", дорешти забирали час і відбирали охоту відвідувати домівки та спортові стадіони.

Домашні "бари" замінили забавові залі товариства, а люксусові лімузини і виїзди на озера та дачі відсунули в забуття колишні дозвілля на спортових трибунах. І так, як на іронію долі, впарі зі зростаючим особистим добробутом української громади, українські молодечі організації і спортові товариства боролись з недостатками під кожним зглядом.

Розпачливі заходи проводів вдержати першу команду копаного м'яча на відповідному рівні — чужими

наємними змагунами, допровадили товариство до фінансово-господарської руїни.

В 1968 р. СТ "Україна", по примусовім виході з "нашого" (колись) спільного, а тепер не "свого" дому, опинилось у найкритичнішому положенні за весь час свого існування.

На Загальних Зборах СТ "Україна" того ж 1968 р., які відбулися вже в "наймах" у приміщеннях "Народного Дому", зависло марево розв'язання Товариства.

В тому, здавалось би, безнадійному стані товариства, на поверхню СТ "Україна" виплинула його "сіра еміненція", Михайло Шмотолоха, який взяв керму СТ "Україна" у свої руки. Він і горстка змагунів першої команди копаного м'яча, які замінили "зелену мураву" на "зелений стіл", започаткували "нову еру" СТ "Україна". По короткому скитанні "попідтинню", СТ "Україна", за їхнім старанням, стало 21-го травня 1969 року правним власником, щоправда, скромної, зате "своєї хати".

Довг на домі й великі кошти вдержання при Національній Лізі футбольних команд, не давали проводові можливости розвинути ширшу спортову діяльність. Але головне було осягнено: СТ "Україна" було врятоване і завдяки муравлиній праці членів проводу, помалу відроджувалось і готувалось до завдань, які тяжіли на ньому.

І тут, ще раз з насолодою приходиться згадати ті славні і такі гарні часи з діяльности СТ "Україна" в недавньому, але при тому теж з великим жалем відмітити: яка шкода, що ті часи проминули разом з молодістю творців тої світлої сторінки українського спорту на чужині, яка шкода, що її автори (проводи, опікуни і тренери), не залишили її відкритою, але через погоню за чемпіонатами, або з себелюбних причин не зуміли чи не схотіли *передати* свого знання, вміння і любови до спорту молодим спортовим переємникам для її продовжування на добро українського спорту на чужині! ...

У висліді, та гарна сторінка залишилась лише світлим епізодом для історії, а для небагатьох тільки — приємним спомином. Чи не через те СТ "Україна", недавно найвизначніше українське спортове товариство в Канаді, маючи 8 футбольних команд, 5 команд відбиванки, 3 команди настільного тенісу, команди кошівки, гокею, боксу і сильну ланку шахів, вступивши на поріг свого Срібного ювілею, через постійно зростаючу байдужність громади і незацікавлення української молоді спортом, — не змогло почванитись великим спортовим дорібком.

Животіння двох слабих футбольних команд і ланки шахів, — такий був сумний і багатовимовний образ СТ "Україна" і великої колись української спортової громади міста Торонта в 25-ліття Товариства.

В таких обставинах провід СТ "Україна" започаткував ювілейні святкування.

Ювілейні святкування започатковано традиційною "Маланкою" в модерних залях готелю "Голідей Інн", а в дні 21 січня 1973 року в церкві св. о. Миколая парох церкви о. митрат Іван Сиротинський відслужив св. Літургію в наміренні Товариства і панахиду за померлих членів СТ "Україна". При тій нагоді о. митрат виголосив глибоко змістовне слово, в якому вказав на минуле СТ "Україна" як на гарний приклад, гідний до наслідування — другими організаціями.

На св. Літургії були присутні члени проводу СТ "Україна" і представники СУМ — зі своїми прапорами. З черги, 28 січня 1973 року, скромне число вірних членів СТ "Україна" (всього 38) зібрались у домівці товариства, щоб відбути свої Річні загальні збори і вибрати провід, який гідно репрезентував би і вміло провадив би працю товариства у ювійлейному році.

На протязі 24-річного існування СТ "Україна" — Торонто, проводи Товариства очолювали: тіловиховники-ідеалісти, підприємці, кооператори, військові старшини, інженери, техніки, а в році Срібного ювілею Товариства його головою став, як і годиться в "новій добі"

Товариства, недавній змагун команди юньйорів — Борис Гуль. Це був наймолодший віком голова Товариства і другий з ряду змагунів, якому припала честь очолити СТ "Україна". Перший подібний випадок в історії СТ "Україна" трапився був на річних загальних зборах у 1966 р., коли його головою став Володимир Рибак — "емеритований" футболіст Чернівецького "Довбуша" з часів ЦК Австро-Угорщини.

Разом з Б. Гулем, до проводу були обрані: Михайло Шмотолоха, Володимир Рибак, Борис Сороківський, Теодор Грабовський, Володимир Закалужний, Роман Закалужний (син Володимира), Михайло Гарапин, Богдан Степаненко, Орест Гірак, Іван Мокан, Маркіян Когут і Роман Костюк.

Контрольну комісію очолив Володимир Ігнатович, а Олександер Желтвай, Богдан Опалевич, Мирон Москаль і Яр. Мочерняк — були її членами. Мировий суд: Степан Гаргай, Осип Александер, Гриць Ригайло, Микола Кузьмин і Іван Гаранджа.

Представники до Національної Ліґи — інж. Мирослав Осадчук і Зенон Кравс.

Для інтензивнішої і ефективнішої праці, функції членів проводу поділено на три відділи:

1) репрезентативно-пропаґандивний,
2) фінансово-господарський,
3) спортово-організаційний.

Щоб гідно відзначити 25-річчя СТ "Україна" — Торонто, обрано також ювілейний Комітет.

До відділу репрезентативно-пропаґандивного ввійшли: адвокат Борис Сороківський — керівник, а як члени: голова, заступники голови і секретар товариства.

Відділ фінансово-господарський очолив Орест Гірак, а Іван Мокан, Богдан Степаненко, Володимир Закалужний, Іван Гаранджа і Микола Кузьмин — члени.

Спортово-організаційний сектор: Остап Стецьків, Володимир Рибак — організаційні референти, Гриць Ри-

гайло, Роман Закалужний, Михайло Гарапин, Богдан Степаненко, Мирон Москаль і Зенон Кравс — члени.

Ювілейний комітет: Роман Костюк — голова, Михайло Шмотолоха, Маркіян Когут, Степан Гаргай і Володимир Рибак — члени Комітету.

В продовженні святкування срібного ювілею СТ "Україна" вже новообраним проводом, представник товариства адвокат Борис Сороківський взяв участь у шанувальному бенкеті в честь сенатора Павла Юзика, делеґація СТ "Україна" репрезентувала Товариство на ювілейному бенкеті Спілки Української Молоді, а представники СТ "Україна" з прапором Товариства, разом з многотисячною українською громадою вітали Патріярха Йосифа Сліпого з нагоди Його відвідин м. Торонта. Товариство одержало від Блаженнішого письмо з подякою і благословенням, яке в цілості тут поміщуємо:

Богота, дня 19 серпня, 1968.

Спортове Товариство "Україна"
Торонто.

Хвальна Управо

Зворушений до глибин серця спонтанними висловами любоми, пошани і відданости українських вірних до моєї скромної особи, що їх вони виявили під час мойого перебування в Торонті, я не можу знайти відповідних слів, щоби висловити Вам за це все велику і щиру подяку.

Багато-багато листів-привітань, що їх я отримав від різних українських церковних та світських організацій і установ, сповнених висловами правдивої християнської любови і запоруки вірности нашій святій українській Церкві, її проводові й українському народові, залишається для мене назавжди джерелом віри в моїх єдинокровних братів, які хоч далеко від нашої Батьківщини, високо й непохитно несуть прапор християнських ідеалів правди, віри й любови.

Нехай преласкавий Господь благословить Вашу Громаду в її замірах та жертвенній праці для цих взнеслих ідеалів.

З Архиєрейським Благословенням
† Й о с и ф
Верховний Архиєпископ-Митрополит
Кардинал

Дуже багато свого вільного часу і праці присвятили для товариства члени фінансово-господарського відділу. Вони власними силами відновили і прикрасили клюбові приміщення, закупили для розваги членства новий телевізор, займались влаштуванням прийомів з нагоди відкриття чи закінчення спортових сезонів тощо. За гарною українською традицією, угощали членство товариства Свято-Йорданською вечерею і Великодним — свяченим". Крім того, впродовж цілого року, чергувались при обслузі буфету і все вірних товариству прихильників бриджа.

Не менш рухливими були і члени спортово-організаційної референтури.

Але заки прийдемо до обговорення праці спортового сектора, мусимо насамперед ще раз звернути увагу на фактичний його стан, а при тому на стан Національної Ліги, до якої належало СТ "Україна".

Управа клюбів — члени "Нешіонел Саккер Ліг", знехтувавши добрі поради чільного члена проводу, великого любителя молоді і представника СТ "Україна" до НСЛ інж. Мирослава Осадчука, — *"Щоб не спроваджувати змагунів з-поза Канади, а виховувати свою молодь і користуватись своїми силами"*, — пішли на неправильну дорогу — "спортових маклерів", для яких благородні ідеї спорту були чужими.

Гарячкові спроваджування професійних футболістів, які в дійсності часто показувались лише професійними визискувачами — "натягачами", а при тому, звичайними футбольними каліками, безглузді суперництва

і жалюгідні міжусобиці, допровадили внедовзі багато спортових клюбів до фінансової руїни і до занепаду їхньої спортової діяльности.

Провід СТ "Україна", не маючи вже в тому часі ані фінансів ані можливостей спроваджувати "професіоналів" з інших країн, чи "аматорів" з підневільної Батьківщини, виставив до змагу за першість НСЛ дві футбольні команди зі своєї української шкільної молоді, з малою домішкою "добровольців" з інших національностей.

Хоч горстка прихильників "видовищ" прийняла рішення проводу з квасною міною і докоряла проводові, що той в ювілейному році не виставив сильної команди незалежно від національного складу і коштів її удержання (це останнє їх не турбувало, бо це не їх, а проводу справа), — провід не відступив від своєї постанови і свого здорового задуму, який вкінці, як показалось, увінчався гарними успіхами.

Перша футбольна команда СТ "Україна" в складі: Б. Томчак, А. Ґайґер (воротарі), Б. Непотюк — капітан, Н. Штефан, Р. Місюрка, І. Червінець, В. Скоцень, Н. Одинський, Е. Конарський, О. Войтович, М. Червінець (пів сезону), В. Фідукевич, Р. Шнайдер, К. Самерс, Б. Річардсон, М. Йонґ, І. Каннован, Т. Йонґ, виявилась грізним противником кожної, навіть найсильнішої команди НСЛ, — а змагун СТ "Україна" К. Самерс, був відзначений трофеєм "Короля стрільців". На 16 команд НСЛ, в склад якої входили: Торонто — хорвати, Сербіен Вайт Ігелс, Перша — портуґальці, Торонто — Гунґарія, Торонто — Італія, Гомер, Лондон-Ситі, Гайдельберґ, Гамільтон — хорвати, Меліта, Гамільтон-Ситі, Монтреаль — Канталія, Гамільтон — Італьо-Кенедієнс, Сербія — Кіченер, Польонія і СТ "Україна" — Торонто. Команда СТ "Україна" розігравши 30 змагань, з чого 9 змагань виграла, 16 програла, 5 зремісувала і з відношенням воріт 45-48, здобула 23 пункти і зайняла в табелі ігор 1973 р. 11-те місце.

На річному бенкеті НСЛ, команда СТ "Україна" отримала чи не найкращу і найціннішу нагороду, — трофей з признанням для неї як найбільш здисциплінованої і джентельменської команди 1973 р. Це був справді гарний здобуток у ювілейному році.

Команда юнаків СТ "Україна", до 23 року життя, в складі: Б. Томчак, Р. Керкуш, О. Левицький, П. Волошанський, Б. Купич, І. Гулей, І. Войтович, Б. Дмитрів, Н. Одинський, Е. Конарський, Т. Копій, Р. Закалужний, М. Червінець, І. Червінець, на 14 змагань — 7 виграла, 2 зремісувала і 5 програла.

В році святкувань Срібного ювілею СТ "Україна" численна спортова публіка мала приємність побачити на зеленій мураві "Тіні забутих предків" — колишніх змагунів першої команди, які своїми перемогами над угорцями — Торонто 2:1 і своїми однолітками з Рочестеру 3:0 і 3:1 і збірною Торонта 1:1 ще раз доказали, "що їхня слава не пропала".

Склад "Олд-боїв" СТ "Україна": О. Лисак, О. Дрогобицький, Г. Ригайло, В. Закалужний, О. Стецьків, І. Ігнатович, С. Чернявський, А. Шапка, Я. Коваль, В. Лесюк, В. Борецький, І. Гошуляк, Л. Дичковський, В. Дичковський, Б. Гуль, Е. Габа, Б. Опалевич.

Скромні ювілейні святкування закінчено 13 жовтня 1973 р. гарним бенкетом.

На бенкеті були прявні представники обох українських церков; від православної церкви був о. прот. Ю. Ференців, а від католицької о. М. Харина, далі представники молодечих організацій і громадських установ: СУМ, Пласт, УТТК, УНО-місто, ГУ ЛВУ, "Гомін України" і 1 УД УНА.

Головним промовцем на бенкеті був голова Делеґатури УСЦАК на Канаду — Ярослав Хоростіль, а зі словом-привітом виступив голова УСЦАК — Роман Ку-

ціль. Веселою точкою був виступ В. Довганюка в ролі "Гриця Зозулі". Гарно оформлена мистцем Володимиром Беднарським сцена і оркестра "Горлиця" не в малій мірі причинились до гарного настрою численно зібраної святкової громади.

Бенкет і ювілейні святкування закрив словом подяки голова товариства — Борис Гуль.

РІК 1973 — 1974

Хоч ювілейні святкування СТ "Україна" — Торонто офіційно закінчились, але провід товариства, обраний в ювілейному році СТ "Україна", продовжував свою працю до річних загальних зборів, які відбулися 25-го листопада 1973 р.

Збори відкрив уступаючий голова товариства Борис Гуль, в приявності 27 членів СТ "Україна" і дальше їх ведення передав обраній президії зборів у складі: Володимир Ігнатович — голова, Лев Дичковський — заступник голови і Ярослав Фенин — секретар зборів.

Провід СТ "Україна" на 1973-1974 р. очолив в-друге — Борис Гуль; разом з ним до проводу ввійшли: Володимир Закалужний як 1-ий заступник голови, Степан Гаргай — 2-ий заступник голови, Богдан Назарко, Роман Закалужний, Орест Гірак, Іван Мокан, Іван Гетьманчук, Остап Стецьків, Володимир Рибак, Зенон Кравс, Григорій Ригайло, Осип Александер, Маркіян Когут — члени.

Контрольна комісія: Володимир Ігнатович — голова, Роман Костюк, Лев Дичковський, Богдан Опалевич, Мирон Москаль — члени.

Мировий суд: Михайло Шмотолоха — голова, Теодор Грабовський, Петро Семеген, А. Лупиняк, Роман Кміцикевич — члени.

Як у минулому, так і в цьому році, управу товариства поділено на три відділи: зовнішні зв'язки, господарчий і спортово-організаційний.

Хоч перед СТ "Україна" — Торонто відкривались нерожеві перспективи, провід товариства, маючи тверду школу і досвід з попередніх років, притому пам'ятаючи засаду, що "лиш боротись — значить жити", не попадав у зневіру і не заломлювався під ударами дея-

ких прикрих невдач, але з твердою вірою у краще майбутнє товариства вступив у друге 25-річчя СТ "Україна" — Торонто. Рік 1974-ий, це був перший рік на шляху до 50-ліття СТ "Україна" і його праці.

Коли взяти до уваги, що в часі першого чверть-століття існування СТ "Україна" в Національній Лізі припинили свою спортову діяльність такі відомі клюби як: "Олстер-Юнайтед", "Гунґарія", "Олімпія", "Ст. Ендру", "Кенедієнс", "Вестінґгавз", "Гакоаг" і "Тризуб, членам проводів, які, щоб вдержати при житті СТ "Україна", добровільно віддалися прямо "сизифовій" праці, — належалося таки велике признання і пошана.

Провід СТ "Україна, станувши на порозі 2-го чверть-століття Товариства, започаткував свою діяльність веселою "Маланкою". Члени господарсько-фінансового відділу, крім обслуги клюбового буфету, влаштували вдалу осінню забаву з лотереєю (до виграшу були: авто, телевізія і радіо), як кожного року, — гостили членів товариства з нагоди свят Різдва і Воскресіння Христового. Двох членів з господарського відділу — Степана Гаргая за організування лотереї, і Богдана Опалевича за пожертву для товариства 1,000.00 дол., — відзначено на загальних зборах СТ "Україна" пам'ятковими щитиками. Фінансово-господарський відділ осягнув у цьому році рекордове число оборотів у сумі 62 тисячі долярів. Члени відділу зовнішніх зв'язків і репрезентації репрезентували СТ "Україна" на річному бенкеті Українського Культурного Центру (Б. Гуль), на бенкеті Ліґи Визволення України (Б. Гуль, І. Мокан, М. Когут), на прийнятті в честь алдермана і президента Національної Ліґи Піччінінні (Б. Гуль і В. Закалужний), на загальних зборах Т-ва кол. вояків УПА (Б. Назарко), як також на Новорічній авдієнції у Преосвященного Владики Кир Ізидора Борецького (В. Ігнатович). Вислано привіти до СТ "Чорноморська Січ" з нагоди її 50-ліття і до СТ "Україна" — Монтреаль з нагоди 25-річчя.

Спортово-організаційний сектор

Приступаючи до обговорення спортового сектора, знов приходиться довше затриматися при першій команді копаного м'яча. Перша футбольна команда СТ "Україна" була в товаристві стало найбільш адорована, а в Національній Лізі, до якої вона належала, своїми осягами (в недавньому) будила до себе і Товариства найбільший респект і пошану. На першій команді спиралась майже вся господарка СТ "Україна". При структурі Національної Ліги в 1974 р. і при слабій фреквенції глядачів, утримати команду при Лізі, фінансово слабшим клюбам приходилось дуже тяжко. В некращому положенні знаходилося тоді і СТ "Україна". Часи, коли перша футбольна команда удержувала Товариство, проминули для СТ "Україна" з настанням сумерку українських футбольних зірок і популярности футболу серед української громади з 1960-их років.

Від тоді, всі проводи СТ "Україна" зуживали свою енергію, працю і фінанси, майже виключно на те, щоб удержати першу футбольну команду, часто зі шкодою для других родів спорту.

Спортово-організаційний сектор розпочав літній сезон з чотирьома футбольними командами: 1 команда бантам, 1 перша команда, 1 резерва і 1 команда футбольних емеритів "Олд Бойс", та ланкою шахів.

Склад 1-ої команди: Володимир Скоцень — капітан, В. Томчак, А. Ґайґер, Мик. Стефан, П. Місюрка, І. Червінець, Н. Одинський, Е. Конарський, Б. Річардсон, М. Йонґ, І. Каннован, Л. Довгалюк, І. Войтович, Б. Дмитрів, І. Гулей і І. Ґведос.

Перша команда, розігравши 36 змагань, з чого 6 виграла, 25 програла, а 5 змагань зремісувала, здобула 17 точок і з відношенням воріт 43 - 94, на загальне число 19 команд — закінчила свій сезон на 16 місці.

На окрему увагу заслуговував гарний ж е с т СТ "Україна", яке мимо того, що само находилось у тяжкій фінансовій ситуації, перше відгукнулося на заклик

Комітету оборони Валентина Мороза і весь дохід зі змагань в сумі 432 дол. передало на руки Комітету. Ці змагання, це був ще один доказ непопулярности в тих роках футболу серед української спортової громади м. Торонта, бо мимо заклику до громади в радіо і пресі, що змагання відбудуться на таку благородну ціль, як оборона В. Мороза, на змагання явилась тільки мала горстка людей.

Команда юнаків до 23 р. життя, в складі: Б. Томчак, Р. Керкуш, О. Левицький, П. Волошанський, Б. Купич, І. Гулей, І. Войтович, Б. Дмитрів, Н. Одинський, Е. Конарський, Г. Копій, Р. Закалужний, М. Червінець, І. Червінець, М. Йонґ і Т. Йонґ, на 16 змагань, виграла — 7, програла — 9, на дев'ять команд ("Торонто Італія", "І. С. Т. УТА", "Оттава", "Гайдельберг", "Гунґарія", "Україна", "Портуґальці", "Сербіян В. Іґелс", "Полонія", зайняли шосте місце в табелі.

БАНТАМ розіграли 14 змагань Ліґи, одні в плейоф і 2 товариські та зайняли у своїй Лізі 5-те місце. Склад команди "Бантам": Ігор Гірак, Тарас Стадник, Ст. Мельник, Ярослав Дичковський, Тарас Ригайло, Мирослав Процик, Ігор Муха, Андрій Філь, Андрій Суховерський, Микола Тхорик, Мирон Гнатейко, Богдан Пелех і Нік Ґальобі.

Олд-бої: Олд-бої СТ "Україна" — Рочестер — 4:2.

Цікаві були змагання Олд-боїв СТ "Україна", колишніх змагунів першої футбольної команди, з юньйорами СТ "Україна" — або батьків зі синами. Перші змагання виграли батьки, старими безніжними триками 2:0, а в реваншових змаганнях сини обіграли батьків теж 2:0.

Футбольний сезон закінчено приємною вечіркою, на якій всіх змагунів "Бантаму" обдаровано гарними клюбовими курточками, а крім того відзначено Тараса Ригайла як "Короля стрільців", Мирослава Процика як найвизначнішого юного футболіста сезону, а Ярослава Дичковського і Тараса Стадника за найпродуктовнішу

гру. Відзнаки вручали: опікун команди — Володимир Борецький і колишні футбольні чемпіони: Володимир Закалужний, Остап Стецьків, Лев Дичковський, Богдан Опалевич і Григорій Ригайло.

На цій вечірці вшановано також шахістів СТ "Україна", цьогорічних чемпіонів УСЦАК. Змаг за чемпіонат УСЦАК відбувався 1974 р. в Дітройті при участі 22-ох змагунів. Перше місце здобув Віктор Дзера — 4 1/2 точки на 5 можливих, друге місце здобув Павло Безкачко — 4 точки, а третє Богдан Назарко — 4 точки; — всі три з СТ "Україна" — Торонто.

В днях від 16-го грудня 1973 р. до 3-го лютого 1974 р. відбувся дев'ятий шаховий турнір за першість м. Торонта з участю 16 змагунів. Переможцями в групі "А" вийшли: Василь Шелепінський — 6 точок і 1-ше місце, друге місце Мирон Москаль з 5 1/2 точками, а третє Павло Безкачко — 5 точок.

В групі "Б" перше місце здобув С. Глушко — 6 точок, друге — В. Березовський — 4 1/2 т. і третє — Р. Ломаґа — 4 1/2 т.

Трофеї для переможців уфундували фірми: Р. Чолкан і Спілка, Блюр Травел Ейдженсі — М. Когута, і Онтаріо Міт Продуктс — С. Ревеґа. Організатором турніру був Б. Назарко з СТ "Україна" і інж. Ст. Ґеник-Березовський — технічний дорадник турніру.

Зимовий сезон оживили в 1974 р. три відбиванкові команди, колишні змагунки і змагуни "Українського відбиванкового клюбу", які, по смерті свого опікуна бл. п. Ярослава Кривоноса, перейшли до СТ "Україна".

Вони своєю наполегливою працею і спортовими осягами відкрили наново світлу сторінку українського спортовика, яку колись започаткували наші футбольні чемпіони. Перша відбиванкова команда мужчин в складі: Петро Стефанюк — капітан, Андрій Станько, Орест Станько, Іван Еліяшевський, Володимир Савранчук, Ігор Кушпер, Юрко Заяць, Юрко Ігнатович, Роман Ґелей,

Мстислав Федак і Ігор Лотоцький змагались у найвищій клясі Онтарійської Ліги в т. зв. клясі "АА", до якої належали клюби: YMHA BLUES, HAMILTON YMCA, SCARBOROUGH KINGS, SSC. I, EASTVIEW YMCA I, KALEV і CENTRAL YMCA.

В розграх за першість Ліги, команда СТ "Україна" — здобула перше місце. Крім лігових змагань, 1-ша команда брала участь у турнірах: Квебеку, Оттави, Онтаріо і Пенсільвенії — Мідвел і в турнірі "Чотирьох". В турнірах — Квебеку і Оттави команда СТ "Україна" виступала в ослабленому складі (через студії) і програла в фіналах, а в турнірі — Мідвел-Пенсильвенія, через контуження двох найкращих змагунів, — на 10 команд зайняла третє місце. Турнір "Чотирьох" — це турнір "екстра" кляси, він оплачуваний урядом Канади, і участь у нім брали: репрезентація Канади, найсильніша команда Квебеку, найкраща команда Америки і команда СТ "Україна" (багатовимовне признання). Команда СТ "Україна", перемігши команду Квебеку і Америки, програла по завзятім змагу в фіналі до репрезентації Канади з вислідом сетів: 13:15, 14:16 і 15:17. Коли взяти до уваги, що репрезентація Канади є під опікою уряду і державних тренерів, а команда СТ "Україна" є здана на свої власні сили і скупі фінансові спроможності нашого товариства, то програну до репрезентації Канади треба уважати великим осягом.

Але зі всіх тих турнірів найпопулярнішим є турнір "Онтеріо Опен", в якому брали участь 12 найсильніших команд, а саме: BAU STATE CARDINAL V. C., GENSIC SHEET METAL, TRY "M" MEADVILLE YMCA, COLUMBUS YMCA, GRAND BEACH GOATS, UNIV. of SHERBROOKE. MONTREAL VOLLEYBALL CLUB, WEST SIDE YMCA, UNIV. WINNIPEG WESMEN, SSC TORONTO, COLUMBUS CAPS і S. A. UKRAINA.

Команда СТ "Україна", виступивши в повному складі, вийшла переможцем турніру.

Друга команда чоловіків у складі: Роман Савка, Петро Шлапак, Михайло Гетьманчук, Марко Гумінілович, Володимир Семеген, Юрко Тарнавський, Роман Коморовський, Ярко Ревега, З. Міщена, Панковський і Наконечний, відбували свої змагання нерегулярно і через це не відіграли поважнішої ролі.

Команда дівчат започаткувала свою спортову діяльність в 1973 р. в групі "Інтермідієйт", в якій здобула друге місце, а в турнірі УСЦАК — перше місце. Сезон 1974 р. закінчила на третьому місці і фіналістками в турнірі "П'ять юньйор". В січні 1975 р. брали участь у турнірі "Квебек Опен" і у своїй групі зайняли перше місце.

Щасливо започаткований відбиванковими командами зимовий сезон успішно продовжувався, а в міжчасі Провід СТ "Україна" відбув свою традиційну спортову "Маланку", а відтак свої Звичайні Річні Загальні Збори.

РІК 1975

ВОЛОДИМИР ІГНАТОВИЧ,

народився 22 грудня 1930 р. в селі Бачина, Старо-Самбірського повіту.

По другій світовій війні, на еміґрації в Німеччині, як учень української ґімназії в таборі "Орлик" в Берхтесґадені, включився в спортове життя СТ "Орлик".

По приїзді до Канади в 1948 році був активним змагуном в новоствореному СТ-ві "Орлик" в м. Летбридж, Альберта, а від 1951 р. в СТ "Україна" — Торонто, в якому пізніше займав різні пости, як господаря спортових ланок, ланкового, спортового референта і заступника голови Товариства.

В 1965 році перейшов на спортову працю в молодечій організації СУМ - Торонто.

Від 1973 — 1977 р. був членом і провідником спортових турнірів УСЦАК а в роках: 1975, 1976, 1977 і 1983 був головою СТ "Україна" — Торонто.

Коли 14 місяців тому провід СТ "Україна" вступив у друге чверть-століття існування товариства лиш з надією у краще майбутнє, то при кінці своєї каденції на початку 1975 р. на Загальних Зборах СТ "Україна", уступаючий провід з полегшою і з задоволенням міг ствердити, що обставини СТ "Україна", — поминувши клопоти і невдачі з першою футбольною командою, змінились багато на краще, з виглядами на ренесанс То-

вариства. Тому уступаючий провід міг з почуттям добре сповненого, взятого на себе, обов'язку передати аґенди СТ "Україна" новообраному проводові.

Звичайні Річні Загальні Збори СТ "Україна" відбулися дня 2-го лютого 1975 року у власній домівці товариства, при малому зацікавленні членства, бо на більш, як 160 платників членської вкладки до каси Товариства, — на збори явилось лише 38 членів (враховуючи Провід) і 9 гостей.

Збори відкрив уступаючий голова СТ "Україна" п. Борись Гуль і дальше провадження нарадами передав обраній президії Зборів у складі: Володимир Ігнатович — голова, Лев Дичковський — заступник голови, Ярослав Фенин — секретар.

Добре попрацювала Номінаційна комісія в складі: Іван Мокан, Остап Стецьків і Володимир Рибак, які по 15 хвилинній перерві пред'явили Зборам листу кандидатів до проводу, а Загальні Збори в цілості її одобрили.

Провід СТ "Україна" в 1975 р.: Володимир Ігнатович — голова, Борис Гуль — перший заступник голови, Степан Гаргай — другий заступник голови, Ярослав Фенин — секретар, Остап Стецьків, Іван Мокан, Григорій Ригайло, Лев Дичковський, Остап Олександер, Богдан Степаненко, Орест Гірак, Леонід Довгалюк, Іван Гетьманчук, Андрій Станько, Ярема Ревеґа, Зенон Кравс, Роман Закалужний, Маркіян Когут, Роман Костюк, Леся Клос — члени. Докооптовано на першому засіданні Проводу — пп. Юрія Тарнавського і Романа Коморовського.

Контрольна Комісія: Михайло Шмотолоха — голова, Богдан Назарко, Богдан Опалевич, Теодор Грабовський і Володимир Закалужний — члени.

Мировий Суд: Володимир Рибак — голова, Володимир Лесюк, Роман Кміцикевич, Осип Мандрик і Петро Семеген — члени.

Представники до Нац. Ліґи: Леонід Довгалюк, Зенон Кравс.

Порівнюючи склади проводів з попередніх років зі складом Проводу в 1975 р., з приємністю помічаємо в новообраному проводі багато нових, а що найважливіше, — **молодих** людей.

Як в попередніх роках, так і в цьому році, функції членів Проводу розподілено по секторах, з тим, що додатково створено сектор молоді і сектор преси.

Фінансово-господарська референтура: Іван Мокан — референт, Степан Гаргай, Орест Гірак, Осип Александер, Богдан Опалевич, Іван Гетьманчук, Маркіян Когут і Григорій Ригайло — члени;

Спортово-організаційна референтура: Остап Стецьків — референт, Роман Закалужний, Лев Дичковський, Леонід Довгалюк, Андрій Станько, Михайло Гетьманчук, Богдан Степаненко і Григорій Ригайло — члени;

Референтура молоді: Роман Закалужний — референт, Андрій Станько, Ярко Ревеґа, Михайло Гетьманчук, Зенон Кравс, Юрій Тарнавський, Роман Коморовський і Леся Клос — члени;

Преса: Роман Костюк;

Референтура імпрез і зовнішніх зв'язків: Борис Гуль — референт, Ярослав Фенин, Остап Стецьків, Лев Дичковський, Маркіян Когут, Осип Александер, Степан Гаргай і Ярко Ревеґа — члени.

Представники до Націон. Ліґи: Зенон Кравс і Леонід Довгалюк.

Через включення до Проводу молоді, пожвавилась праця секторів. Багато життя і інновацій вніс в СТ "Україна" новообраний голова Товариства, колишній змагун футбольної і відбиванкової команди СТ "Україна" і недавній тренер відбиванкових команд СУМ — Торонто — Володимир Ігнатович. Зараз на першому засіданні Проводу голова товариства накреслив широкий плян праці для всіх секторів.

Переходячи до обговорення праці поодиноких секторів, на окреме відмічення заслуговує праця секретаря товариства — Ярослава Фенина, який крім машино-

писаних 27 протоколів зі засідань Проводу, упорядкував "папки" прихідних 48 і вихідних 140 листів, різних документів з прилогами, зібрав хроніку і частинно архів Товариства та при помочі адвоката Бориса Сороківського виклопотав у "Лікер Борд" сталий дозвіл на продаж алькоголевих напитків у приміщенні СТ "Україна".

Фінансово-господарський сектор

З одержанням сталого дозволу на продаж алькоголевих напитків, збільшилась праця господарсько-фінансового відділу. При тому гідне уваги було те, що члени проводу, а особливо члени господарського відділу, щоб зменшити видатки, а збільшити приходи, самі чергувались у дижурах при буфеті Товариства. Багато помочі для господарського відділу вніс новостворений "кружок пань", в склад якого увійшли дружини членів проводу: Ганна Дичковська, Рома Опалевич, Ірина Ригайло, Параскевія Закалужна, Євгенія Гірак, Марія Стецьків і Ольга Соляр.

Три до чотири рази в тижні — дижури в буфеті, вечірка для юньйорів по закінченні футбольного сезону, "стек — парті" для Романа Закалужного і Зенона Кравса з нагоди їхньої женячки, прийняття для шахістів на початку і по закінченні шахового турніру, вечірка для змагунів і преси по здобуттю чемпіонату Канади у відбиванці і величавий бенкет з тої ж нагоди, ось це досягнення і висліди посвяти вільного від щоденної праці часу і відданої праці для Товариства членів господарського відділу, "кружка пань" і частинно других членів проводу. Влаштовано теж спортове свято на оселі СУМ, але з причини непогоди свято не увінчалось сподіваним успіхом.

Фахово зроблений фінансовим референтом Іваном Моканом фінансовий звіт виказував, що маєтковий стан СТ "Україна" на день 28 грудня 1975 р. виносив: сімдесят сім тисяч сімсот чотирнадцять дол. і 68 центів ($77,714.68).

Що до зовнішніх зв'язків, то СТ "Україна", ставши членом Комітету Українців Канади, брало активну участь зі спортовою програмою у святкуваннях КУК у т. зв. "Українському Дні". Представники Товариства — інж. Теодор Грабовський і Богдан Назарко, постійно бували на засіданнях КУК. Вони були рівнож представниками Товариства в Українському Культурному Центрі при вул. Крісті — Торонто. СТ "Україна" зложило свій даток і було репрезентовано на посвяченні пам'ятника Лесі Українці в Торонті, як рівнож на бенкеті в честь проф. Кубійовича з нагоди випуску Енциклопедії Українознавства. Члени Товариства помагали у виборах українським кандидатам до провінційного уряду п. Ю. Шимкові і п. Неґричеві.

Спортовий сектор

В продовженні зимового сезону відбиванкові команди своєю джентельменською поведінкою і своїми перемогами високо піднесли прапор українського спортовця, чим принесли честь і славу так для себе, як і для СТ "Україна" та української громади.

По кінцевій перемозі над претендентом на перше місце у торонтонській лізі, словінським клюбом, з вислідом 15:8, 15:11, 12:15 і 15:3, наша Перша команда здобула першість своєї ліґи і в дні 15 квітня 1975 р. виїхала до Кінґстону на змагання за першість провінції Онтаріо.

В елімінаційних змаганнях команда СТ "Україна", з вислідами:

Оттава університет — СТ "Україна" 4:15, 9:15;
Гамільтон ІМКА — СТ "Україна" 10:15, 13:15;
Оніон Печ — СТ "Україна" 8:15 і 16:14 —

дійшла до півфіналу, в якому перемогла команду "Тартарс" з вислідом у двох сетах: 8:15, 11:15, а в фіналі з Оніон Печ 8:15, 12:15, здобула чемпіонат Онтаріо, і тим самим закваліфікувалась до змагу за Кубок Канади.

До змагу за чемпіонат Країни в днях 4, 5 і 6-го квітня 1975 р. стануло в Квебек Ситі вісім чемпіонів провінцій.

В елімінаційних змаганнях команда СТ "Україна", перемігши чемпіонів Саскечевану Лябет-Блюс 15:2, 15:8, Брітіш Колюмбії, Ванкувер В. Б. С., 15:7, 16:14, Монтреаль Гочеляґ 15:2, 15:11 і в пів фіналі Квебек-Шербрук 4:15, 15:6, 15:12, станула до фінальних змагань за Кубок Канади з університетською командою Вінніпеґу, першуном Манітоби і минулорічним чемпіоном Канади "Манітоба Ґовтс" (до речі, майже всі змагуни команди Манітоби — українці, народжені в Канаді).

Малий образ фінальних змагань: церемонія, закінчення змагань.

"Манітоба Ґовтс", як чемпіони Канади 1974 р., були певні, що і в році 1975 зап'ють вдруге свою перемогу, як чемпіони Країни 1975 р. (вони навіть завбачливо привезли з собою шампанське). Але по здобуттю ними перших трьох точок, команда СТ "Україна" енерґійною грою перехилила перевагу на свою сторону і перший сет закінчився вислідом 15:12 в користь СТ "Україна". Бравурна і гармонійна гра цілої команди СТ "Україна" параліжувала всі розпачливі оборонні заходи противника і другий сет закінчився вже вислідом 15:8, а третій сет, який і так не приніс жодних змін для обох сторін, змагуни СТ "Україна" легко виграли 15:3. Обійми, поцілунки і тягання за "козацькі чуби", такий був вияв радости великої перемоги змагунів СТ "Україна".

І ось — вхід на арену офіційних осіб в асисті гарно одягнених молодих д і в ч а т ; урочисте, державного маштабу, передання чаші чемпіонові і декорування медалями, золотими для чемпіонів і срібними для фіналістів "Манітоба Ґовтс". Кінчається офіційна церемонія, і змагуни СТ "Україна" зі щасливою усмішкою переможців на устах і золотими медалями на грудях, під оплески численно зібраної публіки, сходять з "поля слави", як нові чемпіони Канади 1975 р.

Тренерами першої команди були: С. Карпінський, потому через короткий час дуже добрий тренер, по національності **кореєць.** До речі, дякуючи йому, команда СТ "Україна" була запрошена спортовим Корейським союзом на гостинний виступ в Кореї, але — на жаль — через його відхід як тренера команди, справа виїзду відпала. По нім тренером команди став М. Голік.

Команда дівчат у розграх за мистецтво Торонтонської ліґи на 6 команд: S. S. C., Hamilton, Scarborough, Saints, Austlers, Ochaw — в кінцевій табелі гор, зайняла друге місце з різницею двох точок від першого місця. Опікуном команди була Леся Клос, тренером Роман Коморовський.

Дуже цінним і приємим здобутком для СТ "Україна" була новозорганізована команда юних (у віці 14-15 р.) дівчат, які під пильною і вмілою опікою приготовляються до свого першого іспиту під час турніру УСЦАК. Склад команди: Мирося Вецьків, Юля Процьків, Дарка Горинь, Люба Голіяд, Таня Ігнатович, Оля Трушик, Ірина Суха, Мар'янна Боднар, Люба Кушнірик, Марійка Кушнірик, Орися Стасишин, Лариса Ігнатович, Марта Левицька, Оля Щурик і Люба Дербіш. Опікун і тренер цих "найменших" — це віддана молоді — Марійка Павличко-Скоцень.

Зимовий сезон доповнили своїми виступами "Олд Бої", які розіграли троє змагань копаного м'яча:

СТ "Україна" — "Білий Орел 2:1,

СТ "Україна" — "Іст-Енд Кенедієнс 1:1,

СТ "Україна" — "Гунґарія" 2:2.

Участь у змаганнях брали переважо колишні змагуни першої команди СТ "Україна".

З нагоди здобуття чемпіонату країни у відбиванці, Провід Товариства влаштував скромну вечірку-зустріч чемпіонів з представниками української преси і запрошеними гістьми. Від "Гомону України" був присутній мґр. Олександер Матла, від "Нашої Мети" о. митрат Петро Хомин, "Вільне Слово" заступав д-р Степан

Росоха, від "Нового Шляху" — інж. Омелян Тарнавський. З коротким словом-привітом виступали від УСЦАК — голова делеґатури на Канаду — Ярослав Хоростіль, радний м. Торонта Василь Бойчук і член олімпійського Комітету з Вінніпеґу — Роман Кіш, а від Української Спортової Централі на Америку і Канаду — голова централі Роман Куціль (телефонічно).

Дня 17 червня 1975 р. у приміщеннях Міської Ради Торонта вітали чемпіонів найвищі достойники Торонтонської Метрополії. Радний міста Торонта — Василь Бойчук, в асисті радного Дж. Беня, представив чемпіонів і Провід СТ "Україна" — голові Ради метрополії п. Полеві Ґодфреєві, який у своїй короткій промові підкреслив, що він є гордий і радіє тим, що чаша чемпіонів Канади, по 5-літній мандрівці по інших провінціях Канади, завдяки перемозі команди СТ "Україна", повернулась назад до метрополії Торонта. На знак признання для цієї великої перемоги, голова метрополії вручив чемпіонам гарну грамоту і побажав команді дальших успіхів у спортовому житті, а для заохоти до дальшої праці, для піднесення спорту в Канаді, заявив, що для СТ "Україна" призначено "ґрент" у сумі 3,000.00 дол. (три тисячі).

По спільній знімці, всі присутні перейшли до канцелярії посадника міста п. Кромбі, де відбулася подібна церемонія, як у голови метрополії, яку перепровадив радний Василь Бойчук в заступстві неприсутнього посадника. Крім грамоти, за старанням радного В. Бойчука, призначено від міста для СТ "Україна" ще одну тисячу дол. По традиційній чашці кави і "кока колі" вже в офісі радного В. Бойчука, прийняття закінчено.

Крім ліґових змагань, команди СТ "Україна" брали участь у турнірі УСЦАК, який відбувся в Рочестері. Чоловічі команди зайняли перші місця, а жіноча команда, через хибні комбінації провідника ланки, опинилась на четвертому місці на всіх 7 команд.

СКЛАД КОМАНД:

СТ "Україна" — I:

Андрій Станько
Іван Еліяшевський
Орест Станько
Володимир Савранчук
Ігор Кушпер
Петро Стефанюк
Роман Ґелей
Мстислав Федак
Юрко Заяць
Юрко Ігнатович
Ігор Лотоцький
М. Голік — провідник

II команда:

Роман Коморовський
Роман Савка
Михайло Гетьманчук
Ярко Ревеґа
Зенон Міщена
Славко Сивий
Олько Левицький
Володимир Семеген
Марко Гумінілович
Терен Пашковський
Богдан Наконечний
Юрій Тарнавський — провідник

ЖІНКИ:

Лідія Коморовська
Славка Гишка
Ганна Пташник
Оля Шульган
Богданна Боєчко
Петруся Боєчко
Богданна Кучмій
Наталка Березовська
Оленка Мацьків
Дарія Ковалик
Софія Гарник
Леся Клос — провідник

В днях від 16. XI. 1975 р. до 7. XII. 1975 р., відбувся в домівці СТ "Україна" 10-ий шаховий турнір з участю 16 шахістів, які змагались у двох групах: "А" і "Б". В групі "А" змаг проходив за трофей ф-ми "Р. Чолкан і С-ка", а в групі "Б" за трофей "Блюр Тревел Ейдженсі". Турнір відкрив ланковий ланки шахів п. Богдан Назарко, а голова делеґатури УСЦАК на Канаду п. Ярослав Хоростіль, радний міста Василь Бойчук і голова СТ "Україна" п. Володимир Ігнатович вітали учасників і побажали їм успіхів у турнірі. В групі "А" перше місце, перехідний трофей і грошову винагороду

в сумі 100 дол., здобув Віктор Дзера — здобувши 6 1/2 точок на 7 можливих. Друге місце здобув Роман Гузиляк — 5 точок, а 3 і 4 місця зайняли Михайло Москаль і Павло Безкачко, маючи по 4 1/2 точок. Трофей і грошову винагороду вручив переможцеві групи "А" Вікторові Дзері представник і член дирекції ф-ми "Р. Чолкан і С-ка" п. Богдан Миндюк. Переможцем групи "Б" вийшов Василь Лубів; перехідний трофей — першого українського бюра подорожі "Блюр Тревел Ейджeнсі", винагороду 60 дол. вручив переможцеві радний Василь Бойчук. Друге місце групи "Б" і 40 дол. здобув Маркіян Комар, а третє і суму 25 дол. — п. Михайло Копій.

Організатором турніру був невтомний ланковий королівської гри в шахи п. Богдан Назарко, а технічними дорадниками турніру були пп. інж. Євген Онищук і інж. Степан Ґеник-Березовський. Турнір закінчено товариською вечіркою з перекускою. Крім цього турніру, шахісти СТ "Україна" брали участь у турнірі УСЦАК, який відбувся в Рочестері в днях 16 і 17. X. 1975 р. і в якому змагуни СТ "Україна": п. Богдан Миндюк, Богдан Назарко, Андрій Лупиняк і Василь Шелепінський зайняли чолові місця.

В неділю дня 2. XI. 1975 р., в залі Українського Культурного Центру при вул. Крісті в Торонті, п. Богдан Назарко влаштував "симультану". В "симультані" змагалось 13 шахістів. Всі партії виграв Віктор Дзера. В очікуванні на вшанувальний бенкет на честь українських чемпіонів Канади — закінчено цей зимовий сезон.

Футбол 1975 р.

В сезоні 1975 р. створено в Національній Лізі копаного м'яча дві дивізії: першу і другу Тому що команда СТ "Україна" в попередньому 1974 р. на дев'ятнадцять команд зайняла 16-те місце, через те в сезоні 1975 року впала до другої дивізії, в якій змагалось 11 команд, а саме: Віндзор "Старс", Монтреаль "Кастрос", Оквил "Юнайтед", Ст. Катеринс "Гайдельберґ", "Сер-

би" Кітченер, Оттава "Тайґерс", "Онтаріо Селектс", Торонто "Гунґарія", СТ "Україна", "Полонія" і "Меліта".

В цьому сезоні команда розіграла 30 змагань, з чого лише 4 виграла, 6 звела в нічию, 20 змагань програла і з відношенням воріт 15:88 на 11 команд другої ліґи зайняла в табелі гор дев'яте місце.

Провід СТ "Україна" щиросердечно дякує Управі сумівської оселі "Веселка" біля Актону за дозвіл розіграти на оселі кілька змагань і влаштувати спортове свято.

Юньйори

Праця з юньйорами, це справді був нелегкий, зате благородний і заслуговуючий на велике признання обов'язок, який взяли на себе члени проводу СТ "Україна" — Лев Дичковський і Григорій Ригайло. Вони зорганізували українських юньйорів, вписали їх до Ліґи і опікувалися ними впродовж цілого сезону. Юньйори СТ "Україна" змагались у лізі юньйорів "Б", до якої належали 11 команд. При тому слід зазначити, що змагуни СТ "Україна" майже всі були у віці "бантам", коли змагуни інших команд були у віці юньйорів. Беручи до уваги вік змагунів, брак стадіону і програмок ігор, це все комплікувало й утруднювало правильну працю при переведенні змагань. Команда СТ "Україна" розіграла в біжучому сезоні 19 змагань, з чого 3 змагання виграла і з відношенням воріт 14:51 зайняла в табелі середнє місце.

По закінченні сезону влаштовано в домівці Товариства прийняття, на якому обдаровано кожного змагуна торбою на виряд, які частинно уфундував представник фірми зі спортовим вирядом п. К. Підзамецький. На бенкеті СТ "Україна" відзначено трофеями: Ярослава Дичковського, Тараса Ригайла і і Н. Ґалантого як "королів стрільців"; М. Процика як найвартіснішого змагуна, а Н. Тхорика як найбільш обов'язкового змагуна. Склад команди юньйорів: Р. Ленко, Б. Липка, І. Лавринович,

А. Левицький, М. Процик, Яр. Дичковський, Г. Ригайло, М. Тхорик, Н. Ґалантий, І. Гірак, М. Процик, Т. Стадник, А. Конський, С. Мельник, Б. Тхорик, Б. Свинтух, А Філь, М. Гнатейко, Н. Ґаляті, Дж. Коллінікос. На увагу заслуговує факт, що 6-ох юньйорів не раз заступали змагунів "першої" команди. Ними були: Р. Ленко, Б. Липка, І. Лавринович, А. Левицький, М. Процик і Я. Дичковський.

Опікуном і тренером команди був Лев Дичковський, помічником Григорій Ригайло.

"Олд Бої"

Вірно сказав про "Олд боїв" СТ "Україна" колишній головний змагун першої команди Остап Стецьків: "Найменше реклям, найбільше перемог". "Олд бої" розіграли у літньому сезоні 9 змагань, з яких виграли 8, а програли лиш один раз. Висліди:

Збірна СТ "Україна"	— Рочестер-Тризуб Січ УСК	4:2
СТ "Україна"	— Рочестер	3:0
СТ "Україна"	— Юньйори СТ "Україна"	2:0
СТ "Україна"	— Юньйори СТ "Україна"	0:2
СТ "Україна"	— "Польонія"	1:0
СТ "Україна"	— "Польонія"	2:1
СТ "Україна"	— "Польонія"	1:0
СТ "Україна"	— "Іст-Енд Кенедієнс"	0:0
СТ "Україна"	— "Гунґарія"	1:0

Склад: О. Лисак, О. Дрогобицький, Г. Ригайло, Е. Дзяма, Я. Коваль, С. Чернявський, Лев Дичковський, Л. Довгалюк, М. Гарапин, І. Ігнатович, О. Стецьків, В. Закалужний, Т. Бідяк.

"Королем стрільців" став Володимир Закалужний.

Дня 25-го жовтня 1975 р., в церкві Св. Покрови, відслужено Св. Літургію з панахидою за спокій душ незабутньої пам'яти друзів-спортовців: бл. п. Василя Курилюка, який згинув трагічною смертю під час праці, бл. п. Степана Мисаковця, що помер по довгій недузі піс-

тряка, і бл. п. Теодора Семенюка, який трагічно згинув в автомобілевому випадку. По Богослужбах відбулися поминки в домівці СТ "Україна".

29 листопада 1975 р., на закінчення літнього і на відкриття зимового сезонів та з нагоди здобуття чемпіонату Канади у відбиванці, влаштовано в домі "Українського Культурного Центру" бенкет, який поза деякими недотягненнями був назагал — гарний і вдалий. Слід згадати про дружній жест п. Степана Трутяка, який подарував гарно різьблений образ на лотерійний розграш, з якого весь дохід призначено для Комітету на оборону Валентина Мороза.

Повертаючись до обговорення праці проводу, Контрольної Комісії і Мирового суду та перебігу Загальних Зборів, слід ствердити, що справа першої команди футболу знову забрала найбільше часу в точці "дискусії". Голова Товариства старався переконати загальні збори, а передовсім "адораторів" першої футбольної команди, що належати до Національної Ліги в такій структурі, як цього року, і вдержувати команду в другій лізі, немає найменшого сенсу. На думку голови, найкращий вихід з прикрої і трудної ситуації є, щоб заплатити членську вкладку до Нац. Ліги, старатись взяти на один сезон звільнення від ігор і чекати на можливі кращі зміни в Національній Лізі, а в міжчасі творити футбольну команду з українських грачів. Мимо переконливих аргументів і доказів, Загальні збори ухвалили тільки передати справу першої футбольної команди до вирішення новообраному проводові.

В продовженні Загальних Зборів, по схваленні абсолюторії уступаючому Проводові, приступлено до вибору нової управи Т-ва на 1976 р. Номінаційна Комісія в складі: Михайло Шмотолоха — голова, Остап Стецьків і О. Александер — члени, з незалежних від неї причин, не могла вив'язатися зі свого завдання і зложила свій мандат на руки Загальних Зборів. Щоб вийти з тяжкої ситуації, голова Президії Загальних Зборів звер-

нувся з закликом до членів уступившого Проводу, щоб вони згодились провадити СТ "Україна" ще один рік. Коли показалось, що заклик голови Президії Загальних Зборів не увінчався успіхом — тоді по довших переговорах, справу вибору нової Управи розв'язав Ярослав Фенин. Він перший дав свою згоду увійти до Проводу СТ "Україна" на 1976 р., якщо Володимир Ігнатович погодиться стати головою і якщо й другі члени Управи, так як і він, не відмовляться від праці для добра Т-ва. По коротких намовах майже всі члени уступившого Проводу, за малими вийнятками, дали на це свою згоду, що Загальні Збори прийняли загальними оплесками.

Переобраний голова СТ "Україна" — Володимир Ігнатович, в імені своїм і Проводу, подякував Загальним Зборам за перевибір і довір'я і з нагоди надходячих свят Різдва Христового побажав у с і м радісних свят, чим і започатковано нову каденцію Проводу на 1976 р.

Підсумовуючи працю СТ "Україна" в 1975 р., радіючи осягами відбиванкових команд, в тому здобуття чемпіонату Канади, й беручи до уваги неуспішний рік першої футбольної команди, мусимо однак ствердити, що в спортовому сезоні СТ "Україна" 1975 року — справді "радість зі смутком обнялися".

РІК 1976

Перше засідання проводу відбулося дня 1-го січня 1976 р., на якому, на внесок голови, кооптовано до проводу 3-ох членів Т-ва, а саме: Евстахія Габу, Володимира Семегена і Михайла Яремія, як рівнож розподілено функції для всіх членів проводу:

Володимир Ігнатович — голова, Борис Гуль — 1-ий заступник голови, Іван Мокан — 2-ий заступник голови, Степан Гаргай — 3-ій заступник голови і Ярослав Фенин — секретар.

Фінансово-господарський сектор:

Левко Дичковський — референт, Іван Мокан, Богдан Опалевич, Степан Гаргай, Володимир Закалужний, Іван Гетьманчук, Григорій Ригайло, Евстахій Габа і Осип Александер — члени.

Спортово-організаційна референтура:

Остап Стецьків — референт, члени: Роман Закалужний, Андрій Станько, Роман Гузиляк, Юліян Пашковський і Володимир Семеген.

Молодіжно-імпрезова референтура:

Борис Гуль — референт, члени: Леся Клос, Оля Соляр, Роман Коморовський і Юрій Тарнавський.

Преса:

Роман Костюк і Михайло Яремій.

Зовнішні зв'язки і репрезентація:

Теодор Грабовський — голова, члени: Зенон Кравс і Маркіян Когут.

Контрольна Комісія:

Михайло Шмотолоха — голова, члени: Богдан Назарко, Теодор Грабовський, Орест Гірак і Володимир Борецький.

Товариський Суд:

Володир Рибак — голова, члени: Осип Мандрик, Петро Семеген, Михайло Цебенко і Роман Кміцикевич.

На цьому ж засіданні рішено заплатити вкладку до Національної Ліги 750.00 (сімсот п'ятдесят дол.), щоб не втратити членства, і просити Управу НФЛ про звільнення від ігор першої футбольної команди в сезоні 1976 р.

Потім голова подякував господареві футбольних команд Ігореві Закалужному за його працю, господині та всім тим, які помагали в кухні, як також Романові Костюкові за його дописи до преси.

В діловому 1976 р. провід відбув 21 засідань, з яких є взірцево машиново списані обширні протоколи. До секретаріяту вплинули 74 листи, повідомлення та оголошення, а вислано 45 писем в українській та англійській мовах. На окреме відмічення заслуговує збирання секретарем хроніки Т-ва і його клопотання про допомогу для СТ "Україна" від льотерії "Вінтеріо". Всі письма є упорядковані в окремих папках.

Господарсько-фінансовий відділ

Члени господарського відділу під невсипущим наглядом Левка Дичковського працювали безперервно впродовж цілого року. Що більше, щоб виправдати довір'я загальних зборів за дев'ятий зчерги перевибір, бо не було інших охочих до цієї праці, вони ще збільшили свою діяльність, про що свідчить фінансовий звіт, в порівнянні з попереднім роком:

1975		*1976*
1,610.00	членські внески	2,019.00
9,711.68	імпрези	12,452.77
22,708.50	буфет	29,664.25
	коляда	2,013.00
3,310.73	разом	11,225.61

Крім того господарський відділ влаштував "несподіванку" для членів проводу — Бориса Гуля і Володимира Борецького, обдаровуючи їх гарними пам'ятковими подарками з нагоди їхніх вінчань.

Господарчий відділ не забував також про хворих членів і про тих, що відійшли у вічність, вшановуючи їх китицями квітів. Але найбільшою заслугою господарчого відділу було сплачення довгу, який тяжів на домі СТ "Україна".

По закінченні літнього сезону копаного м'яча, в якому команда "Бантам" здобула мистецтво своєї ліґи, влаштовано для них, як і для юньйорів кляси "Б", гарне прийняття в присутності батьків юньйорів. На тому прийняттю нагороджено кращих змагунів гарними трофеями, які уфундували: Степан Гаргай, Осип Александер, Петро Семеген і "Вільне Слово".

Завдяки добрій господарці фінансово-господарчого відділу, СТ "Україна" могло скріпити фінансові спроможності українських кандидатів на радних до міської управи м. Торонта, а другі члени Т-ва своєю допомогою у виборах. Гарною осінньою забавою господарський відділ увінчав свій рухливий сезон.

Спортово-організаційна референтура

В зимовому сезоні були діяльними в ліґових змаганнях дві команди відбиванки. Чоловіча команда змагалась у найвищій клясі "АА", а команда жінок в клясі "А". Команда чоловіків "АА" на 7 команд: YMKA, Metro, SSC, Willowdale, Burlington, Hamilton, і S. A. Ukraina, — здобула, як і в попередніх роках, перше місце. В популярному турнірі "Онтеріо Опен" команда СТ "Україна", на 15 команд зайняла також перше місце, зате в змаганнях за чемпіонат провінції Онтеріо, виступаючи в послабленому складі, програла в трьох сетах до університетської команди з Оттави "Оніон Петс" з вислідом: 8:15, 12:15 і 4:15, і відпала від дальших ігор.

Команда кошівки, яку створили змагуни 1-ої відбиванкової команди, у своїй лідзі зайняла 3-тє місце.

Дівоча команда, яка змагалась в клясі сініор "А", на 6 команд: SSC, Hustlers, Hamilton, Scarborough Saints, Oshawa, SA. "Ukraina", зайняла 4-те місце у своїй лідзі, а в турнірі 20 і 21 березня у Ватерльо, на 5 команд: Ukrainian Youth, Scarborough Saints, SA "Ukraina", Laurentian, Que. Raiders, — 3-тє місце.

Команда молодших дівчат не брала участи в лігових змаганнях, зате пильно приготовлялася до свого першого виступу на ширшій спортовій арені, який відбувся 30 жовтня 1976 р. в Рочестері на турнірі УСЦАК.

В турнірі УСЦАК взяло участь 18 команд Канади й Америки. Кидалось в очі, що між командами Канади не видно було цього року команд ОДУМ-у і "Тризуба", не було чомусь також команд СУМ-у і Пласту. Єдиним репрезентантом Канади були 4 команди СТ "Україна" і до нікого не приналежні "Олд Бої" українського Торонта. В тому турнірі перша команда чоловіків розчарувала своєю грою любителів відбиванки. Чемпіони Канади, замість грати з питомим їм спортовим завзяттям, бавились у супер-комбінації і програли в фіналі до команди Чікаго.

Перша команда дівчат у складі: Ганна Пташник — капітан, Софійка Гарник, Славка Гишка, Дарка Ковалик, Ліда Коморовська, Олена Мацьків, Ганна Мальована, Марійка Скоцень, сильно відчули брак своїх передових змагунок "стиначок" сестер Боєчко і Н. Березовської. Добрі в полі, не мали викінчення під сіткою і тому втратили найкращі шанси на здобуття першого місця, програючи в фіналі також до команд із Чікаґа. Але коли взяти до уваги те, що минулого року та сама команда в повному складі опинилась на четвертому місці, то здобуття цього року другого місця, і то в послабленому складі, треба таки уважати великим для них сукцесом. Тренером команди була Галина Стефанюк.

Дуже приємну несподіванку справили юначки СТ "Україна" в складі: Таня Ігнатович — капітан, Маріянна Боднар, Петруся Кушнірик, Ляриса Ігнатович, Юлія Процьків, Марта Левицька, Ліда Дербіш, Оля Трушик, Люба Голіяд, Ірка Суха, Орися Стасишин, Оля Щурик, Дарка Горинь і Мирося Вецьків, які на 5 команд, здобули друге місце, програвши в фіналі до Клівленду. Як на перший виступ, це було для них велике досягнення. Опікунками і тренерами найменших були Марійка Скоцень і Ганна Мальована.

Всі команди, які зайняли три перші місця, на бенкеті в їх честь, були обдаровані гарними трофеями.

По закінченні турніру, створено дві репрезентативні команди, — одну чоловічу і одну жіночу. З СТ "Україна" до репрезентативних команд увійшли: Юрко Заяць і Іван Еліяшевський — до команди чоловіків, і Ганна Мальована та Славка Гишка до команди дівчат.

В тому ж 1976 р. просив про звільнення з обов'язків тренер першої команди дівчат, Роман Коморовський, який всеціло присвятив себе своїм студіям.

Футбол

По одержанні звільнення від ігор "першої" — репрезентативної футбольної команди в Національній Лізі, залишились дві футбольні команди — команда джуніор "Б" і команда "Бантам".

Команда джуніор "Б" в складі: Ігор Гірак, Ігор Лавринович, Мирослав Процик, Тарас Стадник, Андрій Конський, Степан Мельник, Богдан Тхорик, Ярослав Дичковський, Микола Тхорик, Богдан Свинтух, Андрій Філь, Мирон Гнатейко, Андрій Левицький, Нік Ґалаті і Джордж Коллінікос, змагались у Центральній Дивізії. Розіграли 12 ігор, з яких 7 виграли, 5 програли, з відношенням воріт 27:24, здобули 14 точок і, на 7 команд, зайняли в кінцевій табелі 4-те місце. Опікунами і тренерами команди були: Остап Стецьків — спортово-організаційний референт і Лев Дичковський — референт

господарчого відділу, який заслуговує на особливе відмічення за працю для СТ "Україна". Він, посвячуючи дуже багато часу і праці як референт господарчого відділу, знаходив ще час для організації і опіки над молоддю футбольної команди, не зражуючись недотягненнями в праці деяких членів спортово-організаційного сектора.

Команда "Бантам", в змаганнях за чемпіонат "Мінор Ліґи" при Національній Лізі, перемігши в кінцевій ігрі свого найгрізнішого противника команду "Павлінс" з рахунком 3:2, здобула першість ліґи. Для кращого образу подаємо висліди змагань чемпіонів:

СТ "Україна"	— Хорвати	8:0	і	8:0
"	— Македонія	10:0	і	10:1
"	— Флаєрс	6:0	і	7:0
"	— МЕТС	4:4	і	5:0
"	— Мартінґровс	4:2	і	10:0
"	— Павлінс	1:3	і	3:2

Завдяки опікунам команди — Евстахові Габі і Грицеві Ригайлові, дякуючи їхній відданій і безінтересовній праці для Т-ва, а молоді за її любов до спорту, а зокрема до футболу, ім'я СТ "Україна" ще раз записалося золотими буквами в історію українського й канадського спорту.

З погляду спорту, це ще одна світла сторінка в історії СТ "Україна", яка, на жаль, тепер притьмарена невідрадною — сумною спортовою українською дійсністю. Не зважаючи на численні статті в пресі про важливість спорту, многократні звернення - апелі до батьків і численної в недавньому української спортової громади на терені Торонтонської Метрополії, мимо особистих заходів членів проводу притягнути українську молодь в ряди спортовиків, а зокрема в ряди футбольних команд, всі зусилля проводу не увінчались успіхом.

Через те, деяким членам проводу було дуже прикро, що в команді наймолодших чемпіонів переважала

канадська молодь не-українського походження, тоді як завданням СТ "Україна" було і є плекати спорт серед *української молоді.* Та, незважаючи на тимчасові і часткові невдачі у намаганнях творити чисто українські команди, провід не зневірювався у своїй праці і продовжував її, бо вірив в успішність своїх плянів, вірив, що "є ще люди на землі". Саме тоді провід СТ "Україна" одержав дуже гарного і багатомовного листа від о. митрата Івана Кота з Бельгії, що його наводимо в цілості:

Шарлеруа, дня 28 травня 1976 р.

Христос Воскрес!

До
Хвальної Управи Спортового Товариства "Україна"
в Торонті, Канада.

Хвальна Управо!

Припадком попав мені в руки часопис "Гомін України", де в номері ч. 14 від 27 березня 1976 р. в рубриці "Спорт" вичитав я Ваші рішення і заклик.

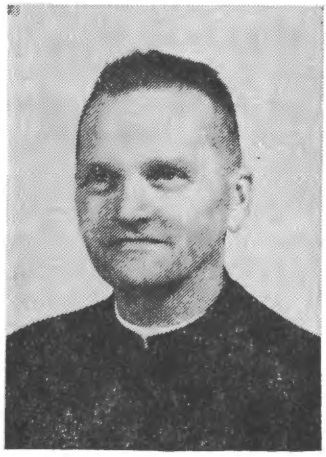

З великою приємністю прочитав Ваші слова і бажання йти далі дійсно чесною, спортовою дорогою у вихованні молоді та служінню своєму народові. Бо нинішній спортовий професіоналізм — це жодний спорт. Це, можна сміло сказати, ганьба нашого сторіччя, що з такої благородної сторінки людського життя вчинили "торгівлю живим товаром".

Ґратулюю Вам від щирого серця. Радію, що знайшлися люди, які мають відвагу і мужність стати на прю зі злом, плисти проти модерної струї й триматися чесних і здорових основ спорту.

Я радо прийняв Ваш заклик і зголошуюся в члени Спортового Товариства "Україна в Торонті, хоч мені вже 65 років (я був свідком слави Товариства ще у Львові), бажаю вплатити мою членську вкладку (прошу подати мені її висоту) і закликаю всіх чесних українців — старших і молодь та дітей — вступати в членські лави такого спортового товариства.

Бажаю Вам великих успіхів у Вашому ділі. Хай Господь благословить Ваші пляни, а Мати Божа хай покриє Вас своїм чесним омофором і захоронить перед усяними злими затіями.

Відданий Вам у Христі Господі,

о. Іван Кіт, душпастир

Цей лист, то був другий випадок, що священнослужитель звернувся листовно до Проводу СТ "Україна" зі словами признання і заохоти до дальшої праці на спортовій ниві. Перший випадок, це був лист о. митрата Семена Іжика на початку 1950-их рр., який "побачив" футбольну команду СТ "Україна" на гостинному і переможному виступі у Вінніпеґу і тоді написав листа до голови СТ "Україна" — Торонто, такого змісту:

"Виступ СТ "Україна" на заході Канади в столиці українства — Вінніпеґу, це була найкраща політична і патріотична імпреза, яку досі ми бачили. Перед такою імпрезою никнуть всі наші святочні академії чи маніфестації".

По 22 роках з того часу, СТ "Україна" мало другу подібну приємну несподіванку, а це відгук на заклик Проводу СТ "Україна", о. митрата Івана Кота з далекої Бельгії. Отець митрат Іван Кіт, хоч СТ-ва "Україна" не бачив, але "повірив" і не тільки що написав до проводу Т-ва дуже теплого листа наведеного вище, але перший і єдиний зі священиків став спомагаючим членом СТ "Україна". Це була зокрема велика сатисфакція для пресового референта СТ "Україна" — Романа Костюка.

Кінчаючи обговорення дії футбольних команд, слід згадати й про "Олд Боїв" СТ "Україна", які в сезоні 1976 р. розіграли 4 змагання, з яких 3 виграли і 1 програли, а також про вдалий бенкет Національної Ліги, на якому зокрема відзначено гарним трофеєм команду СТ "Україна" — як чемпіона ліги "Бантам" при Національній Лізі.

Шахи

Велику рухливість проявили цього року шахісти, які крім клюбових змагань відбували два шахові турніри: один в червні (який тривав три дні) за першість Української Спортової Централі Америки і Канади, а другий в місяці грудні за першість українського Торонта й околиці.

В турнірі УСЦАК взяло участь 21 шахістів з Америки і Канади, в тому трьох українських майстрів: Борис Бачинський — змагова оцінка — 2351, Віктор Дзера — 2130 і Іван Теодорович — 2120:

Кляса "А"

П. Безкачко — з.о. 1990, А. Лупиняк — 1917, С. Новаківський — 1900, М. Москаль — 1880, Б. Назарко — 1830, Б. Степаненко — 1825.

Кляса "Б"

Р. Кузиляк — з.о. 1775, Р. Куціль — 1765, Єйна — 1755, Ю. Луцишин — 1650, В. Лубів — 1620, О. Харченко — 1600.

Кляса "Ц"

В. Ковальчук — з.о. 1590, О. Похмурський — 1547, Трофименко — 1500, В. Березовський — 1488, М. Комар — 1449, Дусанівський — 1400.

По триденному, на високому рівні змагу, перші три місця зайняли майстри: 1-ше, — Борис Бачинський, який на 6 можливих, здобув 5 1/2 п. 2-ге — Віктор Дзера — 5 п. 3-тє — Іван Теодорович — 4 1/2 п.

В групі "А" першуном вийшов — Б. Степаненко — 4. п. П. Безкачко і М. Москаль поділилися другим місцем по 3 1/2 п. А. Лупиняк, С. Новаківський і Б. Назарко здобули по 3 пункти.

В групі "Б" перше місце зайняв О. Харченко — 3 1/2 п. Друге місце — В. Лубів і Ю. Луцишин по 3 п. Р. Кузиляк і Р. Куціль по 2 п. а Єйна — 1.

В групі "Ц" переможцем вийшов О. Похмурський і Трофименко по — 4 п. Дусанівський 2 1/2, а В. Ковальчук, В. Березовський і М. Комар по — 2 п.

Господарем турніру УСЦАК було СТ "Україна" — Торонто. З браку відповідних приміщень — турнір відбувався в гостинному Українському Домі при вул. Крісті. Спонзорами трофеїв були: ф-ма "Р. Чолкан і С-ка" та "Парквей Автободі" п. Предка. Турніром проводили Богдан Миндюк, Богдан Назарко і технічний дорадник турніру інж. Степан Ґеник-Березовський.

Одинадцятий шаховий турнір СТ "Україна" — Торонто за першість м. Торонта і околиць, в якому взяло участь цього року лише 10 шахістів, відбувся у приміщеннях Т-ва. Переможцями вийшли Павло Безкачко і Василь Лубів. Турніром проводив — ланковий шахів при СТ "Україна" — Маркіян Комар при допомозі Богдана Назарка. Спонзорами були ф-ми: "Р. Чолкан і С-ка" і перше українське бюро подорожі "Блюр Тревел Ейджeнсі" п. Маркіяна Когута.

Референтура зовнішніх зв'язків

Голова референтури інж. Теодор Грабовський брав участь у засіданнях КУК, секретар Т-ва репрезентував СТ "Україна" на бенкеті Національної Ліги і на Зборах "Українського Дому". СТ "Україна" брала участь у спільній панахиді під час Зелених Свят, з прапором Т-ва (прапороносець Богдан Опалевич), а голова Т-ва В. Ігнатович був запрошений КУ СУМ проводити спортовою програмою в Монтреалі на оселі "Верховина" — під час Світового Злету СУМ і світової Олімпіяди, яка того року відбувалася в Монтреалі.

Як в попередніх роках, так і в цьому році досить багато часу присвячено на загальних зборах і на засіданнях проводу справі купна більших приміщень для СТ "Україна". Але голова Т-ва і господарчий референт поставилися до справи купна дуже "обережно" і цю, таку важливу для розвитку СТ "Україна" справу збуто вибором окремої комісії, яка мала займатися нею далі.

На тих же загальних зборах, на внесок голови, піднесено висоту членської вкладки з 12 дол. до 24 дол. річно.

Товариський Суд

За Товариський Суд звітував його голова Володимир Рибак, заявивши, що звітовому році не було жодних спірних справ до полагодження.

Контрольна Комісія

Тому, що голова Контрольної Комісії — Михайло Шмотолоха не міг бути на загальних зборах з причини слабкого здоров'я і з тої ж причини не передав писемного звіту, за Контрольну Комісію звітував устно її член інж. Теодор Грабовський.

По уділенні абсолюторії, голова Верифікаційної Комісії заявив, що на загальних зборах є 45 членів управнених до голосування, а Номінаційна Комісія в складі: Іван Мокан, Богдан Опалевич, Евстахій Габа, Володимир Рибак, пред'явили Загальним Зборам листу кандидатів но нового проводу, яку відчитав голова Номінаційної Комісії — Іван Мокан, а саме: Володимир Ігнатович — голова, Ярослав Фенин — перший заступник голови, Іван Мокан — другий заступник голови, Степан Гаргай — 3-ій заступник голови і Маркіян Комар — секретар. Члени: Лев Дичковський, Богдан Опалевич, Володимир Закалужний, Іван Гетьманчук, Григорій Ригайло, Осип Александер, Орест Гірак, Осип Мандрик, Павло Бурка, Володимир Борецький, Володимир Лесюк, Михайло Цибенко, Борис Гуль, Остап Стецьків, Роман Закалужний, Роман Івашко, Леонід Довгалюк,

Евстахій Габа, Мирон Цвіренко, Марійка Скоцень, Маркіян Когут, Теодор Грабовський, Михайло Яремій і Роман Костюк.

Товариський Суд

Володимир Рибак — голова, члени: Роман Кміцикевич, Михайло Литвин і Петро Семеген.

Контрольна Комісія

Василь Бойчук, — голова, члени: Михайло Шмотолоха, Богдан Назарко, Степан Раєвський і Андрій Мельник.

Загальні Збори були замітні тим, що перший раз в історії СТ "Україна", запропонованих осіб до керівних органів Т-ва в рекордово великому числі, обрано одноголосно, без найменшої затримки.

РІК 1977

Таким чином, переобраний голова — Володимир Ігнатович, розпочав зі своїм численним складом свою третю каденцію в СТ "Україна" в 1977 р.

Як і в попередніх роках, — голова розпочав свою діяльність розподілом праці для всіх секторів СТ "Україна". Після цього провід і змагуни СТ "Україна" відвідали гостинну українську громаду з "Колядою", а українська громада вшанувала своєю численною участю традиційну спортову "Маланку", яка відбулася в атрактивнім готелі "Скай Лайн".

У "Щедрий Вечір", провід СТ "Україна" в милій атмосфері вшанував ширше членство Т-ва і ланку шахів, по закінченні 11-го шахового турніру за першість українського Торонта і околиць — смачною вечерею, яку приготовив — 'Кружок пань". При тій нагоді, нагороджено переможців турніру гарними трофеями і скромними грошовими нагородами.

З нагоди (в короткому часі) весілля Тараса Бідяка, колишнього змагуна 1-ої футбольної команди, господарчий відділ влаштував для нього гарну вечірку в приміщеннях СТ "Україна".

До успішно започаткованої праці СТ "Україна" слід зачислити гарні успіхи 1-ої відбиванкової команди чоловіків у сезоні 1976-1977 р. Для кращого образу успіхів команди подаємо висліди змагань:

	1-рунда	2-рунда	3-рунда
YMHA — S. A. Ukraina	3:2	2:1	0:3
Metro — S. A. Ukraina	0:3	1:2	1:3
SSC — S. A. Ukraina	0:3	1:2	0:3
Willowdale — S. A. Ukraina	0:3	0:3	0:3
Burlington — S. A. Ukraina	0:3	1:2	0:3
Hamilton — S. A. Ukraina	0:3	0:3	0:3

Команда СТ "Україна" з відношенням сетів 48:9, здобула поновно першість Торонтонської Ліги, але ослаблена на кілька змагунів у розграх за чемпіонат Онтарія, програла перші змагання: 12:15, 1:15, 15:13, 10:15 і тим самим відпала від дальших ігор.

Команда кошівки, яка складалась зі змагунів 1-ої відбиванкової команди, здобувши у своїй лізі — третє місце, закваліфікувалась до "плей офф-у" і в чвертьфіналі — також відпала від дальших ігор.

Гірше представлялася в цім сезоні справа відбиванкових команд дівчат. По відході опікунки команди старших дівчат — Лесі Клос і тренера Романа Коморовського та Марійки Скоцень, опікунки і тренера юначок, команди — відчули їхню відсутність.

Не зважаючи на це, команди пильно приготовлялись до турніру УСЦАК, що відбувся в Рочестері 21 травня 1977 р. Участь у турнірі взяли: 8 команд чоловіків, 4 команди старших дівчат і 3 команди юначок.

Від СТ "Україна" — Торонто, виступали: 2 команди чоловіків, 1 команда старших дівчат і 1 команда юначок.

Перша команда СТ "Україна" (чоловіки) здобули в турнірі — перше місце, друга команда — чоловіки, здобула — друге місце. Команда старших дівчат перше місце, а юначки — третє.

Турніром УСЦАК, відбиванкові команди СТ "Україна" закінчили свій зимовий і весняний сезон 1977 р.

Повертаючись до обговорення діяльности шахової ланки — слід зазначити, що це для Т-ва — найменш коштовна ланка. Хоч в останніх роках вкрадаються до кращих шахістів нахили, які мають посмак професіоналізму, вона проявляє свою живучість внутрі Т-ва через цілий рік, завдяки прямо невсипущій праці великого любителя цієї королівської гри, провідника-ідеаліста Богдана Назарка. Ця ланка брала участь не раз у досить коштовних турнірах, кошти яких покривано лише частинно з каси Т-ва, а в більшості випадків платили

самі шахісти, а то й сам довголітній ланковий Богдан Назарко.

В цьогорічному турнірі за першість українського Торонта й околиць, першуном вийшов Павло Безкачко, здобуваючи 8 1/2 рочки на 9 можливих і якому, як вже було згадано, на гостині у "Щедрий Вечір", було вручено перехідну чашу ф-ми "Р. Чолкан і С-ка" та грошеву нагороду. Друге місце здобув Василь Лубів 7 1/2 т. і перехідну чашу "Першого подорожнього бюра — Блюр Тревел Ейджeнсі" — Маркіяна Когута та другу грошову нагороду. Третє місце зайняв В. Березовський з 6 1/2 точками. Четверте місце — М. Комар — 6 точок і п'яте — Я. Клос, 3 1/2 т. Переможці за 3-тє і 4-те місця дістали менші чаші і грошові нагороди, уфундовані СТ "Україна", а 5-те місце лише грошову нагороду. На цьому ж "Щедрому Вечорі" на увагу заслуговував гарний жест пп. М. Комара і Я. Клоса, які свої грошові нагороди пожертвували на цілі СТ "Україна".

В турнірі УСЦАК, який відбувся від 25 - 27 листопада в Філядельфії, взяло участь 20 шахістів, в тому 6-ох майстрів: проф. Степан Попель, Орест Попович, Віктор Дзера, Лев Блонарович, Б. Бачинський і С. Новаківський. З СТ "Україна" — Торонто, брали участь: Віктор Дзера, Б. Миндюк, Б. Степаненко і Богдан Назарко.

Переможцями турніру вийшли: Б. Бачинський і О. Попович по 5 точок на 6 можливих, третє проф. С. Попель 4 1/2 т. і 4-те С. Новаківський — 4 точки. Шахісти СТ "Україна" — Торонто в загальному точкуванні взяли друге місце по Філядельфії, яка здобула перше місце. Б. Бачинський і О. Попович погодилися розіграти між собою 4 партії, щоб вирішити, хто з них одержить перехідну чашу на рік 1977.

В літньому сезоні були діяльні три команди футболу. Одна команда юнаків нижче 23 років, яка на 12 команд Національної Ліги: Торонто — Італія, СТ Кетеринс — Рома, Перші портуґальці, Македонія, Лондон-Ситі, Пангеленік, Торонто — хорвати, Ст. Кетеринс —

Гайдельберґ, Білі Орли — Серби, "Україна", Віндзор — Старс і Меліта, переграла 22 змагань, три виграла, 4 звела в нічию і 15 програла з відношенням воріт 31-52, та з 10 точками опинилася в табелі на 10-му місці. Опікунами і тренерами команди були Лев Дичковський і Остап Стецьків. Склад команди: Ігор Гірак, Борис Левицький, Андрій Філь, Т. Стадник, Мирон Гнатейко, Богдан Тхорик, Ярослав Дичковський, Андрій Конський, Степан Мельник, Микола Тхорик і 5 чужинців: Нік Ґаляті, Карльос, Джімі, Єлліс і Ґос.

Команда юньйорів, — минулорічні чемпіони ліґи на 14 команд, — перегравши 26 змагань, з яких — 17 виграли, 4 зремісували, 5 — програли, маючи 38 точок з відношенням воріт 78:50, зайняли в табелі ігор 3-те місце. Опікунами і тренерами команди були Евстахій Габа і Григорій Ригайло.

Команда "Олд Бойс", розігравши в сезоні двоє змагань, — одні з командою Рочестеру з рахунком 3:1 у свою користь і другі з командою юньйорів СТ "Україна", які звела в нічию 2:2, — в дальшому не проявляла своєї діяльности.

По закінченні футбольного сезону, провід влаштував для команди юнаків — нижче 23 років і команди юньйорів, минулорічних чемпіонів, в приміщеннях Т-ва, скромне прийняття, на якому нагороджено "королів стрільців" і тих змагунів, які пильно приходили на тренінґи, гарними трофеями, що їх уфундували члени проводу — Маркіян Когут і Степан Раєвський. Крім того члени проводу Степан Гаргай і Осип Александер — обдарували кожного змагуна книжечкою льотерії "Вінтеріо".

В сезонах 1976-1877, СТ "Україна", не було в НСЛ першої команди. Щоб не втратити членства і права повного голосу в НСЛ, провід вплатив до Ліґи членську вкладку в сумі 750 долярів за 1976 рік і 950 долярів за 1977 рік та виклопотав у НСЛ на два сезони т. зв. "Ліф

оф абсенс" — звільнення від ігор, з тим, що в сезоні 1978, СТ "Україна" мусить виставити команду, яка могла б змагатися в другій дивізії НСЛ.

Тут буде на місці зауважити, що "перша" команда, поминувши часи наших футбольних чемпіонів, перший раз за останні роки фінансово себе виправдала, бо своєю відсутністю в іграх НСЛ заощадила для Т-ва поважну суму гроша, яка з суми $3,310.73 в 1975 р. зросла до $24, 701. 53 в 1977 році. Це був яскраво-наявний приклад, над яким було варто подумати футбольним демагогам.

Зовнішні зв'язки

Хоч при Т-ві існувала референтура зовнішніх зв'язків і репрезентації, головою якої був назначений Теодор Грабовський, а членами Маркіян Когут і Леонід Довгалюк, і Т-во було репрезентоване на святі Державности і на "Українському Дні" на оселі Київ, як також брало участь у маніфестації коло "Ситі Гол" і в панахиді з прапором під час Зелених Свят, то про ту досить живу діяльність згадав у своєму звіті голова Т-ва, а не було звіту голови, або котрогось члена з референтури зовнішніх зв'язків і репрезентації. Цікаве було і те, що за участь у всіх тих імпрезах відповідав член господарського відділу Богдан Опалевич, за що голова Т-ва зложив йому подяку на Загальних зборах.

До секретаріяту Т-ва вплинуло в біжучому році 57 листів, телеграм та повідомлень, а від Т-ва вислано 15 листів. Всі прихідні письма і копії вихідних листів зберігаються в окремих, старанно утримуваних папках.

Фінансовий звіт виказував, що приходів у 1977 р. було $46,524.78, сальдо з 19 грудня 1976 р. — $11,225.61, разом $57,750.39. Розходовано — $33,048.86, сальдо на день 1-го грудня 1977 р. — $24,701.53. Загальний маєтковий стан СТ "Україна" на день 1-го грудня 1977 р. — досягнув суми $99,623.78

Трирічна каденція Володимира Ігнатовича, як голови СТ "Україна", закінчилася дня 4. 12. 1977 р. уділенням Загальними зборами абсолюторії уступаючій Управі Товариства.

Каденція 1975 р., гарно започаткована наполегливою працею нашої української молоді в рядах відбиванкових команд, — увінчалась непересічними успіхами, а перша відбиванкова команда чоловіків завершила свої великі осяги — чемпіонатом Канади.

З вісьмох спортових команд залишились при СТ "Україна": ланка шахів, одна відбиванкова команда молодих дівчат і команда відбиванки чоловіків.

З таким дорібком і підготовленням до святкувань 30-річчя Т-ва Провід СТ "Україна" і членство Т-ва зійшлися у власній домівці дня 4. 12. 1977 р., щоб відбути свої чергові загальні збори.

РІК 1978

Тридцяті з черги річні загальні збори Спортового Товариства "Україна" відбулись дня 4. 12. 1977 р. у власних приміщеннях Т-ва в присутності 49 управнених до голосування членів.

Збори відкрив уступаючий голова Т-ва Володимир Ігнатович і попросив присутніх повстанням з місць і однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять членів Т-ва, що відійшли у вічність.

Дальше нарадами проводила вибрана президія, в особах: Василь Бойчук — голова, Зенон Кравс — заступник голови і Маркіян Комар — секретар.

По перших формальних точках загальні збори розвинули ширшу дискусію над справою 1-ої футбольної команди. Щоб не затримуватися задовго над цією справою, на внесок предсідника передано її на розгляд і вирішення новообраній Управі Т-ва, яку очолив довголітній член Т-ва Роман Костюк.

До Управи увійшли: Ярослав Фенин — 1-ий заступник голови, Лев Дичковський — 2-ий заступник, Борис Гуль — 3-ій заступник, Теодор Грабовський — 4-ий заступник, і Маркіян Комар — секретар Т-ва.

До фінансово-господарської референтури були обрані: Лев Дичковський — референт, члени: Богдан Опалевич, Павло Бурка, Іван Гетьманчук, Михайло Литвин, Орест Гірак, Володимир Закалужний, Степан Гаргай, Осип Александер, Маркіян Комар.

Спортово-організаційна референтура: Борис Гуль — референт, члени: Остап Стецьків, Леонід Довгалюк, Евстахій Габа, Гриць Ригайло, Маркіян Комар, Володимир Борецький.

Культурно-освітна референтура: Теодор Грабовський — референт, члени: Богдан Назарко, Маркіян Когут, Ярослав Фенин.

Контрольна комісія: Володимир Ігнатович — голова, члени: Михайло Шмотолоха, Василь Бойчук, Степан Раєвський, Андрій Мельник.

Товариський суд: Володимир Рибак — голова, члени: Іван Мокан, Михайло Яремій, Володимир Борецький.

На першому засіданні проводу 6. 12. 1977 р., на внесок Володимира Ігнатовича, кооптовано до управи, з призначенням до спортової референтури, Павла Келембета і Тараса Бідяка.

В такому складі провід СТ "Україна" став на порозі ювілею 30-річчя Товариства.

Ювілейні святкування провід започаткував нашим староукраїнським звичаєм, відвідавши українську громаду з "Колядою", за це українська громада вшанувала своєю присутністю "Спортову Маланку", яка мала того року більш святковий настрій, як у минулих роках.

По привіті головою численно зібраних "адораторів" "Маланки", голова Т-ва представив присутнім і попросив до слова знану в журналістичному і мистецькому світі пані Віру Ке, яка своїм виступом у жартівливій формі причинилася до піднесення гарного настрою того вдалого "Маланчиного Вечора". При тому цікаво буде згадати про, так би мовити, "сатирично-гумористичний" випадок, який трапився під час того вечора.

В часі перерви відбувся розгриш картини "В'їзд Богдана Хмельницького до Києва", і образ виграв єдиний поляк, який був на "Маланці" в товаристві п-і Віри Ке. Чи то не іронія долі, або "нещастя в щасті"?

Дальшими точками вечора проводив перший заступник голови проводу — Ярослав Фенин.

Кілька днів по веселій "Маланці", провід вшанував членство Т-ва святковою вечерею "Щедрого Вечора".

Дальшою точкою святкувань був 13-ий шаховий турнір за першість УСЦАК, де господарем і фундатором турніру, грошевих нагород і 5 трофеїв для перших 5 місць, було СТ "Україна". Турнір відбувся в приміщеннях "Українського Культурного Центру". Участь у турнірі взяли 20 змагунів, в тім 7 з Америки і 13 з Канади. Перше місце здобув Борис Бачинський з "Тризуба" — Філядельфія — 5 1/2 точки на 6 можливих, 2-ге місце інж. Лев Блонарович — 4 1/2 т. ("Чорноморська Січ" — Вірджінія), на 3-му місці опинилося аж 5 змагунів, маючи по 4 точки: Віктор Дзера, Богдан Миндюк, Андрій Лупиняк — всі три з СТ "Україна" — Торонто, д-р Орест Попович ("Чорноморська Січ" — Нью-Йорк), С. Новаківський — "Тризуб" — Філядельфія, який свою грошеву нагороду в сумі 25.00 дол. подарував на цілі СТ "Україна" (мовляв, таку суму в чужій валюті страшно перевозити через границю). Останні дві рунди відбулися в приміщеннях СТ "Україна". З шахової ланки СТ "Україна" — участь у турнірі брали: Б. Миндюк, Б. Назарко, Б. Степаненко, А. Лупиняк, М. Москаль, В. Дзера, М. Комар, О. Харченко, С. Мартюк, В. Лубів, В. Березовський і В. Гирич. Під час і по турнірі, господарі приймали всіх учасників турніру ситими перекусками, які в більшості подарували Марія і Евстахій Ревеги, власники "Онтаріо Міт Продуктс".

За головства Романа Костюка, представники СТ "Україна" брали участь у бенкеті в Роял Йорк з нагоди Свята Державности, на бенкеті для вшанування мґр-а Володимира Кліша, який відбувся в Домі Культурного Центру, на "Стек парті" з нагоди 65-ліття Дженісонс з "Лікер Борд", і на нарадах КУК.

Дальші точки святкувань з нагоди 30-річчя СТ "Україна", які намітив голова Т-ва Роман Костюк, як: видання історії СТ "Україна", поповнення спортових ланок українською молоддю, купно кращого приміщення для потреб Т-ва, бенкет і відзначення на ньому заслужених членів і не-членів Т-ва, перекреслив спортово-

організаційний референт справою т. зв. першої футбольної команди, що потягнуло за собою уступлення Романа Костюка з головства СТ "Україна".

В діловому 1978 р. Провід Т-ва відбув 19 нарад, яких протоколи, як і прихідні та вихідні письма, зберігаються в окремих для цього папках.

Фінансовий звіт виказав, що господарський відділ, ланка копаного м'яча, коляда, пожертви і відсотки від готівки принесли:

Прибутки	50,422.22	
Сальдо з дня 1. 12. 1977 р.	24,701.53	
Видатки		41,147.92
Сальдо на день 31. 12. 1978 р.		33,975.83
Разом:	75,123.75	75,123.75

Маєтковий стан СТ "Україна" на день 31. 12. 1978 р. був на суму $108,827.83.

В зимовому сезоні була діяльна 1-ша відбиванкова команда чоловіків, яку зорганізував Павло Келємбет. Команда змагалась у Сеніор лізі "А" Інтерлок — і зайняла в табелі 3-тє місце. Склад команди: В. Полянський, Л. Солтис, Р. Кузьмин, Яр. Музичка, Іг. Кушпер, В. Кушпер, Роман Ґелей, Петро Репенда, Гр. Сабат і Павло Келємбет, який був опікуном і тренером команди. Команда дівчат, під опікою Р. Струганика, не брала участи в лігових змаганнях. Обидві відбиванкові команди брали участь у турнірі УСЦАК, який відбувся в Клівленді 17 червня 1978 р.

В зимовому сезоні 1978 р., зорганізувалася ліґа т. зв. "Індор Ліґ Копаного М'яча", до якої належало СТ "Україна" за оплатою 250.00 дол. Командою, яка змагалась у цій лізі, опікувались Остап Стецьків і Лев Дичковський.

В літньому сезоні діяли три футбольні команди: команда доросту, 1-ша команда і команда "Олд Бойс".

Команда доросту змагалась в Національній Лізі в молодечій дивізії. Команда не мала великого успіху, і коли змагуни тієї команди відійшли на сумівські і плас-

тові табори, — вона не закінчила свого сезону. Тренером команди був Б. Липка, а опікуном Евстахій Габа, який також був одним з директорів цієї ліги.

1-ша команда, яка змагалась у другій дивізії Національної Ліги, була створена з команди юнаків понижче 23 років. В Лідзі було 7 команд: "Рома" Ст. Кетеринс, "Гайдельберг" Ст. Кетеринс, Судбури "Цикльонс", "Польонія", "Міссіссаґа" "Маршлендерс", і СТ "Україна".

Команда СТ "Україна", перегравши 12 лігових змагань, з яких 4 змагання виграла, 2 звела в нічию і 6 програла, здобула 10 точок і з відношенням воріт 19:26, зайняла в кінцевій табелі ігор 5-те місце на сім команд. Касовий прибуток футбольних команд був: $2,901.75, кошти утримання їх: $10,475.47.

Склад команди: Ігор Прокіпчук — воротар, Роман Місюрка, Яр. Дичковський, Тарас Ригайло, Вол. Базилевич з Вотертавн, Андрій Ситник з Рочестеру, Петро Олійник, Богдан Тхорик, Тарас Стадник, Василь Червінець зі Судбур і на зміну — кілька чужинців.

Опікуни команд: Ев. Габа, Гриць Ригайло і Борис Гуль, який рівночасно був представником до Національної Ліги і полагоджував усі справи, пов'язані з командою. На місці буде тут підкреслити гарний жест змагуна Миколи Стефана, який "свою лепту", як винагороду за змагання, жертвував на цілі СТ "Україна".

"Олд Бої"

Осінню 1978 р. при вул. Роял Йорк, зібралися дві вітки українських ветеранів, щоб відсвяткувати свої світлі ювілеї — 35-ти і 30-річчя свого існування. Незважаючи на те, що одні, 35 літ тому, "з хрестом і мечем" стали під стяг "Дивізії", — а другі з "бальоном" тридцять літ тому під прапор "червоно-чорний" СТ "Україна", всім їм присвічувала одна ідея, — "Честь України боронити". Коли ж для одних минула їхня молодість, мов негода, а для других, як канадська погода, вони зійшли-

ся з нагоди своїх ювілеїв, тим разом, без крісів і мечів, щоб у дружньому змагу на зеленій мураві, пригадати свої юні літа.

Тому, що "селепки" — о. д-р Мирон Стасів і д-р Сірський, видно перемучені ще боями і пляновим бігом з під Бродів, не могли догнати чемпіона в бігу зі стадіону "Шав" "Гуляй-Габу", змаг на зеленій мураві виграли "Червоно-чорні" з рахунком 3:1. За це в другій дружній зустрічі при "чарці ароматичної кави" високо перемогли "Селепки" (яких не бракувало і в команді СТ "Україна"), і таким чином святкова зустріч солінізантів, закінчилася з моральної точки зору в-нічию, а в матеріяльній площині виграли: "Катедра Українознавства" при Торонтонському університеті — 500 дол. і гостинниця "Мейфер Інн" (з причини конспірації суми не подано). Організатором тої гарної імпрези був Остап Стецьків, якому помагали Павло Бурка і Володимир Рибак.

З нагоди закінчення літнього сезону, провід влаштував для змагунів скромне прийняття і в присутності батьків обдарував усіх змагунів пам'ятковими трофеями. Осінньою забавою в домі "Українського Центру" і "Маланкою" закінчено сезон 1978 р. і "святкування" 30-річчя СТ "Україна".

По уступленні п. Романа Костюка з посту голови Т-ва дня 13-го червня 1978 р., головою СТ "Україна" став від дня 22. 8. 1978 р. до 20. 1. 1979 р. перший заступник голови Ярослав Фенин.

РІК 1979

ЯРОСЛАВ А. ФЕНИН,

народився 3 жовтня 1926 року в Україні. Від зарання свого життя цікавився різними галузями тіловиховання.

Довголітній виховник, комендант вишкільно-виховних та спортових таборів у молодечій організації Спілка Української Молоді.

Голова Осередку Спілки Української Молоді в 1973 році. В 1976-1977 роках секретар СТ "Україна". Голова СТ "Україна" в роках: 1978, -79, -80, -81 і 1982.

Дня 21 січня 1979 р. у власних приміщеннях Т-ва відбулись 31-ші Річні загальні збори СТ "Україна" в присутності 35 членів, із загального числа 130 активних членів. Коли взяти до уваги, що в числі приявних 35 членів були 32 члени Управи, тоді можемо собі уявити образ цілости і дістати наявний доказ, як сильно підупало зацікавлення членства СТ "Україна" життям і працею Т-ва.

Збори провадила вибрана президія зборів у складі: Володимир Ігнатович — голова, Василь Бойчук — заступник голови і Маркіян Комар — секретар зборів.

До "нової" управи на 1979 р. увійшли: Ярослав Фенин — голова, Лев Дичковський — 1-ий заступник голови, Остап Стецьків — 2-ий заступник і Маркіян Комар — секретар Т-ва. До фінансово-господарського сек-

тора увійшли: Лев Дичковський і Іван Гетьманчук — як референти господарського сектора, а Богдан Опалевич, Павло Бурка, Володимир Закалужний, Михайло Литвин, Василь Драбик, Роман Колісник — члени і Орест Гірак — скарбник. Спортово-організаційна референтура: Остап Стецьків — координатор, Борис Гуль — спортовий референт, Евстахій Габа, Михайло Гарапин, Григорій Ригайло, Микола Стефан, Павло Келембет, Олег Левицький, Р. Петруняк, Р. Місюрка, Р. Ленко і Маркіян Комар — члени.

Інформативно-пресова референтура: Роман Колісник — голова і Богдан Назарко — член; пізніше кооптовано Зенона Зварича. Всі вони дописували до української і англійської преси.

Культ.-освітня референтура: Теодор Грабовський — голова, Маркіян Когут, Роман Закалужний і Ярослав Фенин — члени.

Контрольна комісія: Володимир Ігнатович — голова, Іван Мокан, Степан Гаргай, Богдан Назарко, Василь Драбик — члени.

Товариський суд: Василь Бойчук — голова, Володимир Рибак і Осип Александер — члени.

Спортову діяльність розпочали дві відбиванкові команди: 1-ша команда чоловіків і одна команда дівчат-юначок. Команда чоловіків "застартувала" в т. зв. клясі "А" і закваліфікувалась до змагань за вхід до найвищої ліґи. По успішнім турнірі команда перейшла до найвищої Онтарійської ліґи т. зв. "АА". В цій лізі змагаються переважно університетські команди. Команда СТ "Україна" брала участь у турнірі в Рочестер і дійшла до пів-фіналу, а у змаганнях за першість УСЦАК, які відбулися в Ст. Кетеринс, зайняла третє місце.

Склад команди: Андрій Кадикало, Володимир Дроздовський, Роман Ґелей, Мстислав Федак, Ігор Кушпер, Юрко Ігнатович, Григорій Сабат, Ярослав Музичка, Леонід Сотник, Ярослав Лойовський, Володимир Мель-

ник, Михайло Боднар і Павло Келємбет. Це молода команда, і при добрій опіці вона може мати добрі успіхи. Опікуном і тренером команди є її організатор — Павло Келємбет.

Команда юначок під опікою Романа Струганика брала участь у лігових змаганнях, як рівнож у турнірі УСЦАК. В команді було всього сім дівчат.

В зимовому сезоні провід Т-ва відвідав українську громаду з колядою і влаштував гарну "Маланку", спільну "Кутю" для членів Т-ва, як рівнож постарався про відповідну шафу, в якій зберігаються цінні трофеї, здобуті командами СТ "Україна".

Футбол

В літньому сезоні були діяльними три футбольні команди: т. зв. "Перша" команда, команда юньйорів і команда "Олд Бойс".

Команда юньйорів під опікою Романа Ленка змагалась у "Норт Йорк Ліг", в якій здобула 2-ге місце і дійшла до фіналу за чашу. Команда юньйорів начислювала 18 змагунів і деякі змагуни з тієї команди грали теж у "Першій" команді.

"Перша" футбольна команда, яка змагалася в Національній Лізі, — розіграла 26 лігових змагань, з яких 7 виграла, 7 зремісувала і 12 програла. Здобула 21 точку і на 16 команд зайняла в табелі 10-те місце. Тренером команди був Михайло Гарапин, ланковим — Евстахій Габа і Григорій Ригайло — господар.

Команда "Олд Боїв" розіграла лиш одні змагання з "Селепками Дивізії", з ремісовим вислідом 1:1, і з нагоди цих змагань пожертвувала на видання історії українського спорту 475 дол.

Склад команди СТ "Україна": О. Лисак, С. Чернявський, О. Ружицький, А. Шапка, Л. Гуль, Б. Гуль, І. Ігнатович, М. Ігнатович, Л. Довгалюк, Е. Габа, Б. Темнюк, Яр. Коваль, В. Боровець, І. Гошуляк і М. Гарапин.

Перед змаганнями копаного м'яча „Україна" Торонто з Адмірою — Відень 1958 р. Другий зліва В. Рибак, Представники Адміри, М. Курилюк, інж. І. Лучків, інж. М. Бриґідер — Врублєвський — голова Товариства, Н. Філіпс — мейор міста Торонто і Представники Національної Футбольної Ліґи.

Учасники шахового турніру в Торонто 1959 р.
Зліва: Я. Хоростіль — гол. С.Т. „Україна" Торонто, інж. І. Лучків, проф. С. Попель, інж. Е. Онищук.

Учасники шахового турніру в Торонто 1959 р.
Зліва: А. Юсип, І. Теодорович-Сук, О. Винницький.

Команда Кошиківки при С.Т. „Україна" в Торонті 1959 рік. Зправа стоїть опікун Борис Сороківсський.

Др. О. Бойко (зправа) вручає грамоту Богданові Назаркові, — організаторові шахового турніру українців міста Торонта в 1960 р.

Учасники шахового турніру за першість Торонта влаштованого С.Т. „Україна" Торонто, 1960 р. Сидять зліва: Ю. Монтасевич, інж. Є. Онищук, проф. Л. Туркевич, о. Я. Бенеш, інж. С. Геник-Березовський, інж. П. Яросевич, В. Добрянський. Стоять зліва: А. Ціхонський, Б. Степаненко, І. Гаранджа, Б. Миндюк, В. Оліярник, М. Маложевський, С. Пінчак, Б. Назарко — ланковий, О. Винницький, М. Болюх, І. Теодорович-Сук, П. Мочарський, О. Смолій.

Команда відбиванки С.Т. „Україна" — Торонто чемпіон УСЦАК в 1964 р. Стоять зліва: А. Дубинська, О. Гарас, Е. Бернер, В. Кінґсвуд, М. Курилюк, І. Пенцак. Клячать: І. Буйняк, І. Панчишин, відсутня — Л. Барчинська.

Футбольна команда юніорів С.Т. „Україна" Торонто, 1964 р. Мистець у своїй Лізі. Вісім змагунів цеї команди грали в репрезентації Онтаріо проти репрезентації Квебеку. Клячать зліва: І. Копій, В. Середа, Я. Галай, В. Стецишин, Р. Місюрка, Скупійо, Стоять зліва: В. Михальський, Я. Волощак, З. Андрусишин, В. Непотюк, Б. Копій, В. Скоцень, неприсутний Б. Гуль — тренер, і Ю. Насадюк— господар.

Провід С.Т. „Україна" Торонто в 1965 р. Долішній ряд зліва сидять: В. Рибак, В. Бойчук, голова С.Т. Р. Костюк, інж. Осадчук. Стоять зліва: В. Ігнатович, С. Трутяк, Т. Вуйцік, М. Шмотолоха, адв. Б. Сороківський, Б. Гуль.

Бенкет С.Т. „Україна" Торонто, 1965 р.
Зліва: інж. К. Мулькевич, Я Хоростіль, О. Хоростіль, А. Костюк, Р. Костюк — голова Товариства, при мікрофоні В. Довганюк — в ролі „Гриця Зозулі".

Бенкет С.Т. „Україна" Торонто, 1965 р. Сидять зправа: Т. Желтвай, Б. Гуль, Р. Костюк — гол. Товариства, промовляє адв. Б. Сороківський.

Перша команда копаного м'яча С.Т. „Україна Торонто, чемпіон Н.Ф.Л. 1965 р. Стоять зліва: А. Вуйцік — господар, В. Ігнатович — ланковий і спорт. референт, стоїть зправа О. Скоцень — тренер.

Ярослав Хоростіль вручає нагороду Вікторові Дзері за третє місце в шаховім турнірі УСЦАК. В середині сидить чемпіон турніру др. О. Попович. Торонто, грудень 1968 року.

Злучена футбольна команда С.Т. „Україна" і О. СУМ. в Торонто 1973 р. Клячать зліва: С. Мельник, Я. Дичковський, М. Спольський, А. Мисаковець, М. Гнатейко. Стоять зліва: В. Борецький — тренер, М. Тхорик, А. Конський, Л. Дичковський — опікун, П. Кавун, В. Ігнатович — спортовий референт при О. СУМ. М. Процик, І. Гірак, М. Музичка — опікун, Т. Ригайло, Я. Фенин — голова О. СУМ Торонто.

Частина учасників шахового турніру УСЦАК, що відбувся від 13—15 грудня 1968 р. Торонто, Онт. Сидять зправа: Р. Чолкан — спонзор шахових турнірів, др. Орест Попович — першун турніру. Промовляє Я. Хоростіль — голова Делеґатури УСЦАК на Канаду, голова С.Т „Україна" — М. Шмотолоха, інж. С. Ґ. Березовський, Б. Миндюк, Є. Онищук.

Футбольна команда „Олд Боїв" С.Т. „Україна" Торонто, 1974 р. Клячать зліва: В. Скоцень, Л. Гуль, С. Габа, О. Лисак, С. Чернявський, М. Гарапин. Стоять зліва: Б. Гуль — ланковий, В. Закалужний, Л. Дичківський, О. Гірак, В. Дичківський, І. Ігнатович, В. Бабинець, Г. Ригайло, Я. Коваль, О. Дрогобицький, О. Стецьків.

Футбольна команда „Олд Бої" С.Т. „Україна" Торонто, 1975 р. Клячать зліва: В. Бобинець, О. Курок, О. Лисак, О. Дрогобицький, М. Гарапин, Л. Довгалюк. Стоять зліва: Я. Коваль, І. Ігнатович, В. Закалужний, С. Чернявський, Г. Ригайло, Л. Дичковський, О. Стецьків, В. Рибак — ланковий.

Команда відбиванки С.Т. „Україна" Торонто — чемпіон Канади 1975 р. Сидять зліва: В. Інатович — голова Товариства, М. Федак, А. Станько, Ф. Голік — тренер. Стоять зліва: Ю. Заяць, Б. Гуль — опікун, І. Лотоцький, В. Савранчук, П. Стефанюк, О. Станько, Р. Ґелей, Ю. Ігнатович, І. Кушпер, І. Еліяшевський.

Зустрі членів Проводу С.Т. „Україна" і змагунів відбиванкової команди з головою метрополії — Торонто п. Готфрі (зліва в чорному убранні) і з достойниками міської Управи в ратуші м. Торонто, після здобуття чемпіонату Канади 1975 р.

Зустріч Проводу С.Т. „Україна" і Команд відбиванки з українською пресою з нагоди здобуття чемпіонату Канади у відбиванці чоловіків в 1975 р. Сидять зліва: інж. О. Тарнавський — „Новий шлях", Б. Назарко — прес. референт, ред. О. Матла — „Гомін України", о. Митрат. П. Хомин — „Наша Мета", ред. І. Еліяшевський — „Вільне Слово", Р. Костюк — прес. референт Товариства, д-р. С. Росоха — „Вільне Слово", члени Проводу Товариства: О. Стецьків, Я. Фенин, Г. Ригайло, С. Гаргай, О. Олександер, О. Гірак, Я. Хоростіль— автор історії С.Т. „Україна".

Провід С.Т. „Україна" 1976 р.
Сидять зліва: М. Шмотолоха, А. Дичковська, А. Закалужна, В. Ігнатович — голова, М. Стецьків, Р. Опалевич, В. Рибак. Стоять 1-ий ряд: Р. Закалужний, Є. Габа, С. Гаргай, Я. Фенин, М. Яремій, Л. Дичковський, Н. Ригайло, М. Когут, Б. Гуль, Б. Опалевич, 2-ий ряд: В. Закалужний, С. Гірак, О. Мандрик, І. Гетьманчук, І. Мокан, Т. Грабовський, О. Стецьків, О. Олександер.

Зліва — о. д-р М. Стасів в акції підчас змагань „Дивізія Селепки" — С. Т. „Україна" Торонто, 1979 р.

Команда відбиванки С.Т. „Україна" в 1980 р. Стоять зліва: М. Боднар, Л. Сотник, тренер і опікун П. Келембет, Я. Лойовський, А. Кадикало. Клячать зліва: І. Кушпер, В. Савранчук, В. Мельник, Г. Сабат

Перша футбольна команда С.Т. „Україна" Торонто, 1980 р. Клячать зліва: Р. Місюрка, Я. Дичковський, С. Мельник, Б. Тхорик, Т. Ригайло, П. Волошанський, Н. Ллесас. Стоять зліва: С. Габа — ланковий, М. Майола, Р. Стадник, М. Стефан, П. Волошанський, С. Гулей, А. Конський, М. Тхорик, Т. Стадник, М. Гарапин, І. Прокіпчук, Г. Ригайло — господар.

Учасники 13-го шахового турніру за першість українців Торонта з 1981 р. Сидять зліва: І. Ляхович, голова С.Т. „Україна" Я. Фенин, інж. С. Г. Березовський, О. Харченко, (першун у групі „А"), Б. Миндюк, Б. Назарко — організатор турніру. Стоять зліва: В. Ігнатович, В. Дичковський, Р. Колісник, С. Пінчак, М. Москаль, А. Лупиняк, І. Саварин, Р. Дусановський, (першун у групі „Б"), П. Безкачко, Б. Степаненко, В. Шелепінський, І. Ярмолюк, М. Комар (ланковий шахів). Неприсутні: О. Гірак, І. Гіль, О. Похмурський.

Перша футбольна команда С.Т. „Україна" Торонто, 1981 р. Клячать зліва: Б. Тхорик, М. Сас, Стелей, Р. Стадник, С. Мельник, Я. Дичковський, А. Габа. Стоять зліва: Г. Ригайло, О. Александер — члени Проводу, Л. Довгалюк, І. Тхорик, М. Маїк, С. Степ, М. Плесас, А. Конський, М. Тхорик, М. Бон, М. Стефан, Е. Габа, Т. Бідяк, Б. Гуль, С. Гаргай — члени проводу, неприсутний І. Прокіпчук.

Голова С.Т. „Україна" Торонто Я. Фенин вручає трофей П. Безкачкові за друге місце в шахах 1981 р.

Володимир Ігнатович (зліва) вручає трофей Р. Дусановському — чемпіонові шахового турніру групи „Б" за першість українців Торонта і околиць 1981 р. З боку М. Комар — ланковий шахів.

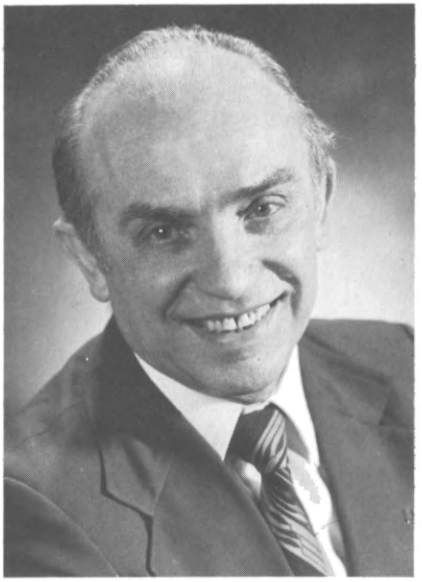

Л. Дичковський.

І. Гетманчук.

І. Мокан.

О. Гірак.

Чільні члени фінансово-господарчої референтури: Л. Дичковський — референт, І. Гетьманчук — заступник референта, І. Мокан — гол. книговод, О. Гірак — фінансовий секретар.

Команда "Дивізії": Л. Бекасевич, Б. Опалевич, П. Бурка, д-р В. Сірський, О. Дрогобицький, В. Дичковський, Л. Дичковський, В. Закалужний, Мельник (Рочестер), о. д-р М. Стасів, В. Бибик, Пільків, О. Стецьків і М. Когут.

Тими змаганнями через серцевий припадок, закінчив свою буйну кар'єру визначний футболіст-змагун СТ "Україна" — Остап Стецьків.

В днях 10, 11 і 12 листопада 1979 р. у Філядельфії в домі УСО "Тризуб" відбувся 14-ий шаховий турнір за першість УСЦАК. В турнірі змагалось 12 шахістів, з того двох змагунів у половині гри відпали. Перше місце здобув Борис Бачинський (УСО "Тризуб") — здобувши 4 1/2 точки на 5 можливих. Він, здобуваючи перше місце чотири рази під ряд, тим самим здобув трофей на власність. 2-ге місце здобув Л. Блонарович — 4 точки ("Чорноморська Січ"), третім і четвертим місцем поділились А. Лупиняк (СТ "Україна" — Торонто) і С. Новаківський (УСО "Тризуб" Філядельфія), по 3 точки, А 5-те місце з 2 1/2 точками заняв Б. Назарко (СТ "Україна" — Торонто).

Господарем турніру був УСО "Тризуб" — Філядельфія. Турнір за першість українського Торонта в 1979 році, не відбувся.

В 1979 р. відійшли у вічність: член шахової ланки бл. п. Й. Цвіренко і кол. голова СТ "Україна", бл. п. *Михайло Шмотолоха.* Тлінні останки бл. п. Михайла Шмотолохи були перевезені до Монтреалю і похоронені біля могили його сестри. В похоронах брав участь, з прапором СТ "Україна", член проводу Володимир Закалужний.

В біжучому році провід відбув 14 нарад, з яких записки знаходяться переважно в чорновиках у книзі протоколів, — рівнож прихідні і вихідні письма зберігаються в окремих папках.

Фінансовий звіт виказує:

Приходи —	$49,737.78	Розходи —	$46,733.08
Сальдо з 1. 1. 79 —	3,975.83		
Сальдо на 31. 12. 1979 р.			6,980.53
Разом:	$53,713,61		$53,713.61

Не заперечуючи деяким членам спортової референтури їхньої жертвенности в праці, треба сказати, що якби члени спорт. референтури і проводу присвятили стільки ж часу, праці і громадського гроша на інші доступні для СТ "Україна" роди спорту, тоді вони були б зробили для української молоді і Т-ва ще більшу корисну роботу. Але більшість членів проводу вперто "бачили" майбутність Т-ва лише в 1-ій футбольній команді. І через те, провід не міг похвалитися на загальних зборах великим спортовим і фінансовим дорібком.

Осінньою спортовою забавою закінчено сезон — 1979 року. Провід Т-ва почав приготовлятися до чергових — 32-их загальних зборів.

РІК 1980

Тридцять другі Річні загальні збори СТ "Україна" відбулися дня 10-го лютого 1980 р. в приміщеннях СТ "Україна" в приявності 44 управнених до голосування членів.

До президії загальних зборів, на внесок Л. Дичковського і І. Гетьманчука, були обрані: Роман Колісник — голова, Василь Драбик — заступник і Маркіян Комар — секретар.

Головою СТ "Україна" був обраний по раз третій підряд Ярослав Фенин, а з ним увійшли до проводу: Лев Дичковський — перший заступник, Степан Гаргай — другий заступник і Маркіян Комар — секретар.

До фінансово-господарчої референтури були обрані: Лев Дичковський, Іван Гетьманчук, Орест Гірак, Роман Колісник, Богдан Опалевич, Павло Бурка, Володимир Закалужний, Михайло Литвин і Василь Драбик.

Організаційно-спортова референтура: Борис Гуль, Евстахій Габа, Тарас Бідяк, Гр. Ригайло, Роман Ленко, Роман Струганик, Павло Келємбет, Степан Гаргай, Осип Александер, Маркіян Комар, Леонід Довгалюк і Ярослав Фенин.

Зовнішні зв'язки: Теодор Грабовський і Богдан Назарко.

Інформаційно-імпрезова референтура: Роман Колісник, Зенон Зварич, Маркіян Когут і Яр. Фенин.

Рік 1980-ий був у праці Т-ва вийнятково живий. Показалося, що провід мав менше нарад, зате більше праці. При СТ "Україна" були активні три спортові ланки: шахів, відбиванки і футболу.

Команда відбиванки чоловіків, якої опікуном і тренером був Павло Келємбет, змагалась у найвищій

Торонтонській клясі "АА" ліґи ОВА і в зимовому сезоні зайняла 6-те місце, а в турнірі УСЦАК дійшла до півфіналу. Ланковий команди Павло Келємбет, був вибраний проводом УСЦАК на провідника і тренера української репрезентації під час "Вільної Олімпіяди", яка відбулася в Торонті 5 і 6 липня 1980. Змагуни команди СТ "Україна" і "Леви" з Чікаґо були вибрані, як репрезентація українців, і на Олімпіяді здобули срібну медалю.

Команда дівчат у складі: Ганя Дермот, Петруся Касій, Люба Кушнірик, Петруся Кушпер, Оля Крузель, Юля Процьків, Ірка Соломон, Оля Трушик, Оля Тваринська і Дарка Матис, змагались у лізі ОВА і в зимовому сезоні на 9 команд здобули 2-ге місце. Опікун команди — Ярослав Лойовський.

З черги провід влаштував весняну забаву, а відтак в днях від 16-го березня до 13-го квітня відбувся 12-ий шаховий турнір за першість українського Торонта й околиць. В турнірі брало участь 16 шахістів, які змагались у групі "А" і "Б". Перша група змагалась за трофей ф-ми "Р. Чолкан і С-ка", а друга за трофей "Блюр Тревел Ейджeнсі" Маркіяна Когута і Ігора Курилова. Переможці, крім трофеїв, дістали ще й грошові нагороди. Перше місце в групі "А" здобув Олександер Харченко — 6 точок, на можливих 7, 2-ге місце зайняв М. Москаль — 5 1/2 т., 3-те і 4-те місця припали Б. Степаненкові і П. Безкачкові — по 4 1/2 т.

В групі "Б" переможцем вийшов М. Козирський — 5 1/2 т., друге і третє місця зайняли М. Комар і В. Славич, по 5 т. Від ф-ми "Р. Чолкан і С-ка" трофей і грошову винагороду переможцям вручив Б. Миндюк, а від ф-ми "Блюр Тревел Ейджeнсі" — Ігор Курилів. Цим постійним спонзорам шахового турніру провід СТ "Україна" зложив щиросердечну подяку. По роздачі нагород — турнір закінчено гарною вечіркою з перекускою. Організатором турніру, як звичайно, був неструджений ланковий — Богдан Назарко.

На зовнішньому відтинкові представники Т-ва репрезентували СТ "Україна" з різних нагод в інших установах і організаціях.

В 1980 р. відбулася в Торонті "Олімпіяда Вільних народів", яка була зорганізована за ініціятивою українців. СТ "Україна" відповідало за футбольні змагання, в яких команда СТ "Україна" здобула золоту медалю. Командою опікувались: Л. Довгалюк, Евстахій Габа і Григорій Ригайло.

В лігових змаганнях 1-ша команда розіграла 22 змагань, з того 5 виграла, 3 зремісувала і 14 програла, та здобувши 13 точок на дванадцять команд, зайняла 9-те місце.

Команда юньйорів грала в Норт Йорк Лізі і здобула перше місце у своїй лізі, не програвши ані одних змагань. У "плей офф" команда здобула також перше місце і трофей. За ті їх великі осяги змагуни були нагороджені гарними трофеями на осінній забаві, влаштованій проводом СТ "Україна". На утримання тих спортових ланок Т-во видало $17,529.40.

Окреме признання належалося господарському відділові, який загосподарив у цьому році $45,640.16.

В діловому році провід відбув лиш 13 нарад, за те, як було сказано, проявив скріплену діяльність. Всі протоколи з нарад проводу списані в книзі протоколів. Прихідні і вихідні письма зберігаються в окремих папках.

Та, на превеликий жаль, цей такий гарний сезон 1980 р. був оповитий сумом. В цьому Божому 1980 році відійшли у вічність: ревний член Т-ва і його проводу бл. п. *Михайло Яремій*, і колишній голова СТ "Україна", довголітній секретар та автор історії СТ "Україна" бл. п. *Ярослав Хоростіль*.

Ось так проминув ще один рік, в якому знову "радість зі смутком обнялися".

РІК 1981

Склад Проводу на 1981 р.

Ярослав Фенин — голова (по раз четвертий), члени: Орест Гірак, Леонід Довгалюк, Богдан Опалевич, Іван Гетьманчук, Маркіян Когут, Степан Гаргай, Володимир Закалужний, Михайло Литвин, Григорій Ригайло, Роман Колісник, Евстахій Габа, Лев Дичковський, Роман Костюк, Василь Драбик, Павло Бурка, Маркіян Комар і Борис Гуль.

Контрольна комісія: Василь Бойчук — голова, Остап Стецьків, Володимир Ігнатович, Іван Мокан, Богдан Назарко — члени.

Товариський суд: Теодор Грабовський — голова, Осип Александер, Володимир Рибак — члени.

33-ті Річні загальні збори СТ "Україна" відбулися дня 2 лютого 1981 р. у власних приміщеннях. Збори відкрив уступаючий голова Т-ва Ярослав Фенин і попросив загальні збори вшанувати однохвилинною мовчанкою померлих членів Т-ва — бл. п. Ярослава Хоростіля і Михайла Яремія.

Дальшими нарадами проводила обрана Президія у складі: Василь Бойчук — голова, Володимир Ігнатович — заступник і Роман Колісник — секретар.

Зі звітів голови і референтів поодиноких відділів Т-ва, загальні збори довідалися про працю проводу в 1981 р.

Спортову діяльність започаткували дві команди відбиванки: 1 — жіноча, 1 — чоловіча. Команда жінок у складі: Юля Процьків — капітан і опікун, Оля Трушик, Люба Кушнірик, Петруся Кушпер, Данка Матис, Ірка Соломон, Мотря Джулинська, Христина Боднар,

Ліда Романчук і Галя Дуркот. Тренер — Ярослав Музичка. Змагались в О. В. А. Інтермідієйт Дивізії і в сезоні 1980-81, зайняли 4-те місце. В турнірі УСЦАК, який відбувся в Нюарку, Н. Дж., команда здобула 4-те місце. Команда брала участь також у Філядельфії на святкуванні 70-річчя СТ "Україна" — Львів, де завоювала 2-ге місце. Тренером і опікуном був Я. Лойовський.

Команда чоловіків під проводом Павла Келємбета, змагалась у найвищій лізі сініор "АА" і в першій рунді зайняла 5-те місце.

В турнірі УСЦАК в Нюарку, команда дійшла до пів-фіналу, а в Філядельфії, на святі 70-річчя СТ "Україна" — Львів, завоювала 1-ше місце. Склад команди: Володимир Савранчук, Григорій Сабат, Ігор Кушпер, Мстислав Федак, Ярко Лойовський, Андрій Кадикало, Юрій Ігнатович, Михайло Боднар, Володимир Мельник, Ігор Лотоцький, Марко Кушніренко і Морох. Опікун і тренер — Павло Келембет.

Рухливою того року була ланка шахів. В днях 23, 24, і 25 травня 1981 р. команда СТ "Україна" брала участь у турнірі УСЦАК у Чікаго на оселі "Самодопомоги" при участі 19 шахістів. Турнір був присвячений пам'яті шахіста інж. Богдана Білинського.

По трьох днях змагу, першуном турніру вийшов молодий шахіст СТ "Україна" — Торонто Віктор Дзера, здобуваючи 4 1/2 т. на 5 можливих, 2-ге місце зайняв Б. Степаненко СТ "Україна" — Торонто 4 т., третє місце о. Маріян Процик — "Тризуб" — Філядельфія 4 т., четверте місце припало мґр. Мирославові Турянському 3 1/2 т. Господарем турніру був клюб "Леви" — Чікаго, організатором турніру — мґр. Т. Школьник.

13-ий шаховий турнір за індивідуальну першість Торонта 1981 р. відбувся в домівці СТ "Україна" — Торонто і тривав від 22-го лютого до 22-го березня. Участь у турнірі взяли 14 шахістів, які змагалися в групі "А" і "Б". Переможцем групи "А" вийшов О. Харченко. Трофей ф-ми "Р. Чолкан і С-ка", за який ішов змаг у гру-

пі "А", вручив першунові представник ф-ми Богдан Миндюк. Друге місце здобув П. Безкачко 4 т., третє — М. Москаль 3 1/2 т., а 4-им, 5-им і 6-им місцями поділились А. Лупиняк, Б. Назарко і О. Похмурський.

Друга група "Б" змагалась за трофей першого українського бюра подорожі "Блюр Тревел Ейдженсі", власниками якого є пп. Маркіян Когут і Ігор Курилів. Перше місце і трофей "Блюр Тревел Ейдженсі" здобув Роман Дусанівський — СУМ — Торонто, 2-им і 3-ім місцем поділилися С. Пінчак і В. Шелепинський. Дальші місця зайняли М. Комар, О. Гірак, О. Винник, Ірина Ґіль — перша жінка, яка брала участь у шаховому турнірі СТ "Україна"; вона перемогла минулорічного чемпіона турніру В. Шелепинського і тим самим "перешкодила" йому здобути перше місце. По тій програній партії В. Шелепинський ще довго не міг "прийти до себе", а друзі шахісти, "натягаючи" "колишнього" чемпіона, пригадували йому народню приповідку: "Де сімох "шахістів" не змогли, там Бог жінку післав" (в оригіналі це звучало "дещо" інакше). По закінченні турніру і по роздачі нагород відбулась весела гутірка з перекускою, яку приготовила господиня Т-ва, пані Степанія Кісик.

Футбол

В сезоні 1981 були діяльні команди: 1-ша команда юнаків нижче 23 р. і команда старших футболістів, яку часто "підсилювали" юнаки з ліґи нижче 23 р. Команда юнаків змагалася в "Дивізії" нижче 23 р. Розіграла 14 ліґових змагань, з того виграла 4 змагання, 4 зремісувала і 6-ть програла. Молодий Мирон Репенда показався найбільш надійним змагуном і грав у першій команді, де також був дуже корисним змагуном. Опікуном команди був Роман Ленко, а йому помагав Евстахій Габа.

Перша команда грала в Національній Лізі. Команда розіграла 20 ліґових змагань і шість змагань за

чашу. В лігових змаганнях першій команді щастя не дописувало, бо на 20 розіграних змагань лиш 2 змагання виграла, 4 звела в-нічию, а 14 разів віддала перемогу противникам, у висліді — зайняла в табелі останнє місце. В змаганнях за чашу Національної Ліги команда мала кращі успіхи. У чверть-фіналі виграла з Дітройт 2:0 і програла 1:0 і з кращим відношенням воріт дійшла до пів-фіналу. І тут команда "Червоно-чорних" зробила найбільшу для всіх несподіванку. Греки, які в табелі зайняли були третє місце, були дуже певні своєї перемоги, але тепер програли перші змагання з "Україною" 3:0 і другі заледве звели в-нічию, і тим самим відпали від дальших ігор. Команда СТ "Україна" — дійшла до фіналу з мистцем Національної Ліги Гамільтон-Стейлерс, і не багато бракувало, щоб "з послідних стати першими". Але, на жаль, програли в Гамільтоні 3:0, а в себе виграли 3:2, і так через некорисне відношення воріт команда СТ "Україна" закінчила свої послідні змагання, тільки як "віце-чемпіон плей-оф" Національної Ліги.

Провідниками першої команди були Тоні Візіліч — хорват, Евстахій Габа і Григорій Ригайло.

Юнаки понижче 23 р., крім своїх лігових змагань, брали участь у міжнароднім турнірі в Далес, Тексас. Юнаки СТ "Україна" розіграли три змагання: "Україна" і Німеччина 0:0, "Україна" — Мехіко 0:1, "Україна" — Даллас 0:1. Команда СТ "Україна" дістала грамоту від міста Далес і грамоту за участь у турнірі

Про деякі імпрези члени інформаційної референтури дописували до преси. Члени референтури зовнішніх зв'язків, заступали Т-во на нарадах КУК і "Українського Культурного Центру".

На святі з нагоди 90-річчя поселення українців у Канаді, яке влаштував Комітет Українців Канади, відділ Торонто, відзначено грамотами 3-ох членів СТ "Україна": Богдана Назарка, Івана Гетьманчука і Романа Костюка.

З'ясовуючи цілорічну працю Проводу за 1981 рік, приходиться ствердити, що хоч члени всіх референтур при СТ "Україна" працювали в міру своїх можливостей, то все ж таки на найбільше признання заслужили собі члени господарчої референтури і ті "добровольці" з проводу, які їм помагали в їхній нелегкій праці. Завдяки горстці вірних членів Т-ва, які постійно відвідували домівку СТ "Україна", і "дижурним", які жертвували свій вільний час і труд для Т-ва, господарський відділ осягнув маєткову суму, якою СТ "Україна" не могло почванитися за весь час свого існування, навіть за часів своєї "Золотої доби". Про цю їхню жертвенну працю для Т-ва найкраще говорив фінансовий звіт, який виказував:

Приходів	48,122.47	
Розходів		46,078.73
Сальдо з 1980 р.	45,640.19	
Сальдо на день 1. 12. 1981 р.		47,689.93
Балянс:	$93,762.66	$93,762.66

Маєтковий стан СТ "Україна" на день 1. 12. 1981 р. $130,469.90.

Так проминув 33-ій рік діяльности СТ "Україна" і провід приступив до підготовлення святкувань ювілею 35-річчя СТ "Україна", які мали б відбутися у 1983 році.

РІК 1982

На 34-их Річних загальних зборах СТ "Україна" — Торонто, які відбулися дня 20. 12. 1981 р., вибрано Провід Товариства, який пораз п'ятий підряд очолив Ярослав Фенин. Разом з ним до управи ввійшли: Маркіян Когут, як перший заступник голови, Борис Гуль — 2-ий заступник і Маркіян Комар як секретар Товариства.

Фінансово-господарський відділ

Лев Дичковський — референт, Іван Гетьманчук, Орест Гірак, Михайло Литвин, Богдан Опалевич, Володимир Закалужний, Василь Драбик — члени.

Організаційно-спортова референтура

Борис Гуль — референт, члени: Евстахій Габа, Гриць Ригайло, Степан Гаргай, Павло Келємбет, Омелян Дрогобицький, Богдан Липка, Володимир Савранчук і Маркіян Комар.

Інформативно-імпрезова референтура

Маркіян Когут — референт, члени: Роман Костюк, Роман Колісник і Зенон Зварич.

Зовнішні зв'язки

Теодор Грабовський — референт, Ярослав Фенин і Богдан Назарко — члени.

Контрольна Комісія

Василь Бойчук — голова, Володимир Ігнатович, Остап Стецьків, Іван Мокан — члени.

Товариський Суд

Осип Александер — голова, Теодор Грабовський і Володимир Рибак — члени.

Як кожного, так і біжучого 1982 р., — працю в Товаристві вів безперервно господарсько-фінансовий відділ.

Спортову діяльність започаткували відбиванкові команди в зимовому сезоні 1981 р. і свою першу рунду закінчили весною 1982 р.

Команда чоловіків у складі: Володимир Мельник, Михайло Боднар, Марко Кушніренко, Мстислав Федак, Андрій Кадикало, Ігор Кушпер і Ярослав Лойовський, змагалася в найвищій клясі "АА" і на 8 команд зайняла в першій рунді 7-ме місце. Опікуном був Павло Келембет. В осінньому сезоні Команда не закваліфікувалася до кляси "АА" і перейшла до кляси "А" і в розграх за першість Ліги "А" в першій рунді зайняла перше місце.

Команда дівчат у складі: Петруся Кушпер, Діяна Матис, Оля Трушик — капітан, Ганя Дермот, Ірка Соломон, Мар'янна Боднар, Оля Лялька, Оля Козак, Люба Кушнірик, Мотря Джулинська і Юля Процьків, змагались в Лізі "Інтермідієт Тім Рідженс" і на вісім команд: СТ "Україна", "Кугарс", "Калев", "Сісу" "Пантерс", "Солярс", "Стелла Маріс" і "Рейнбов Конекшн", здобула перше місце і закваліфікувала себе до вищої кляси.

Крім лігових змагань і участи в турнірі за першість УСЦАК, обидві команди виступили в турнірі на естонському фестивалі, в якому здобули перші місця. В турнірі УСЦАК команда чоловіків зайняла 3-те місце, а команда дівчат 4-те місце.

Футбол

З незалежних від СТ "Україна" причин, між СТ "Україна" і Національною Футбольною Лігою зайшов

конфлікт, через що футбольні команди СТ "Україна" у сезоні 1982 р. не брали участи в іграх Н. Ф. Л. Для полагодження конфлікту, справу віддано в руки адвоката. Цій справі дуже багато часу присвятив голова Товариства Ярослав Фенин.

В новоствореній українській футбольній Лізі, до якої належало 8 команд, змагались хлопці і дівчата з українських шкіл і молодечих організацій у віці від 6-ти до 9-ти літ (невже відродження ідеї спорту серед української молоді і громади?), одну команду, яка носить назву СТ "Україна", спонзорувало СТ "Україна", а її опікуном і тренером був Борис Гуль — спортовий референт Товариства.

Команда СТ "Україна" — на 10-ть змагань — три змагання виграла, два звела в-нічию, п'ять програла і на чотири команди у своїй групі зайняла третє місце.

Шахи

В шаховому турнірі УСЦАК, який відбувся в Детройті, від Спортового Товариства "Україна" — Торонто брали участь: Б. Назарко, Б. Степаненко і О. Харченко. Першуном турніру вийшов мґр. Мирослав Турянський. На другому місці знайшлися чотири змагуни, між ними Б. Назарко і Б. Степаненко — СТ "Україна" Торонто.

Спортове Товариство "Україна" Торонто було гідно зарепрезентоване на святі "День Української Спадщини", яке було присвячене вшануванню українського спортовика. Поміж багатьома визначними українськими спортовиками, з СТ "Україна" Торонто був відзначений Остап Стецьків, а на виставці "Української Спадщини" особливу увагу многотисячної публіки, відвідувачів виставки, привертав окремий куток СТ "Україна" своїми таблями і численними трофеями. Про виставку експонатів подбав голова Товариства Я. Фенин, який належав до Комісії підготови "Дня Спадщини" з

рамени СТ "Україна". Члени Референтури зовнішніх зв'язків брали живу участь на засіданнях-нарадах КУК, Українського Культурного Центру та з нагоди окремих громадських святкувань.

Інформативно-імпрезова референтура

Члени інформативно-імпрезової референтури, за виїмком Романа Костюка, який доповнив історію СТ "Україна", розпочату Ярославом Хоростілем, і Романа Колісника, який часто виручав секретаря (перешкодженого працею), на проявляли більшої діяльности.

В доповненні праці фінансово-господарчого відділу, на цьому місці слід згадати про спільну "Маланку" СТ "Україна" — "Дивізія", далі — "Святу Вечерю" для членів Товариства і вдалу осінню забаву.

В результаті праці більшости членів проводу, а зокрема господарчого відділу, і завдяки горстці членів, які платили членські вкладки (у звітному 1982 р. було їх 125), і які часто відвідували домівку Товариства, фінансовий звіт, фахово зроблений І. Моканом, виказував такі позиції:

Приходи:	$48,341.90
Сальдо з 1981 р.	$47,689.93
Разом:	$96,031.83
Розходи:	$36,094.84
Сальдо на день 1. 12. 1982 р.	$59,936.99
Разом:	$96,031.83

Маєтковий стан Товариства на день 1. 12. 1982 р. осягнув суму $145,395.46.

В звітному 1982 р. провід відбув 10-ть нарад, з пересічною приявністю 13-15 членів проводу (на загальне число 23 вибраних) і чотири наради у вужчому колі в справі дозволу розбудови клюбових приміщень і не-

поладків між СТ "Україна" і Національною Футбольною Лігою. Цим справам найбільше часу присвятив голова Товариства, Ярослав Фенин.

До канцелярії Товариства вплинуло 9-ть писем, а вийшло 6-ть, що свідчить про слабі контакти Товариства зі зовнішнім світом.

ЮВІЛЕЙ 35-РІЧЧЯ СПОРТОВОГО ТОВАРИСТВА "УКРАЇНА" — ТОРОНТО

В році 1982-ім, Провід Товариства, ставши напередодні 35-річчя існування і праці СТ "Україна", присвятив багато уваги підготові святкового відзначення цього ювілею. Одним із головних завдань у цій програмі визнано видання друком ІСТОРІЇ СПОРТОВОГО ТОВАРИСТВА "УКРАЇНА" — ТОРОНТО.

19 грудня 1982 року, в домівці Товариства відбулися 35-ті з-черги Звичайні річні загальні збори СТ "Україна", на яких обрано нову Управу в складі:

Володимир Ігнатович — голова, Лев Дичковський, Богдан Липка, Маркіян Когут — 1-ий, 2-ий і 3-ій заступники; Роман Колісник — секретар; Богдан Опалевич, Іван Гетьманчук, Василь Драбик, Орест Гірак, Володимир Борецький, Омелян Дрогобицький, Михайло Литвин, Володимир Закалужний, Степан Гаргай, Остап Стецьків, Евстахій Габа, Григорій Ригайло, Борис Гуль, Андрій Філь, Юрій Дроздовський, Степан Мельник, Богдан Степаненко, Теодор Грабовський, Богдан Назарко — члени.

Контрольна комісія: Василь Бойчук — голова, Іван Мокан — член.

Мировий суд: Борис Гуль — голова, Маркіян Комар і Володимир Лесюк — члени.

Новообраний провід, розпочинаючи свою діяльність у ювілейному році, доповнив намічену попередньою управою програму ювілейних святкувань окремими точками та приступив до їх виконування.

31 березня 1983 року започатковано святкування Ювілею товариською зустріччю всіх спортових команд у домівці СТ "Україна". 23 квітня відбулася подібна свят-

кова зустріч з колишніми змагунами, членами і симпатиками Товариства в тій же домівці.

14 травня влаштовано великий відбиванковий турнір УСЦАК, а в днях 21 - 23 травня шаховий турнір УСЦАК.

У відбиванковому турнірі взяли участь 19 команд з Америки і Канади, в тім 8 дівочих і 11 чоловічих.

Жіночі команди Америки репрезентували: Бофало, Рочестер, Клівленд, Чікаґо, Пассейк і Нюарк, а Канаду заступали: Пласт, СУМ і СТ "Україна", всі з Торонта.

Чоловічі команди прибули з Клівленду, Нюарку, Чікаґо, Бофало, Детройту і Міннеаполісу. З Канади брали участь у турнірі — ОДУМ, МУНО, Пласт, СУМ і СТ "Україна" — всі з Торонта.

Чемпіонат УСЦАК і трофеї переможців здобули: жіноча команда "Львів" з Клівленду і чоловіча команда СТ "Україна" з Торонта.

Склад жіночої команди "Львів" — Клівленд: Люба Завадівська, Ірина Завадівська, Катруся Оленчук, Рома Касараба, Люба Росул, Оля Моцьо, Маруся Ганич (ланкова).

Чоловіча команда СТ "Україна" — Торонто: Роман Олексій, Мстислав Федак, Михайло Боднар, Володимир Мельник, Андрій Кадикало, Ярослав Лойовський, Марко Кушніренко, Ігор Лотоцький, Леонід Сотник, Ігор Кушпер; Володимир Савранчук — капітан, Юрій Ігнатович — тренер і опікун.

Жіноча команда СТ "Україна" — Торонто, в складі: Люба Кушнірик, Юля Процьків, Оля Трушик, Ірина Соломон, Оля Лялька, Мотря Джулинська, Рома Джулинська, Петруся Кушпер, Христя Яріш, Надя Дендерис, Дарка Стерґіо і Мар'янна Боднар (капітан), у півфіналі відпала від дальших ігор.

По закінченні турніру відбулась товариська зустріч при смачній вечері в залі катедри св. Володимира в Торонті. Господарем турніру було СТ-во "Україна",

при дружній допомозі молодечих організацій ОДУМ, Пласт і СУМ — Торонто.

В лігових розграх чоловіча команда СТ "Україна", як першун кляси "А", осінню буде змагатися за вхід до найвищої кляси Торонтонської Ліги, т. зв. кляси "АА", а команда дівчат підготовляється до осінньо-зимового сезону.

Окрасою ювійлейних святкувань був 17-ий шаховий турнір, в якому взяло участь найбільше досі в історії УСЦАК число шахістів, в кількості 32. Повне признання за цей гарний турнір належиться незмінному ентузіястові королівської гри, довголітньому ланковому шахістів при СТ "Україна" і при делеґатурі УСЦАК на Канаду — справжньому "маршалові шахістів" — Богданові Назаркові. Господарем турніру було Спортове Товариство "Україна" Торонто.

Дня 11 червня перша футбольна команда СТ "Україна" розпочала свій літній сезон. По виході з Національної Ліги копаного м'яча, ця команда змагається тепер у т. зв. "Торонто енд Дістрікт Сакер Ліґ". Склад команди: А. Філь, І. Прокіпчук, Р. Мушка, І. Суліпка, Л. Довгалюк, М. Гарапин, Б. Липка, М. Свистун, С. Мельник, М. Сас, Я. Дичковський, М. Демічіяно, Р. Сибидло, В. Салюк, М. Репенда, Б. Дмитрів, В. Білик, М. Одинський. Тренером команди є Ігор Прокіпчук, опікуни: Б. Липка і Л. Філь.

Команда доросту належить до "Української дитячої ліги". Ця команда, як першун своєї ліги, брала участь у турнірі копаного м'яча в місцевості Еленвіл, Н. Й., у складі: А. Ґаланик, О. Максимів, Л. Курок, А. Демків, Д. Віцький, М. Прийма, І. Гарапин, В. Вайда, В. Кнавер, Д. Метельський, М. Метельський, Б. Боцян, П. Танчак, Я. Роговський, А. Якимів, С. Заразка, С. Бандера, М. Медвідський, С. Луців. Тренером команди був М. Гарапин, керівником В. Медвідський.

Вислід турніру:

"Україна" Торонто — Ню Йорк		3:1
"Україна" Торонто — Філядельфія		4:0
"Україна" Торонто — Ню Джерзі		4:0

Найкращим змагуном турніру був С. Заразка з СТ "Україна", за що був нагороджений гарним трофеєм.

Перший раз в історії Товариства в цьому ювілейному році в красках СТ "Україна" Торонто виступила команда "фестболу". Команда належить до ліги "Кісмет Фестбол", і на 11 команд у табелі зайняла золоту середину, 5-те місце. Склад команди "Фестбол": Юрій Дроздовський, Орест Шкляр, Роман Комарницький, Василь Ткач, Богдан Семко, Іван Лехіцький, Степан Обаль, Михайло Данкович, Андрій Барановський, Іван Рудик, Богдан Брукс, Богдан Трийсі, Ґлен Вілсон, Арвин Наперстко, Олесь Верткас.

Ця наша команда брала участь у трьох турнірах: Молсон, Кесвік і Квінсвей. В турнірі "Кесвік" виграла грошову нагороду в сумі сто долярів і дійшла до фінальних змагань. В першій рунді наша команда стрінулась з командою "Брек Електронік" і вирішила змагання у свою користь 11:5.

І так, у хвилині писання цих рядків, спортові ігри літнього сезону 1983 року добігають до свого кінця. А ювілейні святкування продовжуються згідно з наміченою програмою, а закінчаться випуском ювілейної книги історії СТ "Україна" Торонто та запланованим з тої нагоди бенкетом.

ОГЛЯНУВШИСЬ НАЗАД

Видаючи книгою історію, чи скромніше кажучи — хроніку Спортового Товариства "Україна" Торонто, провід мав на меті, в першу чергу, пом'янути добрим тихим словом всіх тих громадян — спортових діячів, які на протязі повних тридцять п'яти років були в той чи інший спосіб зв'язані з діяльністю нашого Товариства і які вже відійшли від нас у вічність.

З числа членів Проводу померли:

Інж. Євген Спольський, мґр. Ярослав Спольський, інж. Михайло Бриґідир (Степан Врублевський), дир. Євген Чучман, мґр. Андрій Лівак-Листок, інж. Андрій Палій, інж. Іван Лучків, Михайло Шмотолоха, Ярослав Хоростіль, Михайло Яремій, Осип Александер, Іван Чайківський, Олександер Желтвай, Іван Шупер, Іван Гетьманчук, Степан Рошко, Степан Раєвський.

Колишні змагуни СТ "Україна":

Степан Мисаковець, Степан Согуйко, Василь Курилюк, Володимир Хитра, Михайло Тихий, Теодор Семенюк.

Спомагаючі члени Товариства:

Проф. Лев Туркевич, Михайло Цебенко, Василь Андрусів, Йосиф Цвіренко, д-р Осип Бойко, Василь Попович, Євген Івашко, Евстахій Івашко, Ярослав Чуйко.

Всім Їм від нас сердечне — ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ!

Далі, метою ювілейних святкувань поставлено гідно відзначити і вшанувати *всіх учасників і співтворців* тієї гарної сторінки українського спорту на чужині і зробити підсумок тієї широкої спортової діяльности СТ "Україна" Торонто, яка в часі свого розцвіту мала у своєму складі: 8 футбольних команд, 5 команд відбиванки, 3 команди настільного тенісу, 1 команду гокею, 1

команду кошівки, 1 команду боксу і — десятки визначних шахістів. Коротко кажучи, наше Товариство було найбільш всестороннім спортовим товариством, якому — під тим оглядом — рівного не було у цілій Канаді.

Ось загальні підсумки:

Команди СТ "Україна" за час своєї спортової діяльности 1948 - 1983 роки здобули:

Перша футбольна команда — 10 першенств і 8 трофеїв;

Резерва футбольної команди — 1 першенство і 1 трофей;

Юньйори футбольної команди — 5 першенств і 5 трофеїв;

Доріст футбольної команди — 7 першенств і 5 трофеїв;

Команда відбиванки чоловіків — 11 першенств, 6 трофеїв, в тому чемпіонат Канади;

Команда відбиванки дівчат — 6 першенств і 3 трофеї;

Команда настільного тенісу — 3 першенства і 3 трофеї;

Команда кошівки чоловіків — 1 першенство.

А такі шахісти, як Іван Теодорович-Сук, Андрій Юсип чи проф. Лев Туркевич, зі своїм невтомним ланковим Богданом Назарком, не раз змагалися і виходили переможцями над світової слави шаховими майстрами та неодним трофеєм прикрасили ім'я й домівку СТ "Україна".

І тут слід згадати всіх тих, які своїми фінансовими допомогами улегшували організаторові турнірів ланковому Богданові Назаркові влаштовувати ті турніри. З почуттям глибокої вдячности, словами сердечної подяки, згадуємо постійних фундаторів шахових турнірів: Романа Чолкана, Остапа Винницького, Богдана Миндюка, співвласників фірми купна і продажу реальностей та загального обезпечення — Фірми Чолкан і Спілка, Мар-

кіяна Когута і Ігоря Куриліва — співвласників першого українського бюра подорожі "Блюр Тревел Ейджeнсі", довголітнього фундатора д-ра Осипа Бойка, як також Ярослава Лаптуту і Михайла Савку — співвласників фірми опалової оливи "Альберта Фюел", фірму "О. Предко Автободі", та великих прихильників нашого Товариства — Марію і Евстахія Ревегів — власників "Онтаріо Міт Продуктс", які своїми продуктами постійно збагачували буфет СТ "Україна".

На цьому місці складаємо врешті щиросердечну подяку за грошові пожертви на видання цієї історії нашого Товариства. Хай вдячна згадка про них іде в світ разом з цією книгою. Ось їх список:

ФУНДАТОРИ І ЖЕРТВОДАВЦІ НА ФОНД ВИДАННЯ ЮВІЛЕЙНОГО ЗБІРНИКА СТ "УКРАЇНА" ТОРОНТО, ОНТ.

Фундація "Прометей"	$500.00
Когут Маркіян	500.00
Стасів Іван	500.00
Кредитова спілка "Будучність"	250.00
Гуртівня ЮБіЕй Трейдінґ Лтд.	250.00
Осадчук Мирослав	200.00
Стасів Володимир "Сіпко"	200.00
Назарко Богдан	150.00
Лупиняк Андрій	100.00
Біневич Василь	100.00
Вжесневський Роман	100.00
Винницький Остап	100.00
Грабовський Теодор	100.00
Джулинський Орест	100.00
Дозорський Любомир	100.00
Драбик Василь	100.00
Дубик Василь	100.00
Ігнатович Микола	100.00
Келембет Павло	100.00
Коструба Євген	100.00
Кредитова спілка М. Б. св. Покрови	100.00

Недошитко В. 100.00
Мочерняки-брати 100.00
Онищук Ярослав 100.00
Ревеґа Стах 100.00
Сембай із синами 100.00
Опалевич Богдан 100.00
Тарновецька Ніна 100.00
Чума Ігор 100.00
Українська Кредитова С-на 100.00
"Арка" (вул. Квін), мґр. Кліш В. 50.00
"Арка"-Захід, п-во А. Чорнії 50.00
Костюк Роман 50.00
Фенин Ярослав 50.00
Козій Лев 50.00
Вест Енд Фармасі, Хабурський О. 50.00
Ігнатович Володимир 50.00
Ігнатович Іван 50.00
Дичковський Лев 50.00
Андрухів Андрій 50.00
Бардин і Залуцький адв. 50.00
Бицик Василь 50.00
Бибик Василь 50.00
Бойчук Василь 50.00
Борецький Володимир 50.00
Стецьків Остап 50.00
Степаненко Богдан 50.00
Гриник Володимир 50.00
Гаргай Степан 50.00
Ганачівський Андрій 50.00
Ґадач Ігор 50.00
Макар Володимир 50.00
Товариство к. вояків УПА 50.00
Дума В. і О., "Метро Фабрікс" 50.00
Грицина Р., "Астро Травел" 50.00
Івасиків Мирон 50.00
Лехновський І., "Армадейл" 50.00
Кардинал - Похоронне зав. 50.00

Микуляк Петро 50.00
Миндюк Богдан 50.00
Павич Юрко 50.00
Предко О., "Парквей Авто Боді" 50.00
"Альберта Фюел Ойл Лтд." 50.00
Фірчук Іван 50.00
Чикало Олександер 50.00
Чолкан Роман 50.00
Глібович Петро 50.00
Сірський Василь 50.00
Велигорський Мирослав 50.00
Гута М. І. 50.00
Антонович Володимир 50.00
Гуляк Володимир 50.00
Добровольський Роман 50.00
Ружицький Орест 50.00
Підзамецький Карло 50.00
Коваль Ярослав 50.00
"Фючер Фюел Ойл Лтд." 50.00
Валєр Микола 50.00
Ригайло Григорій 50.00
Габа Евстахій 50.00
Липка Богдан 50.00
Охрим Юрій 50.00
Бабій Лев 50.00
Юник Микола і Богдан 50.00
Мокан Іван 50.00
Юрійчук Теодозій 50.00
Ключник Славко 50.00
Москаль Мирон 50.00
"Гай-Ґрейд енд Валлпейпер" 25.00
Харидчак Павло 25.00
Парченко Тарас 25.00
о. Стефанів Маркіян 25.00
П-во Моцяки 25.00
Вецків Михайло 20.00
Грубий Антін 20.00

Коли до того додамо, що наше Товариство, поза згаданими добродіями, ні від кого більше ніякої допомоги не діставало, а до того, хоч було здане виключно на власні сили, все таки жертвувало зі своєї небагатої каси понад $4,000.00 на різні харитативні і національні українські цілі, тоді дістанемо ще повніший образ праці СТ "Україна" Торонто за 35 років існування.

І тут — з тим більшим жалем і болем доводиться ствердити, що з бігом років, українська громада, за малими вийнятками, сильно послабила своє заінтересування спортом, його великою динамічною силою, його беззаперечними високими виховними вартостями та дисциплінуючим і формуючим впливом на розвиток і зміцнення характерів, зокрема у випадку поневоленої бездержавної нації. Що ж ми бачимо навколо себе в цій передостанній декаді двадцятого сторіччя? Українська громада в Канаді (а й деінде), плаваючи серед благ "мамони", вже й призабула те недавнє минуле, коли то на зелену мураву вбігали одна за одною життєрадісні команди "Юксів" під грім оглушливих оплесків і радісних криків многотисячних мас українських "уболівальників". Трибуни великих стадіонів вгиналися під тягарем любителів українського спорту, які насолоджувалися доброю грою своїх спортсменів і з гордим самозадоволенням по кілька разів перечитували повні респекту й захоплення оцінки "Юксів" репортерами многотиражних англо- і франко-мовних газет. Нині наша громада вже й не згадує про всі ті подивугідні осяги й заслуги українських спортовців для загальної української справи. Тепер і в нас почали дивитися на спорт тільки під кутом професіоналізму та покланятися його символові — "золотому тельцеві".

А сучасна українська молодь? В основному, вона тепер зацікавлена радше різними видами борикань новітніх "глядіяторів", ніж благородними неспотвореними ідеями спорту. І тому стан, який заіснував у нас у цих вісімдесятих роках нашого сторіччя на полі тіловихован-

ня серед української громади м. Торонта й околиць (та й деінде) — не ворожить нічого доброго для українського спорту взагалі. Це проблема не тільки для Проводу СТ "Україна". Над цими справами повинна поважніше призадуматися і сказати своє слово *вся* українська громада, а бодай її провідні круги, "батьки народу". А насамперед — сама молодь, національно-духово свідома українська молодь, народжена й вихована вже тут, поза межами України. Чи тільки усвідомлюють собі українські батьки свою відповідальність за те, який дальший шлях оберуть собі їхні діти, з яких ідейним багажем і вирядом підуть вони у дальшу життєву мандрівку?

Таким знаком запитання, разом з цим неповним переглядом праці за рік 1983-ій і коротким підсумком діяльности СТ "Україна" за роки 1948 - 1983, закінчуємо першу частину історії Товариства, все таки з вірою і надією, що українська громада не допустить до безславного завмертя нашої спортової епопеї. Хай за 15 літ появиться краща, друга частина нашої історії, при нагоді

ЗОЛОТОГО ЮВІЛЕЮ СПОРТОВОГО ТОВАРИСТВА
"УКРАЇНА" — ТОРОНТО,

під ніколи непроминаючим животворчим гаслом:

"ЩОБ ДУХ І ТІЛО БУЛИ ЮНІ!"

Віримо, що так і станеться, і це буде вже в Українській Самостійній Соборній Державі.

SYNOPSIS

The forerunner of the Sports' Association UKRAINA in Toronto, Ontario, was the Sports' Club "SKALA", which was founded on May 16, 1948 at the local PROSVITA Society Hall. It was started by a group of sports enthusiasts who had recently immigrated to Canada, and was led by Wasyl Boytchuk.

After the initial organizational work, the founding meeting was held in May 30, 1948, at which time, the club's name was changed to "Sport's Association UKRAINA". The first executive elected at the founding meeting consisted of: Wasyl Boytchuk — President; Oleksander Derzhko — Vice-President; Volodymyr Stoyko — Secretary; Ivan Chaykiwsky — Treasurer; and Mykhailo Kopach — Manager. The Auditing Committee consisted of Oleksander Zheltvay, Stephan Genyk-Berezowsky and Roman Romanchukewych. The Associations' Arbitration Commission consisted of M. Sorokolit, S. Mazepa and Ivan Bahlaj.

For his dedicated and successful efforts in establishing contacts with other Canadian sports' authorities, Mr. S. Mackevych was honoured at the founding meeting by being appointed as the Honorary President of the Association.

The post World War II immigration of many good Ukrainian athletes to Canada gave rise to a speedy development of the scope and activities of the Association. Within a brief period of its inception, the Association iniciated several sections, including soccer, basketball, volleyball, table tennis, and chess.

The second annual general meeting of the Association was held on November 19, 1948, and saw the election of Myroslaw Welyhorsky as the new President. At this meeting, the members accepted the Constitution of the Ukrainian Fitness Council, approved its symbol, and selected the colours of the Association.

With the new spring season, the young Ukrainian sports' enthusiasts could be seen in many parks and gymnasiums. The first soccer team impressed thousands of soccer fans with its performance, and soon became the most popular team in the Toronto area.

In May 1949, a delegation consisting of Professor V. Hayowsky, O. Chykalo and M. Welyhorsky attended a meeting of the Canadian Dominion Soccer League, and proposed the application of the Club to become a member of the Soccer League. Thus, the Association became the first Ukrainian sports' association to become a member of the Soccer League of Canada.

The first soccer team played in the second Division, winning twenty-five out of the thirty-three games, tying four and losing four games.

At the end of the 1949 season, SA UKRAINA captured the division title of the Senior League, the Daily Star Cup. It received recognition as the best team of the Senior League and won the Loblaws Cup. It crowned its successful season by winning the Halliwell Cup, as the winner in the Inter-City competition between Toronto and Hamilton.

The success of the soccer team was reported by an enthusiastic local press:

THE GLOBE AND MAIL:

"The Ukrainians completely dominated the game and crushed the WANDERERS by score of 12:0."

THE TELEGRAM:

'The Ukrainians crushed SPARTA 6:0".

THE GLOBE AND MAIL:

"Before a large number of spectators, that stood in four rows deep around the field, the Irish and Ukrainians tied the game 1:1. The crowd was the biggest yet on this famous field".

THE TELEGRAM:

"The Ukrainians are getting closer to winning the championship by defeating SANGAMO with a score of 7:0".

THE GLOBE AND MAIL:

"The brilliant elegant style of play by the Ukrainians

against the CANADIANS was enthusiastically appreciated by the spectators".

TORONTO DAILY STAR:

"EAST YORK UNITED defeated the strong Ukrainian team, but it was more by luck, since the Ukrainians controlled most of the game".

The brilliant success of the first soccer team of SA UKRAINA in the 1949 season made it possible for the Association to join the NATIONAL SOCCER LEAGUE in 1950, the senior Ontario soccer league.

In the same year, the volleyball team captured the championship of the Intermediate League, the thereby the Toronto title. The chess team captured an impressive second place in the highest division. The Association's basketball team captured the championship of the Ukrainian League.

The growth and success of the SA UKRAINA continued into 1951. It was this year, that the table tennis club achieved its greatest success. The men's team, which consisted of Maksym Trofymovych, Valentyn Bilous and E. Stepko, captured first places and championship cups in both team and individual competitions, advancing to the highest Toronto Division. In double's competition, M. Trofymowych and W. Bilous won the championship and the cup, defeating the four-time champion D'Eble of the Senior League. The women's team advanced to the finals, but were defeated by FIREBANKS, who had the current Ontario champion as one of its team members.

The junior soccer team won the championship and the Ontario Cup, and senior soccer team won its first NSL Cup.

Bill Entwist, writing in the Toronto Daily Star, remarked:

"The Ukrainian operate the biggest soccer team system, having three youth teams in action. Now, the Ukes have 89 players, and it is easy to see that by 1952 they will have over 100 players."

Bill Entwist was right on target with this prediction, since by 1952, the SA UKRAINA Club had five soccer teams with 103 players; two volleyball teams with 14 players; two table

tennis teams with 10 players; and a division of chess with 17 players.

In the 1952 season, both the junior and bantam teams of the soccer division of the Association won their respective league championships and cups. The table tennis team once again won the championship of the Toronto Division, and the first soccer team captured the Arnold Cup.

The fifth anniversary celebration of the Sports' Association UKRAINA was held in Toronto in 1953. The first soccer team celebrated this anniversary by becoming the first "ethnic" soccer team in Canada to win the championship of the NATIONAL SOCCER LEAGUE. They also won the play-offs and emerged as the winner in the competition for the Broadview and Fred Hamilton Group.

The great success of the SA TORONTO UKRAINA soccer team and the success story of MONTREAL ITALIA (which, in fourty-three games only once conceded defeat), led the CANADIAN SOCCER ASSOCIATION to organize a "show-down" between the two best teams in Eastern Canada. The big game was played on October 10, 1953, and saw the Ukrainian team triumph a convincing 3:1 win over the "Azzuris", thereby securing the status of being the best soccer team in Eastern Canada, and Canada as a whole.

For its constant development of soccer, especially at the junior level, the TORONTO SA UKRAINA Club, along with the MONTREAL ITALIA Soccer organization, received a letter of commendation from the Canadian Soccer Association.

As part of the fifth anniversary celebrations of the Association, TORONTO UKRAINA hosted an unofficial championship match for the primacy of Ukrainian Soccer in North America with the powerful "LEVY" (Lions) team from Chicago, U.S.A. Close to 8,500 soccer fans watched this exciting game which was won by UKRAINA with a score of 6:1. The UKRAINA team proved once again that they were the best Ukrainian soccer team in North America.

Not to be outdone by the senior soccer team, the Junior UKRAINA soccer team also won the year's championship and

Провід С.Т. „Україна" 1982—1983 р.
Сидять зл. до пр.: Т. Грабовський, Б. Гуль, Яр. Фенин — голова 1982 р., В. Ігнатович — голова 1983 р., Р. Костюк, І. Гетманчук. Стоять зл. до пр.: Б. Назарко, Литвин, М. Когут, Г. Ригайло, О. Стецьків, В. Закалужний, Л. Дичковський, Ю. Дроздовський, Б. Опалевич.

Провід С.Т. „Україна" Торонто 1982 р і 1983 р.
Сидять зліва: В. Закалужний, Б. Гуль, Я. Фенин — голова Товариства 1982 р. В. Ігнатович — голова Товариства 1983 .р Р. Костюк, І. Гетьманчук. Стоять зліва: Г. Ригайло, С. Габа, С. Мельник, М. Литвин, В. Борецький, Л. Дичковський, О. Стецьків, Ю. Дроздовський, Б. Назарко, А. Філь, Б. Опалевич

Команда відбиванки С.Т. „Україна" Торонто, 1983 р. — першун УСЦАК 1983 р.
Клячать зліва: Р. Олексій, М. Федак, В. Савранчук, В. Мельник. Стоять зліва: В. Ігнатович — гол. Товариства, Я. Лойовський, М. Кушніренко, І. Лотоцький, М. Боднар, А. Кадикало, Ю. Ігнатович. Неприсутні: Л. Сотник, І. Кушпер.

Трофеї С.Т. „Україна" Торонто.

С.Т. УКРАЇНА

ЧЕМПІОН НАЦІОНАЛЬНОЇ ЛІҐИ

ТРЕНЕР 1-ШОЇ СОТНИКА ЕЛЬКАЙДУК

ЛІКАР ПОЛК. М. ТЕРЕВЕНКОВ

ВАЛЕНТИН БІЛОУС

ЮРІЙ БІЛОУС

ЯРОСЛАВ ШЕВЧУК

МИХАЙЛО МАЛАЦЮК

ВОЛОДИМИР СТЕБЕЛЬСЬКИЙ

ВОЛОДИМИР ІГНАТОВИЧ

РОМАН ПАЛЧИШИН

ВОЛОДИМИР ЗАЛІЗНЯКОВСЬКИЙ

ОСТАП СТЕДЬЧІВ

ВІННО ТРІСКАЙ

БОГДАН ОПАЛЕВИЧ

ТАРАС БРЕЗДЕНЬ

ТРОФЕЙ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЛІҐИ

СТЕПАН МИКОЛЮВИЧ

ГРИГОРІЙ ВИГОЙЛО

ІВАН МОЧЕРНЯК

ЯРМО ШПЕРЛЬ

АНАТОЛЬ ШАПКО

ВОЛОДИМИР ХИТРА

ОМЕЛЯН ДРОГОБИЦЬКИЙ

1951

ФОТО: М. ЧЕРНИШ

С.Т. "УКРАЇНА"
ТОРОНТО
ПЕРШУН ОНТАРІЙСЬКОЇ
НАЦІОНАЛЬНОЇ ЛІГИ
1953

С.Т. УКРАЇНА ПЕРШУН НАЦІОНАЛЬНОЇ ЛІГИ
ТОРОНТО
В.БОЙЧУК
М.САВКА
І.ШУМСЬКА
К.МУЛЬКЕВИЧ
В.КОСТЮК
М.ОСАДЧУК
Я.ХОРОСТЕНЬ
1954
О.СТЕЦЬКІВ
М.ВАЛЕР
Б.ОПАЛЕВИЧ
В.ВРТІК
С.МИСАКОВЕЦЬ
Т.СЕМЕНЮК
В.ЗАКАЛУЖНИЙ
В.ДИЧКІВСЬКИЙ
Г.РИГАЙЛО
Р.ГАБА
В.ЛЕСЮК
В.СНИЛИК
Г.БІЛИК
А.ДИЧКІВСЬКИЙ
М.БЕРЕЗА
А.ЕРЦЕГОВИЧ
О.СОРОКІВСЬКИЙ

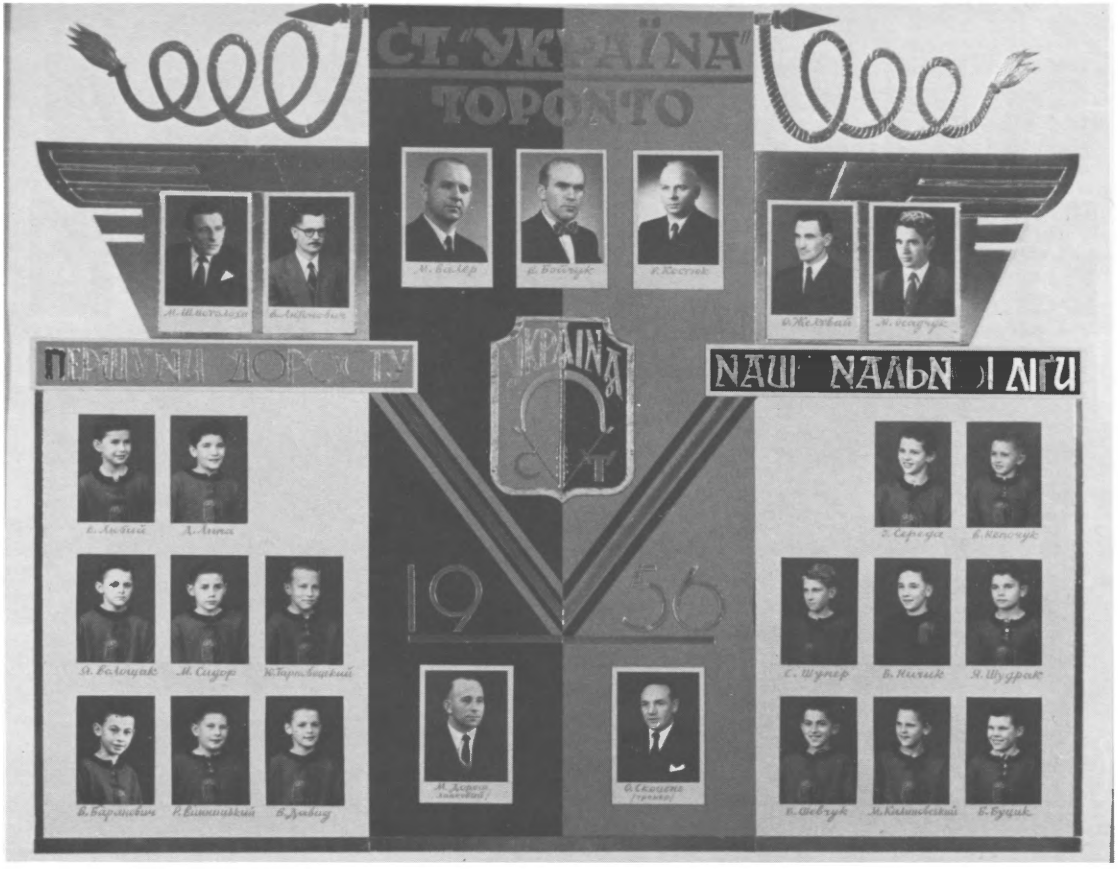
СТ. "УКРАЇНА"
ТОРОНТО
ПЕРШУНИ ДОРОСТУ
НАШІ НАДІЇ
УКРАЇНА
1956

"УКРАЇНА"
TORONTO
С.Г.
1956
ПЕРШЕНСЬКА ДРУЖИНА ЮНАКІВ
NATIONAALNOI ЛІГИ

ГРАМОТА

Сестер Служебниць Пресвятої Непорочної Діви Марії

Оцим посвідчаємо, що Вп. П. Укр. Спортове Тво "Україна"

зложив (-ли) дар в сумі двадцять пять долярів — ($25.00)

на Дівочу Академію СС. Служебниць в Анкастер, Онт., і став (-ли) Добродієм (-и)

цеї Інституції.

Дата 8го лютого 1954

СЕСТРИ СЛУЖЕБНИЦІ П.Н.Д.М.

С. Созонта Сл. П.Н.Д.М.

Сестра Настоятелька

S. A. Ukraina

It gives me a great deal of pleasure to extend hearty congratulations on behalf of the Council and Citizens of Metropolitan Toronto to the S.A. Ukraina Men's Volleyball Team on its outstanding achievement in winning the Canadian Senior Men's Volleyball Championship, and returning it to Ontario after an absence of five years. The recent success of the team in the finals at Laval University, Quebec, when it defeated the Grand Beach Goats of Winnipeg, Manitoba, by a score of 3 - 0, marks an achievement in which every citizen of the Metropolitan community takes justifiable pride.

The notable contributions that have been made for many years by our Metropolitan citizens of Ukrainian descent in the area of athletic development, as well as the cultural enrichment of the lives of all our citizens, is widely recognized, and their continual enthusiastic participation in all aspects of community endeavour (of which the success of S.A. Ukraina is a splendid example) is justification for the importance that we place on the remarkable contribution that they have made to the Canadian heritage of which we are so proud.

May I take this opportunity to extend greetings and good wishes for the continued success of S.A. Ukraina, and to all who have contributed in any way to bringing this honour to Metropolitan Toronto.

Metropolitan Toronto Chairman.

Toronto, April 1975.

CANADIAN SENIOR MEN'S VOLLEYBALL CHAMPIONS

WHEREAS the Sports Association Ukraina Volleyball Team has brought fame and honour to the City of Toronto by winning the Canadian Senior Men's Volleyball Championship at Laval University in Quebec City;

AND WHEREAS this team in defeating the Winnipeg team in the finals has brought outstanding recognition to this City and also the championship back to Ontario;

THEREFORE BE IT RESOLVED that the membership of this team be recognized for distinguishing itself in a national championship, not only by those who follow the exploits of volleyball teams, but by all those citizens who recognize that through team discipline character-building qualities are developed which are necessary to the health and strength of a nation, not only for the moment but for the future progress and well-being of the community and Canada as a whole.

Signed and Sealed on this sixteenth day of April, 1975.

David Crombie
Mayor

M. M. Campbell
City Treasurer and Keeper of the Civic Seal

G. T. Bartlett
City Clerk

Комітет Українців Канади

відділ Торонто

ГРАМОТА

для

Спортового Товариства „Україна" (Торонто)

з признанням для членів відбиванкової команди С.Т. „Україна"

за здобуття чемпіонату Канади в 1975 році

Дано в Торонті, дня 7 вересня 1975 року

За Управу Відділу КУК

голова

секретар

CERTIFICATE OF PARTICIPATION

DALLAS CUP II

This is to certify that UKRAINIAN JUNIORS of the TORONTO Soccer Club participated in DALLAS CUP II, April 15th-20th, 1981 in Dallas, Texas.

Hosted by the Texas Longhorns Soccer Club.

Ronald B. Griffith

TOURNAMENT DIRECTOR

OFFICE OF THE MAYOR/CITY OF DALLAS

Proclamation

WHEREAS, Dallas has become a true gateway to the world, welcoming international visitors, businesses and industries; and

WHEREAS, the emergence of Dallas as an international city has been exemplified by increasing activity at Dallas/Fort Worth Regional Airport, the world's seventh busiest and the nation's largest, the expanding World Trade Center complex, the growing numbers of world-wide corporation locating in Dallas, and the thriving international banking activities; and

WHEREAS, Dallas' long tradition as a gracious host is further indicated by groups of dedicated citizens committed to extending a welcome hand to international visitors; and

WHEREAS, soccer in Dallas has gained unprecedented popularity with all members of the family as both spectator and participants; and

WHEREAS, the Texas Soccer Ambassadors Association and the Texas Longhorns Soccer Club are hosting Dallas Cup II, a tournament designed to promote soccer in Dallas and bring the world, the United States, and Dallas closer together both on and off the field.

Now, Therefore, I, Robert S. Folsom, Mayor of the City of Dallas, do hereby proclaim April 15-20, 1981 as

DALLAS CUP II WEEK

in the city and urge citizens to support the tournament and to welcome Ukranian Juniors Soccer Club to Dallas.

Robert S. Folsom

Mayor, The City of Dallas

ПРИВІТ ПОСЛА ОНТАРІЙСЬКОГО ПАРЛЯМЕНТУ П. ІВАНА ЯРЕМКА

Надзвичайно приємно мені привітати і зрозуміло-українську "С. Україна" з нагоди її хвалебні ювілею. Історії, яка, в продовж цього короткого часу, коли С. Україна дякам собі вистояла, переживала їх сторінку справжнього.

Вами всеми, особливо на передові кожного часу, дяками для Вас чимало Вашим працьовитим і щодня вірним приятелем цього сторінку. Вам тому в Канадійському сторі призначений місце.

Нехай Вам пропоне на кожнім кроці, чи то в праці чи в розвагі, і нехай інша С. Україна буде завжди сильною дійсною сторінкою дуга.

Тепло Вам як найкращих бажань на майбутнє.

Вам на вірстані,

Іван Яремко

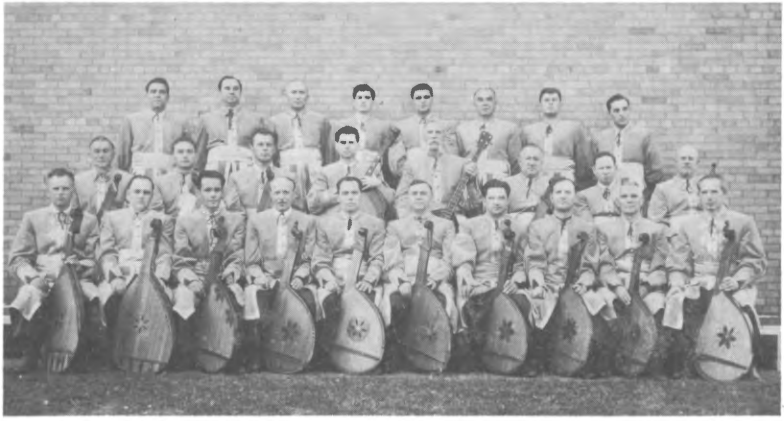

З нагоди 5-літнього ювілею
СТ- Українки Тиреніто - бажаємо
дальших успіхів на славу Українського
сценічного мистецтва.
Тиреніто 2-11-53р. Григорій Китаєв

В. Тиховський Д. Черненко
Ivan Шаль
Ф. Роброй О. Толкачова
Г. Seifert
Ф. Мотиз
Ф. Лисовський
Гетьро
Садовий

+ M. O'Reilly

captured the Toronto Cup by winning the Toronto city championship.

The fifth anniversary celebrations of the Association concluded with the blessing of the Club's flag, which was attended by a special guest from England, the Hetmanych Danylo Skoropadsky.

The following year, 1954, continued to be a triumphant one for the Senior soccer team of UKRAINA. As defending champions, they again won the championship of the NATIONAL SOCCER LEAGUE. The team's popularity and fame was illustrated by the many friendly games played against such teams as: "Sich" from Elizabeth, N.J., representing the state of New Jersey; the Winnipeg "Scottish" from Manitoba, teams from Ottawa, "Slovak" from Chicago, Ill.; "Plast-Pryat" from Philadelphia, Penn.; "Chernyk" from Detroit, Mich. and "Ukraina" from Montreal, Quebec.

Guest appearances in Winnipeg were covered by the local press:

WINNIPEG FREE PRESS:

"For Toronto UKRAINA, the Manitoba Selects were simply no match".

THE WINNIPEG TRIBUNE:

"The Ukrainians completely outplayed the Manitoba Selects with their quick passes, extraordinary speed and fantastic shots, which have not been demonstrated here for a long, long time".

The Very Reverend Semen Izhyk, an outstanding Ukrainian community leader in Winnipeg, wrote about UKRAINA's guest appearance in that city:

"Your visit to our city, the Capital of Ukrainian Canada, did more to our political and patriotic life than any of our concerts or public manifestations".

In 1955 year Ivan Suk-Teodorovych won the chess championship of Ontario for the Ukrainian Club in a tournament of twenty-two players.

The reserve Senior Soccer team of UKRAINA won first place in its division, and the division cup. The Junior soccer team

finished in second place, and the "Dorist" ("bantam") team won the championship of its division.

Again in 1955 the Senior soccer team of UKRAINA captured its third consecutive championship of the NATIONAL SOCCER LEAGUE. But, unfortunately, this triumph was to be the team's "swan song", as the team's stars became older and burdened by family and business concerns.

In 1956, the combined youth teams of UKRAINA and SUM captured both the championship and the "Globe and Mail" and "Toronto Telegram" Cups. In the final game, which was played on October 21, 1956, the team defeated the TORONTO TRYZUB by a score of 3:0. The "Globe and Mail" trophy was presented to the UKRAINA team by the President of the National Soccer League, Mr. Ed. Woring.

In 1957 D. Kulyk, who was a member of the Club's chess team, captured the championship and the "Backley" Cup. During the tournament he played to a draw against the well known master Dr. Winterton.

In that year's World Cup Soccer qualifying competition between Canada and Mexico, the following players of the UKRAINA team were included on the Canadian team: O. Steckiw, W. Zakaluzhny and M. Bereza. These same players represented the Canadian team in its victory of 3:2 against the U.S.A. The UKRAINA players were the key figures in this victory, Zakaluzhny and Bereza being the most dangerous attackers, and Steckiw billed the "field general" of the Canadian team.

In 1958, the Club's basketball team captured first place in its division, and with it the Toronto championship.

The men's volleyball team won all of its games without losing any sets, and advanced from the B to the A group.

One of the biggest attractions of 1958 was the exhibition soccer match between Toronto UKRAINA and "ADMIRA" FC VIENNA (Austria), which the Austrian team won by a score of 3:0. Some comments by the visiting team about UKRAINA's performance:

Zeyk, the Captain: "A very good, fair game".

Habizl: "UKRAINA is a very good and fair team".

Oleos, the Goalkeeper: "The best team we played on our tour".

In 1959, the youth team of the Club again finished first in its division for the year.

In 1960, Ivan Teodorovych-Suk representing the Club, captured first place in individual competitions in the Ontario chess championship, winning over twenty-eight other players. In an international two-day tournament involving 22 players, Mr. Teodorovych also captured the invitational tournament title by winnig with six and one-half points over the Hungarian, Foesster (6 pts.), the Lithuanian, Vaytonis (6 pts.), the German, Drake (6 pts.) and the English entry, Kebell (5 pts.).

In 1960 the women's volleyball team of the Club won the championship of the "Ukrainian Sports' Association of Canada and the U.S.A." (USCAK).

The men's volleyball team won first place in its division in 1961 and was promoted to the highest division of the Ontario Volleyball Association.

The first soccer team of UKRAINA captured the "Labatts Cup", by winning the 1961 play-off of the National Soccer League.

Both the men's and the women's volleyball teams captured the championship of the "Ukrainian Sports' Association of Canada and the U.S.A." (USCAK) in 1962.

In 1963, the senior soccer team of the Club again won the play-offs of the NATIONAL SOCCER LEAGUE and the "O'Keefe Cup", while the women's volleyball team once again captured the championship of USCAK.

After a nine-year lull, the senior soccer team won the 1964 championship of the NATIONAL SOCCER LEAGUE as well as the play-offs, and thereby became a "Double-champion", winning both cups in the same year.

In 1964, the junior team won the cup sponsored by the professional league and the championship of Toronto.

In that year, the women's volleyball team won, for the third consecutive time, the USCAK championship. Also in 1964,

Mr. B. Nazarko won first place in the "Chess Club" tournament, with brilliant victories.

In 1965, the youth soccer team of the Club won the "Etobicoke Guardian" Cup, while the young chess-player, Roman Turkevych, won an international chess tournament, winning thirteen out of fourteen games played.

In 1966, Bill Boytchuk, the former President of Toronto UKRAINA, was re-elected as President of the NATIONAL SOCCER LEAGUE, for the fourth consecutive time, and Ostap Wynnyckyj, a member of the Club, was elected as Vice-President of the NATIONAL SOCCER LEAGUE.

In that year, both the men's and women's volleyball teams of the Club again won the championship of the "Ukrainian Sports' Association of Canada and the U.S. A." (USCAK).

The men's volleyball team repeated this victory in 1967.

1968 was to be the most critical year for the UKRAINA Sports' Association. In an attempt to maintain the high level of performance of the senior soccer team in the NATIONAL SOCCER LEAGUE, the previous executives of the Club had enlisted foreign players for great sums of money, which brought the Club to a state of near bankruptcy.

Having left the former club house, and searching for a new home, the Club faced its largest task. The annual meeting was held at the Ukrainian People's Home, and the Club was faced with possible dissolution. At this critical moment of the Club's existence, former players and enthusiasts came to the rescue. O. Steckiw, W. Zakaluzhny, L. Dyczkowsky, W. Lesiuk, A. Horsky, M. Shmotolokha, S. Harhay, D. Kulyk, D. Melnyk and N. Bundza began the new "era" of the Club.

On May 31, 1969, they began the task of rebuilding the Club by acquiring a new building for the club. The high mortgage costs, as well as costs involved in keeping a team in the NATIONAL SOCCER LEAGUE, prevented the Club from maintaining the previous high participation level in overall sports' activities. Nevertheless, the main goals were fulfilled, and the Club continued to exist and participate in other fields of sports' activities.

Although the senior soccer team of the Club did not attain the high achievements of the 1960's, the volleyball team of the Club established a string of successes in the 1970's, capturing the men's volleyball championship of Canada in 1975, and thus ensuring the continued success of the Club's sports programme.

In 1983, the 35th anniversary year of the Club, the Club operates two soccer teams, a men's and women's volleyball team and a baseball team. The club's chess section is also very active.

In this year the men's volleyball team captured the championship of the "A" division, thereby advancing to the top Double "AA' league. The team also won the USCAK volleyball championship.

In a highly successful USCAK chess tournament sponsored by the club, UKRAINA chess players captured first, second and third place. The club's bantam soccer team won a USCAK soccer tournament in New York.

At the height of its success from 1953 to 1960 S.A. UKRAINA in Toronto can boast the fielding of eight soccer teams, five volleyball teams, three table tennis teams, one hockey team, one basketball team, a baseball team, a boxing team and of operating a highly successful chess program.

In all, UKRAINA must be counted among one of the most active sporting associations in Canada, whose diverse programmes and successes, in soccer and volleyball in particular, are probably unmatched. It should be noted that these successes were made possible largely through the volunteer work and efforts of UKRAINA members, without backing by corporate or large business concerns as is often the rule in sports today. Credit must also be given to the Ukrainian Canadian community in Toronto, which through the years has given UKRAINA its support.

The table below provides an indication of the successes and achievements of UKRAINA teams from 1948 to 1983:

	First place and league championship	Tournament and Cup championship
Senior soccer teams	10	8
Senior soccer reserve teams	1	1
Junior soccer teams	5	5
Bantam soccer teams	6	6
Men's volleyball teams	10	6
Women's volleyball teams	6	3
Table tennis teams	3	3
Basketball team	1	0
Chess	0	15

Today, UKRAINA SPORT ASSOCIATION is a vibrant and developing organization. As the older membership fades, it is replaced by young and dynamic second generation youth which is working to attain the success and glory of Ukraina of the fifties and sixties in order that the ASSOCIATION'S GOLDEN JUBILEE in 1998 will mark even greater achievements.

СПИСОК СВІТЛИН

Стор.:

Василь Бойчук 19
Мирослав Іван Велигорський 24
Ярослав Хоростіль 34
Євген Чучман 46
Степан Романець 47
Степан Павлюк 60
Карло Мулькевич 106
о. митрат Семен Іжик 122

Вкладна ч. І. (Роки 1948-1957), між сторінками ..... 160 і 161

стор. 1: а) Початкова перша команда копаного м'яча СТ "Україна" 1948 р.
б) Перша команда копаного м'яча СТ "Україна" Торонто, 1949 р.
стор. 2: а) Команда доросту СТ "Україна" Торонто, 1949 р.
б) Футбольна команда юньйорів СТ "Україна" в 1949 р.
стор. 3: а) Перша команда відбиванки СТ "Україна" в 1949 р.
б) Команда відбиванки СТ "Україна" Торонто, 1949 р.
стор. 4: а) Змагуни футбольної команди СТ "Україна"
б) Друга футбольна команда СТ "Україна" 1950 р.
стор. 5: а) Першуни настільного тенісу 1951 р.
б) Боксер СТ "Україна" 1950 р. — Володимир Габа
стор. 6: а) Перша команда копаного м'яча СТ "Україна" 1951 р.
б) Шахісти СТ "Україна" 1951-1955 рр.
стор. 7: а) Друга футбольна команда 1951 р.
б) Футбольна команда юньйорів 1951 р.
стор. 8: а) Посвячення прапору СТ "Україна" Торонто, 1953 р.
б) Провід СТ "Україна" 1953 р.
стор. 9: а і б) Фраґменти з посвячення прапору СТ "Україна"
стор. 10: а) Учасники беннету СТ "Україна" Торонто, 1953 р.
б) Товариська зустріч СТ "Україна" Монтреаль — СТ "Україна" Торонто
стор. 11: а) Монтреальці вітають змагунів СТ "Україна" Торонто, 1954 р.

б) Команда відбиванки СТ "Україна" Торонто, 1954 р.
стор. 12: а) Перша футбольна команда СТ "Україна" Торонто, 1954 р.
стор. 13: б) Футбольні команди доросту і юньйорів СТ "Україна" Торонто, 1956 р.
стор. 14: а) Перша футбольна команда СТ "Україна" Торонто, 1956 р.
б) Доріст СТ "Україна" Торонто, 1956 р.
стор. 15: а) Змагуни доросту копаного м'яча СТ "Україна" 1956 р. (контужений Юрко Тарнавський)
б) Команда відбиванки СТ "Україна" Торонто, 1956 р.
стор. 16: а) Перша команда копаного м'яча СТ "Україна" 1957 р.
б) С. Согуйко — голова суддів Нац. Футбольної Ліґи
Михайло Бриґідир — С. Врублевський 164
Учасники шахового турніру в 1958 році 173
Роман Костюк 224
Володимир Рибак 245
Михайло Шмотолоха 264
Богдан Назарко 274
Володимир Ігнатович 312
о. митр. Іван Кіт 332
Ярослав А. Фенин 350

Вкладна ч. II. (Роки 1958-1981), між сторінками 352-353
стор. 1: Змагання футбольних команд "України" Торонто і "Адміри" Відень, 1958 р.
стор. 2: а і б) Учасники шахового турніру в Торонті 1959 р.
стор. 3: а) Команда кошиківки СТ "Україна" Торонто, 1959 р.
б) Д-р О. Бойко і Богдан Назарко, шаховий турнір 1960 р.
стор. 4: а) Учасники шахового турніру в Торонті 1960 р.
б) Команда відбиванки СТ "Україна", чемпіон УСЦАК, 1964 р.
стор. 5: а) Футбольна команда юньйорів СТ "Україна" 1964 р.
б) Провід СТ "Україна" Торонто в 1965 р.
стор. 6: а і б) Беннет СТ "Україна" Торонто, 1965 р.
стор. 7: а) Яр. Хоростіль і В. Дзера, шаховий турнір 1968 р.
б) Перша команда копаного м'яча СТ "Україна" Торонто, чемпіон НФЛ 1965 р.
стор. 8: а) Збірна футбольна команда СТ "Україна і О.СУМ Торонто, 1973 р.
б) Шаховий турнір УСЦАК, Торонто, 1968 р.
стор. 9: а) Футбольна команда "Олд Боїв" СТ "Україна" Торонто, 1974 р.

б) Футбольна команда "Олд Боїв" СТ "Україна" Торонто, 1975 р.
стор. 10: Команда відбиванни СТ "Україна" Торонто — чемпіон Канади 1975 р.
стор. 11: а) Зустріч в ратуші м. Торонта після здобуття "Україною" чемпіонату Канади у відбиванці 1975 р.
б) Зустріч з пресою з тої ж нагоди
стор. 12: а) Провід СТ "Україна" Торонто 1976 р.
б) Змагання "Селепків" з СТ "Україна" Торонто, 1979 р.
стор. 13: а) Команда відбиванки СТ "Україна" 1980 р.
б) Перша футбольна команда СТ "Україна" Торонто, 1980 р.
стор. 14: а) Учаснини 13-го шахового турніру в Торонті 1981 р.
б) Перша футбольна команда СТ "Україна" Торонто, 1981 р.
стор. 15: а) Я. Фенин і П. Безкачко, шаховий турнір 1981 р.
б) В. Ігнатович і Р. Дусанівський, шаховий турнір 1981 р.
стор. 16: Члени фінансово-господарської референтури СТ "Україна"

Вкладка ч. III. (Роки 1982-1983), між сторінками 384-385
стор. 2: а і б) Провід СТ "Україна" 1982-1983 рр.
стор. 2: а) Команда відбиванки СТ "Україна" Торонто, першун УСЦАК 1983 р.
б) Трофеї СТ "Україна" Торонто
стор. 3: (Табльо): СТ "Україна" — чемпіон Нац. Ліґи, 1951 р.
стор. 4: (Табльо): СТ "Україна" Торонто — першун Онтарійської Нац. Ліґи 1953 р.
стор. 5: (Табльо): СТ "Україна" — першун Нац. Ліґи Торонто, 1954 р.
стор. 6: (Табльо): СТ "Україна" Торонто — першун доросту Національної Ліґи 1956 р.
стор. 7: СТ "Україна" Торонто, першунська дружина юнанів Нац. Ліґи 1956 р.
стор. 8: Грамота Сестер Служебниць ПНДМ (Анкастер) для СТ "Україна" Торонто
стор. 9: Лист признання голови метрополітального Торонта П. Ґодфрея для СТ "Україна" Торонто з приводу здобуття чемпіонату Канади у чоловічій відбиванці, 1975 р.
стор. 10: Лист признання з тої ж нагоди від мейора м. Торонта Д. Кромбі
стор. 11: Грамота КУК в Торонті для СТ "Україна" з тої ж нагоди
стор. 12: "Сертифікейт оф партісіпейшн" для футбольної команди юньйорів СТ "Україна" Торонто за участь у змаганнях за "Даллас Кап II" у Даллас, Тексас, 15-20. 4. 1981

стор. 13: Проклямація мейора м. Даллас, Тексас, з нагоди футбольних змагань за чашу "Даллас Кап II", та з привітанням для команди юньйорів СТ "Україна" Торонто
стор. 14: Привітальний лист посла Івана Яремка з нагоди 5-річчя СТ "Україна" Торонто
стор. 15: Привіт для СТ "Україна" Торонто у його 5-річчя, від Капелі Бандуристів Гр. Китастого (1953 р.)
стор. 16: Кир Максим Германюк, митрополит

Вкладка ч. IV. (Різні рони), між сторіннами ..... 416 і 417
стор. 1: а) Команда "Адміра" — Відень перед змаганнями копаного м'яча з командою "України" Торонто, 1958 р.
б) Підписи змагунів "Адміри" у пропам'ятній книзі СТ "Україна"
стор. 2: Підписи представників української громади під привітанням для СТ "Україна" Торонто
стор. 3: Учасники 17-го Шахового турніру в Торонті за першість УСЦАК, 21-23 травня 1983 р.
стор. 4: Інж. М. Барабаш вручає трофей чемпіонові Шахового турніру Вінторові Дзері

ПОКАЗНИК ІМЕН І ПРІЗВИЩ

[Числа, позначені зірочкою (*), показують сторінки зі знімками даних осіб. Римські цифри показують вкладку зі знімками (I, II, III, IV), а арабські біля них — (непозначені) сторінки зі знімкою даної особи].

Аномапол, Елнар, 291
Александер, Осип, 236, 237, 242, 246, 256, 265, 272, 280, 284, 290, 292, 299, 305, 314, 324, 326, 328, 336, 341, 344, 351, 355, 358, 363, 373, II-11, II-12, II-14
Альберта, Фюел Ойл, лтд., 377
Андерсон, Джордж, 178
Андерсен (-сон?), 55, 83
Андреїв, В., 104
Андрець, І., п-і, 100, 104
Андрусишин, З., II-5
Андрусів, Василь, 373
Андрухів Андрій, 376
Антонович, Володимир, 153, 154, 377, III-6, III-7
Арка, книгарня, 376
Арка-Вест, книгарня, 376
Армадейл, 376
Армстронґ, 236
Артимчук, Петро, 277
Арцберґер, К., 25, 77, 129, I-2, I-4
Астро Травел, 376

Бабиченко, Ольга, 25, 32, 104
Бабій, Лев, 377
Баглай, І., 20, 381
Базилевич, Володимир, 348
Базилевич, М., 104
Балабан, Т., 25, 109
Балабан, Ярослав, 35, 36, 48, 57, 61, 137
Банасюк, О., п-і, 118, 149, 168, 183, I-11
Бандера, Степан, 370
Барабаш, Мирон, інж., IV-4
Баранович, В., I-14, III-6

Барановський, Андрій, 371
Бардин, М., мґр., 41, 52, I-6
Бардин і Залуцький, адв. с-на, 376
Бартош, 208
Барчинська, 224, 239
Бассет, Джордж, 214
Бачинський, Борис, 33, 334, 340, 346, 353
Бачинський, Мирон, 25, 35, 36, 48, 57
Беднарський, Володимир, 4, 304
Безначко, Павло, 197, 272, 283, 288, 309, 321, 333, 335, 340, 356, 360, II-14, II-15, IV-3
Бей, Б., I-15
Бей, Микола, 155, 168, 182, 225
Бенасевич, Лев, 253
Белл, Уеллен, 291
Бенеш, Ярослав, о., 88, 104, 199, I-8, II-4
Бень, Джордж, 224, 236, 237, 319
Береза, Мирон, 67, 79, 82, 94, 95, 119, 120, 123, 124, 129, 133, 146, 156, 161, 162, 170, 196, 208, 236, 248, 265, 386, I-12, III-4, III-5
Березовська, Наталка, 320, 329
Березовський, інж., 47 (див. теж Ґеник-Березовський С., інж.)
Березовський, В., 309, 334, 335, 340, 346
Бернер, Еріна, 239, 249, II-4
Бертус, 108
Бецький, 54
Беш, В., 105
Бзовий, Б., 197
Бибик, Василь, 104, 271, 353, 376
Бицик, Василь, 376
Бідяк, Данило, 72, 104, 126, 155, 242, I-8, III-7
Бідяк, Тарас, 167, 189, 192, 196, 214, 224, 225, 259, 323, 338, 345, 370, II-14
Білек, Г., 78, 79, 81, 94, 95, 119, 123, 124, 129, 133, 144, 145, 176, III-4, III-5
Білик, В., 370
Білинський, Богдан, інж., 359
Біловус, Ю., I-6
Білоус, Валентин, і брати, 31, 41, 54, 56, 63, 70, 73, 80, 83, 118, 383, I-5, I-7, III-3
Біневич, Василь, 55, 69, 375
Бірґемаєр, 248

Бітті, 242
Благітка, Володимир, 52
Блонарович, Лев, інж., 174, 273, 274, 294, 340, 346, 353
Бобінец, В., 63, II-9
Богатирчук, Ф., д-р, 32
Богдан, Віра, 27, 32, 35, I-3
Богдан, Д., 54
Боґуський, Е., 184
Боднар, Е., 57, 61
Боднар, Мар'янна, 318, 330, 364, 369
Боднар, Михайло, 252, 359, 364, 369, II-13, III-2
Боднар, Христина, 358
Боєчко, Богданна, 320, 329
Боєчко, Катруся, 320, 329
Божик, В., 101
Бойко, Осип, д-р, 137, 150, 184, 194, 373, 375, II-3
Бойко, Петро, 167, 184
Бойчук, Василь, радний, 19*, 20, 25, 48, 57, 61, 69, 72, 80, 104, 106, 107, 239, 154, 200, 204, 209, 211, 212, 223, 233, 237, 248, 257, 265, 277, 282, 292, 319, 320, 321, 337, 344, 345, 350, 351, 358, 363, 368, 376, 381, 388, I-8, I-9, II-5, III-4, III-5, III-6, III-7
Бойчуки, брати-юнаки, Ігор, М. і Юрко, 270, 271, I-10
Бойчук, Степан, 20, 22, 25, 104, I-1
Болюх, Михайло, 126, 127, 197, 232, II-4,
Бон, М., II-14
Борецький, Володимир, 239, 241, 243, 246, 248, 254, 256, 261, 265, 270, 272, 275, 277, 278, 280, 303, 309, 326, 328, 336, 344, 345, 368, 376, II-8, III-1
Борецький, Ізидор, єпископ, 306
Борис, Оксана, 270
Боровець, В., 352
Боцян, Б., 370
Бравн, В., 283
Бредлей, Г., 208, 210, 215
Брездень, Тарас, і брат, 52, 54, 69, 82, 225, III-3
Бренен, І., I-16
Бреннан, 161, 170, I-14
Бриґідир, Михайло, сот., і родина, 164*, 373 (див. теж Врублевський, Степан)
Брик, 13
Бронбенк, 89, 200

Брукс, Богдан, 371
Будиниш, 225
"Будучність", кред. с-ка, 375
Буйняк, Ірина, 149, 168, 183, 201, 239, 249, I-11, II-4
Буйняк, Теодозій, мґр., 90
Бундза, Наталка, 265, 388
Буката, В., 249
Бурке, Павло, 196, 336, 344, 349, 351, 353, 355, 358
Бурко, Ігор, 282
Буртон, Тед, 276
Бурхович, О., III-7
Буцин, Б., I-14, III-6
Буцин, Володимир, мґр., 104
Бяда, 189

Вайда, В., 370
Вайтоніс, 33, 45, 55, 58, 83, 129, 192, 202, 271, 387
Вайнрайх, 242
Вайнрехт, 236
Валєр, Микола, 76, 81, 104, 117, 119, 126, 139, 200, 204, 212, 377, I-12, III-4, III-5, III-6, III-7
Ванат, Т., 29
Вахна, Е., д-р, 38
Велигорський, Іван-Мирослав, 8, 10, 24*, 25, 26, 27, 32, 47, 377, 381, 382, I-2
Вергановська, Віра, 47, 55, 118
Вернюк, Михайло, 278, 284
Вертнас, Олесь, 371
Вест-Енд Фармасі, (О. Хабурський), 376
Вецків, Михайло, 377
Вецьків, Мирося, 318, 330
Вжесневський, Роман, 55, 375
Винник, О., 360
Винницький, Остап, д-р, 69, 118, 126, 127, 139, 153, 161, 174, 185, 198, 201, 212, 242, 248, 271, 273, 283, 374, 375, 388, I-6, II-2, II-4
Винницький, Р., I-14, III-6
Висоцький, І., III-7
Вихір, П., 105
Віґ, Золтан, 276
Візіміч, Тоні, 361
Війтюк, М., 167

Віловбі, Овенс, 195, 202
Вілсон, Ґлен, 371
Вільк, Ярослав, 107, 171, 200, 278
Вінтертон, д-р, 156, 386
Віцький, Д., 370
Влайковіч, 41, 73, 132
Власюк, Е., IV-3
Войтович, Іван, 282, 303, 307, 308
Волинян, Петро, ред., 70
Волошанський, Павло, 277, 288, 303, 308, II-13
Волошанський, Петро, 282, II-13
Волощак, Я., I-14, II-5, III-6
Ворінґ, Едвард, 115, 148, 177, 286, 386
Вртік, В., 66, 69, 95, 119, 124, 129, I-12, III-4, III-5
Врублевський, Степан, сот., (див. теж Бриґідир, Михайло), 163, 164*, 165, 182, 193, 199, 373, II-1
Вуйцік, А., II-7
Вуйцік, Т., II-5
Вукасиновіч, 208, 215
Габа, А., II-14
Габа, Володимир, 54, I-5
Габа, Евстахій, 52, 53, 59, 66, 78, 79, 81, 93, 94, 119, 123, 133, 144, 237, 248, 303, 325, 336, 337, 341, 344, 348, 351, 352, 355, 357, 358, 360, 361, 363, 368, 377, I-7, II-9, II-12, II-13, II-14, III-1, III-4, III-5
Габіцль, Еріх, 176, 386
Габусь, Іван, 285
Гай-ґрейд енд Воллпейпер, 377
Гайдучок, Степан, 45
Гайовський, В., проф., 23, 26, 382
Гайський, О., див. Новицький, Осип
Галай, В., 222, 236
Галай, Славко, 239, 259, II-5
Галич, п-і, 118
Галушка, М., Т., 29, 31, 53, I-2, I-4, I-7
Галущак, Дмитро, 35
Гамілтон, 222
Ганачівський, Андрій, 376
Ганич, Маруся, 369
Гаранджа, Іван, 232, 289, 299, II-4
Гарапин, І., 370

Гарапин, Михайло, 259, 282, 288, 299, 300, 323, 351, 352, 370, II-9, II-13
Гарас, О., п-і, 118, 149, 168, 183, 201, 224, 239, I-11, II-4
Гарас, Т., IV-3
Гаргай, Степан, 218, 221, 225, 230, 235, 237, 240, 241, 246, 255, 256, 265, 267, 72, 278, 280, 284, 290, 299, 300, 305, 306, 313, 314, 326, 328, 336, 341, 344, 351, 355, 358, 363, 368, 376, 388, II-11, II-12, II-14
Гейне, 222, 226
Германюк, Максим, митр., III-16
Гетьман, Мих., ред., 70
Гетьманчук, Іван, 241, 246, 305, 313, 314, 326, 337, 344, 351, 355, 358, 361, 363, 368, 373, II-12, II-16, III-1
Гетьманчук, Михайло, 311, 314, 320
Гивіт, Денис, 291
Гирич, В., 346
Гишка, Славка, 320, 329, 330
Гіннен, 222, 224, 236
Гірак, Євгенія, 315
Гірак, Ігор, 308, 323, 341, II-8, II-12
Гірак, Орест, 31, 163, 165, 182, 193, 235, 272, 278, 284, 299, 305, 313, 314, 326, 330, 336, 344, 351, 355, 358, 360, 363, 369, II-9, II-11, II-14, II-15, IV-3
Гладун, Іван, 27, 66, 68, 69, 82, 129, 134, 135
Глібович, Петро, д-р, 27, 36, 38, 41, 48, 52, 57, 72, 104, 126, 139, 154, 165, 242, 377
Глуховецький, А., IV-3
Глушко, С., 309, IV-3
Гнатейко, Мирон, 308, 323, 330, 341, II-8
Гнатів, 194, 196
Голдун, Іван, 230, 232, 278, 284, 290
Голик, С., 31, 170, I-2, I-4, I-9
Голік, М., Ф., 318, 320, II-10
Голіяд, Люба, 318, 330
Головатий, М., 57
Голод, Р., 216
Голота, Денис, 104, 126
Гонтар, Іван, 90
Горбань, М., 104
Горинь, Дарна, 318, 330
Горохов'янка, Р., 29, 41, 53, I-1, I-2, I-4, I-7
Горський, Андрій, 29, 41, 52, 73, 170, 265, 270, 281, 388, I-1, I-4, I-6
Гошоватюк, Ю., 31, 54, I-2, I-7

Гошулян, І., 303, 352
Грабовський, Теодор, інж., 272, 284, 290, 299, 305, 313, 316, 326, 335, 336, 337, 342, 344, 345, 351, 355, 358, 363, 364, 368, 375, II-12, III-1
Гриненко, 53
Гриник, Володимир, 376
Гринів, С., 232
Гриновець, І., 104
Грицина, Р. ("Астро Тревелс"), 376
Грубий, Антін, 377
Гузилян, Роман, 283, 321, 326
Гулей, (І.), Ярослав, 282, 303, 307, 308, II-13
Гуль, Борис, 54, 69, 82, 132, 133, 144, 182, 185, 200, 204,216, 218, 225, 230, 235, 238, 239, 240, 241, 246, 248, 249, 254, 256, 266, 278, 284, 290, 299, 303, 304, 305, 306, 313, 314, 326, 328, 336, 344, 348, 351, 352, 355, 358, 363, 365, 368, I-7, I-9, II-5, II-9, II-10, II-12, II-14, III-1
Гуль, Лев, 352, II-9
Гулян, Володимир, 377
Гулян, Степан, сот., 126
Гуменюк, Гуменюкова площа, 127
Гумінілович, Марко, 311, 320
Гусин, Лев, 72, 76, 107, 154
Гута, М. І., д-р, 377
Гуцулян, д-р, 32, 33
Гушулян, О., III-7

Ґадач, Ігор, 376
Ґайґер, Ал., 291, 302, 307
Ґаланик, А., 370
Ґалантий, Н., 322, 323
Ґальобі, Нін, 308
Ґаляті, Нін, 323, 330, 341
Ґарвін, 222, 226
Ґарденіч, 177
Ґведос, І., 307
Ґвілдис, 69
Ґелей, Роман, 309, 320, 347, 351, II-10
Ґеник-Березовський, С., інж., 20, 22, 33, 309, 321, 335, 381, I-1, II-4, II-8, II-14
Ґерус, Мирон, 184
Ґіль, І., II-14

Ґірвен, 194, 196
Ґнопко, Зенон, 104, 137
Ґодфрей, Поль, 319, II-11
Ґос, 314
Ґошулян, 73
Ґросман, Аллен, мін., 292
Ґросс, Джордж, 178

Давид, В., 221, III-6
Давид, І., 105, 236, 237, 242
Давид, Р., 259
Давосир, М., д-р, 182
Данкович, Михайло, 371
Дацишин, І., 167
Дацишин, Р., 167
Д'Ебл, 56, 383
Дейнека, Микола, 184
Дейчаківський, Володимир, 72, 104, 106, 154
Демічіяно, П., 370
Демейн, 276
Демків, А., 370
Дендерис, Надя, 369
Дербіш, Ліда, 330
Дербіш, Люба, 318
Держко, Олександер, 20, 22, 25, 26, 33, 48, 55, 69, 104, 107, 381
Дермастія, І., 222, 236, 242
Дермот, Ганя, 356, 364
Де Сісто, Ф. (І.), 208, 215, 222, 236, 237, 242
Джексон, 123
Джімі, 341
Джулинська, Мотря, 358, 364, 369
Джулинська, Рома, 369
Джулинський, Орест, 375
Дзера, Віктор, 273, 274, 282, 288, 289, 309, 321, 333, 340, 346, II-7, IV-3, IV-4
Дзядик, Антін і Роман, 35, 104, 137, 218, 225, 227, 235, 240, 241
Дзяма, Е., 323
Дибайло, Петро, 28, 31, I-2, I-4
Дичковська, Ганна, 315, II-12
Дичковський, Володимир, 73, 76, 78, 79, 81, 93, 94, 119, 124, 129, 144, 146, 156, 160, 196, 223, 303, 353, I-12, II-9, II-14, III-4, III-5

Дичновський, Лев, 73, 76, 78, 79, 81, 93, 94, 95, 119, 123, 125, 129, 133, 144, 156, 161, 189, 223, 248, 265, 272, 303, 305, 309, 313, 314, 322, 323, 326, 327, 330, 336, 341, 344, 347, 350, 351, 353, 355, 358, 363, 368, 376, I-12, II-8, II-9, II-12, II-16, III-1, III-4
Дичновський, Ярослав, 308, 322, 323, 330, 341, 348, 370, 388, II-8, II-13, II-14
Дідун, Володимир, 148
Дідур, Роман, 105
Дідушик, Я., III-7
Дмитренко, Михайло, 96
Дмитрів, Богдан, 282, 303, 307, 308, 370
Дніпро, Богдан, 209
Добрич, В., 273, 274
Добровольський, Роман, 377
Добрянська, В., 126
Добрянський, Володимир, 22, 32, 33, 34, 45, 61, 69, 70, 72, 76, 147, 165, 182, 184, 218, I-8, II-4
Довгалюк, Леонід, 194, 195, 196, 202, 208, 210, 214, 216, 222, 236, 237, 242, 47, 259, 261, 284, 285, 290, 291, 307, 313, 314, 323, 336, 342, 344, 352, 355, 357, 358, 370, II-9, II-14
Довгалюк, Павло, 214, 222, 236, 291
Довганюк, Володимир, ("Гриць Зозуля"), 247, 304, II-6
Довжанський, Є., 52, 53, 69, 185, I-7
Додч, Мет, 178
Дозорська, 56
Дозорський, Любомир, 54
Донцов, Дмитро, д-р, 75
Допта, Лев, 84, 104
Дорош, М., III-6
Драбик, Василь, 193, 351, 355, 358, 363, 368, 375
Драґун, 41
Драке, 198, 387
Дренслер, 129
Дрогобицька, М. (І.), 118, 149, 155, 201, 224, 265, I-11
Дрогобицький, (Е.), Омелян, 52, 83, 128, 169, 170, 303, 323, 353, 363, 368, II-9, III-3
Дроздовський, Володимир, 351
Дроздовський, Юрій, 368, 371, III-1
Дубик, Василь, 375
Дубинська, Оля, 224, 239, 249, II-4
Дубинський, Юрій, 42, 55, 69, 239

Дума, В. і О., (Метро Фабрікс), 376
Думин, Роман, інж., 84, 138
Дуркот, Галя, 359
Дусанівський, Роман, 334, 335, 360

Ейве, д-р, 33
Еліяшевська, 262
Еліяшевський, Іван, 309, 330, II-10, II-11
Ендерсон, Рон, 291
Ентствістл, Билл, 53
Ерцеґовіч, Тоні, 79, 81, 93, 119, 124, 144, 147, 161, 169, 189, 196, 215, I-14, I-16, III-4, III-5

Єйна, 334, 335
Єлліс, 341

Жаровський, Богдан, 211, 212, 218, 227
Жарський, Едвард, д-р, 8
Желтвай, Олександер, 20, 22, 25, 29, 31, 41, 64, 67, 72, 76, 85, 104, 139, 154, 173, 200, 209, 211, 212, 215, 254, 256, 257, 260, 262, 284, 290, 299, 373, 381, I-1, I-2, I-4, I-8, III-6, III-7
Желтвай, Т., II-6
Жінчишин, Василь, д-р, 35, 36, 38, 48, 57, 116
Жірард, 174

Завадівська, Ірина, 369
Завадівська, Люба, 369
Закалужна, Катруся, 270, 271
Закалужна, А. Параня, 315, II-12
Закалужний, Володимир, 52, 59, 66, 68, 69, 78, 79, 93, 94, 95, 119, 125, 129, 133, 134, 135, 146, 155, 156, 161, 162, 168, 170, 178, 185, 189, 192, 196, 214, 215, 241, 246, 248, 254, 256, 265, 270, 272, 275, 278, 281, 284, 288, 290, 293, 299, 300, 303, 305, 306, 309, 313, 323, 326, 344, 351, 353, 355, 358, 363, 368, 386, 388, I-7, I-11, II-9, II-12, III-1, III-3, III-4, III-5
Закалужний, Роман, 249, 277, 299, 308, 313, 314, 315, 326, 351, II-12
Закалужний, Ігор, 327
Залуцький, адв., 376
Заразна, С., 370, 371
Заяць, Юрко, 309, 320, 330, 336, II-10
Зварич, Зенон, 351, 355, 363

Здрілич, 63
Зелик, 53
Зибліневич, Євген, ред., 187
Зиман, 45
Зольдатіч, Карль, 176, 177

Йонґ, В., 208
Йонґ, М., 302, 307, 308
Йонґ, Т., 302, 308

Іваник, В., 54
Іванишин, В., 105
Івасиків, Мирон (Мирослав), 211, 212, 216, 376
Івашко, В., о., 104, 149
Івашко, Євген, 36, 48, 57, 61, 104, 256, 373
Івашко, Евстахій, 373
Івашко, Л., III-7
Івашко, Роман, 336
Ігнатович, Володимир, 52, 54, 69, 79, 119, 125, 133, 144, 155, 161, 208, 212, 218, 230, 235, 237, 239, 240, 248, 261, 284, 290, 299, 305, 306, 312*, 313, 314, 320, 325, 326, 336, 338, 342, 344, 345, 350, 351, 358, 363, 368, 376, I-14, I-15, II-5, II-7, II-10, II-12, II-14, II-15, III-1, III-2, III-3, III-4, IV-4
Ігнатович, Іван, 132, 133, 134, 155, 168, 196, 214, 222, 224, 225, 226, 239, 244, 303, 323, 352, 376, I-14, I-15, I-16, II-9
Ігнатович, Лариса, 318, 330
Ігнатович, Микола, 144, 149, 155, 352, 375, I-15
Ігнатович, Т., 126
Ігнатович, Таня, 318, 330
Ігнатович, Юрко, 309, 320, 351, 359, 369, II-10, III-2
Іґен, Т., 161, 169, 180, 189, 192, I-14, I-16
Іжик, Семен, о. митрат, 122*, 123, 333, 385
Іленчук, 31, 237
"Італіяно", 31

Кавун, П., II-8
Кадикало, Андрій, 351, 359, 364, 369, II-13, III-2
Калиновський, М., I-14, III-6
Канновен, І., 302, 307
Капій, Богдан, 54, 221, 239, 277
Кардинал — похоронне заведення, 376

Карелля, 215
Карльос, 341
Карпінський, С., 318
Карсон, 123, 237
Карузо, Люї, 236, 276
Касараба, Рома, 369
Касій, Ігор, 282
Касій, Петруся, 356
Кашуба, В., 104
Кащій, Володимир, 182
Ке, Віра, 345
Кебель, 198, 387
Келембет, Павло, 54, 261, 345, 347, 351, 352, 355, 356, 359, 363, 375, II-13
Келлі, 242
Кенна, Л., 222
Кеннінґгем, 208
Кенновен, Джім, 291
Керас, 242
Кернуш, Роман, 277, 282, 303, 308
Керн(с), 208, 215
Кецала, О., IV-3
Кизимик, Р., 184
Кисілевська, Олена, 108
Китастий, Григорій, 101
Кищук (Кіщук), Б., 184
Кищук, В., 167, 184
Кінта, Степан, 89, 104, 200
Кінґсвуд, В., II-4
Кісик, Стефанія, 360
Кіт, Іван, о. митрат, 332*, 333
Кіт, І., 29, 170, I-4
Кіт, Т., 28, 170, I-1
Кіш, Роман, 319
Клейтон, Роні, 276
Кліш, Володимир, мґр., 126, 139, 165, 182, 194, 212, 218, 235, 246, 346, 376
Клос, Леся, 313, 314, 318, 320, 326, 328
Клос, Я., 340
Ключник, Славко, 377
Кміциневич, Роман, 305, 313, 327, 337

Кнавер, В., 54, 370
Кобрин, 29, 31
Ковалик, Дарка, 320, 329
Ковалишин, 32, I-3
Коваль, Іван, 54, 63, I-7
Коваль, Яр., 256, 268, 303, 323, 351, 377, II-9
Ковальчук, А., 57, 104, 284
Ковальчук, В., 334, 335
Когут, Маркіян, 261, 262, 281, 288, 290, 299, 300, 305, 306, 309, 313, 314, 321, 326, 335, 337, 340, 341, 342, 345, 351, 353, 355, 356, 358, 360, 363, 368, 375, II-12, III-1
Козак, 283, 294
Козак, Оля, 364
Козирський, М., 356
Козанчин, Петро, 235, 240, 241, 246, 249, 256
Козій, Лев, 376
Козловський, Янів, проф., 90, 200
Кокс, 176, 178
Колґен, Франк, 276
Колдун, П., 184
Колісник, Роман, 351, 355, 358, 363, 366, 368, II-14
Коллінікос, Джордж, 323, 330
Колодій, Михайло, 36, 104
Колтун, Ю., IV-3
Комар, Маркіян, 294, 334, 335, 338, 340, 344, 346, 350, 351, 355, 356, 358, 360, 363, 369, II-14, II-15, IV-3
Комарницький, Роман, 371
Коморовська, Ліда, 320, 329
Коморовський, Роман, 311, 313, 314, 318, 320, 326, 330, 337,
Конарський, Євген, 282, 302, 303, 307, 308
Конотопський, Ю., 27, 35
Конський, Андрій, 323, 330, 341, II-8, II-13, II-14
Копач, Мих., 20, 381
Копій, Михайло, 321
Копій, Б., II-5
Копій, І., II-5
Копій, М., IV-3
Копій, Т. (Г), 303, 308
Кореньовський, І., 104
Королюк, 69, 79
Королюк, п-і, 183

Коротишин, Іван, 282
Косачевич, Юрій, 66
Косачевич-Яворський, З., 61
Коструба, Євген, 375
Костюк, А., II-6
Костюк, Роман, 2, 3, 4, 5, 27, 28, 36, 57, 61, 72, 84, 104, 106, 139, 140, 150, 154, 173, 200, 211, 212, 218, 227, 229*, 235, 240, 241, 256, 272, 280, 284, 290, 291, 299, 300, 305, 313, 314, 326, 327, 333, 337, 344, 346, 347, 349, 358, 361, 363, 366, 376, II-5, II-6, II-11, III-1, III-5, III-6, III-7
Кох, 61
Коцур, В., 256
Коцур, М., III-7
Коцур, Р., III-7
Кравс, Зенон, 284, 290, 299, 300, 305, 313, 314, 315, 316, 344
Кравченко, Андрій, 144
Красник, Іван, мґр., 87, 104
Крач, 170
Крейґ, Ален, 276
Кривонос, Яр., 309
Кришталович, Ігор, 104
Кромбі, мейор, 319
Крузель, Оля, 356
Крук, Г., 192, 196, 208, 215, 216, 242
Крушельницький, Володимир, 163, 272
Кубійович, Володимир, д-р, 109, 316
Куда, Д., 54
Кудловський, 71
Куземчук, 259
Кузилян, Р., 334, 335
Кузь, В., мґр., 225
Кузьмин, Микола, 241, 256, 299
Кузьмин, Р., 347
Кулешник, Василь, 22, 25
Кулик, Дмитро, 33, 44, 55, 56, 69, 70, 83, 118, 128, 151, 156, 174, 185, 265, 386, 388, I-6
Кулик, О., 167
Куліш, 31
Купич, Богдан, 282, 303, 308
Курилик, 155
Курилів, Ігор, 356, 360, 375

Курилюк, Василь, 149, 168, 323, 373, I-7, I-15
Курилюк, М., п-і, 52, 68, 118, 149, 168, 201, 224, 239, I-11, II-1, II-4
Курівчак, В., III-7
Курок, Л., 370, II-9
Кусій, Юрій, 151
Кучер, Петро, 105
Кучерепа, Іван, д-р, 39, 41, 52, 84, 104
Кучкуда, Олесь, 22, 29, 41, 42, I-1, I-4, I-7
Кучмій, Богданна, 320
Куций, Василь, 90, 182, 187, 212
Куціль, Роман, 303, 304, 319, 334, 335
Кушнір, П., 104, 151
Кушніренко, Марко, 359, 364, 369, III-2
Кушнірик, Люба, 318, 356, 358, 364, 369
Кушнірик, Марійка, 318
Кушнірик, Петруся, 330
Кушпер, Володимир, 282, 309, 347
Кушпер, Ігор, 282, 309, 320, 347, 351, 359, 364, 369, II-10, II-13, III-2
Кушпер, Петруся, 356, 358, 364, 369

Лаб'юк, Микола, 278
Лавринович, Ігор, 322, 323, 330
Лавришин, Р., I-2
Лавришин, Славко, 31, 54, 59, 256, I-2, I-7
Ладомир, Ч., 184
Лайкиш, С., 104
Лаптута, Ярослав, 27, 35, 36, 47, 104, 325, 375
Лебедович, О., д-р, 174
Левицька, Марта, 318, 330
Левицький, Андрій, 323, 330
Левицький, Борис, 341
Левицький, Олег, 282, 303, 308, 320, 351
Ленніс, 63
Ленко, Роман, 322, 323, 351, 352, 355, 360
Лесів, Д., 105
Лесюк, Володимир, 79, 81, 93, 94, 95, 119, 120, 123, 129, 144, 170, 185, 248, 256, 265, 303, 313, 336, 368, 388, I-14, I-16, III-4, III-5
Лех, Н., п-і, 32, 55, I-3
Лехіцький, Іван, 371
Лехіцький, Павло, д-р, 22, 29, 32, 42, 194, I-3
Лехновський, І. ("Армадейл"), 376

Липа, Д., I-14, III-6
Липка, Богдан, 322, 323, 348, 363, 368, 370, 377
Лисан, Орест, 54, 70, 132, 133, 144, 149, 155, 160, 161, 168, 169, 176, 189, 192, 196, 208, 214, 222, 236, 247, 261, 270, 303, 323, 352, I-14, I-16, II-9
Лисанюк, М., інж., 104
Ліван-Листок, Андрій, мґр., 154, 162, 373
Лисяк, В., 215
Лисяк, Олег (О-як), ред., 8, 88, 89, 97, 98, 101, 103, 104, 200
Литвин, Михайло, 337, 344, 351, 355, 358, 363, 368, III-1
Ліщинський, Степан, Ю., 282, I-7
Ллесас, Н., II-13
Лойовський, Ярослав, 351, 356, 359, 364, 369, II-13, III-2
Ломаґа, Р., 309
Лотоцький, Ігор, 310, 320, 359, 369, II-10, III-2
Лубів, Василь, 321, 334, 335, 340, 345
Лупиняк, Андрій, 55, 118, 156, 283, 321, 334, 335, 353, 356, 360, 375, II-14, IV-3
Лучків, Іван, інж., 72, 104, 126, 153, 154, 158, 165, 173, 182, 194, 373, I-10
Лучків, Володимира, I-10
Луцик, Володимир, 200, 212, 230
Луцишин, Ю., 334, 335
Любий, В., I-14, III-6, III-7
Люблянський, 222
Лялька, Оля, 247, 364, 370
Лярсен, Б., 273
Ляхович, І., II-14

М. Б. св. Покрови, кред. с-на, 375
Магуда, П., 22, 31
Мазепа, С., 20
Майола, М., II-13
Маїк, М., II-14
Макар, Володимир, 4, 11, 104, 126, 154, 376, I-10
Макар, Павло, 80
Макар, Тереса, I-10
Маногон, Т., 31, I-2
Максименко, 33
Максимів, О., 370
Маланюк, М., 28, 29, 41, 79, 170, I-1, I-4, I-6, III-3
Малащук, Роман, д-р, 90, 200

Маложевський, М., II-4
Малоні, Артур, адв., 166, 195
Мальжевський, М., 197
Мальована, Ганна, 329, 330
Мандрик, Осип, 248, 313, 327, 336, II-12
Маркевич, Я., IV-3
Марків, О., IV-3
Мартинюк, А., 25, 27
Мартюк, С., 346
Маршал, 247
Матис, Дарка, (Діяна), 356, 358, 364
Матла, Олександер, ред., 218, 235, 318, II-11
Мацкевич, С., 20, 22, 25, 28, 381, I-1
Мацьків, Оленна, 320, 329
Маюревський, Петро, 277
Медвідський, В., 370, III-7
Медвідський, П., 370
Медлей, 120
Мек Ґрейв, Робін, 291
МекКей, І., 196, 208, 215, 216, 222, 236
Мельник, Андрій, 104, 235, 241, 246, 337, 345
Мельник, Володимир, 351, 359, 364, 369, II-13, III-2
Мельник, Д., 265, 270, 272, 388
Мельник, П., 104
Мельник, Роман, 271
Мельник, Степан, 308, 330, 341, 368, 370, II-8, II-13, III-1
Мельник, Фердинанд, д-р, 135
Мельничук, 259
Менцінська, 32
Метельський, Богдан, 55, 69, 187, 212, 230, 232, 235, 272, 280, 370
Метельський, М., 370
Метро Фабрікс, 376
Мигаль, Кость, 90, 200
Микиташ, Василь, 104
Микулян, Петро, 377
Миндюк, Богдан, 187, 232, 271, 273, 274, 283, 294, 321, 335, 340, 346, 356, 360, 374, 377, II-4, II-8, II-14, IV-3
Мисановець, Степан, 22, 29, 32, 41, 42, 66, 71, 79, 81, 111, 119, 120, 123, 155, 170, 223, 243, 323, 373, I-1, I-6, I-11, I-12, II-8, III-3, III-4, III-5
Михальський, Володимир, II-5

Мірабелля, 247
Мірамс, Джан, 276
Місюрка, Роман, 221, 239, 247, 259, 276, 302, 307, 348, 351, II-5, II-13
Міцієвський, П., 284
Міщена, Зенон, 311, 320
МкВіш, Джо, 276
МкКласки, 247
Младеновіч, 132
Мозоль, Петро, 105
Мокан, Іван, 165, 193, 200, 218, 230, 241, 244, 246, 256, 259, 290, 288, 305, 306, 313, 314, 315, 326, 345, 351, 358, 363, 368, II-16
Монтасевич, Ю., II-4, IV-3
Мороз, Ірина, 249
Морох, 359
Мосналь, Мирон, Михайло, 33, 44, 45, 55, 197, 232, 273, 282, 288, 299, 300, 305, 309, 321, 334, 335, 346, 356, 360, 377, II-12, II-16
Мота, Микола, 81
Мочаренко, П., IV-3
Мочарський, П., II-4
Мочерняк, Іван ("Ганза"), 20, 22, 25, 29, 32, 41, 71, 76, 79, I-1, I-2, I-4, III-3
Мочерняк, Мирослав, 29, 31, 79
Мочерняк, Ярослав, 29, 66, 79, 256, 265, 272, 280, 290, 299, I-4,
Мочерняки, брати, 375, III-4
Моцьо, Оля, 369
Моцяки, родина, 377
Музична, Михайло, 232, 282, II-8
Музичка, Ярослав, 282, 288, 347, 351, 359
Мулькевич, Карло, інж., 104, 106*, 125, 126, II-6, III-5
Муні, Г., Т., 160, 161, 169, I-14, I-16
Муха, Ігор, 308
Мушка, Р., 370

Надас, 208
Назарко, Богдан, 4, 55, 137, 174, 193, 197, 198, 232, 240, 271, 272, 273, 276, 278, 282, 283, 284, 288, 289, 290, 293, 305, 306, 309, 310, 313, 320, 312, 326, 334, 335, 337, 338, 339, 340, 345, 345, 346, 351, 353, 355, 356, 358, 360, 361, 363, 365, 368, 370, 373, 375, 388, II-3, II-4, III-1, IV-3
Найдук, Т., 31, 54, I-2, I-4
Наконечний, Богдан, 311, 320

Наперстко, Арвин, 371
Насадюк, Юрій, 216, 235, 238, 239, 240, 241, 256, 278, 282, 284, II-5
Небреґа, 63
Неґрич, 316
Недошитко, В., 376
Непотюк, Василь, 221, 247, 259, 276, 302, I-14, II-5
Непочук, Б., III-6
Нечай, І., 35
Нецль, 79
Нижаннівський, Б., 283
Ничик, В., I-14, III-6
Нікль, Боб, 276
Новаківський, С., 273, 274, 334, 335, 340, 346, 353, IV-3
Новицький, Осип, (ОНО, О. Гайський, Огайський), 7, 9, 10, 88, 146, 171, 172, 179
Новленд, 208
Нога, 197
Ноґус, П., 184
Нотта, 198
Ноцетті, 236

Обаль, Степан, 371
Огайський, оНо, див. Новицький, Осип
Огера, Г., 167
Огера, Ф., 184
Одинський, М. (Н.), 302, 303, 307, 308, 370
О'Доннелл, 178, 189, 192
Олексій, Роман, 369, III-2
Оленчук, 23, 31
Оленчук, Катруся, 369
Олєос, 387
Олійник, Петро, адв., 105, 231
Олійник, Петро (змагун), 348
Оліярник, В., д-р, 35, 55, II-4, IV-3
Онищук, Євген, інж., 27, 33, 45, 55, 69, 173*, 174, 321, I-6, II-2, II-4, II-8
Онищук, Ярослав, мґр., 33, 45, 55, 69, 104, 376, I-6
О'Ніл, Ф., 236, 242, 247
Онуневич, Т., 197
Опалевич, Богдан, 28, 29, 41, 66, 71, 76, 79, 90, 119, 124, 147, 170, 265, 272, 275, 280, 284, 287, 290, 299, 303, 305, 306, 309, 313, 314, 326, 335, 336, 342, 344, 351, 353, 355, 358, 363, 368, 376, I-6, I-9, I-12, II-12, III-1, III-3, III-4, III-5

"Прометей", Фундація, 375
Процик, Маріян, о., 359
Процик, Мирослав, 308, 322, 323, 330, II-8
Процьнів, Юля, 318, 330, 356, 358, 364, 369
Прудиус, Богдан, 89, 104
Прус, Василь, 277
Пруха, С., 41, I-6
Пташник, Ганна, 320, 329
Пундик, С., 104
Пурдон, Тед, 226
Пушніненко, 69, 70, 118
Раєвський, Степан, 29, 32, 41, 73, 170, 182, 337, 341, 345, 373
Райс, 170, 176, 194
Ран, Богдан, інж., 269
Рач, 195, 196, 197
Ревеґа, Евстахій і Марія, 265, 309, 375, 376
Ревеґа, Ярема (Ярко), 311, 313, 314, 320
Рей, 242
Репенда, Мирон, 360, 370
Репенда, Петро, 347
Рибак, Володимир, 27, 29, 35, 41, 54, 61, 65, 72, 104, 126, 154, 165, 193, 204, 215, 235, 239, 241, 243, 245*, 246, 256, 265, 271, 284, 287, 299, 300, 305, 313, 327, 336, 337, 345, 349, 351, 358, 364, I-7, II-1, II-5, II-9, II-12
Рибчак, 189
Ригайло, Григорій, 41, 52, 59, 66, 69, 71, 78, 79, 119, 124, 129, 144, 145, 165, 182, 248, 290, 299, 303, 305, 309, 313, 314, 322, 323, 326, 336, 341, 344, 348, 351, 352, 355, 357, 358, 361, 363, 368, 377, I-6, I-11, I-12, I-14, I-16, II-9, II-11, II-12, II-13, III-1, III-3, III-4, III-5
Ригайло, Тарас, 308, 322, 348, II-8, II-13
Римбли (згл. Ремблє), Н., 167, 184
Римша, Л., III-7
Річардсон, Б., 302, 307
Робертс, Джан, 243
Робертсон, брати — С. і Т., 187, 189, 192, 196, 208, 226
Ровдс, Пітер, 258
Роговський, Я., 370
Роман, Д., 236
Романець, Стефан, 27, 28, 29, 35, 36, 47*, 48, 54, 134, 158, 163, 165
Романик, Л. і Ю., 23, 104

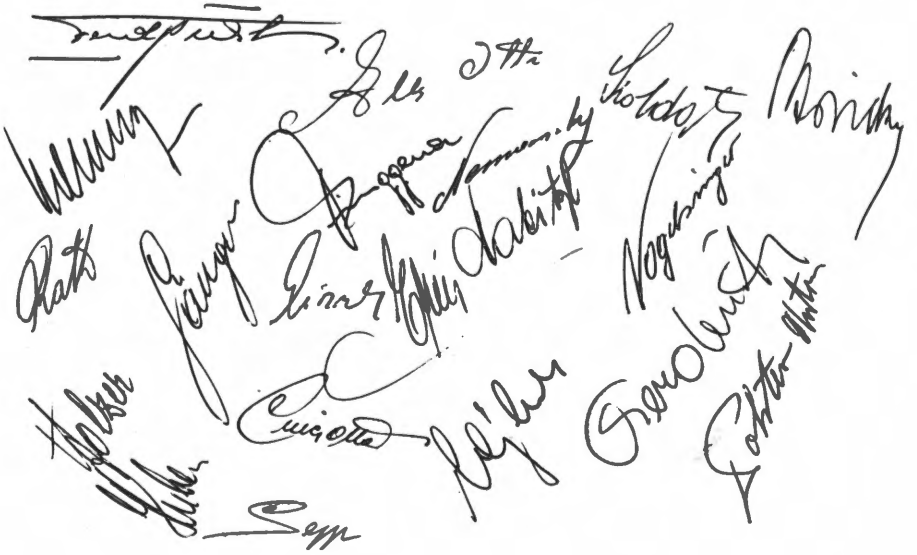

Валерій Рибак

Дмитро Мошинський

Дмитро Мошинський

Дмитро Мошинський

Учасники 17-го Шахового Турніру в Торонті за першість УСЦАК 21-23 травня 1983 р. Сидять (зліва): А. Глуховецький, С. Новаківський, С. Попель, М. Турянський, Б. Миндюк, Б. Назарко, А. Лупиняк, М. Комар, П. Мочаренко. Стоять (зліва): О. Середа, Ю. Монтасевич, О. Петренко, М. Швець, О. Гірак, В. Оліярник, Ю. Колтун, Е. Власюк, С. Пінчак, О. Похмурський, Б. Степаненко, А. Томків, С. Глушко, М. Копій, Р. Сеньків. Горішній ряд (зліва): С. Сушко, О. Марків, В. Дзера (першун турніру), М. Москаль, А. Полухович, Я. Маркевич, Т. Гарас, О. Кецала, Б. Чолій, П. Безкачко.

Трофей чемпіонові, Вікторові Дзері вручає М. Барабаш, голова УКЦентру (зліва), справа стоїть Володимир Ігнатович, голова СТ „Україна".

Романів, 222, 247, 259
Романчук, Ліда, 359
Романчукевич, Роман, інж., 20, 22, 90, 200, 381, I-1
Романюк, Юрій, 70
Росоха, Володимир, 239, 261, 262, II-11
Росоха, Степан, д-р, 319
Росул, Люба, 369
Рошко, Степан, 84, 107, 165, 182, 212, 218, 373
Рудик, Іван, 371
Ружило, М., 104
Ружицький, Орест, 31, 54, 133, 144, 161, 170, 182, 189, 196, 208, 352, 377, I-2, I-7, I-14, I-16
Ружицький, М., 31, 54, I-2

Сабат, Гр., 31, 347, 351, 359, II-13
Саварин, І., II-14
Савицький, Мирон, 282
Савка, Михайло, і І., 36, 47, 57, 61, 72, 104, 107, 126, 139, 173, 174, 182, 194, 212, 218, 230, 235, 241, 256, 265, 375, III-5
Савка, Роман, 311, 320
Савранчук, Володимир, 309, 320, 359, 363, 369, II-10, II-13, III-1
Савро, Стіф, 257
Садовський, 67, 69, 82
Салюк, В., 370
Самерс, Кейт, 291, 302
Саммервіл, Доналд, 213, 214
Сандала, І., 184
Сандерс, 189
Сас, М., 370, II-14
Свейн, 236
Свинтух, Богдан, 323, 330
Свинтух, М., 370
Світайло, О., п-і, I-3
"Сем" — генерал, 36, 61
Сембай і сини, 376
Семеген, Володимир, 311, 320, 326
Семеген, Петро, 237, 305, 313, 327, 328, 337
Семенюк, Теодор, 79, 81, 119, 123, 144, 223, 248, 324, 373, I-12, III-4, III-5
Семно, Богдан, 371
Семчишин, Б., 167

Сенчич, Люі, 63, 236
Сень, І., п-і, 201, 236
Сеньків, Р., IV-3
Середа, В., II-5
Середа, І., 221, I-14, III-6
Середа, О., IV-3
Середюк, С., 208, 215
Сибидло, Р., 370
Сиван, Богдан, 83
Сивий, Славко, 320
Сидор, М., III-6
Сисак, Осип, 54
Ситник, Андрій, 348
Сімпсон, Вільям, 89, 143, 203, 223, 257
Сімпсон, Джен, 276
Сірл, 208
Сірський, Василь, д-р, 349, 353, 377
Снабара, 54
Скоропадський, Данило, гетьманич, 88, 89, 90, 91, 92, 100, 103, 295, 385, I-9
Скотт, 236
Скоцень, А., I-6
Скоцень, Володимир, 222, 236, 239, 259, 261, 276, 291, 302, 307, II-5, II-9
Скоцень, Марійка, 329, 330, 337, 338
Скоцень, Олександер, 52, 63, 73, 141, 142, 146, 158, 204, 221, 236, 241, 242, 246, 247, 248, 267, 268, 278, I-6, I-14, II-7, III-6, III-7
Скоцень, Осип, 52, 73, 114, 248
Скупійо, II-5
Скурчанський, Мирослав, 182, 218, 230
Славич, В., 356
Славко, П., I-6
Сліпий, Йосиф, Патріярх, 300, 301
Смідт, 208, 210, 211
Смолій, О., 156, 174, 185, II-4
Снилин, Зенон, мґр., 119, 125, 129, 185, 187, 189, 269, I-12, III-5
Согуйко, Степан, 31, 53, 61, 64, 67, 68, 83, 104, 146, 292, 373, I-2, I-4, I-7, I-16
Соколин, Ярослав, інж., 29, 31, 39, I-2, I-4
Соломон, Ірна, 356, 358, 364, 369
Солтис, Л., М., 31, 347, I-2, I-4
Солук, Роман, 99

Соляр, Ольга, 315, 326
Сопелза, Франк, 276
Сороківський, Б., адв., 119, 125, 132, 133, 167, 184, 231, 235, 299, 300, II-3, II-5, II-6
Сороноліт, М., 20, 381
Сороківський, О., I-12, III-5
Сосновська, І., 32, I-3
Сотник, Леонід, 351, 369, II-13, III-2
Софронів-Левицький, Василь, 84
Сохан, 225
Соханівський, Мирослав, 54, 238, 239
Спольський, Євген, інж., 25, 26, 35, 57, 61, 72, 89, 100, 104, 107, 126, 139, 200, 373
Спольський, М., II-8
Спольський, Юрій, інж., 239, 278
Спольський, Ярослав, мґр., 27, 35, 36, 48, 83, 104, 224, 373
Стадник, Р., II-13, II-14
Стадник, Тарас, 308, 323, 330, 341, 348, II-13
Станек, Славко, 41, 52, 53
Станько, Андрій, 239, 309, 313, 314, 320, 326, II-10
Станько, Віра, 56, 68
Станько, Орест, 309, 320, II-10
Станько, Ярослав, 33, 45, 52, 55
Стасишин, Орися, 318, 330
Стасів, Володимир, ("СІПКО"), 375
Стасів, Іван, 375
Стасів, Мирон, о. д-р, 349, 353, II-14
Стебельський, Володимир, 52, 53, 71, 104, 129, 133, I-6, III-3
Стелей, II-14
Стенфілд, 196, 208, 215, 216
Степ, С., II-14
Степанський, 41
Степаненко, Богдан, 248, 283, 288, 290, 299, 300, 313, 314, 334, 335, 340, 346, 356, 359, 365, 368, 376, II-4, II-14, IV-3
Степко, Е., 56, 383
Стерґіо, Дарка, 369
Стефан, Микола, 124, 277, 291, 307, 348, 351, II-13, II-14
Стефанів, Марніян, о. д-р, 377
Стефанюк, А., 273, 274
Стефанюк, Галина, 329
Стефанюк, Петро, 309, 320, II-10

Стецишин, В., II-5
Стецьнів, Марія, 315, II-12
Стецьнів, Остап, 52, 66, 76, 78, 79, 80, 81, 90, 93, 94, 95, 102, 119, 123, 124, 125, 129, 134, 135, 146, 156, 162, 169, 170, 176, 178, 182, 189, 192, 193, 194, 196, 197, 223, 241, 246, 248, 256, 265, 267, 268, 299, 303, 305, 309, 313, 314, 323, 324, 326, 330, 336, 341, 344, 347, 349, 350, 351, 353, 358, 363, 365, 368, 376, 386, 388, I-12, II-9, II-11, II-12, III-1, III-3, III-4, III-5
Стинавська, Стефа, I-10 (помилково подано "А. Дрогобицька")
Стойко, Володимир, 20, 381
Стороженко, О., 22, 42, 55, 69, 168, 225, I-3
Сточанський, Володимир, 82, 149, 155, 217, 224, 225, I-14
Стражак, В., 104
Струганик, Роман, 347, 352, 355
Струк, В.,, І., п-і, 32, 36, 55, I-3
Суліпка, І., 370
Сулліван, Т., 222, 224, 227, 236, I-14
Суха, Ірка, 318, 330
Суховерський, Андрій, 308
Сушко, С., IV-3
Сюрко, Теодор, 105

Танчак, П., 370
Тарнавська, К. 55, I-3
Тарнавський, Юрко, 170, 311, 313, 314, 320, 326, I-15
Тарнавський, Омелян, інж., 319, II-11
Тарновецька, Ніна, 376
Тарновецький, Ю., I-14, III-6
Тваринська, Оля, 356
Темнюк, Богдан, 69, 82, 118, 133, 144, 149, 155, 161, 168, 170, 225, 352, I-7, I-9, I-14, I-15, I-16
Темнюк, В., III-7
Теодорович-Сук, Іван, 44, 55, 56, 58, 69, 118, 119, 129, 150, 151, 156, 169, 174, 184, 197, 202, 248, 271, 283, 333, 374, 387, I-6, II-2, II-4
Теребенець, Мирослав, 31, 32, 35, 36, 42, 47, 61, 64, 69, 104, I-3,
Теребенець, Наталка, 55, 57, 61, 104
Терещенко, Омелян, 277
Терлецький, Юрій, мґр., 48, 104
Тесля, Р., 84
Тиґер, Павло, 282
Тихий, Михайло, 29, 31, 36, 53, 59, 104, 137, 170, 373, I-2, I-4, I-7

Ткач, Василь, 371
Ткач, І., 25
Товариство к. воянів УПА в Канаді, 376
Толяківська, Валя, 249
Томас, 247
Томків, А., IV-3
Томсон, І., І-16
Томчак, Б. В., 303, 307, 308
Трасевич, 54
Трач, А., 54
Трийсі, Богдан, 371
Тріскан, В., III-3
Трофименко, 334, 335
Трофимович, Максим, і брат, 31, 44, 45, 54, 56, 58, 59, 68, 69, 70, 82, 83, 118, 225, 383, І-2, І-5, І-7
Трутенко, В., інж., 55, 174
Трутяк, Степан, 212, 215, 216, 230, 235, 324, II-5
Трушик, Оля, 318, 330, 356, 358, 364, 369
Туркевич, Лев, проф., 55, 69, 151, 173*, 174, 197, 232, 373, 374, І-6, II-4
Туркевич, Роман, 232, 243, 388
Турянський, Мирослав, мґр., 173*, 174, 273, 274, 359, 365, IV-3
Тхорик, Богдан, 323, 330, 341, 348, II-13, II-14
Тхорик, І., II-14
Тхорик, Микола, 308, 322, 323, 330, 341, II-8, II-13, II-14

Українська кредитова спілка, 376

Фарруджіо, 187, 189, 192
Федак, Мстислав, 310, 320, 351, 359, 364, 369, II-10, III-2
Федірко, 31
Федорович, В., інж., 27, 35
Фельд, 144
Фенин, Ярослав, 4, 305, 313, 314, 325, 326, 344, 345, 349, 350*, 351, 355, 358, 363, 365, 367, 376, II-8, II-11, II-12, II-14, II-15, III-1
Ферейра, 284
Ференців, Юрій, о. прот., 303
Фесенко, М., 20
Фиснін, Алекс., 276
Фідукевич, В., 302
Філіпс, Натан, мейор м. Торонта, II-1
Філь, Андрій, 308, 323, 330, 341, 368, 370, III-1

Фірчук, Іван, 377
Фісь, Л., 370
Флек, 242
Франко, Петро, 45, 46
Фролян, Святослав, сот., адв., 84
Фюстер (Фоестер), 119, 129, 181, 198, 271, 387
Фючер Фюел Ойл, лтд., 377
Хабурський, О., 376
Харидчан, Павло, 377
Харина, Михайло, о., 303
Харченко, Олександер, 69, 333, 335, 346, 356, 359, 365, II-14
Хитра, Володимир, 28, 29, 41, 55, 66, 69, 71, 90, 170, 373, I-6, III-3
Холонюк, Л., М., 54, 67, 79, 93, 95, 119, 125, 144, I-7, I-12, III-4
Хомин, Петро, о. митрат, ред., 80, 104, 318
Хоростіль, О., II-6, II-7
Хоростіль, Ярослав, (Яха), 2, 3, 5, 7, 25, 27, 34*, 35, 47, 61, 72, 84, 97, 98, 101, 102, 103, 104, 106, 139, 173, 200, 212, 218, 230, 235, 240, 241, 256, 272, 280, 303, 320, 357, 358, 366, 373, I-8, II-2, II-6, II-8, II-11, III-5

Чайка, Олесь, 187, 189, 192, 196, 197
Чайка, Степан, 105, 139, 169, 171, 176, 187, 225
Чайнівський, Іван, 20, 26, 373, 381, I-1
Чаплинський, Петро, 20, 22, 29
Черешньовський, Михайло, 103
Червінець, Василь, 348
Червінець, І., 302, 303, 307, 308
Червінець, Микола, 291, 302, 303, 308
Чернявський, Сильвестер і В., 179, 189, 192, 196, 208, 214, 222, 226, 236, 247, 259, 261, 276, 303, 323, 352, II-9
Черниш, Р., III-3
Чинк, Любов, 32, 56
Чинович, Володимир, 170, 171, 187, 189, 196
Чинало, Олександер, 8, 25, 26, 27, 32, 33, 36, 54, 68, 76, 104, 107, 126, 194, 377, 382, I-4
Чіх, Ф., 31, I-2
Чов, Джордж, 104
Чолій, Б., IV-3
Чолкан, Роман, ріл-естейт, 198, 309, 320, 335, 340, 359, 374, 377, II-8
Чорній, А., 376
Чох, 54

Чума, Ігор, 376
Чучман, Євген, дир., 45, 46, 47, 55, 105, 173*, 231, 373

Цап, Ю., 54
Цвіренко, Йосип, 353, 373
Цвіренко, Мирон, 54, 82, 133, 144, 185, 193, 197, 200, 225, 226, 230, 241, 246, 249, 337, I-14, I-16
Цвіренко, Орися, 249
Цебенко, Михайло, 327, 336, 373
Цейн, Фридрих, 176, 177, 386
Цимбалістий, Б., 27, 104
Ціхонський, Анатолій, 55, 69, 118, 185, 283, 288, II-4
Цуп, М., 104
Цукерман, 248

Шабо, 63
Шаґала, 31
Шапка, Анатоль, 28, 29, 39, 41, 42, 52, 53, 55, 59, 66, 69, 71, 73, 78, 79, 80, 81, 89, 90, 100, 107, 120, 129, 144, 156, 162, 169, 176, 189, 192, 196, 200, 223, 248, 264*, 265, 303, 352, I-1, I-4, I-6, I-9, III-3, III-4
Шарван, Василь, 76, 104
Шах, 32, 42, I-3
Шварц, С., 215
Швець, М., IV-3
Шевчук, Б., п-і, I-3
Шевчук, В., 222
Шевчук, Р., 29, 31, 41, 52, 54, 132, 134, 167, I-1, I-2, I-7
Шевчук, Яр., I-4, I-6, III-3
Шелепінський, Василь, 283, 288, 309, 321, 360, II-14
Шеппард, 215, 222
Шиманський, Григорій, д-р, 75, 83
Шимко, Юрій, посол, 316
Шілде, Ґаф, 291
Шкляр, Орест, 23, 29, 32, 371, I-1
Шкляр, Роман, 72, 104, I-8
Шкляр, Ярослав, 99, I-4
Школьник, Т., мґр., 259
Шлапак, Петро, 310
Шміґель, 99
Шмотолоха, Володимир, 236

Шмотолоха, Михайло, 153, 155, 162, 165, 212, 215, 218, 222, 230, 235, 242, 246, 256, 272, 278, 284, 290, 297, 299, 300, 305, 313, 324, 326, 336, 337, 345, 353, 373, 388, I-14, II-5, II-8, II-12, III-6, III-7
Шмотолоха, С., 214
Шнайдер, Іван, 277
Шнайдер, Р., 302
Шостак, В., 41, 52
Шостак, Я., 57
Шперль, Яр., 52, 81, III-3
Штіґлян, Лев, 154, 161, 163, 165, 182, 193
Штойко, Василь, 105
Штокало, Данило, адв., 41, 70, 84, 104
Шудрак, Я., I-14, III-6
Шульган, Оля, 320
Шумська (див. теж Мороз), Ірина, 55, 56, 72, 90, 100, 104, 106, 118, 128, 155, 168, 183, 224, I-3, I-8, I-9, II-5
Шупер, Іван, 36, 104, 139, 212, 218, 227, 235, 240, 373
Шупер, Степан, 148, 186, 246, I-14, III-6
Щепанський, I-6
Щербак, Василь, 132
Щербатий, Іван, 105
Щурик, Оля, 318, 330
ЮБА, Гуртівня, 375
Юник, Микола і Богдан, 377
Юрійчук, Теодозій, 377
Юсип, А., 55, 69, 79, 151, 156, 169, 174, 184, 185, 198, 273, 274, 374, II-2
Юст, 93, 94
Якимів, А., 370
Якимчук, Олександер, 277
Янґ, Майк, 291
Янів, Володимир, проф., д-р, 75, 109
Янсен, Вінтор, 151
Ярема, Степан, 20, 22, 25, 29, 32, 170, I-1, I-7
Яремій, Михайло, 326, 337, 345, 357, 358, 373, II-12
Яремія клініка, 104
Яремко, Іван, мін., 70, 101, 102, 103, 214, III-14
Ярмолюк, І., II-14
Яровий, 31
Яросевич, П., інж., II-4
Яшинович, п-і, 183
Яха — див. Хоростіль, Ярослав

ЗМІСТ

Стор.:

Від видавців 5
Передмова 7
Як то було в "Старому Краю"? 13
Шляхом на захід 15
Перші кроки — 1948 рік 19
Рік 1949 24
Рік 1950 34
Рік 1951 46
Рік 1952 60
Рік 1953 72
Рік 1954 — рік контроверсій 106
Рік 1955 126
Рік 1956 139
Рік 1957 154
Рік 1958 164
Ювілей 10-річчя 173
Рік 1959 182
Рік 1960 193
Рік 1961 200
Рік 1962 212
Рік 1963 218
Рік 1964 229
Рік 1965 241
Рік 1966 245
Рік 1967 250
Рік 1968 264
Рік 1969 272
Рік 1970 278
Рік 1971 284
Рік 1972 290
Рік 1973 — Срібний Ювілей СТ "УКРАЇНА" Торонто 295
Рік 1973-1974 305
Рік 1975 312

Рік 1976 326
Рік 1977 338
Рік 1978 344
Рік 1979 350
Рік 1980 355
Рік 1981 358
Рік 1982 363
Рік 1983 — Ювілей 35-річчя СТ "УКРАЇНА" Торонто 368
Оглянувшись назад 373
Фундатори і Жертводавці на фонд видання збірника СТ "УКРАЇНА" 375
Synopsis 381
Список світлин 391
Показник імен і прізвищ 395
Зміст 425

WE APPRECIATE THE ASSISTANCE
OF THE
MINISTRY OF CITIZENSHIP AND CULTURE
THROUGH ITS
WINTARIO PROGRAM